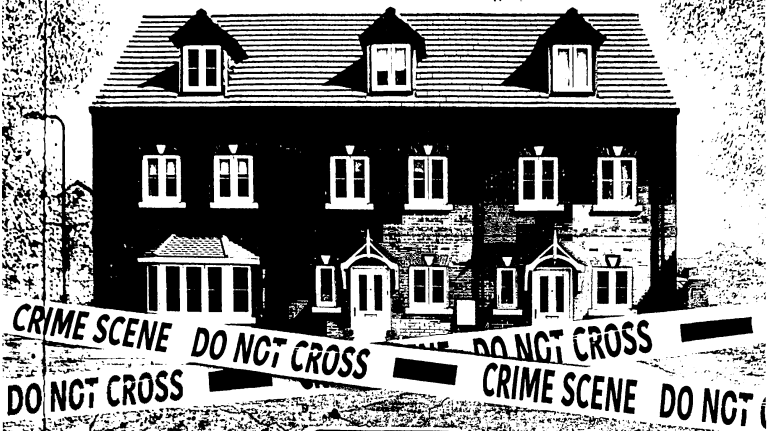
MAEVE KERRIGAN SERİSİ - 10

JELLICOE ÇIKMAZI

KOMŞULARIN GÖZÜ HEP ÜZERİNDE.

ÇIKMAZ

THE SUNDAY TIMES ÇOKSATAN YAZARI

JANE CASEY

OLİMPOS®

Çeviren: Aslı Dağlı

KAPALI KAPILARIN ARDINDA AZILI BİR SUÇLU GİZLİ

Jellicoe Çıkmazı ilk bakışta mükemmel bir banliyö sokağı gibi görünüyordu. Bakımlı evler, özenle kesilmiş çimler, bahçe çitlerinin üstünden sohbet eden komşular, birlikte oynayan çocuklar...

Ancak o masum görünüşlü ön kapıların ardında karanlık sırlar gizliydi. Ve o evlerden birinde hiçbir şeyden çekinmeyen acımasız bir suçlu yaşıyordu.

Suçluların maskesini indirme görevi ise Maeve Kerrigan ve Josh Derwent'a verilmişti. Kılık değiştirecek ve aşk sarhoşu bir çift rolünde bir süre Jellicoe Çıkmazı'nda yaşayacaklardı. İkili ihtiyaç duydukları kanıtları toplamaya çalışırken asıl tehlike hiç ummadıkları bir yerden gelecekti. Zira Jellicoe Çıkmazı'nda birileri cinayet işlemeye çok kararlıydı. Maeve'in bu davada başarılı olabilmesi için, mesleki ilişkileri ile kişisel yaşamı arasındaki aşmaması gereken o çizgi gitgide bulanıklaşıyordu.

ISBN 978-625-6029-37-8
9 786256 029378
OLİMPOS
www.olimposdukkan.com
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayin
THG
0281701
VTZ

Çıkmaz
Jane Casey
Orijinal Adı: The Close

© 2024, Olimpos Yayınları
© 2023, Jane Casey

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay
Çeviren: Aslı Dağlı
Editör: Elif Nihan Akbaş
Son Okuma: Zehra Uzun
Sayfa Tasarımı: Fatma Can Yıldırım

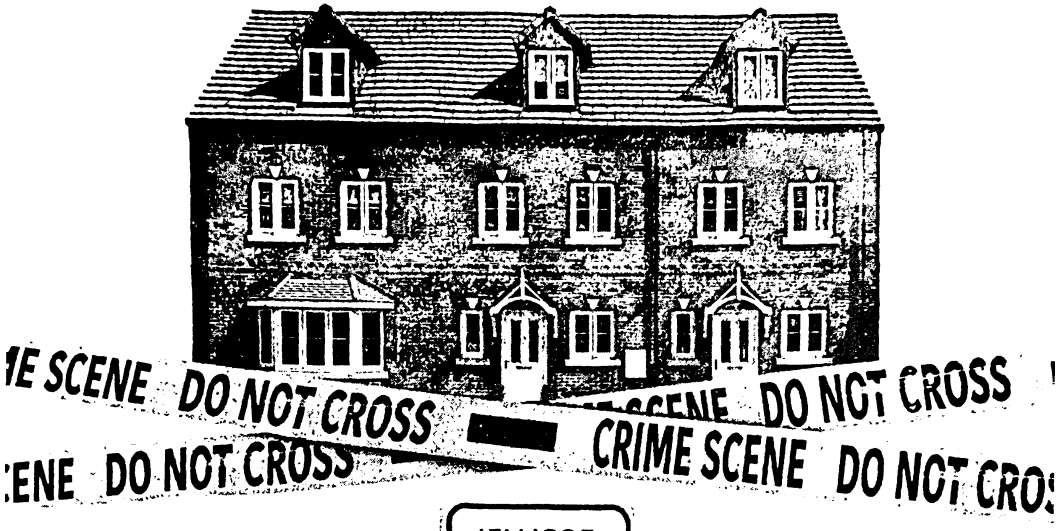
1. Baskı: Temmuz 2024
ISBN: 978-625-6029-37-8

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056
www.olimposdukkan.com - info@olimposyayinlari.com.tr

Baskı: KA BASIM
Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı
No:15 Kat:4 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 44064

JANE CASEY

ÇIKMAZ

Çeviren: Aslı Dağlı

OLİMPOS®

OLİMPOS YAYINLARI'NDAN OKURA NOT

Maeve Kerrigan serisinin sıralaması orijinal sıralama dikkate alınarak güncellenmiştir. Yeni baskılardaki sıralamada *Ölüme Terk Edilenler* kitabı ilk kitap olarak değil, novella olarak kabul edilmiştir.

Bu kitabın taranması bir üyemiz tarafından yapılmış olup düzenlemesi Ayışığı ekibi tarafından yapılıp ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi telegramda takip edin.

Ayışığı Ailesi

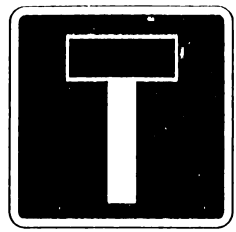
Ayışığı Kitaplığı

Sarah Law'a sevgilerimle

Patikada saf saf yürüyoruz, çünkü nereye varacağını bilmiyoruz.[1]
Robert MacFarlane
Yeraltı Diyarı

1 Robert MacFarlane, Can Sanat Yayınları, Çev: Fatih Yiğitler, Haziran 2021

1

Bütün cinayet soruşturmaları farklıdır fakat yine de hepsi aynı şekilde başlar, en azından benim nazarımda: Cesedin yanında sessizce dikilip olan bitenin belli belirsiz yankılarını yakalamaya çalışırım. Kimi zaman hava şiddetin ve yoğun duyguların etkisiyle hâlâ çatırdıyor olur, kimi zamansa sessizlik boştur. Bu, kendime sakladığım fakat bana en temel gerçeği hatırlatan bir alışkanlıktı: Benimki bir işten daha fazlasıydı. Bir insan vaktinden evvel canından olmuştu. Bunu kimin, neden yaptığını öğrenmek benim görevimdi.

Ne var ki olay mahalline ve oradaki kimselere bağlı olarak sessizliğe denk gelmek güç olabilirdi. Şu anda üniformalı polis memurlarının, olay yeri inceleme uzmanlarının ve ne yazık ki telaffuz ettiği kelime başına para alıyormuş gibi konuşan meslektaşım Polis Memuru Georgia Shaw'un uğultusu yüzünden bir şeyler duyabilmek için cebelleşiyordum. Tekrar konsantre olduğum anda, "Yani şoför koltuğundaymış ama arabayı onun kullanmadığı gün gibi ortada, öyle değil mi? Çünkü Doktor Early'nin dediğine göre öleli uzun zaman olmuş. Ölüm katılığı falan," dendiğini duydum.

Ceset yığılmış vaziyetteydi. Belden aşağısı BMW marka masmavi bir spor arabanın içindeyken geri kalanı açık kapıdan dışarı sarkıyordu. Birden tek kolu sallandı. Enerjik bir tip olan Doktor Early gevşekliğini örneklerle açıklamak istercesine kurbanın kolunu havaya kaldırıp bırakmıştı.

"Onu şoför koltuğuna oturttuklarında ölüm katılığının zirvesinde olmalı. Pozisyonunun araba sürmeye uygun olmadığını görebilirsiniz. Bacaklarının duruşu tamamen yanlış ve ayaklarını pedallara yaklaştıramamışlar. Bana kalırsa iki büklümdü ve onu koltuğa oturtmayı bir şekilde başardılar ama kapıyı kapatmak için kolunu oynatmak zorunda kaldılar." Omuzlarını silkerek doğruldu. "Ölüm katılığını bozabilirsin ama cesedin tekrardan katılaşmasını sağlayamazsın."

"Yani arabada öldürüldüğünü düşünmemiz mi istendi?" dedim. "Ve cinayetin burada işlendiğini?"

"Ben de senin bildiğini biliyorum." Doktor Early cesedi incelemeye geri dönmüştü ve şimdi, kurbanın kafasının tepesindeki, failin maktulün kafatasını kıracak güçle vurduğu yerdeki kanlı yarayı inceliyordu.

Maktul, Hassan Dawoud isminde otuz dört yaşında bir doktordu. Biz de çalıştığı kocaman Londra hastanesinin otoparkında dikiliyorduk. Saat sabahın beşini biraz geçiyordu, açık bir haziran günüydü, şafak yeni söküyordu ve gün ortasına doğru bastıracak sıcağı müjdeliyordu. En yakındaki hastane binası lekeli betonarme duvarları ve günün ilk ışıklarının yansımasıyla âdeta alev almış gibi görünen alüminyum çerçeveli pencereleriyle altmışlar brütalizminin sembolüydü. O pencerelerin ardında, son sürat devam eden bir cinayet soruşturmasının hengâmesine kendini kaptırmış yüzlerce seyirci olduğunu tahmin ettim. Otoparkın yarısına polis şeridi çektiğimiz için hastane yetkililerinin elleri ayaklarına dolaşmıştı: randevularına, sevdiklerini ziyarete, acile gelen insanlar olacaktı ve otopark mevcut hâliyle bile yetersizdi. Otopark erişimi kısıtlanırsa hastanenin faaliyet göstermesi mümkün değildi. Cesetle birlikte orayı ne kadar çabuk terk edersek o kadar iyi olacağının altını ısrarla çizmişlerdi.

"Liz St. John'la konuşmak ister misin? Eve gitmek için sabırsızlanıyor," dedi Georgia.

"O da kim? Ha, cesedi bulan kadın mı?" Aklımdan geçen ilk şey onunla görüşmeyi Georgia'ya bırakmak oldu. Uzun zamandır ona yüzüne gözüne bulaştıramayacağı işler vermeye çalışıyordum. Doğrusunu söylemem gerekirse isteksizliğim daha ziyade son zamanlardaki motivasyon eksikliğimden ileri geliyordu. Kadını zaten görmüştüm; omuzlarında bir battaniyeyle kapısı açık bir polis aracının arka koltuğunda oturuyor, etrafına fal taşı misali açılmış, görmeyen gözlerle bakıyordu. *Biraz çabala*, dedim kendi kendime. "Tamam, onunla konuşurum. Cesedi nakletmeye hazırlar, sakıncası yoksa sen de onlara nezaret et."

"Elbette." Georgia'nın sesi hem hevesli hem de işini bilen birininki gibi çıkmıştı fakat bunlardan yalnızca biri doğruydu. Günden güne ilerleme kaydettiğini hatırlattım kendime. Yine de kendimi onu kontrol ederken buluyordum, gerçi on seferinden dokuzunda işini doğru yapıyordu. Beni diken üstünde tutan, esasen onuncuda başımıza ne işler açacağını bilememekti.

Diken üstünde olmak demişken... Liz St. John o raddeye epey önce gelmiş biri gibi görünüyordu. Elinde bir bardak çay vardı ki bu muhtemelen ilk bardağı değildi. Diğer eli kat kat sarılmıştı.

"Bayan St. John? Ben Dedektif Çavuş Maeve Kerrigan. Anladığım kadarıyla cesedi siz bulmuşsunuz."

Başıyla onayladı. "Bilmiyordum. Gelen polislere de söyledim, hiçbir fikrim yoktu. Eğer bilseydim kapıyı hayatta açmazdım."

"Arabanın kapısını siz mi açtınız?"

Başını çırpınırcasına sallayarak onayladı. Zayıf ve güzelce bir kadın olduğunu düşündüm ama yorgunluktan göz altları torba torba olmuş, teni parlaklığını yitirmişti. Açık renk saçlar, iri elmas küpeler, parmaklarındaki birkaç karatlık pırlantalar ve ayaklarının dibinde duran Mulberry çanta. Hayatının en kötü kâbusuna uyanan varlıklı bir kadın. O da benzer bir ilgiyle beni süzüyordu. Bana baktığında yaşam tarzı kendininkine hiç benzemeyen birini gördüğünü varsaydım. Koyu renk takım

elbisemin içine dümdüz, beyaz bir bluz giymiş, minicik takılar takmış ve azıcık makyaj yapmıştım. İlgi çekecek kadar uzun boylu ve çarpıcıydım ama görevdeyken olabildiğince sıradan görünmeye çalışırdım. Benim rutin gözüyle baktığım şey onun için hayret vericiydi. Kendime ona nazik davranmam gerektiğini hatırlattım.

"En baştan başlayalım. Hastaneye mi gelmiştiniz?"

"Çocukların çayına koymak için havuç dilimliyordum. Çubuk şeklinde." Hafifçe güldü. "Oysa hiç havuç sevmezler. Doğradıklarımı hayatta yemezler."

Lafı uzatmasın diye, "Ve elinizi kestiniz," dedim. Ceset alınıp götürülmeden önce onu otoparktan çıkarmak istiyordum. Ceset şu anda örtülerin ardındaydı ama insanın görmek şöyle dursun, hiç duymaması gereken birtakım şeyler vardı.

"Evde şu meşhur bıçaklardan var; Japon işçiliği. Çok pahalıdırlar. Jilet gibi de keskindirler. Dalmış olmalıyım, ne olduğunu anlamadan elimi kestim." Suratını buruşturdu. "Hastaneye gitmek için Hughie'nin, yani kocamın eve gelmesini beklemek zorunda kaldım. Çocukların başında durması için. Hâliyle buraya gelmekte epey geciktim, sonra da dört saat kadar bekledim. Röntgen çektiler. Neyse, gayet ilgili davrandılar. Buraya gelerek insanların vaktini boşa harcadığımdan endişeleniyordum ama..." Cümlesinin gerisini getirmek yerine elini kaldırıp sargıları gösterdi.

"Acilden saat kaçta çıktınız?"

"Sabaha karşı ikiye geliyordu. Hâlâ epey kalabalıktı."

"Her zaman kalabalıktır," dedim ona hak vererek.

"Evet. Neyse, dışarı çıktım ama parkmetre bozuktu." Aletin olduğu tarafı gösterdi. "Üstüne bir yazı asılmıştı. Sadece bozukluk. Kâğıt para kabul edilmez. Kim yanında o kadar bozukluk taşır? Üstelik park ücretleri o kadar pahalı ki... Neyse, yanımda o kadar yoktu. İki poundum eksikti. Her yer kapanmıştı ve etrafta kimsecikler yoktu. Otoparkta resmen mahsur

kalmıştım ve Hughie evde çocukların başındaydı, yani ondan da gelip beni kurtarmasını isteyemezdim. Danışmadakilerin bana bozukluk veremeyeceğini biliyordum ama içeride bir yardımsever bulabileceğimi düşündüm. Tam gerisin geriye binaya giriyordum ki arabayı gördüm."

"Hassan Dawoud'un arabasını."

Başıyla onayladı.

"Neden arabanın yanına gittiniz? Dikkatinizi çeken bir şey mi oldu?"

Şaşırmış göründü. "Onu tanıyorum. Yani tanırdım. Kendisi kapı komşum olur."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Vay canına."

"Ne tesadüf, değil mi?" Kaşlarını çattı. "Aslında pek tesadüf sayılmaz. Mahallemizde çok sayıda doktor oturur ve burası bize en yakın acil. Tanıdığım biriyle karşılaşmak sürpriz olmadı anlayacağınız. 'Ah, yaşasın, Hassan bana yardım eder,' dışında hiçbir şey düşünmedim. Pencereleri filmlidir ama şoför koltuğunda oturduğunu görebiliyordum."

"Siz de arabanın yanına gittiniz."

"Ve camı tıklattım. Başını kaldırıp bakmayınca kapıyı açtım. Ama kapıyı açmamla devrilivermesi bir oldu." Kasılarak yutkundu. "Hasta olduğunu sandım. Sandım ki... Of, bilmiyorum. Ama sonra bonesi düştü ve kafasının hâlini gördüm."

"Şok olmuşsunuzdur."

"Hem de ne şok. Az kalsın kusacaktım." Gözlerini yumdu ve mide bulantısı geri dönmüşçesine boncuk boncuk terlediğini gördüm. "Biliyor muydunuz? Hassan yakışıklı demektir. Oyun grubundakilerden biri söylemişti. Feci yakışıklıydı. Hatta güzeldi. Onu o hâlde görmek tam bir *kâbustu*."

"Ona dokundunuz mu?"

"Devrilince onu tutar gibi oldum. Nabzına baktım ama vücudu soğuktu." Ürperdi. "Galiba ona dokunmamam gerekiyordu ama bilmiyordum."

Bu adli açıdan can sıkıcıydı. Ne düşündüğümü anlamamasını umdum. "Sakıncası yoksa sizden DNA örneği almamız gerekecek."

"Elbette. Ne gerekiyorsa."

"Hassan evli miydi?" Elindeki platin yüzük dikkatimi çekmişti.

"Evet. Geçen sene evlendiler. Mutlu görünüyorlardı." Dudağını ısırdı. "En azından çoğunlukla."

"Ne demek istiyorsunuz?"

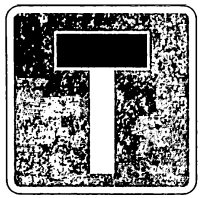
"Arada sırada tartışırlardı. Porselenler havada uçuşurdu. Bağırışlar duyardık." Bakışları kayarak benimkilerle buluştu. "Öyle meraklı biri değilimdir. Ama arka kapımız açık olduğunda mecburen duyuyordum. Mutfak çok sıcak oluyor da. Gece geç saatlerde, bilhassa da içtiklerinde kavga ederlerdi."

"Şiddet de var mıydı?"

"Bilmiyorum. Bir şey söyleyemem." Anlık pişmanlık, ağzından gerekenden fazlasını kaçırdığını düşünen tanıklar arasında yaygın görülürdü. Başını önüne eğip elindeki çaya baktı. "Bu soğuk ve iğrenç. Lütfen şunu alır mısınız?"

Bardağı elinden alıp arabanın tepesine koydum. "Bay Dawoud'un evliliğine dönelim. Bana karısından bahsedin."

"Karısından mı? Ah, hayır. Hayır. Pardon. Sizi yanlış yönlendirdim. Hassan'ın karısı değil, kocası vardı. Cameron. Ama şu anda ülke dışında." Ürperdi. "Yani bunu yapan o olamaz. Olamaz, değil mi?"

2

"Bunları size daha önce de anlattım. Mutlu bir evliliğimiz vardı." Masanın başında oturan Cameron Grant Dawoud sıkıca birbirine kenetlediği ellerini önüne koymuştu. Birkaç dakikada bir tepeden tırnağa titriyordu: onu kan çanağına dönmüş gözlerle ve şiş bir suratla bir başına bırakan matemin fiziksel tezahürü. İri yarıydı, kasları belirgindi, omuzları tişörtünün pamuklu kumaşını zorluyordu. Bildiğim kadarıyla otuz altı yaşındaydı ama kafasının tepesindeki saman sarısı saçlar çoktan seyrelmeye başlamıştı. Burnu ve kollarının üst kısımları güneşten kızarmıştı. Londra'ya geri döner dönmez dosdoğru bizimle görüşmeye gelmiş, yalnızca avukatını yol üstünden almak için duraksamıştı.

Cameron Dawoud hakkındaki kararımı daha sonra verecektim.

"Hiç tartışır mıydınız?" Yanımda oturan Georgia onu özgüvenle sorguluyordu.

"Tabii ki."

"Tabii ki?" diye tekrarladı şaşırmış gibi kaşlarını kaldırarak. *Abartma, Georgia.*

Cameron omuzlarını silkti. "Arada sırada tartışmadığımızı iddia edecek değilim. Bu gerçek dışı olurdu."

Ayrıca yalan da olurdu, diye düşündüm.

"Fiziksel miydi?" dedi Georgia. "Yani tartışmalarınız?"

"Hayır."

"Hiç mala zarar geldiği oldu mu?"

"Hayır."

"Elinize geçirdiğinizi sağa sola fırlattığınız olmadı mı hiç?"

"Hayır dedim." Cameron'ın çenesi kasıldı.

"Ama biz öyle duymadık," dedi Georgia neşeyle ve adamın göz kapaklarının, olayları farklı bir bakış açısıyla anlatanın kim olabileceğini düşünür gibi titreştiğini gördüm.

"Liz'den bahsediyor olmalısınız."

"Neden öyle düşündünüz?" Georgia, Cameron'ın işlediği kabahatin bir numaralı kanıtıymış gibi bu cümlenin üstüne atlayınca adam iç çekti.

"Hassan'ı onun bulduğunu biliyorum, o kadarını söylediniz. Buradan hareketle onunla konuştuğunuzu tahmin ettim." Gözlerini ovuşturdu. "Başka biriyle konuşacak vakti bulabildiğinizi hiç sanmıyorum. Bulunalı ne kadar oldu? On iki saat mi? Daha mı az? Ayrıca benden başlamak isteyeceğinizi düşündüm, neticede maktulün kocası benim."

Aptal değil, diye düşündüm. Çaylak meslektaşımı zekâsıyla alt etmekte hiç zorlanmıyordu.

"Liz'in söyleyip söylememesi neyi değiştirir?" Sesim alçaktı. Sorgu başladığından beri belki de ilk defa ağzımı açıyordum ve Georgia orada olduğumu unutmuş gibi etrafına bakındı. Onun keyfi yerindeyken benimki değildi. Başka bir yerde olmak istiyordum ve aklımdan geçenleri sorgulamam gereken adamdan saklamak için başımı eğip önümdeki deftere baktım.

"Aslında pek bir şey değiştirmez. Hatalı olması dışında." Omuz silkti. "Neden kavga ettiğimizi söylediğini bilmiyorum. Gayet iyi bir kadına benziyor ama onu şahitliği hakkında hüküm verecek kadar yakından tanıdığımı söyleyemem."

"Hiç polis çağırdığınız oldu mu? İkinizden birinin?" Tartışmaları yumruklarıyla kazanan bir adamla ezkaza ilişkiye başladığımda kendim bile polisten yardım istememişken onu polis çağırmadığı için yargılayacak son insandım.

"Kesinlikle olmadı. Siz de bunu kolayca teyit edebilirsiniz, değil mi?" Kaşlarını çatıp bana sinirli sinirli baktı. "Bu sorularla zamanınızı neden boşa harcıyorsunuz? Tartışmamızda abartılacak hiçbir şey yok. Yetişkinler zaman zaman tartışır, çocuklar. Birbirinizi ne kadar çok sevseniz de hayat uzun bir balayından ibaret değildir."

"Ama evlenmenizin üstünden uzun bir zaman geçmemiş," dedi Georgia. "Hâlâ balayında sayılırsınız."

"Neredeyse bir yıl oldu." Sesi çatladı ve başını kısa bir anlığına önüne düşürdü. "Ondan önce de dört yıldır birlikteydik."

"Onca zaman sonra evlenmeye karar vermenizin nedeni neydi?"

"Çünkü yapabiliyorduk," diye çıkıştı. Ardından daha yumuşak bir ses tonuyla konuşmaya devam etti. "Sanırım birbirimize daimi bir bağlılık sözü vermek istedik. İkimiz de evliliğin ömürlük olduğu kanısındaydık. Kanıtlayacak bir şeyimiz yoktu, bizi tanıyan herkes birbirimize tamamen sadık olduğumuzu bilirdi."

"Hangi konularda tartışırdınız?" diye sordum. Cameron dikkatini tekrar bana verdi, alnı kırış kırıştı.

"Her konuda. Bulaşık makinesini kimin baştan savma doldurduğu hakkında. Kasaptan et almayı kimin unuttuğu hakkında. Bahçeyi kimin sulamadığı hakkında."

"Hepsi bu mu?"

Bir rahatsızlık emaresi. "Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Hassan o şekilde deşarj olurdu. İncir çekirdeğini doldurmayacak bir nedenden kavga çıkarırdı, on dakika kadar tartışırdık ve ardından bütün hafta sonunu hatasını telafi etmeye çalışarak geçirirdi." *Üzgünken İskoç aksanı belirginleşiyor,* diye düşündüm. Bu püf noktası ileride işime yarayabilirdi. "Ağız sulandırıcı sadakatsizlik hikâyeleri dinlemeyi mi umuyordunuz? Gey olduğumuz için birbirimize sadık olmadığımızı düşündüğünüz kanısındayım. Oyunu heteroseksüellerin kurallarına göre oynamadığımızı varsayıyorsunuz."

"Hiçbir şey varsaydığım yok," dedim. "Bazı insanlar açık evlilik yaşar. Bazıları evlilik dışı ilişkilere meraklıdır. Kimileri sadıktır. Size böyle sorular yönelttiğim için üzgünüm ama bunları sormaya mecburum."

"O hâlde eğlenmiyormuş gibi davranmayın."

Cameron'ın avukatı sandalyesinde kımıldandı. Bu küçük fakat anlamlı bir hareketti. Cameron kenetlenmiş ellerini alnına götürüp sakinleşmeye çalıştı.

"Elbette, anlıyorum. Onu öldürmek için gerekçem olup olmadığını öğrenmeye çalışıyorsunuz. Onu öldüren ben olamam çünkü ülke dışındaydım. Bunu biliyorsunuz."

Kocasının kafatası çatladığında Cameron Dawoud, Kuzey Galler'deki Pwllheli'de bir rüzgâr sörfü yarışmasında müsabıktı.

"Size ilişkiniz ya da birbirinize sadık olup olmadığınız hakkında sorular sormayacaktım." *Şimdilik.* "Para konusundaki tartışmalarınız daha çok ilgimi çekiyor."

Şaşkınlıkla burnundan soludu. "Maddi sıkıntımız yoktu, tabii eğer sorduğunuz buysa. Hassan uzman hekimdi, yani devlet hastanelerinde de çalışmasına rağmen maaşı dolgundu. Zamanının yarısını devlet hastanesinde, diğer yarısını ise özel bir kurum olan Havenview Hastanesi'nde geçirirdi. Nefroloji uzmanıydı. İnsanlar ona saygı duyardı. Çok para kazanır ve parasını sevdiği şeylere harcardı. Beni soracaksanız ben de aynen onun gibiydim."

"Siz ne iş yapıyorsunuz?" diye sordu Georgia.

"Muhasebeciyim."

"Bir şirkette mi çalışıyorsunuz?"

"Hayır, serbest çalışıyorum. Gayet iyi bir müşteri portföyüm var." Grotesk bir gülümseme takındı. "Nerede oturduğumuzu biliyorsunuz, değil mi? İşlerimiz yolunda gitmeseydi Londra'nın kalburüstü bir muhitinde beş yatak odalı bir ev almaya paramız yetmezdi."

"Görünüş yanıltıcı olabilir," dedi Georgia. "Borç batağında da olabilirdiniz."

"Olabilirdik. Ama değildik. Buyurun, mali kayıtlarımızı inceleyin. Gerçi inceleyeceğinizden eminim." Bakışları çelikten farksızdı. "Tahmin edebileceğiniz gibi evimizin mali işleri bendeydi. Hassan ne kadar harcayabileceğini bilirdi ve bütçesini aşmamaya özen gösterirdi. Bu konuda tartışmazdık. Kavgalarımız ufak tefek, aptalca şeylerden çıkardı çünkü bizim ilişkimiz öyleydi. Sonra da barışırdık. Evliliğimiz kalıcı bir hasar almazdı. Kin tutmazdık. Yani sizin tabirinizle onu öldürmek için hiçbir gerekçem yoktu."

Ona ben karar veririm, diye düşündüm.

"Ona zarar vermek isteyen biri var mıydı?" diye sordu Georgia ve Cameron neşeden yoksun bir kahkaha patlattı.

"Belli ki varmış. Ama eğer onu öldürmek isteyen biri olup olmadığını biliyor muyum diye soruyorsanız, cevabım hayır."

Cameron'ın bizden nefret etmesinin nedeninin kadın olmamız mı yoksa yanlış soruları sorduğumuzu düşünmesi mi olduğunu kestirmek güçtü fakat bize karşı pek iyi hisler beslemediği ortadaydı. Ona söyleyebileceğim, zırhını delip geçecek ve kocasının katili olmadığını varsayarak aslında onun tarafında olduğumuzu kanıtlayacak bir şeyler bulmaya çalıştım. Ne var ki kafamın içi, işe yarar şeyler açısından bomboş olmakta diretiyordu. Georgia yanı başımda boğazını temizledi.

"Aslında size düşmanı olup olmadığını soruyorum."

"Yoktu. Ailesiyle arası iyiydi. Bütün meslektaşlarıyla iyi geçindiği söylenemezdi ama iş disipliniyle ilgili hiçbir sorun yoktu. Yalnızca çok azimli, kafasına koyduğunu yapan biriydi ve insanların ona hayır demesinden hoşlanmazdı. Eğer nazikçe rica ederek ya da tatlı dille istediğini alamazsa bağırıp çığırırdı. Bu bazı insanları kızdırırdı." Burnunu iki parmağıyla kıstırarak kendine hâkim olmaya çalıştı. "Aklıma sadece olduğu şeyden ötürü ondan nefret eden biri tarafından öldürüldüğü geliyor.

Bence bir erkekle evli olduğu ve bu bazı insanların midesini bulandırdığı için öldürüldü. İnanın bana, çok sayıda insan öyle düşünüyor. Bazıları da bu konuda harekete geçmeye hazır."

*

Sorgudan sonra odayı toparlamak istediğim bahanesiyle Georgia'nın oradan koşar adım uzaklaşmasına izin verdim. O anda istediğim en son şey Cameron Dawoud'u sorgularken nerede hata yaptığımız konusunda onunla enine boyuna bir tartışmaya girmekti. Adamla başa çıkamadığı belli olduğunda dizginleri elime almalıydım fakat çuvallamasına izin vermiştim. Bunu ona bir ders vermek için yaptığımı düşündüğünden hiç şüphem yoktu.

Sana yardım etmek istemediğimden değil. Yapamadım.

Bu vaka beni hassas noktamdan vurmuştu, sorun da buydu. Tüm bunlar bana son ilişkim olup olabilecek en dramatik şekilde sona erdiğinde arkamda bırakmam gereken tecrübelerimi hatırlatıyordu.

Boş odadan çıktığımda koridorda dikildim ve bir anlığına gözlerimi yumdum. Yapılacak tonla iş vardı, yapmam gereken görüşmeler vardı ve tüm bunlar için enerjiye ihtiyacım vardı. Ne yazık ki pilim bitmişti.

Açılan bir kapının sesi beni şu âna geri döndürdü. Nerede olduğumu ve yapmam gereken bir sürü iş olduğunu hatırladım. Bu duygu bana doğru salına salına yürüyen uzun boylu şahsı gördüğümde iyiden iyiye yoğunlaştı: Müfettiş Josh Derwent en kibar ve dolayısıyla en tehlikeli hâliyle tam karşımdaydı.

"Pek iyi gitmedi, öyle değil mi Maeve?"

"İzliyor muydun?"

"Monitörden." Ceketinin kolundaki iplikçiği elinin tersiyle silkeledi.

Yaptığım soruların hepsini izlemeye hakkı vardı elbette; ben çavuştum, o ise emrinde çalıştığım müfettişti. Denetim görevinin bir parçasıydı.

Başkası olsa hikâye bundan ibaret olurdu.

"Neden?"

"Merak ettim."

"Neyi? Vakayı mı?" Tereddüt ettim. "Georgia'nın ne yapacağını mı?"

"Hayır, meleğim. Onun ne yapacağını değil."

Rahatsızlığımı gizlemeye tenezzül bile etmeden gözlerimi devirdim ve ardından koridoru arşınlamaya koyuldum. Hangi akla hizmet başka bir tepkiyle karşılaşmayı beklediğimi bilmiyordum. Josh Derwent profesyonel davranış kurallarıyla ilgili çok sayıda zorunlu eğitime katılmış ayaklı bir bela olmasının yanı sıra insan kaynakları departmanının en büyük kâbusuydu. Katıldığı eğitimler hiçbir işe yaramamıştı ancak artık kuralları ne zaman çiğnediğinin ve onu şikâyet edersem başının ne kadar büyük bir belaya gireceğinin farkındaydı.

Şikâyette bulunmadım. Onu takmamayı ve sataşıp durmasının aslında beni önemsediği anlamına geldiğini *hemen hemen* öğrenmiştim. Kimse beni onun kadar kızdıramazdı; kimse beni onun kadar tanımazdı. Derwent'a uyuz olmam genellikle onun haklı çıktığı bir konuda hatalı olduğumu kabul etmek zorunda kalmamdan kaynaklanıyordu. Gerçi bunun tam tersinin yaşandığı da oluyordu. Onu dediklerime kulak verecek şekilde eğitmiştim ve *arada sırada* beni dinliyordu. Derwent benim patronumdu, ev sahibimdi, arkadaşımdı. Ve şu anda benim sorunumdu.

"Beni rahat bırak."

Arkamdan geldi ve ondan kaçmaya çalışma zahmetine girmemem gerektiğini ima eden rahat adımlarla benimkilere ayak uydurdu. "Sana içeride ne oldu öyle?"

Elimdeki notları sıktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Sorularının yarısını bile cevaplamadan paçayı kurtarmasına izin verdin. Sana homofobik dedi..."

"Demedi."

"...ve böylelikle birbirlerine sadık olup olmadıkları hakkında konuşmaktan kaçınmasına müsaade ettin. Bu hiç senlik bir davranış değil."

"Bu yalnızca ilk görüşmeydi ve adam resmen şüpheli değil."

"Tabii ki şüpheli."

"Burada bile değildi."

"A-ha. Kocasının katledildiği yerden beş buçuk saat uzaklıkta olması sence de biraz fazla tesadüfi değil mi?"

"Öyle," dedim mecburen. "Ama aynı zamanda bunun kocasının kafasını patlatmasını epey zorlaştıracağını da düşünüyorum."

"Birini tutmuş olabilir. Onu duydun. Parasal sorunu yok."

Asansörün düğmesine sanki bu onu daha çabuk getirebilirmiş gibi var gücümle bastım. "İnsanın kendisi yerine cinayet işleyecek birini bulması o kadar da kolay değildir."

"Kolay olmayabilir ama imkânsız da değildir." Bana döndü ve omzunu duvara yaslayıp ellerini ceplerine soktu. "Hane içi şiddet meselesinden ne haber?"

"Ne olmuş ona?"

"Ona sorabileceğin birtakım sorular vardı. Şiddete meyilli olan kimdi? Hiç psikolojik destek aldılar mı? Ne tür yaralanmalardan bahsediyoruz?"

"Tüm bunları kendim de öğrenebilirim. Ayrıca eğer yumruklarını konuşturmaya meraklı olan oysa bunu sorabileceğim en doğru kişinin o olduğunu da sanmıyorum. Hassan Dawoud ince yapılı bir adamdı. Cameron ise tam bir tank. Şiddete meyilli olduğunu söylemiyorum ama eğer öyleyse bunu Hassan'ın arkadaşlarından ya da meslektaşlarından öğrenme ihtimalimiz daha yüksek."

Bana doğru eğildi. "Georgia bu konuyu açar açmaz aklın başka yerlere gitti."

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Hayır, anlıyorsun," dedi usulca. "Neden böyle söylediğimi de biliyorsun."

Hiç düşünmeden elimi önceki yaz erkek arkadaşımın kırdığı köprücük kemiğime götürdüm ama ne yaptığımı fark edince hemen indirdim. Derwent'ın gözlerindeki meydan okuma acımaya dönüştü ki bu neredeyse daha kötüydü. Boğazımın düğümlendiğini hissettim.

"Bilip bilmeden hüküm veriyorsun. Elimde Cameron Dawoud'u karşıma almama yetecek kadar bilgi yoktu. Adam mermerden farksızdı ve mecbur kalmadığı sürece bize hiçbir şey vermeyecekti. Elimizdeki tek şey komşusunun anlattığı şaibeli hikâyeydi. Kadınla ayrıntılı bir görüşme daha yapıp ifadesini arkadaşlarına, akrabalarına ya da Hassan'ın dertleşmiş olabileceği kimselere teyit ettirdikten sonra Cameron'ın kapısına dayanacağım. Şu anda bana ne zaman yalan söylediğini anlamama yetecek kadar bilgimiz yok ama olacak."

"*Sen* kimseye anlatmadın." Derwent'ın sesi ipeksiydi. "Hâl böyleyken Hassan'ın anlattığını düşündüren nedir?"

Suratımın kıpkırmızı kesildiğini hissettim. "Bu benimle ilgili değil, hem aynı konuyu neden açıp durduğunu anlamıyorum. O günler mazide kaldı, unuttum gitti."

"Merak ettiğim bir şey var..."

"Neymiş?"

"Bu dediğine gerçekten inanıyor musun?" Derwent doğrularak sorguya aniden son verdi. "Bir de sana sormak istediğim bir şey var fakat bunun doğru bir zaman olup olmadığını kestiremiyorum."

"Nedir?"

"Acaba benimle... sıra dışı bir şeye var mısın? Bir süreliğine çekip gideceğiz. Tebdilimekân kafası."

"İş için mi?"

Bana hakarete uğramış gibi baktı. "Elbette iş için."

Elbette. Derwent'ın Melissa adında bir sevgilisi vardı, gerçi olmasa bile bundan biraz daha incelikli davranırdı. O kafa karışıklığıyla aklıma gelen ilk şeyi söyleyiverdim.

"Çekip gitmek... Ne kadarlığına?"

"Bilmiyorum."

"O hâlde olmaz. Cevabım hayır."

"O hâlde ben de sana sormam."

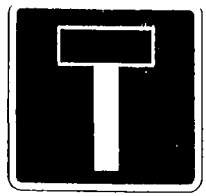
Tam o anda asansörün kapıları açıldı ve içeri dalıverdim. Okumanın imkânsız olduğu bir ifadeyle koridorda dikilmiş, beni izliyordu. *Bir şeyi gerçekten istiyorsa hayır cevabını hayatta kabul etmez,* diye düşündüm.

Sanki beni duymuş gibi, "Zaten şimdi sormayacaktım. Başka zamana," dedi.

Kapılar kapanmasın diye elim hâlâ düğmedeydi. "Biniyor musun?"

"Hayır. Merdivenden çıkarım."

Kapılar kapandı ve rahatlamayla yenilgi karışımı bir hisle omuzlarımın çöktüğünü hissettim. Derwent'ı bu konunun burada kapanmadığını bilecek kadar iyi tanıyordum.

3

Dawoudlar hastaneden kuş uçuşu birkaç kilometre mesafede, gözlerden uzak, ağaçlıklı bir yol üzerinde yaşıyorlardı fakat pekâlâ başka bir gezegende yaşıyor da olabilirlerdi. Yoldan geriye inşa edilmiş müstakil evlerin garaj yollarında pahalı arabalar duruyordu. Bir yerde çocuklar çığlık attı fakat bu korkudan ziyade mutluluk yüklü tiz bir gürültüydü. Ahengi bozan birtakım unsurlar da vardı: sokağın başındaki ilk evin önünde, kaldırımda dikilen polis memuru, bahçe kapısına gerilmiş polis şeridi, yola boylu boyunca park etmiş Metropolitan Polis Teşkilatı'na ait Adli Tıp araçları ve çitin üstüne bırakılmış birkaç demet çiçek.

"Kev'in keyfi gelene kadar evi boşaltmayacağız," dedi Georgia kâğıttan tulumunun içine girmeye hazırlanırken. Ben de aynısını yapıyor, kapüşonu kafama geçirebilmek için saçlarımı ensemde topluyordum.

"Sana bir şey bulduğundan bahsetti mi?"

"Hayır." Georgia dudağını ısırdı. "Muhtemelen sana söyler."

"Kev'le uzun bir mazimiz var." Ona avutucu bir gülümsemeyle baktım; benim de olay yeri teknisyeniyle rahatça konuşabildikleri için diğer polis memurlarını kıskandığım günler olmuştu. "Bana söylememesi gereken şeyleri de söylüyor."

Kev Cox DNA kalıntılarını, kan lekelerini ve failin ihmalkârlığından ardında bıraktığı bir parmak izini dillere destan altıncı hissi sayesinde eliyle koymuş gibi bulan bir sihirbazdı. Olay mahallini okumakta kimse onun eline su dökemezdi.

Hâliyle onu büyük, boş evin mutfağında bulup da omuzlarının çöküklüğünü gördüğümde moralim bozuldu.

"Hiçbir şey mi bulamadın?"

"Şimdilik." Başını notluğundan kaldırıp bana baktı ve omuzlarını silkti. "Olay yeri senin olabilir. Cinayetin burada işlendiği ihtimalini göz ardı edemeyeceğim."

"Devam et."

Maskesinin ardındaki yüzü hüsranla ekşidi. "Mantıklı gelmeyen birkaç şey var. Mesela cep telefonunu mutfak masasında bulduk. Evden birkaç dakikalığına da birkaç saatliğine de çıksa telefonunu yanına almasını beklerdim. Hiçbir şeyden değilse bile alışkanlıktan, haksız mıyım?"

"Evden telefonsuz çıkmak için insanın ekstra çaba sarf etmesi gerekir," diyerek ona hak verdim. "Tabii eğer izinin sürülmesini istemiyorsan işler değişir. Fakat nereye gittiğini öğrenmek için baz istasyonu analizini kullanamayacak olmamız kötü oldu."

"Bu bana buradan ayrılmadan önce öldüğünü düşündürüyor ama ne belirgin bir kan lekesi ne de fazla temiz bir yer bulabildim. Şuna bak." Mutfak tezgâhının mermer yüzeyini gösterdi. "Kırıntılar. Yer gök parmak izi. Pencerede de lekeler var. Bana temizlikçinin cuma günleri geldiği söylendi ve onun yokluğunda pek temizlik yapılmamış."

"Yani kimse kan birikintisi paspaslamamış."

"Evet. Arka kapıda bir tanecik kan lekesi buldum."

"İçeride mi, dışarıda mı?"

"Dışarıda." Omuz silkti. "Bizim adama ait olabilir. Kaçarken arka bahçeden geçen birine ait olabilir. Birkaç gün önceki bir bahçıvanlık kazasından da kalmış olabilir. Zaten pek büyük değildi."

"Hımm." Bahçeye bakmaya gittim ve sırf arka tarafta diye ihmal edilenlerden olmadığını gördüm. Bahçe duvarlarının dibine ekilmiş uzun ağaçlar ve çalılar Londra'nın sunup sunabileceği en muazzam lüks olan mahremiyeti sağlıyordu. Evin

kendisi pirinç detayları ve ölçülü dekorasyonuyla bir dergiden fırlamış gibiydi. Parke zemin, pahalı kanepeler, modern mutfak ve kahvaltı barında kullanılan tasarımcı tabureleri: iki kişi için biraz geniş olsa da hâli vakti yerinde bir çiftin ideal evi. Çocuk sahibi olmayı düşünüp düşünmediklerini Cameron'a sormayı aklımın bir köşesine yazdım. Cinayete bir gerekçe bulma peşinde olduğumu biliyordu ama yine de sormaya değerdi. "Bahçenin diğer ucundaki şey ne?"

"Spor odası." Kev gelip bana katıldı. "Merak etme, teknisyenlerimden ikisini oraya gönderdim. Hiçbir şey bulamadılar. Döşemeler kauçukla kaplanmış ama yumuşak ve emici, yani silerek temizlenmesi mümkün değil. Kan olsaydı lekesini mutlaka bulurduk."

"Doğru." Kapıya dokunmamaya dikkat ederek verandaya çıktım. Muşamba kılıfının içinde pahalı bir barbekü duruyordu. Ateş çukurunun etrafına geniş koltuklar dizilmişti. Buraya da evdeki zenginlik havasının aynısı hâkimdi.

"Tam yazın parti vermelik yer." Yanımızdaki bahçeden yükselen bir çığlık havayı delip geçince Kev irkildi. "Tabii çocuk çığlıklarını saymazsak."

Ben de yerimden sıçramıştım. Bir çığlık daha duyuldu ve mutluluk yüklü kıkırtılara dönüştü. Bunu iki üç yaşlarında bir çocuğun öfkeyle yükselen sesi takip etti. "Anne. Anne!"

"Hâlâ uyku vakti gelmedi mi?" dedim gözlerini deviren Kev'e.

"İnsanın kafasının içinde yankılanıyor, öyle değil mi?"

Dawoudların evinin yanındaki ev Liz St. John'a ait olmalıydı ve tıpkı maktulün evi kadar pahalı ve cazip görünüyordu. Huzuru ve dinginliği parayla satın alamazdınız ama kesinlikle size buna hakkınız olduğunu düşündürebilirdi.

Kapıda bir hışırtı duyuldu ve Georgia, Kev'in verandaya döşediği metal ızgaraların üstünde ihtiyatla adım attı.

"Bir şey var mı?"

"Yok." Çaktırmadan bitişikteki evi işaret ettim. "Bahçeyi gören tek ev bu. Kadınla tekrar konuşmalıyız."

"Bir şey gördüğünden bahsetmedi."

"Önemli olduğunu düşünmemiş olabilir. Ayrıca bilmediğimiz bir temizlikçisi, hizmetçisi, bahçıvanı falan da olabilir. Belki tanık oldukları bir şey vardır."

"Tabii burada bir şey olduğunu varsayarsak," dedi Georgia.

"Bir yerden başlamalıyız. Sakıncası yoksa gidip onunla konuşur musun?"

Şaşırmış göründü. "Bunu sen yapmak istemez misin?"

"Halledebileceğinden eminim," dedim ve karışık duygularla gidişini izledim. Ne de olsa hastanede Liz St. John'la konuşmuştum. Üstüme düşeni yapmıştım. Eğer Georgia basit bir görüşme esnasında bile elini tutmama ihtiyaç duyuyorsa yanlış mesleği seçmiş demekti.

Yine de onunla gitmeliydin.

Vicdanımın rahatsız edici sesini duymazdan gelip tekrar Kev'e döndüm. "Hassan arabasını nereye park ediyormuş?"

"Garaja. Sokak kapısının solunda. Önden şöyle bir baktım." Bir anda neşelendi. "Zemin cilalı betondan, yani ayak izi almak açısından ideal bir yüzey. İçerisi tertemiz. Orada biraz daha fazla zaman geçirmeye değeceğini düşünüyorum."

Başımla onayladım. "Evin geri kalanını gezebilir miyim?"

"Buyur. Gözüne çarpan bir şey olursa bana haber ver." Her zamanki neşeli ıslığını minörden çalarak garajın bulunduğu tarafa yöneldi. Yılgınlık ona hiç yakışmıyordu.

Bahçenin arka tarafına doğru seğirttim ve çalışanlara engel olmamak için kapıdan spor odasına baktım. İçerisi pahalı aletlerle doluydu: Peloton marka bir bisiklet, devasa bir koşu bandı, kürek aleti ve bir yığın ağırlık. Boydan boya ayna kaplı olan arka duvar yüzünden içeride dört olay yeri teknisyeni varmış gibi görünüyordu; yerde emekliyorlar ve duvarlardaki neredeyse görünmez lekelerden itinayla sürüntü örneği alıyorlardı. İstem-

sizce kendime baktım; uzun boyluydum, koruyucu giysilerin içinde tanınmaz hâldeydim. Gözlerimde duygudan eser yoktu.

Arkama döndüm ve uzun adımlarla evin arkasına doğru yürümeye koyuldum. Sadece mekâna dair genel bir izlenim edinmek için kapıda bir saniyeliğine duraksadım. Aynen Kev'in dediği gibiydi: göze batan, dikkat çeken hiçbir şey yoktu. Bütün odalar derli toplu ve temizdi ama ne göze batacak kadar toplu ne de dikkat çekecek kadar temizdi. Evde gezinirken döşemelerin yer yer süpürülmeye muhtaç olduğunu ve ebeveyn yatak odasındaki aynada su lekeleri olduğunu fark ettim. Eğer biri olay mahallini temizlemiş olsaydı mekânın yaşanmışlık hissini asla yeniden yaratamazlardı. Şiddetin yankısı olduğuna inandığım o rahatsız edici titreşimle çınlayan hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey titreşmiyordu.

Ön kapıdan çıktığımda Georgia dışarıda aylaklık ediyordu. "Bir şey çıktı mı?"

"Pek sayılmaz. Liz'den ne haber?"

Omuz silkti. "İyiydi. Pasaklının tekiymişim gibi hissetmeme neden oldu. Keşke koruyucu giysimi hiç çıkarmasaydım, böylece evini kirletmezdim."

"Eviyle çok mu iftihar ediyor?"

"O evde iki çocuk yaşadığını hayatta anlamazdın. Akşam yemeğini doğrudan yerden bile yiyebilirsin."

"Bahçede dikkatini çeken bir şey görmüş mü?"

"Hayır ama pek bir şeyi fark edemeyecek kadar kendi derdine düştüğünü söyleyebilirim. Üstelik çocuklar durmadan gürültü yapıyor. Nasıl olduğunu bilirsin, güneş tepedeyken çatı pencereleri mutfağı hamama çevirdiğinden çift kanatlı kapıyı açarsın ve aniden ne kadar çok ses duyulduğunu fark edersin. Kadının dediğine göre Hassan gürültüden şikâyetçiymiş ve zavallı küçük Nell dişleri çıkarken çok azap çekmiş."

Bu Liz'in sözcükleri uzatarak konuşma tarzının kusursuz bir taklidiydi ve onu takdir edercesine sırıttım. "Şu çatı pencereleri

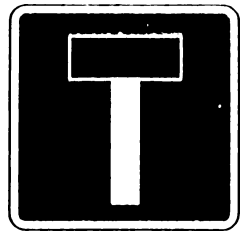
tam bir baş belası. Herhâlde komşusuna seslenen birilerini de fark etmemiştir? Kargocu falan?"

"Öyle bir şeyden bahsetmedi. Neden? Birinin evi soyduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır," dedim şaşkınlıkla. "O kadar uzun boylu değil. Sadece bir noktada Hassan'ın kapıya cevap vermeyi kesip kesmediğini merak ettim. Arka kapıdaki kan lekesinden hiçbir şey çıkmaz. Bu evde hiçbir şey yaşanmamış olması ihtimaline karşı Hassan'ın en son ne zaman evde görüldüğünü ve ne zaman dışarı çıktığını öğrenmek istiyorum."

"Bunun yardımı olurdu."

İç çektim. "Bence gerçeklerle yüzleşelim, en ufak bir bilgi kırıntısının bile yardımı olurdu. Şimdiye dek öğrenebildiklerimiz arasında kesin gözüyle bakabileceğimiz tek şey Hassan Dawoud'un ölü olduğu."

4

Ertesi gün hava güzeldi. Ofisimin penceresinden, tepemizden geçen parlak hatlı, küçük bulutların masmavi gökyüzünde doğuya doğru yarışını izledim. Güvercinler sanki ağırlıksızmış gibi havada burgaçlar çiziyor, uzaktan çok tatlı görünüyorlardı. Bir pencere pervazı bulan erkekler tüylerini olgun şakayıklar kadar kabartıp özgüvenli tüy topakları hâlinde kâh kasılarak yürüyor kâh tüylerini gagalıyordu. Çapaklı gözlerine ve kesilmiş ayaklarına bakmazsanız güzel bir manzaraydı.

Aslında bunların hiçbirini fark etmemeliydim.

Pencereden parlak yeşillerle bezenmiş ağaçlara bakıp rüzgârın masadaki kartları el çabukluğuyla çeviren bir krupiye misali yaprakları çevirişini izledim ve yaz günü akşama, akşamsa derinleşerek geceye dönerken orada öylece oturup seyre dalmak dışında yapacak hiçbir şeyimin olmamasını diledim.

Dawoud vakasıyla ilgilenmem gerekiyordu. Boşluğumu doldurmasına, normalde şahsen ilgilenmem gereken görevleri üstlenmesi ve tüm bunları şikâyet etmeden ya da övgü beklemeden yapmasına rağmen her şeyi Georgia'ya bırakamazdım. Ben gün geçtikte külçe gibi ağırlaşırken Georgia ekibin verimli üyelerinden birine dönüşüyordu.

O anda posta kutuma bir başka e-posta düştü. Konu satırını okurken esnememi güçlükle bastırdım: İddia makamının yaklaşan bir duruşma hakkında bir sorusu vardı. Dosyaya şöyle

bir göz atmakla cevaplayabileceğim kolay bir soruydu ama bitkinlik enseme bastıran ağır bir elden farksızdı.

En yakın arkadaşım Liv iş yerinde olsaydı ters giden bir şeyler olduğunu hemen anlardı; hem de daha ben bile ne hissettiğimi anlayamadan. İki kadeh bir şeyler içmek için beni dışarı çıkarır ve gerçekle yüzleştirene kadar nazikçe fakat hedefi şaşırmadan sorguya çekerdi. Ama şimdi Liv doğum iznindeydi ve tombul, güleç bebeğiyle aşk yaşıyordu. Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu fark edebilecek diğerleri... çevremdeki masalara göz gezdirdim. Olağan şüpheliler: Chris Pettifer arkasına yaslanıp bir kolunu ensesine koymuş, gömleğini zorlayan şişkin göbeğini sergileyerek telefonda konuşuyordu. Colin Vale dudaklarını oynatarak ve şişe dibi gibi gözlüğünün ardında gözlerini hızla kırpıştırarak rapor okuyordu; sandalyesinin arkasına dikkatlice asılmış bisikletçi ceketi tehlikeli eve dönüş yolculuğuna hazırdı. Pete Belcott şahsi cep telefonundan birileriyle mesajlaşıyordu; yüzü kızarmıştı ve suratında her nedense hınzırca bir ifade vardı. *Ya bir randevu uygulaması ya da dümdüz cinsel içerikli mesajlaşma,* diye düşündüm. Ben ona bakarken dudaklarını yaladı ve dili ağzının köşelerinde gezindi. O hâlini görmemiş olmayı diledim. Odada işleri başlarından aşkın birkaç dedektif daha vardı ama hiçbiri benimle ya da sorunlarımla uzaktan yakından ilgili gibi görünmüyordu.

Gerçi ilgileniyor olsalardı muhtemelen dehşete kapılırdım. Bakışlarımı odadakilerden ayırıp önümdeki bilgisayar ekranına çevirirken iç geçirdim ve az evvel gelen e-postaya tıkladım. Tam da o avukattan beklenecek türden bir doğrudan iletişim örneğiydi ve sorusunu tahmin ettiğim gibi lafı hiç dolandırmadan sormuştu. Bir kez daha iç geçirdim, esnedim ve odaya boş boş göz gezdirdim ama en başından beri izlendiğimi fark edince yerimden sıçrayıverdim.

Başmüfettiş Una Burt'ün cam duvarlı ofisinde bir toplantı yapılıyordu. Öyle ki masamın başına geçtiğimden beri kapalı

kapının ardından kesintisiz bir mırıltı geliyordu. Ne var ki iki şeyi fark etmekte geç kalmıştım: bunlardan ilki Derwent'ın da toplantıda olduğuydu, ikincisiyse masamı apaçık gören bir sandalyeye oturmayı başarmış olmasıydı. Ofis gerektiğinde gizliliğin sağlanabilmesi için jaluzilerle çevrelenmişti fakat çoğu eğri büğrü duruyordu. Bir tanesi ise tamamen düşüp ardında geniş bir açıklık bırakmıştı. İşte, Derwent'ın oturmayı seçtiği yer burasıydı. Her zamanki gibi bacaklarını boylu boyunca uzatıp ayak ayak üstüne atmıştı; mümkün olduğunca fazla yer işgal etmeyi severdi. Kollarını da yine her zamanki gibi göğsünde kavuşturmuştu ve oradan bana attığı çatık kaşlı bakış sözcüklerden daha net bir ifadeyle aynen şöyle diyordu: *Günü geçirmek için yapman gerekenin asgarisini yaptığının farkındayım ama bugün o kadarını bile yapmadın ve eğer bunun yeterli olduğunu düşünüyorsan kararını bir kez daha gözden geçirmeni öneririm.*

Ayrıntıları gözden kaçırmamaya büyük özen göstererek e-postayı yanıtlamaya odaklanmaya çalıştım. İki kere kontrol ettim, gönderdim ve Derwent'ın beni izlemeyi kestiğinden emin olmak için arkama baktım.

Kılını bile kıpırdatmamıştı: Gözleri hâlâ üstümdeydi. O anda Una Burt ona muhtemelen bir şey söyledi çünkü başını kadının masasına çevirip konuşmaya başladı. Ne dediğini tahmin etmek imkânsızdı ama yüzündeki ifade pek ümit verici değildi.

Belki de aksiliğinin tek nedeni ben değildim.

Jaluzilerdeki boşluklardan toplantıdaki diğer insanları görür gibi oldum. Koyu renk takım elbiseli, kelleşmiş, gözlüklü bir adam. Açık renk saçları tarz sahibi değil de liyakatli olduğu izlenimi yaratacak şekilde küt kesilmiş, fuşya ceketli bir kadın. Tek görebildiğim başının arkası olmasına rağmen kadın bana bir yerden tanıdık geldi; kaşlarımı çatarak kim olduğunu çıkarmaya çalıştım. İçeride beşinci bir kişi daha vardı. Daha iyi görebilmek için sandalyemi birkaç santim geriye kaydırdım:

Valinin yeni gözdesi Emniyet Genel Müdür Yardımcısı Simon Grayton. Metropolitan Polis Teşkilatı'nı, artık ne demekse, modern bir polis gücüne dönüştürme talimatıyla yeni açılan bir pozisyona atanmıştı. Londra'nın sokaklarında devriye gezen sıradan polislerin arasında pek popüler değildi ama hitabeti güçlüydü ve idari kademelerdekilerin dilinden anlıyordu. Eğer canı isterse birimimizi kapatma yetkisini elinde tuttuğundan Una Burt'ün hangi akla hizmet Josh Derwent'ı onun yanına yaklaştırdığını bir türlü anlayamıyordum. Derwent'ın saldırgan bir tutum takınmadan koskoca bir toplantıyı atlatması neredeyse imkânsızdı. Hatta şu anda bile oturduğu yerde doğrulup masaya doğru eğilerek kadına cevap veriyordu. Kadının omuzları kulaklarına kadar kalkmıştı ve onu dinlerken kafasını iki yana sallıyordu.

Of, kahretsin.

Konunun benimle ilgili olmamasına hem sevindim hem de üzüldüm ve bu bile başlı başına şaşırtıcıydı. O kadar uzun zamandır merakım depreşmemişti ki bu duygunun neye benzediğini unutmuştum. Dışarıda değil, o toplantıda olmak istiyordum ve aylardır hiçbir şeyi böylesine umursadığım olmamıştı.

Derwent susmuştu fakat her neyden bahsediyorsa konuşması henüz bitmemiş gibi görünüyordu. Şimdi kadın işaret parmağını ona doğrultarak nutuk çekiyordu. Kel adamsa onu desteklemek veya sakinleştirmek istercesine uzanıp bir elini kadının sandalyesine koymuştu. *Yakın bile olsalar aralarında profesyonel bir ilişki var, yoksa ona dokunmaktan çekinmezdi,* diye düşündüm.

Una Burt'ün yüzünü göremediğime üzüldüm. Derwent'a arka mı çıkacaktı yoksa onu yüzüstü mü bırakacaktı? Peki Simon Grayton konuşulanlardan ne anlamıştı? Hem orada işi neydi?

Bir an kendimi eski ben gibi hissettim. Beynimdeki sis dağılmış gibiydi.

O anda Una'nın ofisinin kapısı açıldı. Dışarı ilk çıkan gözlüklü adam oldu ve kenarda durup tek eliyle dirseğini tutarak parmaklarını dudaklarına bastırdı. Sandığımdan daha gençti, muhtemelen stresten erken yaşlanmıştı ve gözlüğünün ardındaki gözleri endişeliydi.

"...Açık konuşacağım, ne sizden ne de *o adamdan* aynı şeyin başka birinin daha başına gelmesinin önüne geçmek için herhangi bir adım atacağınızı düşündürecek bir haber aldım. Ve bu, farklı maktulleriniz olsaydı acaba işinizi daha ciddiye alır mıydınız diye düşünmeme neden oluyor." Kadın şişeden fırlayan bir mantar misali odadan hışımla çıkarken sabrının sonuna gelmiş gibi görünüyordu. Bahsettiği *o adam* hiç şüphesiz Josh Derwent'tı. Ya cazibesine kapılır ya da ondan nefret ederdiniz; arası yoktu.

Bu da cazibesini konuşturmaya zahmet edip etmediğine bağlıydı.

"Şimdi, bana kalırsa..." diyerek lafa girdi Simon Grayton. Ses tonu yatıştırıcıydı.

"Böyle söyleyemezsiniz..." dedi Una Burt, Emniyet Genel Müdür Yardımcısı'nınkiyle taban tabana zıt bir ses tonuyla. Derken Josh Derwent'ın ikisinin birden sesini bastıran, çeliği kesmeye yetecek kadar sert ve gür sesi duyuldu.

"Bizden istediğiniz şeyi yapmamız imkânsız."

"Nedenmiş?" diye diretti kadın. "Cevabı bulduğunuzu sanıyordum."

"Öyle demedim. Bir öneride bulundum fakat bunun işe yarayacağını garanti edemem. Hem ayrıca, bahsettiğim yaklaşım ciddi miktarda insan gücü ve kaynak gerektirir. Oysa bizim başka önceliklerimiz var."

"Derdine düşeceğiniz daha önemli insanlar mı?"

"Ağzımdan çıkanı yontup durmayı kesin," diye çıkıştı Derwent.

"Eğer kaynaktan bahsediyorsak," dedi Simon Grayton usulca, "bu soruşturmanın finansmanı hakkında hiçbir sorun yaşamayacağımıza sizi temin ederim. Gereken neyse sağlarız."

"Buradaki asıl soru nasıl yardımcı olabileceğimiz," dedi Una Burt. "Bütün seçenekler masada. Ayrıca size yemin ederim ki en büyük önceliğimiz sizsiniz, Bayan Jacques."

Adı ihtiyacım olan tüyoydu: Rula Jacques, Vali'nin sağ kolu, dibine kadar iş bitirici. Medya seçimlerde kaybetmesini ve büyük ölçüde parmağında oynattığı düşünülen Vali dışında kimseye hesap vermemesini abarttıkça abartmıştı. Adı Rula, İşi Politika, şeklinde manşetler atmışlardı. Eğer küçümseme tınısı taşımasaydı ona acıdıklarını düşündürecek bir ses tonuyla, siyaset sahnesinde oyunu kuralına göre oynayamadığından kendi adaylığını koyamayacak olmasının çok üzücü olduğunu mırıldanıp durmuşlardı. Geniş basenli, ufak tefek bir kadındı ve bana-bakın diyen kılık kıyafet seçimleri bana kalırsa diğer insanların beklentilerine kasıtlı bir başkaldırıydı. Muhteşem bir strateji uzmanı olduğundan siyasi kariyeri boyunca Vali'ye kılavuzluk etmişti ve adam ona çok şey borçluydu.

Yani onu kızdırmak olacak şey değildi. Bilhassa da Vali'nin ne zaman canı istese Metropolitan Polis Teşkilatı'nın canına okuyabileceği düşünüldüğünde.

Ne var ki Derwent mesajı almamış gibi görünüyordu. Kapı boşluğunda dikilmiş, Bayan Jacques'a dik dik bakıyordu.

"Kanun çerçevesinde hareket etmeliyiz. Bu... durumda parmağı olabilecek insanların kapısına dayanıp hepsini birden tutuklayamayız."

"Suç. Durum değil, suç diyeceksiniz." Rula Jacques'ın titrediğini fark ettim; çantasını kapıp boynundaki kolyeyi düzeltirken hareketleri koordinasyondan yoksundu. Gözyaşlarını bir öfke bendi tutuyordu.

"Mesele kanıt," dedi Derwent usulca. Kadına bakışında bir parça şefkat vardı fakat bunu görmek için onu çok yakından

tanımanız gerektiğinden şüphelendim. "Hiç kanıtımız yok. Elimizdeki tek şey sizin şüpheleriniz..."

"Hepsi bu değil."

"Hayır." Derwent omuzlarıyla yılgınlık anlamına geldiğini bildiğim belli belirsiz bir hareket yaptı. Onu yıldıran kadın değil, ona yardım edemeyeceği anlamına gelen bu durumdu.

"Bayan Jacques, elimizden geleni yapacağız." Simon Grayton aşırı resmî bir tavırla yerlere kadar eğildi.

"Müfettiş Derwent ve ben yeni çözüm önerileriyle kapınızı çalacağız," diye ekledi Una Burt, Derwent'a göz ucuyla imalı imalı bakarak.

"Size asansöre kadar eşlik etmeme izin verin." Grayton, Rula Jacques'ı asansöre yönlendirirken isimsiz görevli de peşlerine takıldı.

Derwent hiç vakit kaybetmedi ve daha kapı arkalarından kapanmadan bana döndü. Öfkeden kuduruyordu. Olduğum yere siniverdim. *Şimdi olmaz. Burada olmaz. Herkesin gözü önünde olmaz.*

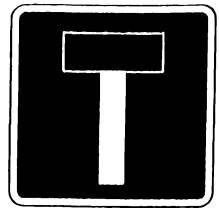
"Josh. Nereye gidiyorsun?" Una Burt'ün sesi bilhassa sert bir köpek eğitmeni gibi çıkmıştı. "Bence konuşacak çok şeyimiz var, yanılıyor muyum?"

Derwent durdu. Alenen başkaldıracağı ânın bu olup olmadığını ve eğer öyleyse sonuçlarının ne olacağını merak ettim.

"Hadi. Ofisime, lütfen."

Çenesindeki bir kas gevşedi. Gözle görülür bir çabayla arkasına dönüp Una Burt'ün yanından geçerek sessizce içeri girdi. Kadın onu takip etti ve elinin tek hareketiyle kapıyı arkalarından kapattı.

5

Hassan Dawoud'un yakışıklı suratının siyah beyaz bir fotoğrafı ofisin köşesinde duran ilan panosunun ortasından kasvetli kasvetli bana bakıyordu. Georgia panoya el koymuştu; görsel bir insandı ve her şeyi panoya asmanın ona epey yardımı dokunmuştu. Dawoud'un yüz hatları gücün ve zarafetin kusursuz bir harmanıydı: kalın kaşlar, koyu renk gözleri çevreleyen uzun kirpikler, dümdüz bir burun, kare bir çene, yumuşak kıvrımlı dudaklar ve bir heykeltıraşın elinden çıkmışa benzeyen belirgin elmacık kemikleri. Dönüp tekrar bakmayı isteyeceğiniz bir suratı vardı.

Tek bir fotoğraftan olmadık şeyler çıkarmamam gerektiğini ya da kişiliğin iyi genetik miras vasıtasıyla yorumlanamayacağını biliyordum ama bildiğim bir diğer şey de hayatın çok nazik davrandığı varlıklı ve ayrıcalıklı insanların ne hikmetse hep güzel olduğuydu.

"Sence şımarık biri miydi?"

"Evet." Georgia önündeki fotoğrafları karıştırırken saçları, yüzünü gizleyen altın rengi bir çan misali savrulup duruyordu. "Bence kâbus gibi bir tipti."

"Dayanağın nedir?"

Saçlarını geriye atıp bana baktı, kaşlarının duruşunda bir parçacık gücenme vardı. Söylediğini gerçeklerle desteklemesini istediğim için bana gücenmişti. Bu tam onluk bir hareketti. Ona gerçeklere ihtiyacımız olduğunu söylemek istedim

çünkü hisler mahkemede beş para etmezdi ama bunu bilmesi gerekirdi. "Meslektaşlarının söyledikleri. Hastaları tarafından sevilirmiş ama idari personeli biraz uğraştırırmış. İşini iyi yapar ve herkesten aynısını beklermiş. Mümkün olduğunca az çalıştığı söylenemezmiş ama anlatılanlardan, mesaiye kalarak veya fazladan sorumluluk üstlenerek kimseyi memnun etmeye çalışmadığı izlenimine kapıldım."

"Bu cinayete kurban gitmene neden olacak bir davranış değil, yani çoğunlukla."

Georgia fotoğrafları intizamlı sıralar hâlinde panoya iliştirmeye başladı: arabanın otoparktaki hâli, yana devrilmiş ceset, toz sürülmüş kapı kolundaki belli belirsiz parmak izleri.

"Bunlar Liz St. John'unkiyle eşleşti."

"Mantıklı," dedim. "Arabanın içinden ne haber?"

"Silinmiş. Kapı kolu da dâhil. Kadının parmak izleri hariç tek bir leke bile yoktu."

Bunları cesedin yakından çekilmiş fotoğrafları takip etti, fotoğrafçı cesede adım adım yaklaşmış, ardından ayrıntılara geçmişti: kurbanın yüzü, balmumuyla kaplanmış gibi görünen teni, kucağındaki elleri, hafifçe kıvrılmış parmakları, sanki biri tarafından şoför koltuğuna tıkıştırılmış gibi ayak boşluğunda tuhaf bir açıyla duran ayakları. Üstünde koyu renk bir tişörtle taytının üstüne giydiği koşu şortu vardı. Bacakları ve kolları dal gibiydi.

"Koşucu muymuş?"

"Uzun mesafe koşucusu."

"Maratona mı hazırlanıyormuş?"

"Bu senekine değil. Bazı sakatlıklardan ötürü sıkıntı yaşamış ve iş yoğunluğu nedeniyle düzenli antrenman yapamamış, hâl böyle olunca kendini zorlamamış ama yine de epey başarılı bir performans sergilemiş."

"Koşucuya benziyor."

Sesini benden başkasının duyamayacağı kadar alçalttı. "Josh da maratonlara katılıyor, değil mi?"

"Galiba evet." Derwent hakkında konuşmak istemiyordum.

"Vücut yapısı Hassan'ınkinden ziyade Cameron'ınkine benziyor. Safi kas."

Kes sesini, Georgia. "Yani kurbanımız öldürülmeden önce spor odasında olabilir."

"Belki bir yere koşmaya gitmiştir ve antrenman partneri kafasına bir tuğlayla vurmuştur."

"Spor ayakkabıları tertemizdi. Adli tıbba gittiler ama hiç kullanılmışa benzemiyorlardı." Kalemimin ucuyla dudaklarıma vurdum. "Hastanede olması kafama takılıyor. Arabayla hastaneye kadar gidip orada öldüğünü düşünmemizi mi istediler?"

"Bilmiyorum." Georgia geriye doğru bir adım attı. Adli tabip arabada öldürülmediğinden kesinlikle emin. Kafasına çarpan şey her neyse çok hızlı hareket ediyormuş ve kafasının sol tarafına, kulağının hemen üstüne isabet etmiş. Fakat kurbanın bacaklarının etrafında biriken kanın ölümünden çok kısa bir süre sonra arabaya yerleştirildiğine yorulabileceğini söyledi. Dediğine göre birkaç saattir arabadaymış. Bulunmasından en az on iki saat önce öldürüldüğünü düşünüyor."

"Evin hiç fotoğrafı var mı?"

"Yığınla var." Elindeki fotoğraf destesini masanın üstünden bana uzattı ve ne aradığımı merak ederek fotoğrafları gözden geçirmeye başladım.

"Bu fotoğrafları Cameron'a da gösterdik, değil mi? Gözüne batan herhangi bir şey oldu mu?"

"Hayır."

"Adli tıp ekibinin yaptığı araştırmada da başka kan izine rastlanmadı?"

"Şimdiye kadar hiçbir şey çıkmadı."

"Ve kimse hiçbir şey görmemiş. Kargolar konusunda ilerleme kaydedebildin mi?"

Suratımı ekşitti. "Hemen ilgilenirim."

Dilimin ucuna kadar gelen kinayeli yorumu yapmamak için büyük çaba sarf etmem gerekti. Son yirmi dört saattir ne yapıyordu?

Peki son yirmi dört saattir *ben* ne yapıyordum?

"O işi ben hallederim. Bir yere gitmiş mi?"

"Gittiyse bile kimse görmemiş. Bildiğin gibi, telefonunu mutfakta bıraktığından o da hiçbir işimize yaramıyor."

İç çektim. "Tahminimce arabanın yanında öldürüldü çünkü vücudu bir yerden diğerine taşımak riskli bir hareket olurdu. Arabasının evin önünden ne zaman ayrıldığını biliyor muyuz?"

"Hayır. Liz'e sordum ama Hassan eve tuhaf saatlerde gelip gittiğinden motor sesini artık duymaz olduğunu söyledi. Birtakım seslerin zamanla nasıl da arka plan gürültüsüne dönüştüğünü bilirsin."

Başımla onayladım.

"Diğer yandan hastanenin otoparkına ne zaman girdiğini biliyoruz çünkü otoparkın otomatik plaka tanıma sistemine sinyal göndermiş. Arabasında bariyerleri kaldıran bir sensör varmış."

Bir anda canlandım. "Elimizde güvenlik kamerası görüntüsü var mı?"

"Pek sayılmaz."

Ve havam ânında söndü. "Neden?"

"Otoparkın bariyerindeki kamera plakayı ve aracın ağaçların altına park edildiği yeri görüyor. Bak, şurada ikisini de görebilirsin." İlan panosundaki fotoğrafları işaret etti. Otoparkın duvarının dibine yan yana misket limonu ağaçları dikilmişti. "Sürücüyü gizlemekte epey iyi iş çıkarmışlar. Tek görebildiğimiz koyu renk kıyafetli ve siyah bereli bir adam. Daha sonra onu şuradaki yaya kapısından geçerken görüyoruz."

Georgia panoya hastane binasının kat planını da asmıştı ve arabadan kapıya kadar uzanan hattı kalemle çizdi. Yanına

da güvenlik kamerası kaydından alınmış bir ekran görüntüsü iliştirdi.

"İşte, şüphelimiz. Zamanlama tutuyor. Araba otoparka girdikten yaklaşık on dakika sonra."

"Elimizdeki en iyi görüntü gerçekten bu mu?" Sesimdeki hoşnutsuzluğu saklamaya bile yeltenmedim.

"Aynen öyle."

Kalitesi korkunçtu fakat tek sorun bu değildi. Şüphelimiz başını öne eğmiş, kapüşonlusunun başlığını beresinin üstüne çekmiş ve ellerini ceplerine sokmuştu. Koyu renk bir eşofman altı ve spor ayakkabısı giymişti. Kıyafetleri boldu ama ince, uzun bir tipe benziyordu. Formda olmasına formdaydı ama Cameron gibi bir kas yığını da değildi.

"Kıyafetlerinin ya da ayakkabılarının üstünde logo bile göremiyorum."

"Elimizde kimliğini belirlememizi sağlayacak hiçbir şey yok. Tamamen sıradan kıyafetler."

"Adam beyaz mı?"

"Olabilir," dedi Georgia temkini elden bırakmadan. "Ama ne yalan söyleyeyim, bu yalnızca bir tahmin. Suratının birazı görülüyor ama o da karanlıkta kalmış. IC2[2] ya da IC4[3] olabilir."

"Peki ya görgü tanığı?"

Kafasını yavaşça iki yana salladı. "Her yere haber saldık. Vatandaşlardan bildiklerini bizimle paylaşmalarını istiyoruz. Fakat şimdiye dek elle tutulur bir şey çıkmadı. Acil o gece epey yoğunmuş ama hastanenin geri kalanı gayet sakinmiş. O saatlerde acile ve doğumhaneye gelenler dışında pek gelen giden olmazmış."

---

2 İngiltere'de maktulün ya da şüphelinin etnik kökenini ifade etmek için kullanılan ve Güney Avrupalı Beyaz anlamına gelen kod. – *ç.n.*

3 İngiltere'de maktulün ya da şüphelinin etnik kökenini ifade etmek için kullanılan ve Asyalı anlamına gelen kod. – *ç.n.*

"Bölgedeki güvenlik kameralarını kontrol etmemiz gerek. Bakalım hastaneden çıktıktan sonra nereye gittiğini bulabilecek miyiz?"

"O konuyla ilgileniyoruz. Ne yazık ki hastanenin etrafındaki sokaklar çoğunlukla meskûn mahal, yani parsellerin çoğunda güvenlik kamerası yok." Suratımdaki ifade karşısında korkuyla sindi. "Ama araştırmaya devam ediyoruz. Başka bir şey var mı?"

Başka bir şey var mıydı? Kafamın içi bomboştu. Kendimi toparladım. Ne de olsa şu anda tanıdık sulardaydım. "Bir gerekçeye ihtiyacımız var."

"Ama görünürde yok."

"Olmak zorunda. İnsanlar neden öldürülür?" Parmaklarımla saymaya başladım. "Kimliklerinden ötürü. Sahip olduklarından ötürü. Yaptıklarından ötürü. Hassan'ın kim olduğuna ve ne yaptığına odaklanmamız gerek."

"Hayatını idame ettirmek için mi yani?"

"Olabilir. Evet. Ama sadece doktor olmasına odaklanmayacağız." Cesedinin hastaneye bırakılmış olması aklımı çok kurcalıyordu. Bu bir mesaj mıydı? Yoksa bizi yanlış yola saptırmak için tezgâhlanmış bir oyun muydu? Eğer evinde öldürüldüyse cesedi oradan oraya taşımak yerine neden oracıkta bırakmamışlardı? "Kurbanımızın salı günü nereye gittiğini öğrenmeliyiz. Banka hesaplarını incelemeliyiz. Telefonundaki ve diğer elektronik eşyalarındaki bilgileri indirmeliyiz. Hastanenin bir önemi olup olmadığını öğrenmeliyiz. Cinayet sebebi hastaneyle ilgili olduğundan mı oraya bırakıldı, yoksa başka bir nedenden ötürü mü? Eğer komşusu onu bulmamış olsaydı araç uzunca bir süre dikkat çekmeyebilirdi. Cameron ancak bugün dönecekti."

"Dawoud'un ajandasında iki günlük boşluk vardı."

"Öyle mi? Neden?"

"Bilmiyorum."

"Bir dahaki sefere Cameron'la konuştuğumuzda ona kocasının o yokken hastaneden iki gün izin aldığını bilip bilmediğini sorabiliriz. O zamana kadar yapılması gereken tonla işimiz var."

"Hep öyle değil mi zaten?"

"Şu anda en çok ne isterim, biliyor musun?" dedim usulca. "Bir olay mahalli ve bir gerekçe."

"Ve sürücünün kimliği."

"Ve de bir midilli."

Georgia kıkırdadı. "Ve hem yatakta hem de mutfakta hünerli bir adam."

"Bence olmayacak şeyler istemeyelim," dedim, ardından arkama döndüm ve Derwent'ın asık suratıyla burun buruna geldim.

"Siz ikiniz. Toplantı odasına. Hemen."

6

Toplantı odası biz gelene kadar çoktan dolup taşmıştı, o yüzden Georgia'yla arkada dikilmek zorunda kaldık. Duvara yaslanıp çaktırmadan saate baktım. Mesai sona ermek üzereydi. Tüymeye kalkışırsam Derwent beni ânında enselerdi. Binadaki diğer dedektifleri odaya toplarken Georgia'yla beni sona bırakmasının nedeni de muhtemelen buydu.

O odanın ön tarafına geçip elleri ceplerinde, kaşları çatık vaziyette beklerken Una Burt yanı başında elindeki kâğıtları karıştırıyordu. Kimsenin o ikisinin aynı işi yaptığına ve Una'nın Derwent'tan kıdemli olmasının yanı sıra kariyer basamaklarını hızla tırmanan başkomiserimize vekalet eden bir dedektif başmüfettiş olduğuna asla inanmayacağını düşünerek kendi kendime eğlendim. Una kısa boylu ve enerjikti, kıyafetlerini tarzındansa pratikliklerini göz önünde bulundurarak seçerdi. Bugünkü bluzu eğer nezaketten yanaysanız keten rengi ipekten, yok dobralıktan yanaysanız sümük rengi polyesterdendi ve teninin grimsi görünmesine yol açıyordu. Derwent takım elbisesinin ceketini çıkarıp gömleğinin kollarını kıvırmıştı ama kravatı kusursuzdu, uzun bir gün geçirmiş olmasına rağmen gömleği kırışmamıştı ve ayakkabıları hafifçe parlıyordu. Her şeyde mükemmeliyetçiydi fakat Una'nın nazarında işi neredeyse her şeyden önce gelirdi. İşlerine bağlılıkları dışında aynı görüşü paylaştıkları tek bir konu bile olmadığından hemen hemen emindim.

"Evet, sizleri burada toplama nedenimiz üstlenmemiz gereken zorlu bir soruşturma olması. Hepiniz Rula Jacques'ın ve Emniyet Genel Müdür Yardımcısı Grayton'ın bu sabah burada olduğunu fark etmişsinizdir ve az sonra bunun tüm dikkatimizi vermemiz gereken bir mesele olduğunu anlayacaksınız." Una Burt tereddüt etti, ki bu mizacına tersti. "Bu alışık olduğumuz soruşturmalardan değil. Biz prensip olarak suç işlendikten, iş işten geçtikten sonra devreye gireriz fakat bu proaktif bir soruşturma olacak. Bunun birkaçınızın üstlenmesini umduğum bir fırsat olduğunu düşünüyorum."

Odada çıt çıkmıyordu. Hepimiz fırsat, meydan okuma ve patronların en çok önem verdiği vaka olarak pazarlanan bir soruşturmanın tam bir baş belası ve muhtemelen kariyer katili çıkacağını bilecek kadar deneyimliydik.

Burt beklenti dolu gözlerle döndü. "Josh? Eklemek istediğin bir şey yok mu?"

Katiyen yok, diyordu suratı. "Pete, ışıkları söndürür müsün?"

Oda loşlaştı ve Derwent önündeki dizüstü bilgisayarın dokunmatik yüzeyini dürtükledi. Duvardaki ekran bir adamın fotoğrafıyla aydınlandı. Sabıka ya da kimlik fotoğrafına benziyordu ama adam doğrudan kameraya bakmak yerine solundaki bir şeye odaklanmıştı. Saçları kısacık kesilmişti ve zayıf, hatta sıskaydı, öyle ki omuz kemikleri tişörtünün ince kumaşının altından belli oluyordu. Suratı kırış kırıştı fakat bunun yaşından mı yoksa pozlama ayarından mı kaynaklandığına karar veremedim; kaç yaşında olduğunu kırk yıl düşünsem bulamazdım.

"Bu Davy Bidwell. Dört ay önce Acton'daki bir evde ölü bulundu. Otuz üç yaşındaydı."

"Uyuşturucu bağımlısı mıymış?" diye bir tahminde bulundu Belcott ve Derwent sözünün kesilmesine sinirlendi.

"Hayır. Başka sorunları varmış fakat bağımlı değilmiş." Kaldığı yerden devam etti. "Belediye konseyinin mülkte yaptığı gaz kaçağı denetimi sırasında cesedi bulunmuş. Hakkında kayıp

ihbarında bulunan kimse olmamış. Yerel cezai soruşturma masası olayı soruşturmuş ve bana sorarsanız makul bir iş çıkarmışlar. Ölüm saatinde hiçbir şiddet emaresi yokmuş. Ölüm nedeni cesedin durumundan ötürü tespit edilememiş fakat adli tabip ölüm ânında 40 kilodan zayıf olduğunu öne sürmüş."

"Boyu kaçmış?" diye sordu not almakla meşgul bir kadın ön taraflardan.

"Benimle aynı boydaymış." Derwent onun en az iki katı ağırlığında olduğunu söylemeye gerek duymadan bu üç sözcüğün kısa bir süre havada asılı kalmasına izin verdi. Davy demek ki bir deri bir kemikti.

"Orada ne yapıyormuş?" diye sordum. "Ev kendisine mi aitmiş?"

"Kendi evi değilmiş. Mülk terk edilmiş ve kapılarıyla pencerelerine keresteler çakılmış, zaten ev sahipleri de denizaşırı bir ülkede yaşıyormuş. Esas soruşturma sonucunda Bidwell'in sığınma amacıyla mülke izinsiz girdiğine karar vermişler. Kalıntıların hâline bakılırsa" –Derwent bir sonraki fotoğrafa geçti ve gördüğümüz şey Haftanın Manzarası olmadığından odadakiler alçak sesle homurdandı– "bir süredir oradaymış. Mumyalaşma başlamış. Kıdemli soruşturma memuru tarih aralığını daraltmayı denemiş ve aralık ayındaki dondurucu soğuklar sırasında eve girdiği sonucuna varmış. Kıyafetleri..." Derwent cümlesini yarıda kesti ve sesindeki, duygularını ele veren boğukluktan ötürü sinirlenerek kafasını iki yana salladı. Boğazını temizledi ve beyaz bir yüzeye serilmiş lekeli bir anorağın fotoğrafının bulunduğu bir sonraki slayta geçti.

"Soğuk havaya uygun giyinmemiş. On dokuz yıl önce üretimine son veren Open Air Warehouse markalı bu anorağı giyiyordu. Ayrıca üstünde bir kot pantolon, uzun kollu, pamuklu bir tişört ve spor çoraplar vardı. Kılık kıyafeti yıpranma ve aşınma izleri taşıyordu. Daha sonradan içeri girip çıkmakta kullandığına kanaat getirilen pencerenin yanında bir çift spor

ayakkabı duruyordu. Kıdemli soruşturma memurunun teorisi halıyı kirletmemek için ayakkabılarını çıkardığı yönünde.

Ekrandan kayıp giden fotoğraflar birer birer zihnime dağlandılar. Pislikten ve çürümenin etkilerinden kaskatı kesilmiş giysiler. Tabanları kararmış çoraplar. Aşınıp pislenmiş spor ayakkabıları. Sadece bir çöp konteynerine layık olan fakat kirletmemeye pek özen gösterdiği halı.

"Evsiz miymiş?" Yine öndeki genç, hevesli ve yeni kadın. *Vidya Long,* diye düşündüm. Ona işteki ilk gününde selam vermiş, sonra da varlığını tamamen unutmuştum.

"Kesinlikle gidecek hiçbir yeri yokmuş gibi görünüyor fakat evsizlere yardım eden kuruluşlarda kaydı yok. Ayrıca evsiz olmaması gerekiyormuş. Davy savunmasız bir yetişkinmiş. Öğrenme güçlüğü çekiyormuş ve tek başına yaşamakta zorlanıyormuş. Psikolojik sıkıntıları varmış: depresyon, paranoya, dissosiyatif kişilik bozukluğu. Çekirdek ailesiyle irtibatı koparmış ve ne yaparlarsa yapsınlar cesedi bulunana kadar ondan birkaç yıl haber alamamışlar."

"Nerede olması gerekiyormuş?"

"Resmî makamlara göre son ikamet yeri burasıymış." Ekranda bir harita belirdi: Küçük kutucuklardan ibaret intizamlı bir ilmek. İlmeğin bir tarafından, yeşil bir kırkyamanın üzerinde boylu boyunca uzanan siyah dikişleri andıran bir demiryolu geçiyordu. "Burası West Idleford adındaki ufak bir muhitte bulunan Jellicoe Çıkmazı. Küçük, güzel bir kasaba. Hatta tam yaşanacak yer. Davy Bidwell buraya iki yıl önce, Cheltenham'deki koruma evinden ayrıldığında taşınmış. Cheltenham'deki personel bundan pek memnun olmamış ama onu durdurmak için yapabilecekleri hiçbir şey yokmuş. Ayrılmaya kararlıymış. Jellicoe Çıkmazı'na geldiğinde 7 numarada kalmış. Tam şurada." Derwent parmağının ucuyla kutucuklardan birine dokundu. "Burada Judy Thwaites diye bir kadın yaşıyor. Davy'nin cesedinin bulunmasının ardından kendisiyle konuşan

dedektiflere Davy'nin birkaç gün yanında kaldığını ama sonra oradan ayrıldığını söylemiş. Dediğine göre Davy'nin ahbaplık ettiği biri ona çiftliğinde iş vermiş ve o da orada yatıp kalkmaya başlamış. Judy, onu sorgulayan memurların dediğine göre iyiliksever bir kadınmış. İnsanlara yardım etmeyi severmiş. Davy'ye kalacak bir yer ve kullanabileceği bir adres vererek ona iyilik yaptığını düşünmüş. Davy'nin psikolojik sorunlarını fark etmediğini ve yetişkin olduğunu, hâliyle yetkili mercileri teyakkuza geçirmesi gerekip gerekmediğini kestiremediğini söylemiş. Fakat Davy resmî yazışmalarda hâlâ onun adresini kullansa da kadının elinde gelen postaları ona iletebileceği bir adres yokmuş. Bu noktadan sonra hiçbir iz bulunamamış."

"Yani şu çiftlikte işe başlamış, hoşuna gitmemiş, oradan ayrılmış, Londra'ya gelmiş, hipotermi geçirmiş ve virane bir evde can vermiş," dedi Chris Pettifer. "Dokunaklı bir hikâye. Fakat cinayet yok."

"Bu sonuca varmadan önce bilmeniz gereken birkaç ayrıntı var," dedi Derwent usulca. Adli tıpçıların kullandığı, erkek vücudunun kabataslak resmedildiği, orasına burasına notlar iliştirilmiş şu şemalardan birini açtı. "Yeni ve o kadar da yeni olmayan kırıkları var. İyileşmenin farklı safhalarında üç kırık kaburga. Doğru kaynamamış sağ bilek. Sol kürek kemiği. Ayrıca üç dişi eksik, ikisi de kırık."

"Zavallı adam," dedi Pettifer usulca ve onunla hemfikir olanlardan aynı minvalde mırıltılar yükseldi.

"İkinci olarak Rula Jacques, Charles Bidwell adında bir adamla evli," dedi Una Burt gölgelerin içinden. "Charles, Davy'nin abisi. Rula esas soruşturmayı elinden geldiğince uzatmış. Birinin kayınbiraderinin başına gelenlerden sorumlu tutulmasını istiyor."

Biri inledi ve onu anlayabiliyordum. Matemli insanlar *bir şeylerin yapılmasıyla* avunurdu ve Rula, eylemleri nüfuzunu kötüye kullanmak olsa da olmasa da bizi harekete geçmeye zorlaya-

bilecek bir pozisyondaydı. Düşüncelerimi kendime saklamam muhtemelen daha akıllıca olurdu ama dilimi tutamadım.

"Chris haklı. Doğal sebeplerden ölmüş. Korkunç bir muamele gördüğü ortada ve maruz kaldığı şiddetten ötürü muhakkak biri hüküm giymeli. Ne var ki bu bahsi geçen çiftliğin bulunduğu bölgedeki polislerin sorunu, bizim değil."

"Ne olduğunu aydınlatma işi doğrudan bize verildi." Una Burt odanın diğer ucundan bana baktı ve çaresizce omuzlarını silkti. "Bu konuda seçim hakkımız yok."

"Bizden ne yapmamızı istiyor?" diye sordu Belcott. "Onu hayata döndürmemizi mi?"

"Judy Thwaites'i izlememizi istiyor." Derwent kapının yanına gidip ışıkları açtı.

"Gözetim mi?" Georgia şüpheci görünüyordu. "Çıkmazın ortasına bir panelvan park edip kimsenin bizi fark etmemesini mi umacağız?"

"Hayır. Bir planımız var," dedi Derwent zoraki. "Fakat bunun için bilmem kaç hafta Jellicoe Çıkmazı'nda ikamet edilmesi gerekecek, tabii kılık değiştirerek. Birkaç hafta boyunca çift rolü yapabilecek iki gönüllüye ihtiyacım var."

"Birkaç hafta mı?" diye sordum kendimi tutamayarak.

"Sekiz haftadan uzun sürmeyecek. Bir haftaya başlayacak."

"Okul tatiline denk gelme ihtimali var mı?" Colin Vale'in kaşları havalandı. "Karım beni öldürür. Gerçi cezbedici bir kaçamak olmadığını söylemiyorum."

"Ama neden? Sırf Judy'nin evi, Davy'nin bildiğimiz son ikamet yeri diye mi?" Bu işin mantığını kavramaya çalışıyor fakat bir türlü beceremiyordum.

"Judy'nin –veya ona yakın birinin– savunmasız kimseleri istismar ettiğine inanıyor. Bizden Davy'nin Jellicoe Çıkmazı'ndan ayrıldıktan sonra nereye gittiğini öğrenmemizi ve aynı şeyin tekrar yaşanmasına mâni olmamızı istiyor."

"Neden tekrarlansın ki?" diye sordum. "Bunun tek seferlik bir olay olmadığını düşünmesinin sebebi ne?"

"Çünkü son altı yıldır en az üç savunmasız yetişkin daha Jellicoe Çıkmazı, No: 7'de bir süre ikamet etmiş." Derwent dizüstü bilgisayarının kapağını çat diye kapattı. "Ve kimse nerede olduklarını bilmiyor."

7

Eve varmak için sabırsızlanıyordum fakat daireme girdiğimde yüzümü ekşittim. İçerisi fazla sıcak ve havasızdı çünkü ben işteyken gün boyu gelip giden olmamıştı. Ölü hacim dedikleri işte buydu. Kahvaltılık gevreğimi yediğim, yarısına kadar bulanık suyla dolu kâse hâlâ eviyenin içinde duruyordu. Tezgâhın üstünde duran bir fincan çayın üstü büzüşük bir süt tabakasıyla kaplanmıştı. Çayı ne zaman yaptığımı hatırlıyordum fakat onu içmeden neden öylece bıraktığım konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Bu zaman zaman oluyordu: Bir türlü hatırlayamadığım kayıp anlar. Anladığım kadarıyla bu da travmanın etkilerinden biriydi ve bundan nefret ediyordum. Morluklar iyileşmiş, kemikler kaynamıştı fakat eski erkek arkadaşımın ruhumda bıraktığı hasar tıpkı mermerdeki koyu renkli damarlar gibi benliğimi ele geçirmişti. Daha iyi olmak istiyordum, daha iyi hissetmek istiyordum fakat son günlerde döndüğüm her köşe bir çıkmaza varıyordu.

Ertesi gün cumaydı ve izinliydim. Dawoud vakasında yapılması gereken tonla iş olduğunu söyleyerek itiraz etsem de Una Burt diretmişti.

"İzne çık," diye buyurmuştu beni bastırarak. "Yorgun görünüyorsun."

Ben her şey kontrolümdeymiş gibi görünmek için canımı dişime takarken yorgun göründüğümü söylemesi bilhassa sinir bozucuydu. Gerçek şu ki *yorgundum* fakat bu uykunun gide-

remediği türden bir yorgunluktu. Gerçekten de öyleydi çünkü her zamanki gibi sabah altıda uyanıyordum. Gerçi uyandığımda yatak odam çok sıcak, yatak örtülerimse buruşmuş ve terden ıslanmış oluyordu.

Kendimi ev işine verdim. Sanki bu, önceki gün ortalığı darmadağın bırakmamı telafi edebilirmiş gibi bulaşıkları neredeyse kaynar suyla ve bol sıvı deterjanla yıkadım. Ütü masasını çıkardım ve önümüzdeki hafta giyeceklerimi titizlikle ütüledim. İyi giyinirsem iyi olduğum düşünülürdü ya da en azından teoride böyleydi. Her şey kontrolümdeymiş gibi davranırsam kimse gerçeği anlamazdı.

Yatak örtülerini değiştirip bütün pencereleri açtım. Yerleri paspasladım, süpürdüm, yastıkları ve kırlentleri kabarttım.

Ev işleri bittiğinde dışarı çıkmamak için kendime bahaneler uydurup ufak tefek işlerle oyalanarak evde kaldım. Dışarı çıkıp koşmalı, hiç değilse yürümeliydim... Annemle babamı aramalıydım... Bir arkadaşımla buluşmalı ya da son dakika planı yapmak için randevu sitelerinin birinde ava çıkmalıydım. Ama günler torbaya girmemişti; yarın ya da ertesi gün de yapabilirdim. Ne de olsa pazartesiye kadar işbaşı yapmayacaktım. Ona da asırlar vardı.

İhmal etmemem gereken şeylerden biri mutfak alışverişi yapmaktı fakat ihmal etmiştim ama akşam yiyecek bir şeyler bulma umuduyla mutfağı yağmalarken yapmadığıma pişman oldum. Acıkmıştım ama alışverişe çıkma düşüncesi bile canımı sıkıyordu; karnımı doyurmak istiyordum ama tatlı ya da lezzetli olması önemli değildi. Hiç çaba gerektirmeyen ve tadı idare eden bir şey olmalıydı.

Bir süre sonra kendimi karnımda hafifçe bayatlamış bir paket patlamış mısırla oturma odasındaki kanepede otururken buldum. Neticede onu yiyecek kadar aç olmadığıma karar vermiş fakat bir türlü yerimden kalkıp da çöpe atamamıştım. Pek

kafamı vermeden kurtlarla ilgili bir belgesel izliyordum ama düşüncelerim bölük pörçük ve tutarsızdı.

Karnımı doyurmalıyım... Rula Jacques çok sinirliydi... Eğer kabak Derwent'ın başına patlarsa ekipten ayrılabilir... Yaptığı aptallıktı... Sakız gibi olmasına aldırmazsam aslında mısır o kadar da kötü değil... Bir kurt yavrusunu büyütüp yetiştirmek ne meşakkatli işmiş... Önceki gün sorgu odasında daha iyi bir performans sergilemeliydim ve o zaman da bunun farkındaydım ama asıl kötüsü Georgia'nın da farkında olması... Rula Jacques Vali için yazdığı, Metropolitan Polis Teşkilatı'nda kurumsal ayrımcılık temalı konuşmayla bir sürü insanın tepesini attırmıştı ama hiçbiri umurunda bile olmamıştı... ama göz korkutucu bir tipi yoktu. Yalnızca kızgındı... Derwent'ın insanlar üstünde böyle bir etkisi var... kurtlar kışı geçirmekte ne çok zorlanıyor... Tanrım, pazartesi yine aynı şeyleri yapmam gerekecek... ama en azından hafta sonu var ve o güne kadar keyif çatabilirim, tabii eğer aklıma yapacak bir şey gelirse...

Araba.

O kadar da alışılmadık bir şey değil, diye düşündüm. İnsanlar gelip giderdi. Kimileri dar sokağa park etme işini abartmıştı. Kimileriyse kudurmuş gibi motorlarını bağırtır dururdu.

Merakım beni ayağa kalkmaya zorladı. Farların hâlâ yanmakta olduğu sokağa baktım; araba minicik bir boşluğa sığmıştı. Farlar kapandığı anda aracı tanıdım ve arabanın sürücüsü kapısını itekleyerek açtı.

"Ah, hayır," dedim yüksek sesle. Derwent beni duymuş olamazdı ama sanki duymuş gibi başını kaldırıp baktı. Beni hemen gördü ve kaşlarını çattı, ardından imalı imalı sokak kapısını gösterdi. Çoktan o yana doğru yürümeye başlamıştı.

Beni fark etmemiş olsaydı bile ev sahibim olduğundan kendi anahtarıyla kolaylıkla içeri girebileceğini düşündüm merdivenlerden inerken. Şikâyet edecek olursam da geçtiğimiz yaz hayatımı kurtaranın bu anahtar olduğunu bana hatırlatırdı.

Kapıyı açtığımda kaşlarını çatmış, sokağın ilerisinde bir şeye bakıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?"

Aheste aheste bana döndü, ardından elle tutulur, gözle görülür bir hoşnutsuzlukla beni tepeden tırnağa süzdü. "İçeri girebilir miyim?"

"Seni durdurabilir miyim?"

Kaşları çatıldı. "Burası senin evin."

"Taşındığım günden beri buranın senin evin olduğunu başıma kakıp duruyorsun. İşle mi ilgili?"

"Evet." Bir saniyeliğine duraksadı. "Ve hayır."

Evet içeri girmesine izin vermeme yeterdi fakat *hayır* derkenki ses tonu hiç hoşuma gitmemişti.

"O hâlde yukarı gelsen iyi edersin." Tişörtümdeki patlamış mısır kırıntılarını silkeleyerek kenara çekildim. Hoşnutsuzluktan sımsıkı birbirine bastırdığı dudaklarıyla kırıntıların yere dökülmesini izledi, zaten ben de bunu sırf onu uyuz etmek için yapmıştım.

"Bir fincan çay?"

"Hayır, teşekkürler." Basamakları ikişer ikişer çıktı. Bense onu ağır adımlarla takip ettim çünkü etrafa bakınabilmesi için ona zaman tanımak istiyordum. Her yer toplu, her şey yerli yerindeydi. Sanki birinin geleceğini biliyormuşum gibi.

"Asayiş berkemal miymiş?"

Banyonun kapısından bana ters ters baktı. "Seni kontrole geldiğimi mi düşünüyorsun?"

"Yanılıyor muyum?"

"Hayır." Ceketini merdivenin tepesindeki tırabzan babasına astı. "Galiba canım çay istedi."

"Yalnızca buzdolabının içini görmek istiyorsun."

"Tahmin edebilirim. Hazır yemek kutuları ve ne hayallerle satın aldığın, eskiden yeşil olan birkaç parça şey."

"Aslında hayır. Birkaç saat önce buzdolabını temizledim."

Buzdolabının kapağını açtı. İkimiz de boş (fakat temiz) raflara ve taze gıda namına hiçbir şeyin olmayışına baktık.

"Bu hafta alışveriş yapmadım," dedim ama sesimdeki savunmacı tınıyı duyunca sustum. Yüzündeki ifade bir anlığına yumuşadı. Fakat o kadar kısa sürdü ki şayet o anda gözümü kırpsaydım kaçırmam işten bile değildi. Sonra yine özüne döndü.

"Konuşmamız gerek." Sormaya lüzum görmeden oturma odasına girdi ve kendini kanepeye atıp tek koluyla gözlerini kapatarak çekinmeden gerindi.

Bacaklarının üstünden atlayıp ciddiyetle köşedeki küçük berjere oturdum. "Yorgunsun galiba?"

"Biraz." Bana bakabilmek için kolunu kafasının arkasına aldı. "Uzun bir gündü."

"Hepsi öyle değil mi?" Dizimin üstünde ellerimi birbirine kenetledim, baston yutmuş gibi dimdik oturuyordum. O istediği gibi yayılabilirdi ama ben öyle yapmayacaktım. "İşten eve dönerken beni görmek uğruna yolunu uzatarak zaten uzun olan günü biraz daha uzatman için ortada hiçbir sebep göremiyorum."

"Seninle konuşmam gerek ve bunu iş yerinde yapmak istemedim." Bir saniyeliğine duraksadı. "N'aber?"

Başımı birkaç derece sola yatırdım, aklım karışmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ben de aynen öyle düşünmüştüm."

"Hiçbir şey anlamıyorum," dedim. "Ne düşünmüştün?"

"Seninle hiçbir yere varamayacağımı." İç geçirdi. "Bak, Maeve, hiç kendinde değilsin."

"Ben iyiyim."

"Bunu söyleyecek en doğru insan olmayabilirim ama eğer sana yardımcı olmak için yapabileceğim herhangi bir şey varsa..."

"Bana neden yardımcı olacakmışsın?"

"Geçen sene başına gelmeyen kalmadı."

"Başıma gelenler" arasında şu anda oturmakta olduğumuz odada bilincim kapalı, kan revan içinde öylece yatmak ve so-

ruşturma memuru değil de mağduru olduğum bir davada tanık kürsüsüne çıkmak da vardı. Gözlerimi kırpıştırarak toparlandım.

"Yaşadıklarının izi kalacaktır," diyerek konuşmayı sürdürdü Derwent.

"Elbette."

"Ve Liv'i özlüyorsun."

"Elbette," diye tekrar ettim bu defa daha yumuşak bir sesle. "Zor olduğunu biliyorum."

Gözlerimin arkasının yanması sinirimi bozdu. Bu gözyaşlarının habercisiydi. Kollarımı kavuşturdum ve Derwent'ın göremeyeceği şekilde dirseklerimin hemen üstündeki yumuşak etleri çimdikledim.

"Hepimiz zor zamanlardan geçeriz. Ve şu anda meşgulüm. İşim başımdan aşkın."

Kaşlarını kibarca kaldırdı. "Yoğun iş temposuyla başa çıkabilirsin."

"Evet. Zaten başa çıkamayacağımı söylemedim."

Bunun üzerine doğruldu ve öne doğru eğildi. "Bak, Maeve, çoğu insan fark etmeyebilir ama ben seni hepsinden daha iyi tanıyorum. Senin gibi çalışıyor olsalardı bu konuşmayı iş yerindeki başka kimseyle yapmazdım. Diğer herkesle aynı performansı gösteriyorsun ve bu sen değilsin."

Boğazımı temizledim. "Bu senin şu tipik kinayeli iltifatlarından biri. Aslında normalde bu kadar boktan olmadığımı ima ediyorsun."

"Aynen öyle diyorum. Fakat bu konuda benimle konuşmak istemiyorsan seni zorlamayacağım." Aniden taktik değiştiriverdi. "Neden gözetim işine gönüllü olmadın?"

Kontrpiyede kalınca doğruyu söyleyiverdim. "Ben... ben o vakaya bakmak istemiyorum."

"Nedenmiş?"

O ve Una yazdıkları senaryoyu bizimle paylaşmışlardı: sokağın karşısında, acil köpek bakıcısına ihtiyaç duyan birine

ait bir ev. Çift rolü yapacak iki dedektif. Bir şeylerin olmasını beklemekten başka yan gelip yatılacak ücretli bir tatil.

Gerçek olamayacak kadar güzeldi.

"İlla nedenini duymak istiyorsan söyleyeyim. Bu tam da ters gidecek bir iş. Rula Jacques kayınbiraderinin başına ne geldiğini öğrenmemizi ve sorumlularını hapse tıkmaya yetecek delilleri toplamamızı bekliyor. Tabii *eğer* bir suç işledilerse ki dürüst olmak gerekirse ortada bir suç olduğundan bile emin değiliz. Gözetim planının hangi geri zekâlının aklına geldiğini bilmiyorum ama bence muazzam bir sorumluluktan ve muhtemelen koca bir zaman kaybından başka bir şey değil."

Kaşları kalktı. "Benim fikrimdi."

"Ah." Kollarımı biraz daha sıkı kavuşturdum. "Neticede ortaya bir fikir atmak zorundaydın."

"Bence işe yarayabilir."

"Nasıl?"

"Eğer doğru insanlar işe dâhil olursa. Eğer sen işe dâhil olursan, Maeve, komşuların güvenini kazanabileceğinden eminim. Judy'nin güvenini kazanabilirsin. Kimse ne yaptığını anlamadan Davy'nin başına ne geldiğini öğrenebilirsin. Aynı şeyi tekrar yapmalarının da önüne geçebilirsek –şu anda istismar edilen insanlardan bazılarını kurtarmayı başarabilirsek– harcadığın zamana değmez mi?"

"Değer ama yapacak başka işlerim var."

"Dawoud vakası mı?"

"Evet."

"Uzaktan çalışabilirsin. Georgia'ya ne yapması gerektiğini söylersin. Bunun için ofiste olmana gerek yok."

"O cinayeti umursamıyorsun çünkü senin vakan değil."

"Haklısın. Ama bence ne olduğu apaçık ortada."

"Öyle mi?"

"Evet." Bir kez daha uzandı ve ellerini başının arkasında kenetleyip dirseklerini iki yana açtı. "Ve sakın bana bunun

yüzyılın suçu olduğunu düşündüğünü söyleme. İsteksizsin, Maeve ve bunu gayet iyi biliyorsun."

"Bu hiç adil değil."

"Cameron Dawoud için değil, evet. Sence cinayetin kocasının başına ne geldiğini gerçekten önemseyen biri tarafından soruşturulmasını hak etmiyor mu?"

Orada öylece oturup onu dinlemeye tahammülüm kalmamıştı. Ayağa fırlayıp pencerenin kenarına gittim. Tepem atmıştı. "Cameron'ın suçlu olduğundan emin olduğunu sanıyordum?"

Pis pis sırıttı. "Evet, eminim. Ama birinin bunu kanıtlaması lazım. Bunu sen mi yapacaksın?"

"Ben işimi yapacağım," dedim sertçe. O da şimdi ayağa fırlamıştı. Avını kovalayan bir çita kadar hızlıydı.

"Normalde yaptığının aksine tüm kalbinle değil." Bir adım daha atıp farkında olarak ya da olmayarak beni sıkıştırdı. "Sıfırlanmaya ihtiyacın var, Maeve. Yeni bir başlangıca."

"Bakmakla yükümlü olduğum kimse yok diye bu iş için biçilmiş kaftan olduğumdan değil yani? Çocuğum yok. Evcil hayvanım yok," dedim sesimin buruk çıkmasına mâni olamayarak. "Önceden planlanmış yıllık iznim yok."

"Ne olmuş yani? Ekipteki diğer insanlara kıyasla daha az sorumluluğun var. Bu işi gönüllü olanlardansa senin yapmanı istememin nedeni bu değil."

"Kimmiş onlar?"

"Georgia. Vidya. Pete Belcott."

Şaşkınlık yüklü bir kahkaha patlatıverdim. "Pete'i hayatta göndermezsin."

"Seninle göndermem." Duraksadı. "*Kimseyle* göndermem."

"Vidya için iyi bir fırsat olabilir."

"Hayır." Bana aklımdan geçenleri okuyabildiğini düşündüren o sabit bakışı takındı yine. "Seni istiyorum. Una da benimle aynı fikirde."

"Her hâlükârda onun bir fikri olduğundan şüpheliyim."

"Kesinlikle var."

Fikrimi değiştirmeyecektim. "Hayır. Teşekkürler ama hayır, almayayım."

Aniden, hem de hiç huyu olmamasına rağmen garipleşerek bakışlarını aşağı indirdi ve saatinin kayışını düzeltti. "Benim yüzümden mi?"

"Senin yüzünden mi?"

"Düşündüm de... belki benimle pek fazla vakit geçirmek istemediğindendir."

"Hiç de bile. Senin gideceğinden haberim bile yoktu."

Gözleri ışıldadı. "Ama sana sordum."

"Doğru düzgün sormadın. Hatta aklıma bile..."

"Bu vakanın kıdemli bir memura ihtiyacı var. Rula ısrar etti. Ve birlikte gayet iyi bir iş çıkarırız."

"Sanma ki..."

"Hatta eğlenebiliriz bile." Kapıya doğru hareketlendi. Derken duraksadı ve yüzünde okumanın imkânsız olduğu bir ifadeyle dönüp bana baktı. "Bu konuda düşünmene izin vereceğim."

Ardından çekip gitti. Tam küstahlığına şaşarak kafamı iki yana sallamaya başlamıştım ki başını tekrar kapıdan içeri uzattı.

"Bil diye söylüyorum, Maeve, eğer hayır dersen... Bunu kesinlikle üstüme alınacağım."

8

"Dur bakalım doğru anlamış mıyım?" dedi Liv. "Seninle birlikte yaşamak istiyor..."

"Gözetim işinin yükünü paylaşabilmek için."

"Ama *haftalarca* sürecek. Ve millete *sevgili* olduğunuzu söyleyeceksiniz, öyle mi?" Konuşmamızın başından beri fısıldayarak konuşmasına rağmen şimdi sesi yükselmişti ve hattın diğer ucundan minicik, uykulu bir itiraz geldi. Bunu şefkatli bir pışpışlama takip etti. "Kusura bakma. Bebek odasında yerde oturuyorum da."

"Sonny yatırdığında kendisi uyumuyor mu?"

"O konuda çalışmalarımız sürüyor." Biraz daha pışpışlama. "Neyse, konumuza dönelim. *Sevgili*, ha?"

"Güya ev sahibinin evine bakıcılık yapacağız. Yerel polislerden biriyle çok yakın arkadaşmış ve arkadaşı evini kullanmamızın sakıncası olup olmadığını öğrenmek için kadının ağzını aramış. Ona gedikli bir soyguncuyu yakalamayı umduğumuzu söylemiş." Tek elimi saçlarımın arasından geçirerek ensemdekileri topladım. "Ayrıca kadın gerçekten evine bakacak birini arıyor. Kendisi akademisyen ve birkaç ders anlatması için Amerika'ya davet edilmiş. Yaz mevsiminin büyük çoğunluğunda yurtdışında olacak ve evinde kalıp köpeğine bakacak birine ihtiyacı var. Göstermelik hikâyemiz kusursuz."

"Tek başına da gidebilirdin."

"Ben de öyle düşündüm ama Una çok tehlikeli olduğunu düşünüyor."

"Çift olarak gitmeseniz de olurdu."

"İnsanların önünde çift *numarası* yapacağız. Böylesi birlikte aynı eve taşınan iki arkadaştan daha az şüphe çeker. En azından Josh öyle diyor."

"Bu bana seninle birkaç hafta baş başa kalmak için uydurduğu bir bahaneymiş gibi geldi."

"Benimle baş başa kalacak da ne yapacak?"

"Bilemem, orası benim uzmanlık alanım değil ve ayrıntılara da pek hâkim değilim ama senin ve penisinin başrolde olduğu birtakım akrobatik faaliyetler içerdiğini sanıyorum."

"*Liv!* Adamın sevgilisi var. Üstelik ciddi düşünüyorlar. Ayrıca olmasaydı bile o benim patronum. Ve hayatta böyle bir şey yapmam. Bunu gayet iyi biliyorsun."

"Benim hiçbir şey bildiğim yok." Keyiften sesinden bal damlıyordu. "Her şey mümkün. Josh'tan bahsediyoruz. Karşı konulması güç bir adamdır."

"Ben ona karşı koyabilirim," dedim. "Hem de sonuna kadar. Onu fazla iyi tanıyorum. Onun numaraları bana vız gelir tırıs gider."

"Tabii tabii."

"Neyse, nasıl olduğunu bilirsin. Muhtemelen bu da şu meşhur akıl oyunlarından biridir. Büyük ihtimalle başka birini seçtiğini söylemek için teklifini kabul ettiğimi söylememi bekliyordur."

"Senden başkasının bu işin üstesinden gelemeyeceğinden dem vurdu mu?"

"Nereden bildin?"

"Pohpohlama ilk adımdır. Tehdit savurdu mu?"

"Hayır, pek sayılmaz."

"Duygusal şantaj?"

İç çektim. "Elbette."

"O hâlde ciddi olduğunu biliyoruz." Kıkırdadı. "Belki de gerçekten bu iş için biçilmiş kaftan olduğunu düşünüyordur."

"Bence asıl istediği..." Cümlem yarıda kaldı. Liv'in haletiruhiyem hakkında ne kadar bilgi sahibi olmasını istiyordum?

"Asıl istediği neymiş?"

"İyi olduğumdan emin olmak."

"Neden iyi olmayacakmışsın?"

"Öf, bilirsin işte. Son birkaç ay beni epey hırpaladı."

"Daha önce de zor günler geçirdiğin oldu."

"Evet. Demem o ki iyiyim."

"İyisin?" Liv dediğimi aynen tekrar etti. "Eyvahlar olsun."

"Yalnızca yorgunum." Kanepeye serilip bacaklarımı uzattım ama sonra Derwent'ın ardında bıraktığı, hâlâ ılık olan kovuğa sokulduğumu fark ettim. Gerçekçi bir rüyadan uyanmışçasına sersemleyerek doğrulup oturdum. O kapıdan çıkar çıkmaz ne diyeceğimi bile düşünmeden Liv'i aramıştım. Derwent'ın teklifi hakkındaki fikrini öğrenmeye can atıyordum. Dairem hâlâ onun varlığıyla dolu gibiydi. "Bir şeyler yapması için büyük baskı altında. Her şeyin şüpheden ibaret olduğu fakat delil namına hiçbir şeyin olmadığı şu vakalardan biri işte."

"Neden sıradan bir gözetim yapmıyorsunuz? Memurların haftalarca bir panelvanın arkasında oturup abur cubur yiyerek vardiyalı çalıştıklarından?"

"Konum yüzünden. Sessiz sakin bir muhit. Tonla aile ve emekli var, daha da önemlisi orada olmak için iyi bir sebebin olmadığı sürece saklanabileceğin hiçbir yer yok. Alışılageldik gözetim ekiplerini konuşlandırmayı düşündüler fakat bir türlü işin içinden çıkamadılar. Şüphelilere yaklaşmamız gerek ve bunu bir panelvanın arkasından yapamayız."

Dürüst olmam gerekirse aklımı çelen şeylerden biri muhitti. Perşembe akşamı karakoldan çıkmadan evvel Derwent telefonundan bana kasabanın fotoğraflarını göstermişti. West Idleford büyük ilçelerin arasında sıkışıp kalmış, cennetten farksız,

küçük ve tatlı bir banliyöydü: düpedüz oyuncak tren setinden fırlamış ahşap parmaklıkları olan, tuğladan yapılma, bodur bir tren istasyonu vardı. İnişli çıkışlı ormanlık tepelerin ve tarım arazilerinin kuşattığı bir vadide bulunuyordu. İki ilkokulu, bir ortaokulu, bir kriket sahası, iki dik çatılı kilisesi, bir kütüphanesi, bir muayenehanesi ve gerek sıradan gerek lüks ıvır zıvırın satıldığı birkaç dükkânı vardı. Londra'nın sıcağından ve gürültüsünden fersah fersah uzaktaydı. Bir başka dünya, bir başka hayat. Bunu daha önce düşünmemiştim ama şimdi rutinime ara vermeyi istiyordum. Hem de canla başla.

"Peki teklifini kabul edecek misin?"

"Eğer etmezsem benim yerime Georgia'yı götürecek. Veya Vidya Long'u."

"Onu tanımıyorum."

"Yeni de ondan," dedim. "Senin tırnağın bile olamaz ama becerikli."

"Peki Josh'un onlardan birini yanında götürmesi sana ne hissettirir?"

İlk aklıma gelen yalan söylemek oldu fakat anlamsızdı. Liv yalanımı ânında yakalardı.

"Tahmin edebileceğin gibi pek hoşuma gitmez."

"Seni nasıl manipüle edeceğini biliyor, öyle değil mi? Blöfünü görürsen ve o da Georgia'yı yanında götürürse ne olacak?"

İç çektim. "Georgia eskiye nazaran epey gelişme kaydetti. Daha ziyade işiyle ilgileniyor ve karşısına çıkan her erkekle flört etme zahmetine artık pek girmiyor."

"Gerçekten mi?"

"Bence biriyle tanıştı ve o sayede duruldu." Gözlerimi ovuşturdum. "Belki de bu işe benden daha uygundur."

"Ama Josh sana geldi."

"Önce, evet. Hayatta insanın karşısına ancak bir kere çıkabilecek bu harika fırsat konusunda ilk bana şans verdi."

"Kelimesi kelimesine böyle mi dedi?"

"Hayır. Gerçekten..." Susuverdim.

"İkna edici miydi?"

"Hayır. Çekingendi."

"İlginç bir taktik."

"Bunun bir taktik olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Mevzubahis o olduğunda her şey öyle değil mi?" Sesi ciddileşti. "Teklifini kabul edersen kaçıracağın bir şey var mı?"

"İşle ilgili mi?" Dawoud vakası aklımı meşgul ediyordu. "Elimde öldürülüp arabasında bırakılmış bir doktor dışında pek acil bir şey yok."

"O vakayı gazetede gördüm! Bana biraz ondan bahsetsene. Burada sıkıntıdan çatlıyorum."

Liv'i tek eli Sonny'nin karnında, karyolanın yanında bağdaş kurmuş otururken hayal ettim. Eşofman altı ve tişört giyiyorsa ikisinin de renklerinin birbiriyle uyumlu olduğuna ve üstüne cuk diye oturduğuna kalıbımı basardım. Çiçeği burnunda perperişan anne tarzı ona pek uygun değildi.

"Elimizde ipucu yok. Saik yok. Kocası yas tutuyor ve dokunsan ağlıyor."

"Masum olduğu anlamına gelmez."

"Farkındayım."

"Tamam. Üzgünüm."

Dudağımı ısırdım. "Hayır, ben üzgünüm. Sana çıkışmamalıydım. Fakat hiç de sandığın kadar heyecanlı değil, inan bana."

"Kendini bu vakaya yüzde yüz vermişsin gibi konuşmuyorsun, Maeve," dedi Liv kelimelerini dikkatle seçerek. "Bu hiç senlik bir davranış değil."

Tekniğini takdir ettim; savunma mekanizmamı tetiklemeden konuyu döndürüp dolaştırıp bana ve haletiruhiyeme getirmeyi başarmıştı. Bunu sorgu esnasında yaptığına kim bilir kaç kez şahit olmuştum. Tetikte olmalıydım.

"Elimden geleni yapıyorum."

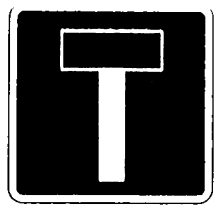
"Peki o ne kadar ediyor? Bir süredir senin için endişelendiğimi biliyorsun. Biraz... tükenmiş olabilirsin."

"Ben iyiyim."

"Evet, iyisin. Hep aynı nakarat." Liv iç geçirdi. "Artık kapatmam gerek, Maeve. Eğer tavsiyemi duymak istersen bence kabul etmelisin. Git ve Josh Derwent'la evcilik oyna. Her şeyden uzaklaş. Farklı bir şeyler yap. Ama sakın o işi yapma."

"Eğer kabul edersem –ki bu büyük bir *eğer*– sana söz veriyorum, Josh Derwent'la aptalca bir şey yapmayacağım."

Ve bu konuda ciddiydim.

9

"Sence yapabilecek misin?" Una Burt'ün kaşları havalandı. "Ona hayır diyeceğini söylemiştim. Peki diğer işlerini ne yapacaksın?"

"Daha önce de ofis dışında çalıştım. Gelişmelerden haberdar edildiğim ve ekibin diğer üyeleriyle irtibatı sürdürdüğüm sürece idare edebilirim diye düşünüyorum. E-postalarıma erişimim olacak, öyle değil mi? Yalnızca telefonun diğer ucunda olacağım."

"Çoktan kararını vermiş gibi konuşuyorsun."

Doğrusunu söylemek gerekirse hafta sonu boyunca gidip gelmiştim. Dün gece dişlerimi fırçalarken evet diyeceğimden emindim, yastığa başımı koyduğum anda hayır demeye karar vermiştim ve şafak sökmeden önce uyanarak bunun iyi bir fikir olup olmadığına saatlerce kafa yormuştum.

Fakat kararsızlığa tahammülüm kalmamıştı. Bir karar vermeli ve ona sadık kalmalıydım.

"Yapmak istiyorum."

"Pekâlâ, eğer eminsen." Ofisinin kapısına gitti. "Josh?"

Derwent içeri girerken ne kadar efendi olunabilirse o kadar efendiydi. En koyu takımıyla en beyaz gömleğini giymiş, saçlarını tören alayına katılacak gibi özenle taramıştı. Kurt değil, köpekti. Kapıyı arkasından kapatıp konuşarak bize döndü.

"Bak, önceki gece doğru düzgün açıklama fırsatım olmadı. Bunun iyi bir fikir olduğuna seni ikna edebileceğimden eminim, Maeve. Açıklamama izin verirsen..."

"Evet dedi." Una Burt'ün sesi toz kadar kuruydu. Masasının başına geçmiş, önündeki belgeleri karıştırmaya başlamıştı. "Bu görevi memnuniyetle üstleneceğini söylüyor."

"Memnuniyet biraz abartılı oldu," dedim çekinerek ama Derwent yine konuşuyordu. Una Burt'ün yanında olduğumuz için profesyonellik cilasıyla kaplanmış sesindeki zafer tınısını fark ettiğimde endişeye kapıldım.

"O hâlde hazırlıklara başlayalım."

"Katılıyorum," dedi Burt. Masanın üstünden bir klasör uzattı. "Bir önceki kıdemli soruşturma memurundan aldıklarım burada."

Derwent kaşlarını çatarak klasörün sayfalarını çevirmeye koyuldu.

"Bu sabah kendisiyle konuştum." Burt tam bir çirkinlik abidesi olmasına rağmen tamamen ergonomik olan koltuğunda arkasına yaslandı. "Kadın ellerinden geleni yaptıklarını söyledi. Biri gözaltına alınana kadar Rula Jacques'ın bu işin peşini bırakmayacağını düşünüyor."

"Çok tuhaf," dedi Derwent fakat kendini okuduğu şeye kaptırmıştı.

"Sana şans diledi. Ne de olsa ortada bir suç olduğunu ispatlayamazsan durumu Rula Jacques'a açıklayacak olan sensin."

Bunun üzerine kafasını kaldırıp baktı. "Ciddi misin? Rula benden hoşlanmaz."

"Demek ki kaybedecek hiçbir şeyin yok. Fakat benim var."

"Terfi almaya o kadar yakınsın ki uzansan ona dokunabilecek gibisin."

Burt, Derwent'ın hedefi on ikiden vurduğunu belli etmemeye çalışarak başını önüne eğip masasına baktı. Uzun süredir terfi almayı bekliyordu. Tek tük avantajı fakat bir sürü dezavantajı olan, üstelik kendisine ait olmayan bir sorumluluğu üstlenmek ile "vekalet etmek" farklı şeylerdi.

"Kaygılanma. Gerekirse Bayan Jacques'ın aklını çelebileceğimden eminim," dedi Derwent. Klasörü masanın kenarına vurdu. "Dosya için teşekkürler."

Una Burt'ün gardını indirdiğine pek sık rastlanmazdı. "Rica ederim."

"Ne kadar zamanımız var?" diye sordum.

"Judy'nin komşusu bir hafta içinde ülkeden ayrılacak. Normalde eviyle ve köpeğiyle ilgilenen biri varmış fakat kadının annesi kalp krizi geçirmiş, o yüzden pas geçmek zorunda kalmış. Ne şans!"

"Değil mi?" diye mırıldandım Derwent'a bakmadan. Kadının annesi için talihsizlikti. Vah vah. Oyna. Devam.

"Zamanlama daha iyi olamazdı," diyerek konuşmayı sürdürdü Burt. Komşuların, eski bakıcının arkadaşları olduğunuzu sanması işimize gelir. Biz sizi oraya yerleştiririz, siz de öğrenebileceğinizi öğrenir, sonra da Bayan Jacques'ın şikâyetini ciddiye aldığımızı düşündürecek bir rapor yazarsınız."

"Düşündürmesine gerek yok, zaten ciddiye alıyoruz," dedi Derwent. "Maeve ve ben kayınbiraderinin ölümünü soruşturmak için büyük fedakârlıklarda bulunuyoruz."

"Cehennem sıcaklarının tam ortasında, cennet gibi bir köyde birkaç hafta tatil yaparak mı? Ah, çok duygulandım." Burt masasında duran telefona uzandı fakat elini ahizeye koyup bekledi. "Dosyayı da aldığınıza göre buradaki işimizin bittiğini düşünüyorum."

Kışkışlanmıştık.

İçgüdüsel olarak oradan kaçmaya yeltendim –nasıl bir sorumluluğun altına girmiştim ben?– fakat Una Burt'ün ofisinden çıkar çıkmaz Derwent önüme geçip yolumu kesti.

"Bir hafta. Pek fazla zamanımız kalmadı."

"Ne için?"

"Judy hakkında bilgi edinmek için. Göstermelik hikâyemiz üstünde çalışmak için. Ve..."

"Ve ne?"

Ayaklarımdan başlayıp ağır ağır yukarı çıkarak beni alıcı gözle süzdü.

"Ve *ne?*"

"Sakın yanlış anlama." Koluma girdi. "Fakat seni baştan yaratmam gerekecek."

*

Una Burt'ün ofisinden toplantı odasına kadar yürümüş olmalıyım fakat gözümü artık nasıl bir öfke bürüdüyse ne yaptığımın farkında bile değildim. Aklımdan geçen tek şey Derwent'a verip veriştirmek, sonra da Una Burt'ün yanına gidip ona kararımı değiştirdiğimi söylemekti. Üstelik bunu yaparken kendimi hiç kötü hissetmezdim.

Derwent kapıyı arkamızdan kapattı. Ellerimi belime koyarak döndüm ve ona meydan okuyan gözlerle baktım. Kapıya yaslanıp beklenti yüklü bir ifadeyle bakışlarıma karşılık verdi.

"İmaj değişikliğine ihtiyacım olduğunu, aksi takdirde kimsenin senin kız arkadaşın olduğuma inanmayacağını mı söylemek istiyorsun?"

"Kendine çok yükleniyorsun, Kerrigan. Bence gayet iyi görünüyorsun. Hatta standartlarıma fazlaca yakın olduğun bile söylenebilir."

"Sen var ya..." Sustum çünkü sesindeki zevki fark etmiştim: Şu hâlimiz aşırı hoşuna gidiyordu ve sinirlenmek onun oyununu oynamak demekti. "O hâlde ne demek istedin?"

"Polis gibi görünüyorsun. Kıyafetlerini kastetmiyorum, onları değiştirmek kolay. Hâlinden tavrından bahsediyorum. İnsanlara sanki onlar hakkında hüküm vermeye hakkın varmış gibi bakıyorsun. Çoğu insan etrafında olup biteni kaçırır. Aldırış etmiyor gibi görünmen gerek. İnsanlara dövecekmiş gibi bakamazsın."

"İnsanlara öyle bakmıyorum!"

Öfkeli ses tonumu alay edercesine taklit etti. "Şu anda bakıyorsun!"

"Beni kışkırtıyorsun."

"Evet, kışkırtıyorum." Sırıttı. "Aklında olsun, tamam mı? Sokakta devriye gezer gibi görünmek istemezsin. Küçük bir topluluğa gireceğimiz için zaten göze batacağız. Çok dikkat çekeceksin, inan bana, yani umursamaz görünmen gerek. Şimdiden alışmaya çalış. Gevşe. Saçlarını sal."

"Ciddi misin?" Bir gün bile işe gelirken saçlarımı sıkıca toplamadığım olmamıştı.

"Neden olmayayım ki? Hazır elin değmişken, sürekli temkinli olmayı da kes. Yanımda hep diken üstündesin."

"Çünkü sürekli bana saldırıyorsun."

"Saldırmıyorum."

"Saldırdığını biliyorsun."

"Tamam," dedi sanki aslında tamam değilmiş, sanki incinmiş gibi.

"Peki ya sen?" diyerek taarruza geçtim. "Ne olduğun tipinden belli oluyor. Ne yaparsan yap, ne giyersen giy polis olduğunu bir kilometre öteden anlardım."

"Benim senden daha geniş bir hareket alanım var. Her an kavgaya tutuşmaya hazır gibi görünen adamlara her köşe başında rastlayabilirsin. Ne yazık ki kadınlar için aynısı geçerli değil." Ona karşı çıkmama fırsat vermeden elindeki dosyayı havaya kaldırdı. "Birlikte dosyanın üstünden geçmeliyiz."

Bu makul bir öneriydi. Dosyayı masaya koydu, ceketini çıkardı ve sandalyelerden birinin arkasına astı. "Sıra sende." Ceketimi işaret etti. "Çıkar şunu."

"Giyinikken de okuyabilirim."

"Of sen de! İç çamaşırına kadar soyun demedim. Ceketini çıkar yeter," diye çıkıştı gömleğinin kollarını katlarken. Sabır en ideal şartlarda bile erdemlerinden biri değildi. Zırhımı çıkarır

gibi hissederek takım elbisemin düğmelerini açtım, ceketimi omuzlarımdan sıyırdım fakat sonra elimde ceketle öylece kalakaldım.

"Bana güvenmediğin sürece hiçbir yere varamayız," dedi.

"Ben... Ben sana güveniyorum."

"O hâlde tehditmişim gibi davranmayı bırak. Görevde olduğumuzu belli edemeyiz ama yine de görevde *olacağız*. Bunu ikimiz de biliyoruz. Görev icabı benden gerçekten hoşlanıyormuş gibi davranmak zorundasın. Bunu aklından çıkarma ve işine bak."

Bir sandalye çekip oturarak dosyanın kapağını açtı. Bunun bir tuzak olduğu hissini her nedense üstümden atamadım ama yine de oturmaya davrandım.

Aramızda boş bıraktığım sandalyenin arkasına dirseğini dayayıp parmağıyla oturma yerini işaret etti. "Bunun nesi var?"

Sana fazla yakın. Aklımdan geçeni dillendirmedim fakat ne düşündüğümü suratımdan okumuş olmalıydı çünkü sırıttı.

"Senden de ne sevgili olur ya."

"Bak, sandığın kadar kolay değil."

"Biliyorum. O yüzden şimdiden alıştırmalara başlamak zorundasın. Doğal görünmeli. Bu," –tekrar sandalyeyi gösterdi– "profesyonel mesafe. Birlikteymişiz gibi davranmamız gerek. Şimdi tekrar dene."

Kaykılarak aramızdaki sandalyeye geçtim ve kısacık bir tereddüdün ardından ona dirseklerimizin birbirine değmesine yetecek kadar yanaştım.

"Yaklaş." Güya dosyanın ilk sayfasına odaklanmıştı.

Bir santim daha kaydım.

"Yaklaş."

Sesindeki tını dikkatimden kaçmadı. "Bana gülüyor musun sen?"

"Evet. Gülüyorum." Dönüp bana baktı. Dik bakışlarına böylesine yakından maruz kalmaya hiç alışkın değildim. Göz

temasını elektrik kaçıran bir tele dokunmuşum gibi bütün vücudumda hissettim. "Bundan daha gülünç bir duruma düşemezdik, o yüzden içinde bulunduğumuz durumla başa çıkmanın en iyi yolu şakaya vurup gülmek. Fazla düşünmeyi bırak. Karşındakinin ben olduğumu unut. Gerçekten çıkıyor olsaydık ne yapardın? Nereye otururdun?"

Bir santim daha kaykılmamla bacaklarımız birbirine değdi. Sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi ona sokulabilmem için kolunu sandalyemin arkasına attı. Böylece ikimiz de sayfaya aynı anda bakabilecektik...

Koluma bir şeyin dokunduğunu hissedene kadar hareket ettiğini bile anlamadım. Bu onun parmağıydı. Parmağının ucunu aheste aheste omzumdan aşağı doğru kaydırdı. Bu tahammül sınırlarımı zorlayacak denli müstehcen bir hareketti. İrkildim.

"Ne yapıyorsun?"

"Okuyorum," dedi incinmişçesine.

"Ne demek istediğimi anladın." Suratım alev alev yanıyordu.

"Tanrı aşkına, Kerrigan, seni gören de hayatın boyunca kimseyle çıkmadığını sanır. İlişki yaşayan insanlar böyle şeyler yaparlar. Birbirlerine dokunurlar."

"İnsanların gözü önünde değil."

"Hayır, insanların gözü önünde," diye diretti. "Bak. Bu hem tam zamanlı bir iş olduğundan hem de ikimizden biri herhangi bir nedenden ötürü oradan ayrılmak zorunda kalırsa bile gözetimi sürdürebilelim diye iki kişilik bir görev, ayrıca çift olarak çalışmak daha güvenli. Bizi sevgili sanmalılar çünkü insanlar iki arkadaşın ev bakıcılığı işini paylaşmasını yadırgarlar. Kendimizi belli edip şüphelileri korkuturuz ve neler olduğunu öğrenme şansımızı heba ederiz."

"Önceki gece de öyle dedin."

"Evet. Şey. Bana bak, Maeve. Doğru düzgün bak, sanki tanışmıyormuşuz gibi. Benim hakkımda ne düşünürdün?"

Derwent'in kadınlara atmaya bayıldığı bakışların aynısıyla onu tepeden tırnağa süzdüm fakat rahatsız olmak yerine oturduğu yerde doğruldu ve onu daha iyi görebilmem için bana döndü. Her hafta açık havada kilometrelerce koştuğundan bronz tenliydi ve saçlarının rengi kış mevsimindekinden bir iki ton daha açıktı. Gömleğinin manşetlerini kıvırarak gözler önüne serdiği kolları gibi bacağının benimkine sertçe yaslanan üst kısmı da safi kastan ibaretti. Geniş omuzlu ve acayip formdaydı. Ona nadiren fiziksel bir varlık gözüyle bakardım; gözlerinin maviliğindense o gözlerin ardında neler döndüğü beni daha çok ilgilendirirdi fakat çekici bir adam olduğunu itiraf etmek boynumun borcuydu.

Çekiciliği ancak ağzını açana kadar, diye hatırlattım kendime.

"Ne görüyorsun?"

"Patronumu. Ne görmem gerekiyordu?"

"Bir kavgada başının çaresine bakabilecek birini. Kadınlardan hoşlanan birini. En iyilerin arasından istediğini seçebilecek birini."

Her nasılsa hâlâ beni şaşırtmayı başarıyordu. "Vay canına. Mütevazılık nedir hiç bilmiyorsun, değil mi?"

Omuz silkti. "Deneyimlerim bana istediğim kişiyi elde edebileceğimi söylüyor. Yani çoğunlukla."

"Tabii."

"Ve eğer isteseydim benim olurdun."

Nefesimi tuttum. "Bu..."

Sanki ağzımı bile açmamışım gibi konuşmaya devam etti. "Ve eğer gerçekten birlikte olsaydık sana dokunmadan duramazdım."

Yutkundum. Derwent'ın meşhur cazibesi ibreyi zorluyordu, hatta bir anlığına işe yarar gibi bile oldu ama sonra her şeyi mahvetti.

"Sana asılmayı düşünenleri caydırmak için yalnızca bana ait olduğunu ima eder dururdum. Tabii sana asılmaları için

önce şu tavrı kesmen gerek. Ne kadar korkutucu göründüğünün farkında değilsin." Bir anlığına dosyaya baktıktan sonra sanki sonradan aklına gelmiş gibi, "Ama bunun haricinde giderin var," diye ekledi.

"Çok sağ ol," dedim imalı imalı.

"Uygun şekilde davranırsak insanlar çift olduğumuza inanacaktır. Mesela seni kıskandığımı düşünebilirler. Böylelikle etrafımızdaki herkesi tepeden tırnağa süzdüğümde bunu sana bağlayacaklardır. Sokakta birlikte yürürken elimi ensene koymak ya da beline dokunmak gibi şeyler yapmamın da faydası olur..."

"Hayatta olmaz."

Kaşlarını çattı. "Elimi popona koymamı mı yeğlersin?"

Kendimi tutamayıp güldüm. "Hayır ama..."

Bir hışımla ayağa kalkmasıyla sandalye geriye doğru savruldu. "Eğer bu görevi kabul edeceksen varını yoğunu ortaya koymalısın, Kerrigan. Yarı yoldan dönemezsin. Ya hep ya hiç. Ben geri dönene kadar istediğinin bu olup olmadığına karar ver."

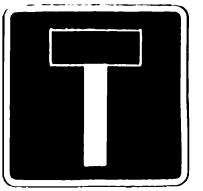
Odadan çıktı ve kapıyı arkasından öyle sert çarptı ki yerimden sıçradım.

Evet, tam da kız arkadaşlarını sahiplenecek türden bir adamdı ve kıskançlık kisvesi altında, karşımıza çıkan insanlara dik dik bakabilirdi. Saçımı salıp kafamı hafifçe sağa sola sallayarak ne tür bir kadının Derwent gibi bir alfa erkeğiyle birlikte olmayı seçeceğini düşündüm. Onunla beraber olacak kadın ona meydan okumazdı. Otoritesini sorgulamazdı.

O şekilde davranmak hamurumda yoktu fakat belki de mesele buydu. Derwent'ın yanında kendim olmaktansa rol yapmak daha kolay olabilirdi.

Ve her şey göz önünde bulundurulduğunda kendimden bir süre uzaklaşmak benim bile hoşuma gidebilirdi.

10

Güneş klimanın hakkından kolayca gelerek arabanın içini fırına çeviriyordu. Klimayı kapatıp camımı açtım ve kolumu dışarı çıkarıp rüzgârın saçlarımı uçuşturmasına izin verdim. Tişörtüm sırtıma yapışmıştı ve hissettiğim kadar terli görünmediğimi umdum. Meteoroloji gökyüzünde tek bir bulutun bile olmayacağı, kavurucu sıcaklıklara maruz kalacağımız uzun süreli bir sıcak dalgasından bahsediyordu. Nemli sokakları, kalabalık mahalleleri, havada asılı kalan çöp ve barbekü kokuları ve geceleri susmak bilmeyen siren sesleri yüzünden Londra'da sıcak havanın tadını çıkarmak pek mümkün değildi.

"Çok şanslısın," dedi Georgia hayal kırıklığıyla. "Metropolitan Polis Teşkilatı'nın en yakışıklı adamıyla kırsalda kafa dinleyeceksin."

"Çok şanslısın," dedi Liv telefonda. "Bütün sorumluluklarını arkanda bırakarak yepyeni bir maceraya atılıyorsun."

"Çok şanslısın," diye homurdandı Pete Belcott iş yerindeki mutfakta, "elindeki tüm vakaları bırakıp tatile çıkıyorsun."

Fincanımı çat diye tezgâha koydum. "Vakalarımı bırakmıyorum. Çalışıyorum. Yalnızca uzaktan çalışacağım, hepsi bu."

"Yine de yerinde olmayı isterdim."

"Fakat ben seni götürmezdim," dedi Derwent yüzünde tehditkâr bir ifadeyle kapı boşluğunu doldurarak. "Gey bir çifte lüzum görülseydi bile. Senin yerine Chris'i götürürdüm."

Chris Pettifer köşedeki küçük masada oturmuş, gazetesini okuyordu. Gözünü gazeteden ayırmadan fincanını kaldırıp Derwent'i sessizce selamladı.

"Neden beni götürmezdin?" diye sordu Belcott.

"Öncelikle oldum olası Chris'ten hoşlanmışımdır."

"Hislerimiz karşılıklı," dedi Chris ağzının tıka basa kekle dolu olmasına aldırmadan.

"İkincisi, tembel değildir. Eğer bütün gün götünün üstünde oturup televizyon izleyecek birine ihtiyacım olsaydı listemdeki ilk isim seninki olurdu."

"*Onu* neden götürdüğünü hepimiz biliyoruz," dedi Belcott ilk sözcüğü fesatça vurgulayarak.

"Nedenmiş?" Derwent'ın sesi buz gibiydi.

Belcott ona dik dik baktı. Suratı kıpkırmızı olmuştu. Kendini koruma içgüdüsü onunla ne düşündüğünü söyleme arzusu arasında duruyordu.

"Maeve bu iş için biçilmiş kaftan," dedi Derwent, Belcott'un yanıt vermeyeceği açıklık kazandığında. "Kendini defalarca kanıtladı. Şayet sen de dikkate değer bir şey yaparsan –ve tabii ben de o esnada şaşkınlıktan nalları dikmezsem– sana da birtakım fırsatlar sunarım."

Bunun ardından çekip gitti. Küçük mutfağa tuhaf bir sessizlik çöktü. Ben aniden minicik buzdolabımızda taze süt bulmaya merak salarken Pettifer kendi kendine kıkırdadı. Genellikle kendimi savunmaktan çekinmezdim fakat bu defa mahcup olmuştum ve resmen dilim bağlanmıştı. Mutfaktan çıkmak üzere arkama döndüğümde Belcott yolumu kesti. Suratındaki düşmanca ifadeyi görünce tüylerim diken diken oldu. Ona tembel diyen Derwent'tı fakat suç benim üstüme kalmıştı.

Georgia'nın aklına uyup devasa bir güneş gözlüğü ve minicik bir şort almıştım fakat aldıklarımı yine onun tavsiye ettiği topuklu sandaletler yerine spor ayakkabıyla giyiyordum çünkü rahatça hareket edebilme özgürlüğünü modaya değişmeye hazır

değildim. Valizlerimi peşim sıra çekerek dairemden çıktığımda Derwent onaylarcasına başını aşağı yukarı salladı fakat gülümsemiyordu. Bir an için yapmak üzere olduğumuz şeyden ötürü gergin olup olmadığını merak ettim. O suratında nemrut bir ifadeyle valizlerimi arabasının bagajına yerleştirirken kendimi tutamadım.

"Her şey yolunda mı, patron?"

"Evet."

"Pek neşeli görünmüyorsun."

"Mutluluktan ölüyorum." Bagajın kapağını çarparak kapattı. "Bundan böyle bana hitap ederken sadece adımı kullan. Efendim yok, patron yok, şef yok. Artık başlıyoruz."

"Tamamdır." *Benim de amacım buydu,* demek istedim ama ağzımı açmak yerine arabaya binip emniyet kemerimi takmaya odaklandım. Direksiyonun başına geçip motoru çalıştırdığı esnada gerginliği âdeta görünmez dalgalar hâlinde etrafa yayılıyordu. Yolculuğumuzun ilk birkaç dakikasında omuzları neredeyse kulaklarıyla aynı hizadaydı ve kollarındaki kaslar artık direksiyonu ne kadar sert tutuyorsa piyano teli gibi gerilmişti.

Yeniden konuşmaya başladığında dairemden bir buçuk kilometre kadar uzaklaşmıştık.

"Thomas'a veda etmek hiç hoşuma gitmedi."

"Ah, anlıyorum." Anlıyordum da. Thomas, Derwent'ın kız arkadaşı Melissa'nın oğluydu. Derwent'a tapıyordu ve Derwent da onu öyle çetin, öyle tavizsiz bir korumacılıkla seviyordu ki kendi oğlu olsa ancak bu kadar sevebilirdi.

"Beni özleyecek."

"Elbette özleyecek. Ama ona telefon edebilirsin."

"Aynı şey değil."

"Evden uzaklaşman konusunda Melissa ne düşünüyor?"

Çift yönlü trafik geçici olarak tek şeritten verildiği için uzadıkça uzayan araç sırasının sonunda durduğumuzda omuzlarını silkmekle yetindi. Ardından, "Anlıyor," diyerek kestirip attı.

Anlamak zorunda olduğunu düşündüm. Derwent'in ne yapıp ne yapmayacağı konusunda Melissa'nın söz hakkı yoktu. En azından bu defa evden uzaklaşmak tamamen Derwent'in seçimi değildi. Ağzıma bile sürmeyeceğim bir şeyler yiyip duracak Chris Pettifer ya da şortumun gözler önüne serdiği bir kilometre uzunluğundaki bacaklarıma kaçamak bakışlar atacak Pete Belcott yerine Bay Somurtkan'la aynı arabada kuzeye yolculuk ettiğim için kendimi şanslı sayıyordum.

Bunları düşünürken göz ucuyla Derwent'a baktım ve onu bacaklarıma bakarken yakaladım. Hemen bakışlarını kaçırdı ve kulakları kıpkırmızı oldu ki bu daha önce hiç ama hiç tanık olmadığım bir şeydi. Utancın duygu repertuarında olduğundan bile haberim yoktu. Uzanıp çantamı aldım, amaçsızca içini karıştırdım ve ardından sanki orada olduğunu unutmuşum gibi kucağımda çantamla oturdum. Derwent'ı kandırabildiğimden emin değildim fakat ikimiz de bu konuda tek kelime etmedik.

Milim milim ilerliyorduk. Navigasyona göre önümüzdeki trafik gittikçe sıkışıyor, gideceğimiz yere varış süremiz de boyuna uzuyordu.

*

Sıcağın vurduğu manzarada hareket eden tek şey arabaydı: dallardan gevşekçe sarkan yaprakların bile kımıldamadığı hareketsiz ağaçlar; daracık gölgelere sığınmış, sıcaktan baygınlık geçiren koyunlar; kâğıttan kesilmiş şekilleri andıran, tarlalara âdeta mıhlanmış kuşlar. Rüzgâr saçlarımı savuruyor, yüzüme ve boynuma doluyordu fakat bir noktadan sonra daha fazla tahammül edemez hâle geldim ve bin bir uğraşın ardından saçlarımı dağınık bir atkuyruğu yaptım.

"Gergin misin?"

Bu asırlardır söylediği ilk şeydi. "Hayır. Henüz değil. Şimdilik gayet iyi hazırlanmışız gibi hissediyorum."

Araştırma yaparak geçirdiğimiz uzun saatler. Kabağın onların değil de bizim başımıza patlamasından ötürü duydukları rahatlamayı saklamaya lüzum görmeyen diğer görev güçlerindeki memurlarla yaptığımız saatler süren toplantılar. Fotoğrafları inceleyerek, ifadeleri okuyarak ve elimizdeki cılız gerçekleri anlamlandırmaya çalışarak geçirdiğimiz upuzun saatler. Son olarak kıyafet ve makyaj malzemesi alışverişinin taçlandırdığı, Josh Derwent'ın kız arkadaşı gibi davrandığım saatler.

"Daha yumuşak görünmen gerek," demişti Georgia, ki bu da göz kalemini sürdükten sonra epeyce dağıtmak ve dudaklarımın morarmış gibi –ya da paketin üstünde yazana inanacak olursanız yeni öpüşmüş gibi– görünmesine neden olan renkli bir dudak parlatıcısı sürmek anlamına geliyordu.

Beni esas hayrete düşüren, yumuşak olmak şöyle dursun, daha yumuşak görünmenin bile şaşırtıcı derecede cesaret gerektirmesiydi. Fakat beni asıl zorlayan gardımı indirmek oldu. Dizginlerin onun elinde olduğunu kabullendiğim o ilk günden sonra Derwent bana hep nazik davrandı. Bu bir danssa adımlarımızı onun yönetmesine izin verecektim. Rütbelerimizdeki ve deneyimlerimizdeki farklılığa rağmen dengi gibi muamele görmeyi çok kanıksamıştım. Buna alışana kadar statü kaybının canımı sıkacağını biliyordum.

Alışmamız gereken bir diğer şey isim değişikliğiydi. İsimlerimiz haberlerde o kadar çok geçmişti ki sıradan bir internet araştırması ayrı ayrı ya da birlikte anıldığımız onlarca makaleyi gözler önüne seriyordu. Olur da birileri soyadlarımızı merak ederse diye Dedektif Başmüfettiş Josh Derwent dümdüz Josh Derham olurken ben de Dedektif Çavuş Maeve Kerrigan yerine Maeve Kernaghan olmuştum. Sahte isimlerimiz gerçeğine o kadar yakındı ki ikimizden biri tökezlediğinde durumu kurtarabilirdik. Ne kadar az şey değiştirirsek hata yapmaktan kaçınmamız o kadar kolay olurdu. Pek ahım şahım isimler değildi fakat sıradan bir insanın merakını uyandırmıyordu ve

muhtemelen bu kadarı yeterliydi. Birinin sorması hâlinde sosyal medya hesabımızın olmadığını söyleyecektik. Josh'un buna vakti yoktu, bense dijital detoks yapıyordum.

"Böylesi sahte hesap oluşturmaktan daha kolay."

Tarım arazileri yerlerini uzun çalıların çevrelediği, yoldan geriye çekilmiş, isimleri bahçe kapılarının sövelerinde yazılı evlere bırakmaya başladı. Bunları birbirine sokulmuş, bahçeleri meraklı gözlerden pek o kadar uzak olmayan, kuş yemliklerinin, salıncakların ve kaydırakların süslediği, şişme çocuk havuzlarının sıcak güneşin altında mavi mavi ışıldadığı daha küçük evler takip etti. Nihayet karşımıza otobandakinden daha düşük olan azami hız sınırının ve "West Idleford'a Hoş Geldiniz" yazısının yazılı olduğu bir tabela çıktı.

"Geldik," dedim gereksiz yere ve Derwent'ın arabayı yavaşlatmasıyla küçük kasabanın eteklerinde tıngır mıngır yol almaya başladık. Evler yerlerini sıra sıra kulübelere, savaş sonrası bir yapıya, ortaokula bıraktı... Idleford'un fotoğraflarını ve haritalarını incelemekle onun gündelik yaşamlarını sürdüren sakinleriyle etrafımızda can bulmasına şahit olmak arasında dağlar kadar fark vardı. Kimi aileler çimenlikte toplanmış, salıncağa binen çocuklarını sallıyor, kimileriyse engelli sürücülere tahsis edilen boşluğa park etmiş bir panelvandan dondurma almak için sırada bekliyordu. Yanlarından geçip giderken onlara ters ters bakacak oldum ama sonra bu tür kural ihlallerini fark etmemem gerektiği kafama dank etti ve kös kös önüme döndüm. Derwent'ın bunu gözden kaçıracağını sanıyorsam yanılıyordum. Dudaklarının kenarlarının yukarı kıvrıldığını görünce fark ettiğini, dahası hâlimi pek komik bulduğunu anladım.

Derken tren istasyonu göründü. Onu yan yana sıralanmış birkaç dükkân izledi. Ne var ki ben daha ne olduğunu anlamadan sola dönüverdik. Yol 1930'ların çıkmazlarının âdeta ışınlar hâlinde yayıldığı bir başka yeşil çimenliğe açıldı. Anlayamadığım bir nedenden ötürü Kraliyet Donanması'nda görev

yapmış amirallerin adlarının verildiği altı çıkmaz vardı ve biz Jellicoe Çıkmazı'na doğru yol alıyorduk.

"Evin numarası kaçtı?"

"Üç," derken sesimdeki gerilim dikkatimden kaçmadı. Bu en basit tabirle katıksız bir sahne korkusuydu. Araba yolun yukarısına doğru ilerlerken bahçelerinde takılan insanların, arabasını yıkayan adamın ve uzun bir gezintiye çıkmak için hazırlanan, tepeden tırnağa likralara bürünmüş iki bisikletçinin tamamen farkındaydım ama hiçbirine bakamazdım. Kalbimin gümbürtüsü kulaklarımı doldurdu, dilim damağım kurudu ve güneş gözlüğümün arkasına saklanabilmek için onu kafamdan gözlerime indirirken yutkundum. Derwent direksiyonu evin önündeki boş yere kırıp arabayı racon kesercesine park etti. Motoru susturduğunda çöken sessizlik fazla gürültülüydü. Tokamı çıkarıp atkuyruğumu açtım, saçlarımı kabarttım ve sanki uzun yoldan gelmişiz de (ki hakikaten öyle olmuştu) hedefimize vardığımıza memnun olmuşum gibi (ki pek öyle olmamıştı) gerindim.

Derwent elini çıplak bacağıma koydu ve saatler süren antrenmanlarımız sayesinde öfkeyle ciyaklamamayı, irkilmemeyi, geri çekilmemeyi ya da önceki tepkilerimi tekrarlamamayı başardım. Başımı kaldırıp ona baktığımda bana gülümsüyordu.

"Her şey yolunda."

"Elbette yolunda."

Dizimdeki eli kısacık bir anlığına kasıldı. "Ne yaşanırsa yaşansın her şeyin yalnızca iş icabı olduğunu sakın unutma."

"Farkındayım. Ayrıca unutacak gibi de değilim."

"Gülümse," dedi sakince. "Yardımı olur. İnsanın hem gülümseyip hem de endişeli hissetmesinin mümkün olmadığı psikolojik açıdan kanıtlandı."

Sinirlerimin az da olsa gevşediğini hissederek ona sırıttım. "Psikolojik açıdan kanıtlandıysa tamamdır. Sence şu anda gözleri üzerimizde mi?"

"Elbette. Burada haftalardır böylesine merak uyandırıcı bir hadise yaşanmadı. Bize dik dik bakacaklar ve onların bakışlarına aynı şekilde karşılık verebiliriz. Meraklı olmaları normal. Fakat avantajın bizde olduğunu unutma. Biz bu insanları zaten tanıyoruz."

Gerçekten de tanıyorduk. Elimizde evini ödünç aldığımız akademisyen Vanessa Underwood'un kaleme aldığı, çıkmazda yaşayanlarla ilgili pek hoş dosyalar vardı. Derwent'in omzunun üstünden baktım ve alçak bir çalı çitin iki tarafında dikilen bir çift kadın gördüm. Birinin elinde eski moda bir bahçe makası vardı. Çelik grisi saçları miğfer şeklinde kesilmişti. *Ruth Otis,* diye düşündüm. Kocasının adı da Alan'dı. Kadın tam bir dedikoducuydu. Vaktinin çoğunu komşusu Judy Thwaites'le geçiriyordu. Hâliyle çalının diğer tarafındaki cart sarı kaprili, cam göbeği bluzlu sarışın da Judy'nin ta kendisiydi.

Toplum merkezinde aerobik ve dans dersi veriyor. Onu asla makyajsız görmezsiniz. Ruth bana onun kendisinden bir yaş büyük olduğunu söyledi fakat ondan en az on yaş genç duruyor. Çok dost canlısıdır; sizin hakkınızda ne var ne yoksa öğrenmek ister fakat bunu Ruth'un aksine açığınızı bulup size karşı kullanmak için değil, insanları sevdiğinden yapar...

Bir yandan bisikletleriyle ilgilenirken diğer yandan çaktırmadan bize bakan iki adam da Mike Knox ve Rhys Vonn olmalıydı. Bunlar sırasıyla Jellicoe Çıkmazı No: 9 ve No: 6'da yaşayan ailelerin babalarıydı. Arabasını yıkayan fakat park ettiğimizden beri aynı yan aynayı silen adam ise No: 4'te kocaman köpeğiyle yalnız yaşayan Stephen Bollivant'tı.

Ben taşındığımdan beri No: 1 boş... No: 2'de üç yıl önce evlenen Fleur ve Brian Nolan oturuyor. Fleur çocuk sahibi olmak için yanıp tutuşuyor ve asırlardır tüp bebek yapmaya çalışıyorlar... No: 5'te Bayan Holding ve onun bakımını üstlenen oğlu Gary oturuyor. Gillian'ın demansı var ve arada sırada dolaşmaya çıkar.

Onu görür görmez tanırsınız. Geceliğini sırtından neredeyse hiç çıkarmaz ve ayağında hep erkek ayakkabıları olur...

"Hadi," dedi Derwent kapısını açarak. "Köpeklerin tavşanı görmesinin vakti geldi."

"Bu senaryodaki tavşan ben miyim?"

"Kesinlikle," dedi kayıtsızca. "Sen dururken bana bakmayacaklarından emin olabilirsin."

* * *

Kadına bakmak özellikle ilgisini çekmiyordu; hem bunun için zaten yeterince vakti olacaktı hem de aceleye getirmek istemiyordu. İlk bakışta, kadının apaçık güzelliğine rağmen pek tipi olmadığını düşünmüştü fakat yanındaki adama saygısı ilgisini çekmişti. Arabanın önünde yan yana durup da sanki hayatları boyunca böylesine enteresan bir yerde bulunmamışlar gibi etraflarına bakarlarken asıl ilgisini çeken adam oldu.

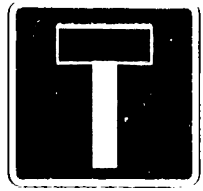
Meşgalesi yüzünden dikkati dağılmış gibi davranarak bakışlarını başka tarafa çevirdi çünkü aynı anda birkaç iş yapmakta ve düşüncelerini gizlemekte üstüne yoktu. Adamı bu denli merak uyandırıcı kılan neydi? Bu yabancının kendine has bir havası vardı, mevzu oydu. Etrafına tehlike potansiyeli yayıyordu ve onun böylesine yakınında olmak heyecan vericiydi, tıpkı insanı boşluğa adım atmaya çağıran bir uçurum kenarı ya da uzanıp tellere dokunması için kanına giren elektrikli bir çit gibi. Yeni gelen adam neredeyse kıpırdamadan duruyordu fakat gergin bir yay ya da tasmasının kısacık kayışını zorlayan bir köpek misali kendini tutmaktan gerilmiş gibi bir hâli vardı.

Köpek. Burada olmalarının sebebi oydu. Vanessa seyahate gidecekti ve onlar da köpeğine bakmaya gelmişlerdi. Her zamanki köpek bakıcısının arkadaşlarıydılar ve zor durumda

olduğunu öğrenince ona yardımcı olmak için devreye girmişlerdi. Jellicoe Çıkmazı'ndaki herkesin durumdan haberi vardı. Yaşlı kadın günlerdir bunu ağzına sakız etmişti.

Meşgul görünmeye çalıştı çünkü kimsenin yeni gelenlerden etkilendiğini anlamaması gerekiyordu.

Kimse kendini o adamla kıyasladığını, gücünü kuvvetini tarttığını, zaaflarını merak ettiğini bilmemeliydi çünkü güzelce saklasa bile onun da zaafları vardı. Herkesin olduğu gibi.

11

Biz kısa patikadan eve doğru yürürken sokak kapısı savrularak açıldı; Vanessa Underwood gelişimizi izleyen çok sayıda insandan biriydi. Tabii kendi evinden. *Birkaç hafta boyunca bizim olacak evden,* diye hatırlattım kendime ve eve ilgiyle baktım.

"Hoş geldiniz! Geldiğiniz için teşekkürler." Koyu yeşil yaprakların arasına serpiştirilmiş yıldız şeklindeki beyaz çiçekleri tatlı tatlı kokan yaseminin ele geçirdiği verandaya adım attı. Zayıf, güleç yüzlü, çilli bir kadındı ve kırmızı çerçeveli büyük bir gözlük takıyordu. Kırklarının ortasındaydı, koyu renk saçları inatçı beyazlar yüzünden yol yol olmuştu ve önü beklenmedik bir şekilde dökümlü gelen siyah bir pantolonla siyah beyaz çizgili bir bluz giymişti. Bilmesem mimar ya da tasarımcı olduğunu sanırdım ama akademisyenlik de iş görürdü.

"Bizim için zevkti," diyecek oldum fakat Vanessa'nın feryadı yüzünden cümlem yarıda kaldı.

"Pippin, hayır!"

Derwent içgüdüsel olarak yere çömelip açık sokak kapısından fırlayan kahverengili beyazlı küçük köpeği yakaladı ve işaret parmağını köpeğin tasmasına geçirdi. "Dur bakalım, nereye gidiyorsun?"

Derwent'ın elinden kurtulmak için çırpınan köpek arka patilerinin üstünde durmuş, ön patileriyle âdeta havayı dövüyordu. Başka bir köpekten ödünç alınmışa benzeyen kocaman, üçgen şeklinde kulakları vardı.

"Pippin, tam bir kaçış ustasısın." Vanessa'nın sesinde, esprili üslubunun altında bir gerginlik tınısı vardı. "Onu içeri sokar mısın? Taksim yakında burada olur ve o gelmeden önce size evi gezdirmem gerek."

Derwent köpeği kucağına alıp ragbi topu gibi kolunun altına kıstırdı. Köpek kısacık bacaklarını uzattı ve Derwent'ın suratına bakınca çırpınmayı kesti. "Kıpırdanmak yok," diye uyardı Derwent onu sertçe.

"Ah, muhtemelen senin sözünü dinler," dedi Vanessa. "Erkeklere bayılır."

"Pippin kaç yaşında?" diye sordum.

"Dört." Vanessa elini saçlarından geçirirken epey endişeli görünüyordu. "Çok sakinleşti, gerçekten epey aşama kaydettik. Eskisinden çok daha az kaçıyor. Fakat ön bahçeye çıkmasına izin vermiyorum çünkü burada insanlar arabalarını çok hızlı sürüyor ve Pippin'in başına bir kaza gelmesini hiç istemem."

"Bizim kadar değil," dedim ve kafasının üstünü nazikçe okşadım. Sıcak bir kadife gibiydi. Küçük köpek gözlerini kırpıştırdı ve diliyle burnunu yaladı. "Jack Russell mı?"

"Bir tutam Jack Russell, birkaç tutam da başka şeyler. Kendisini diva zannetmesine bakılırsa genlerinde corgilik de var." Vanessa'nın alnı endişeyle kırıştı. "Onu arkamda bırakmaktan hiç hoşlanmıyorum."

"Biz onunla ilgileneceğiz," dedi Derwent teskin edici miktarda özgüvenle. "Neden bize tasmaların yerini göstermiyorsun?"

"Elbette. Böyle gelin."

Koridor beklediğimden daha genişti. Çoğunlukla valizlerle doluydu fakat aydınlık ve hoştu. Oturma odasının girişinin de bulunduğu sağ taraftaki merdivenden üst kata çıkılırken koridorun sonundaki kapı gün ışığının göz kamaştıracak kadar parlak olduğu mutfağa açılıyordu. Konsolun üstünde erkeklik organını andıran birtakım cüretkâr seramikler duruyordu ve tavandan, katlanmış teneke parçalarının tellere asılmasıyla elde

edilmiş hareketli bir enstalasyon sarkıyordu. Belli ki Vanessa tam bir sanat tutkunuydu.

"Ev 1930'lu yıllarda inşa edilmiş. Bu ev ve sokaktaki diğer mülklerin çoğu önden birbirine benzer. Asıl farklılıkları arka tarafta görürsünüz. Bazı ev sahipleri odalarını genişletirken bazıları genişletmedi. Ben mutfağı iki yıl önce yaptırdım. Sokak kapısına dikkat edin, bazen kilidi tutmuyor. Onu doğru düzgün kapadığınızdan emin olmalısınız." Bizi esas yapı planında ikiye bölünüp krem ve mavi tonlarında dekore edilmiş oturma odasına soktu. Yemek masasının olması gereken yerde devasa bir çalışma masası duruyordu ve odanın arka duvarına sıra sıra kitaplar dizilmişti. Odanın ön tarafında iki kanepe vardı fakat pencereye yakın olanı diğerinden daha sık kullanılmışa benziyordu ve Derwent köpeği yere bıraktığında hayvancağız muzaffer bir edayla o kanepeye zıplayıverdi. Televizyon ona döndürülmüştü. Duvarların kitaplarla kaplı olmayan her santimetrekaresine çerçeveli sanat eserleri asılmıştı: daire şeklindeki keçeler, incelikle kesilmiş kâğıtlar, renkleri iç içe geçmiş soyut yağlı boya tablolar ve şöminenin üstünde, görmezden gelmeye karar verdiğim suluboya bir nü çalışması. Derwent elleri ceplerinde ve yüzünde nötr bir ifadeyle etrafa bakınıyordu.

İçeride olmamıza ve komşular bizi duyamayacak olmasına rağmen Vanessa sesini alçalttı. "Ev bir tepenin üstünde. Eve doğru yürürken bayır yukarı tırmandığınızı fark etmişsinizdir. Yani cumbalı pencereden baktığınızda sokağı boylu boyunca görebileceksiniz. Bunun işinize yaramasını umuyorum."

"Yarayacaktır," dedim Judy'nin evinin ne kadarını görebildiğimize bakarak. Görüş açımızı tehdit eden tek şey pencerenin önündeki çalılardı. "Ön bahçedeki çalıları budayabilir miyiz?"

"Umarım budarsınız. Çok büyüdüler. Gerekli alet edevat bahçenin ucundaki kulübede duruyor. Eğer sakıncası yoksa eliniz değmişken çimleri de biçer misiniz?" Ümitli gözlerle Derwent'a baktı.

"Zevkle." Derwent gelip yanımda durdu. "Bunu yapmamıza izin verdiğin için teşekkürler, Vanessa. Çok makbule geçti."

"Rica ederim. Elimden ne gelirse yaparım. Ne gelirse. Soyguncular tahammül edemiyorum. İnsanın kendi evinde işlenen bir suçun kurbanı olması ne korkunç!"

"Bilmemiz gereken başka bir şey var mı? Dezavantajlarımız nedir?" diye sordu Derwent.

"Eğer siz komşuları görebiliyorsanız onlar da sizi görebiliyordur." Vanessa'nın yanakları kızardı. "Buraya ilk taşındığımda yatak odamda perde yoktu ve pencereler güneydoğuya baktığından sabahın ilk ışıklarıyla uyanmak çok hoşuma gidiyordu. Ruth kocasının sırf beni yatarken izleyebilmek amacıyla geç saatlere kadar ayakta kalmak için bahaneler uydurduğunu söyleyene kadar bunu birilerinin fark ettiği aklımın ucundan bile geçmedi. Aylarca yüzlerine bakamadım. Yeni perdeler gelene kadar misafir odasında yatıp kalktım."

Derwent bana baktı ve ne düşündüğünü hemen anladım: Çift numarası yaparken sadece dışarıda değil, evde de dikkatli olmalıydık. Yanaklarım kızardı ki bu en azından yeni rolüme uygundu.

"Üst katta yalnızca iki yatak odası var. Bana bu kadarı yetiyor. Küçük odayı giyinme odasına çevirdim. Bazı insanlar tavan arasını dönüştürüyor fakat ben buna lüzum görmedim. Neyse, mutfak burada..." Vanessa bizi koridordan geçirip evin eni genişliğindeki pek modern mutfağına götürdü. Mutfağın bir tarafı yemek masası ve sandalyeler tarafından işgal edilmişken diğer tarafında koyu yeşil mutfak dolapları vardı. Evin arka cephesi boydan boya camdı ve çift kanatlı cam kapının önüne, Vanessa'nın oturup arka bahçenin tadını çıkarabileceği alçak, rahat bir kanepe yerleştirilmişti.

"Çok hoş," dedi Derwent. "Londra'dan ayrılıp banliyöye taşınmanın ödülü bu. Doğru düzgün bir bahçe."

"Arkasından demiryolu geçiyor, orada bir set var. Fakat trenler pek sık geçmez. Evlerin arkasından demiryolu boyunca yürüyebilirsiniz. Hatta eğer yürümeye biraz daha devam ederseniz karşınıza çıkacak umumi patikadan Holmwood'a ulaşabilirsiniz."

"Nereye?" diye sordum.

Güldü. "Küçük bir doğal yaşam parkı fakat etrafı çitlerle çevrili olduğundan Pippin'i yürüyüşe çıkarmak açısından en ideal yer. Çıkmazdan başlayıp parkın diğer ucuna çıkan bir patika daha var. 5 ve 6 numaralı evlerin arasından geçiyor, onu gözden kaçırmanız imkânsız. Sürüyle ağacın ortasında bir göl var ama sakın Pippin'in tasmasını çıkarmayın çünkü çalıların arasına bir daldı mı tavşanlar yüzünden aklını kaçırır ve onu hayatta bulamazsınız." Vanessa gözlerini kırpıştırarak bize baktı. "Onu çağırmayı çok denedim fakat hiçbir işe yaramadı."

"Bu çok enteresan." Derwent küçük köpeğin çenesinin altını gıdıkladı. Pippin, Derwent'ın ayaklarının dibinde durmuş, tek patisini Derwent'ın ayağına koymuş, ona hayran hayran bakıyordu. "Çok zeki bir köpeğe benziyor."

"Ah, zehir gibidir. Bile bile öyle yapıyor. Gerçekten baş belasının tekidir," dedi Vanessa sevgi dolu bir sesle. "Ama her şeye değer."

İkimiz de onunla hemfikirmişiz gibi sesler çıkardık.

Vanessa bize köpeğin maması, ödül mamaları, uyku alışkanlığı ve sokağın WhatsApp grubu hakkında derinlemesine bilgi vermeyi henüz bitirmişti ki taksinin kornasının duyulmasıyla Pippin çılgına döndü. Deli gibi havlayarak koridorda ileri geri koşturuyordu.

"Ah, hayır. Dışarı çıkacak. Acaba... şey mi yapsam?.."

Pippin yanımdan rüzgâr gibi geçip mutfağa daldığında uzanıp mutfağın cam kapısını kapattım. Hâliyle patinaj çekerek durmasını ve tuzağa düştüğünü anlamasını resmen sahne önünden izledik. Telaşla geri dönüp ön patilerini kapıya dayayarak inledi. Işıl ışıl siyah gözleri duygu doluydu.

"Ona veda öpücüğü vermek istiyorum," diye inledi Vanessa fakat elimi kapının kolundan ayırmadım.

"Yapmasan daha iyi edersin. Dışarı çıkmasını istemeyiz."

"Hayır. Hayır. Tabii ki istemeyiz." Vanessa çömeldi ve avucunu cama dayadı. Pippin pek sivri, beyaz dişlerini gösterdi. "Umarım onu terk ettiğim için beni affeder."

"Mükemmel zaman geçirecek," dedim Derwent valizleri yüklenip sokak kapısından çıkarken. Kadından bir an evvel kurtulmaya bakıyordu. "Hepimiz mükemmel zaman geçireceğiz."

Vanessa bana döndü ve o telaşın ardındaki keskin zekâyı bir anlığına görür gibi oldum.

"Sence bir şey olacak mı?"

"Bilmiyorum."

"Zamanınızı boşa harcadığınızı düşünmek hoşuma gitmiyor ama endişelenecek bir şey olduğuna inanmak istemiyorum. Epey imkânsız görünüyor, öyle değil mi?"

Başımla onayladım. "Burası güzel bir muhit."

"Jellicoe Çıkmazı'nda yaşamayı seçmemin asıl nedeni burada kötü bir hadisenin yaşanabileceğine ihtimal vermememdi." İç çekti. "Fakat sanırım nereye gidersek gidelim kötü şeyler peşimizi hiç bırakmıyor."

"Ne yazık ki öyle." Gülümsedim. "Fakat bizim işimiz kötü şeylere dur demek."

Vanessa dönüp şimdi kulaklarını indirmiş vaziyette onu izleyen Pippin'e baktı. "Umarım her şey yolunda gider."

Görevimizi mi yoksa köpeğini mi kastettiğini anlayamadım.

*

Taksi gittikten sonra ev fena hâlde sessizleşti. Derwent sokak kapısını kapadı ve sessizce koridorda dikilip kollarını kavuşturarak düşüncelere daldı.

"Aklından ne geçiyor?" diye sordum fakat bir yanım sorumu savuşturmasını bekliyordu.

"Bundan sonra olacakların yalnızca ikimize bağlı olduğu."

Yalnızca ikimize. Bundan böyle paylaşacağımız bir evde baş başaydık. Genelde birlikte çok vakit geçirirdik fakat ya etrafımızda ya da telefonun diğer ucunda nerede olduğumuz ve nereye gitmekte olduğumuz hakkında son gelişmelerden haberdar ettiğimiz başka insanlar olurdu. Ne var ki şimdi biz onlarla temas kurmadığımız sürece kimse bizi kontrol etmeyecekti. Kanıksadığımız hayatlarımızı arkamızda bırakmış, olağan sıkıntılarımızla ve avuntularımızla bağımızı koparmıştık. Şu andan itibaren vakayı uygun gördüğümüz şekilde ele almakta özgürdük ama bu özgürlük göz korkutucu bir sorumluluğu da beraberinde getiriyordu.

"Issız bir adada olmaya benziyor, değil mi?"

Yüzü anlık bir keyifle aydınlandı. "Klozet avantajıyla."

"Güzel bir ev."

"Öyle görünüyor. Gerçi dekorasyonu biraz abartmış."

"Seramik penisleri mi kastediyorsun?"

"Onlar kapı kolu, öyle değil mi? Kapı koluna benzettim ama hayır. Şuradakinin testisi bile var." Kafasını iki yana salladı. "Kadının terapiye ihtiyacı var. Gelgelelim gözetim için istesek de oturma odasından daha iyi bir yer tasarlayamazdık."

"Köpeğin bakımını sen üstlenmelisin. Senden epey hoşlanmışa benziyor." Mutfak kapısına yapıştığından nefesiyle camı buğulandıran küçük köpeğe baktım. "Gerçi köpek diyorum ama daha ziyade eceline susamış tüylü bir rokete benziyor."

Derwent şaşkınlıktan kahkahalara boğuldu ve suratındaki ifadede, okumamın biraz zaman aldığı bir şey gördüm: Rahatlama.

Şaka yaptım diye mi? Onun yanında hiç şaka yapmamış mıydım?

"Üst kattaki odalara bakmak ister misin?" dedim öylesine sohbet edermiş gibi.

Kısacık bir tereddüt yaşadı ama o kadar kısa sürdü ki hayal gördüğümü sandım. "Önden buyur."

Pippin'in üzüntüden ölmek üzere olduğunu bize anlatmaya çalıştığı mutfaktan gelen acıklı sızlanmaları duymazdan gelerek merdiveni koşarak çıktım. Derwent daha ağır adımlarla peşimden gelerek misafir odasına ve banyosuna şöyle bir göz attıktan sonra ön cephedeki geniş, toz pembe yatak odasında bana katıldı. Bir olay mahallinde olmadığımız ve bunun bir yatak odasında birlikte dikildiğimiz diğer zamanlara hiç benzemediği ancak Derwent yanımda durup da *art deco* tarzı geniş yatağa benimle birlikte baktığında kafama dank etti. Muhtemelen şu anda ayak bastığı diğer binlerce yatak odasına ve tereyağından kıl çekercesine baştan çıkardığı diğer binlerce kadına dair anılarını bastırmaya uğraşıyordu.

Sanki aklımdan geçenleri duymuş gibi aniden arkasına dönüp boğazını temizledi. "Bu odayı sen alsan daha iyi olur."

"Teşekkürler." Oda tarz bakımından yatağa uygun mobilyalarla güzelce dekore edilmişti. Gerçi yatak son derece rahat, lüks, geniş ve modernken tuvalet masası, gardırop ve komodinler tastamam antikaydı. Neyse ki odadaki sanat eserleri göz sulandıracak kadar müstehcen şeyler yerine manzara fotoğraflarından ibaretti. Vanessa müstehcen olanları muhtemelen Freudyen nedenlerden ötürü herkesin görebileceği yerlerde sergiliyordu.

"Ben misafir odasında kalırım," dedi Derwent. "Daha küçük ama idare eder."

"Kimse aynı odada kalmadığımızı öğrenmediği sürece sorun olmaz."

"Doğru bir noktaya parmak bastın." Pencerenin kenarında durup pervaza yaslanarak dışarı baktı. "Her gece üstümü burada değiştireceğim. Perdeler ve ışıklar açıkken."

"Bilet satmaya başlarlarsa görürsün." Omzunun üstünden, meraklarını gizlemeye tenezzül etmeden yolun karşısından bizi

izlemekte olan iki kadına baktım. "Bak, daha üstünden tek bir parça bile çıkarmadın ama çoktan hepsinin aklını almışsın."

"Onlara selam versem mi?"

"Selam verirken nereni sallayacağına bağlı."

Başını çevirip göz ucuyla bana baktı. Yüzünde içten bir keyif ve yine bir parça rahatlama vardı: Hayal görmemiştim. Ona arkasından yanaştım ve kollarımı beline dolayarak yanağımı geniş sırtına yasladım.

"Seyircinin hatırına."

Tek elini benimkilerin üstüne koydu ve uzunca bir anlığına öylece durduk. Gözlerimi yumarak ağaçlardaki kuşların seslerini ve Derwent'ın ağır soluklarını dinledim.

"Maeve. Eğer misafir odasındaki yatakta rahat edemezsem..."

"Edersin."

"Ama edemezsem."

"Alt katta iki kanepe var." Kollarımı çözüp ondan uzaklaştım. "Birinden birine muhakkak sığarsın."

12

Kimden: maeve.kerrigan@met.police.uk
Kime: georgia.shaw@met.police.uk
Konu: Hassan DAWOUD

Selam Georgia,

Bilmem gereken herhangi bir gelişme olup olmadığını merak ediyorum. Yaptığın görüşmelerin notlarını/dökümlerini bana gönderebilir misin? Cameron Dawoud'la tekrar konuşmayı planlıyor musun? Eğer konuşacaksan evin parasını kimin ödediğini sorar mısın? Hassan'la evlilik anlaşması imzalamışlar mı? Hane bütçesine eşit derecede mi katkıda bulunuyorlarmış yoksa evin esas gelir kapısı Hassan mıymış? Onu mali konularda sıkıştırmak istiyorum çünkü sorgu esnasında o konular açıldığında alınganlık etti ve sorduğumuz soruları layıkıyla cevaplandırdığını hiç sanmıyorum.

Çiftin arkadaşlarının izini sürmeyi başardın mı? Tartışmaları hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordum gerçekten. Bu konuyu açtığımızda hemen savunmaya geçtiği kanısındayım.

Ayrıca ölümünden önce Hassan'ın iş yerinde sorun yaşayıp yaşamadığını da öğrenmek istiyorum. Göze çarpan bir şikâyet, uyguladığı tedavinin başarısız olmasından ötürü

onu suçlayan hastalar veya hasta yakınları. Cesedinin hastaneye bırakılmış olması canımı sıkıyor.

Kev Cox'un ev ve arabayla ilgili raporunu mu bekliyoruz hâlâ?

Adli tabibin raporu henüz elimize geçmedi mi?

Hastanenin otoparkındaki ve çevredeki güvenlik kameralarından haber var mı? Şüphelimizin hastaneden ayrıldıktan sonra nereye gittiğine dair bir tahminimiz var mı? Video kaydı bulabildik mi? Onu hareket ederken görmek istiyorum. O ekran görüntülerinin pek faydası olmayacak.

Maeve

Kimden: georgia.shaw@met.police.uk
Kime: maeve.kerrigan@met.police.uk
Konu: ynt: Hassan DAWOUD

Selam! Dawoud vakasını düşünemeyecek kadar meşgul olduğunu sanıyordum! Nasıl gidiyor? Yerleşebildiniz mi? Josh Derwent'la aile saadeti yaşamak tuhaf olmalı.

Neyse, hastanenin otoparkından aldığımız videoyu aşağıya ekledim. Elimizdeki en iyi görüntü o videodan aldığımız ekran görüntüsü. Adamı hareket hâlindeyken pek fazla göremiyoruz. Ayrıca diğer güvenlik kameralarının yanı sıra araç içi yol kameralarını da tarıyorum. Biri onu görmüş olmalı! Aklıma gelen diğer tek ihtimal, güvenlik kameralarının kör noktasını bulduysa hastaneden ayrılmadan önce giysilerini değiştirmiş olması. O olabilecek kimseleri arıyorum. Daha doğrusu ben aramıyorum. Topladığımız güvenlik kamerası görüntülerini Colin Vale didik didik ediyor.

Hâlâ olay yeri incelemenin ve adli tabibin eksiksiz raporlarını bekliyorum. Onları arayıp biraz sıkıştırdım ve Doktor

Early'nin birtakım kan kimyası sonuçlarını beklediğini öğrendim ama ölüm katılığına ve ölüm lekelerine dayanarak ölüm saatinin cesedin bulunmasından on iki ila on beş saat öncesine denk geldiği konusunda kendinden emin. Ayrıca ölüm sebebinin maktulün kafasına aldığı ağır bir darbe olduğunu söyledi. Maktulün vücudunda irili ufaklı bereler olduğunun da altını çizdi fakat bunların ölüm ânında mı yoksa ceset taşınırken mi olduğunu tespit edemediğini belirtti. Savunma yarası değillermiş.

Cameron'la yarın tekrar görüşeceğim. Güvenini kazanmak için elimden geleni yapacağım. Bana ikisinin de ortak arkadaşı olan birkaç kişinin ismini verdi, ayrıca Hassan'ın telefonuna girebildik. Hâliyle elimde Cameron'ın tanımadığı ya da adını vermediği birkaç kişinin daha ismi var. Bana yardımcı olmaya çalıştığı varsayımında bulunmak istemiyorum, anlarsın ya?

Bir şey daha var; Hassan'ın telefonunda okunmamış son mesaj hariç silinmiş bir WhatsApp konuşması bulduk. Epey ateşli bir konuşma olduğunu düşünüyorum çünkü son mesaj "bir dahaki sefere seni gördüğümde içine gireceğim" şeklindeydi ki bunun cinsel bir mesajlaşma olduğuna karar verdim. İsim yerine noktayla kaydedilmişti. Başka hiçbir iletişim bilgisi yoktu. Numara artık kullanılmıyor. Gizli bir sevgilisi olduğundan şüpheleniyorum. Bu sağlam bir gerekçe olabilir, öyle değil mi?

Umarım her şey yolunda gider. Unutma, eğer şüpheye düşersen Josh'a bakıp gözlerini kırpıştıracaksın. Her seferinde işe yarar.

Georgia

Kimden: maeve.kerrigan@met.police.uk
Kime: georgia.shaw@met.police.uk
Konu: ynt: ynt: Hassan DAWOUD

Hastaneden aldığın güvenlik kamerası kaydının kalitesi şaka mı? Doğru düzgün hiçbir şey göremeyeceksen kamera taktırmanın manası nedir? Fakat en azından yürüyüş tarzı hakkında bir fikrimiz oldu. Bence yaşı ilk tahminimizden daha büyük; otuzlarının ortasında, hatta kırklarında bile olabilir. Giysilerini değiştirmiş olabileceğini düşünmen hoşuma gitti. Her köşe başında satılan spor ayakkabılardan giyenlere bak. Genellikle ayakkabılarını ve çoraplarını değiştirmek akıllarına gelmez.

Evi ve diğer şeyleri sorduğun için teşekkürler. Şimdiye kadar her şey yolunda gitti.

Olay yeri inceleme ve adli tıp raporları geldiğinde bana da göndermeyi unutma. Ve tabii görüşme dökümlerini de. GMC şikâyetler hakkında bilgi edinmene yardımcı olabilir. Ayrıca hesap ekstrelerini ve ipotek sözleşmesini de temin etmelisin. Cameron'la konuşmadan önce toplayabildiğin kadar bilgi topla. Eğer ayrılmalarından endişe ediyorsa onu öldürmek için sağlam bir gerekçesi var demektir. Bulduğun WhatsApp mesajı gerçekten çok enteresan fakat o konuda biraz daha bilgi edinene kadar onu kendine sakla. Telefon numarası kullanıma mı kapanmış, yoksa SIM kartın takılı olduğu telefon mu kapalı? Kimin adına kayıtlı olduğunu öğrenebilir miyiz? Son mesaj ne zaman gönderilmiş?

Orada olmadığım için üzgünüm. Sormak istediğin bir şey olursa lütfen beni aramaktan çekinme. Telefonum hep yanımda. Tahmin edebileceğin üzere rahatça konuşamayabilirim ama hiç yoktan iyidir. Her şeyin üstünden geçmek

amacıyla birkaç gün sonra telefonla görüşelim. Böylesi zırt pırt e-posta göndermekten daha kolay olur.

Sorgu esnasında Cameron'ın seni sarsmasına izin verme. Pete'i yanında istemediğini Una Burt'e söyle. Onun homofobik olduğunu iddia etmiyorum fakat geylerin yanında rahat hissetmediğini hepimiz gayet iyi biliyoruz. Pettifer sandığından çok daha iyidir. Ondan çok şey öğrenebilirsin. Pusuya yatar ve avının ona kendi ayağıyla gelmesini bekler. Bunun işe yarayacağına hiç ihtimal vermezsin fakat her defasında avını ağına düşürür.

Maeve

13

Ertesi sabah uyandığımda klasik *neredeyim ben* ânını yaşamadım; gözümü açıp da sabah güneşiyle aydınlanmış toz pembe yatak odasını görmeden çok önce nerede olduğumu biliyordum. Makyaj masasının aynasındaki yansımamla göz göze gelmekten sakınarak yatakta doğrulup oturdum ve evdeki seslere kulak kabarttım. Merdivenin aşağısından, uykumdan uyanmama neden olan tatlı azar bombardımanını bölen sağır edici bir ciyaklamanın yanı sıra patır kütür sesler geldi.

"Göğüs tasmasının içinde rahat edemediğinin farkındayım çünkü patilerini olmaları gereken yerlere sokmuyorsun. Bu benim sorunum değil, haksız mıyım? Eğer düzeltmeme izin vermezsen yol boyunca paytak paytak yürürsün, seni aptal hayvan. Ne tür bir geri zekâlı... Böylesi çok daha iyi, değil mi? Belki de bir dahaki sefere sözümü dinlersin... Hayır, geri dön, daha kayışı takmadık. Kayışı takmadan kapıyı açacağımı sanıyorsan aptal olduğumu düşünüyorsun demektir. Kes sesini. Hayır, *sana sesini kesmeni söyledim.* Onu uyandıracaksın."

"Uyandım." Sahanlığa çıktım. Pippin neşeyle havlarken Derwent dönüp bana baktı. Üstünde koşu şortuyla Londra Maratonu'nu tamamlayanlara verilen şu tişörtlerden vardı.

"Günaydın."

"Yürüyüşe çıkmak için biraz erken değil mi?"

"Onu hava ısınmadan dışarı çıkarmak istiyorum."

Uyku mahmurluğundan kurtulmak için gözlerimden birini ovuşturdum. "Vanessa bizden öyle bir şey yapmamızı istedi mi?"

"İyi bir köpek sahibiysen yapman gereken budur. Gerçi bu iyi bir köpek değil. Değilsin, değil mi?"

Pippin büyük bir sevinçle kendi etrafında döndü.

"Birkaç dakika beklersen seninle gelirim." Tamamen uyanık ve heyecanlıydım. Bir an önce işe koyulmak istiyordum.

"Buna mecbur değilsin. İstersen yatağa geri dönebilirsin."

"Kalktım artık."

Kol saatine baktı. "İki dakikan var. Hazırlanıp şu şapşalın tasmasını takmam o kadar zamanımı alır."

Ne var ki hazırlanmam beş dakikamı aldı. Bir yandan dişlerimi fırçalarken taytımı ve tişörtümü giydim, saçlarımı yaptım ve yüzüme güneş kremi sürdüm. Elimde spor ayakkabılarımla alt kata indiğimde Pippin'le Derwent'ı yine bir irade savaşının ortasında buldum.

"Onu benim tutmamı ister misin?"

"İdare edebilirim," dedi birbirine bastırdığı dişlerinin arasından. "Ayağa kalk, seni piç kurusu. Şimdi karın sevdirme zamanı değil."

Pippin sırtüstü dönüp yüzünde mutlu bir ifadeyle bacaklarını açtı. Bunun üzerine Derwent çenesini kasarak dizlerinin üstüne çöktü. Yüzündeki ifadeyi gayet iyi tanıyordum. Pippin bu defa galip gelemeyecekti.

"Oldu mu? Hazır mısın?" Derwent zafer sarhoşluğuyla doğrulurken soluk soluğaydı.

"Bana neyi hatırlattınız, biliyor musun?" dedim ayakkabılarımın bağcıklarını bağlarken. "Bir ara sokakta kavga eden iki serseriyi hakladığın zamanı. Kimse onurunu sonsuza dek koruyamaz."

"Sana soran olmadı." Pippin'in bir melek edasıyla ayaklarının dibinde oturduğu yere baktı. "Bunu her sabah yapamam."

"Bence buna köpek karar verecek. Hoşuna gitmiş gibi görünüyor."

"Bir işe yara da kaka torbalarını getir." Sokak kapısını açtı ve ben anahtarlarla poşetlerin yanı sıra bir şişe de su almak için çırpınırken yolda gözden kayboldular.

Bu saatte Jellicoe Çıkmazı sessizdi. Evlerin üst katlarındaki perdelerin tümü kapalıydı ve en ufak bir kıpırtı yoktu. Garaj yollarının hepsinde park hâlinde bir araç duruyordu. Judy'nin evine dik dik bakmamaya gayret ettim fakat Derwent güneş gözlüğünü takarken bakışlarının evin üzerinde gezinmesine izin verdi.

"Bir şey var mı?"

Kafasını iki yana salladı fakat bu benden başka kimsenin fark edemeyeceği kadar minik bir hareketti. "Hazır mısın?"

"Hazırım."

Çıkmaz sokağın ortasından yürüdük. Pippin'in patileri asfaltta yüksek sesle tıkırdıyordu. Uzun gölgeler yolu boylu boyunca istila etmişti ve güneşin altından ayrılıp gölgeye adım attığımda serinlikten ürperdim fakat bu pek öyle nahoş bir his değildi. Sabah havası temizdi ve minicik kuşlar kafamızın üstünden uçarak bir çalıdan diğerine kanat çırpıyorlardı. Köpek burnuna çalınan ayartıcı kokuları ya da sonrasında sincabın tekine ait olduğu anlaşılan şüpheli hışırtıları soruşturmak için ikide bir sağa sola çark ediyor ve yürüyüş tempomuzu sekteye uğratıyordu. Aynı şey dördüncü defa olduğunda Derwent durdu.

"Aylaklığı kes, Pippin. Seni yürüyüşe çıkaracağımı söyledim. Sen başka birinin sidiğiyle kendinden geçeceksin diye burada ağaç olacak değilim."

"İstediği gibi gezinmesine izin vermelisin. Vanessa dedi ki..." Dikkatim dağıldığından cümlemin devamını getiremedim.

Derwent çabucak bana baktı. "Her şey yolunda mı?"

Ona döndüm. "Yukarıda biri var. Arkamda. Çıkmazın sonundaki 5 numaralı evde." *Bayan Holding ve oğlu Gary...* "Pencerede biri var."

Derwent ağır ağır dönüp dediğim yere omzumun üstünden şöyle bir baktı. "Kimseyi görmüyorum."

"Orada biri vardı. Ben gördüm." Solgun, oval bir surat. Kıpırdamadan duran bir karaltı. Pencerenin pervazına tutunarak kaskatı duruşunda kâbusları anımsatan, doğal olmayan bir şey vardı. Ürperince kollarımı ovuşturdum. "Perdelerin arkasına saklanmış olmalı. Eğer bir tahminde bulunmam gerekseydi Bayan Holding olduğunu söylerdim."

"Şu demanslı kadın, değil mi? Öyle olsa bile..." Bana doğru bir adım atıp dünyanın en doğal şeyiymiş gibi elimi tuttu. Avuçlarımız birbirine değiyordu; daha önce de el ele tutuştuğumuz olmuştu. Mesela beni izleyen birini tepki vermesi için kışkırtmaya çalışırken. Fakat o zaman kendimi çok tuhaf hissetmiştim.

Peki ya şimdi?

Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu ama bu izlendiğimizi fark etmenin şokundan kaynaklanıyordu. Tabii sabah serinliğini de yabana atmamak gerekirdi. Elimdeki tüm sinirlerin Josh Derwent'ın eline dokunduğumu bas bas bağırmasından ya da fiziksel temasın katıksız heyecanından olamazdı. El ele tutuşmak konusunda da elbette kendince fikirleri vardı. Geçen hafta beni nasıl azarladığını düşündüm: *Toplum içinde parmak kenetlemek yok, Maeve, öylesini ancak ergenler yapar. Peki ya baş başayken*, diye sormuştum keyiflenerek. O anda bana bakıp, *Zaman zaman*, demiş ve böylelikle beni profesyonellikle uzaktan yakından alakası olmayan bir düşünce silsilesine sürüklemişti.

Gözleri güneş gözlüğünün arkasına saklanmıştı fakat sanki aklımdan geçenleri duymuş gibi dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı. Ne var ki ağzını tekrar açtığında konuşa konuşa köpekle konuştu.

"Elini çabuk tut, Pippin, yoksa eve döneriz."

Küçük hayvan cazibesine kapıldığı kokudan istemeye istemeye birkaç santim uzaklaştı, sonra birkaç adım daha attı ve nihayet çıkmazın sonundaki iki evin arasından başlayan dar

patikaya doğru harekete geçtik. 5 numaraya doğru yürürken eve uzun uzun baktım ve pencerelerde hareketlenme, perdelerde kıpırdanma ya da abes bir durum var mı diye camlara göz gezdirdim. Hiçbir şey yoktu. Ev sessiz ve hareketsizdi.

Anlaşılan hayal gücüm yine coşmuştu.

Orada biri vardı, diye düşündüm inatla. Kafamdan uydurmuyordum. Mizacım gereği evhamlı bir tip değildim.

Derwent elimi nazikçe fakat kasten tutuyordu. Evlerin arasındaki patikaya gidip de meraklı gözlerden uzaklaştığımızda elimi bırakmasını bekledim ama bırakmak şöyle dursun, elini gevşetmedi bile. Patikanın iki yanında serpilmiş ısırgan otlarından sakınarak samimi bir sessizlik içinde omuz omuza yürüdük. Kırık bir bira şişesinin üstünden atladım. Biranın döküldüğü yerden yükselen koku yüzünden havada hâlâ tatlımsı bir acılık vardı.

"Güzel bir gece mahvolmuş."

"Orasını bilemeyiz." Derwent parmağıyla bir yere işaret etti. "Görünüşe bakılırsa yine de birileri âlem yapmış."

Patikanın birkaç adım ilerisindeki uzun çimenlere yırtılarak açılmış bir folyo paket takılmıştı. Bir zamanlar içinde olan prezervatifi görmek için etrafına bakındım fakat ortada ne kullanılmışından ne de kullanılmamışından eser vardı.

"Buranın cinayet mahalli olmadığını kendime sık sık hatırlatmam gerek."

"Bildiğimiz kadarıyla cinayet mahalli olmadığını."

Gözlerimi devirdim. "Pekâlâ. Eğer burası bir cinayet mahalliyse az evvel içinden geçtik. Bunu Kev Cox'a açıklamanı izlemek isterim."

"Şey, evet, muhtemelen yalnızca ergenlerdir." Dikkati duvardaki bir grafitide beş ya da altı defa tekrarlanan bir sözcükteydi. "Ne yazıyor orada? 'Hop?' 'Cop?'"

"Onun gibi bir şey."

"Kasaba sakinleri asilik etmek istediklerinde buraya geliyor olsa gerek." Etrafına bakındı. "Korunaklı bir yer, sence de öyle

değil mi? Yol epey uzun olmasına rağmen sadece tek bir sokak lambası var, üstelik ağaçlar evlerin görüş alanını kapatıyor. Burada canının istediğini yapabilirsin. Kimsenin ruhu bile duymaz."

"İzmarit yok. Benim zamanımda burası izmaritten geçilmezdi fakat artık herkes elektronik sigara içiyor."

"Benim zamanımda sağda solda porno dergileri olurdu."

"Başka ne bekliyordum ki," dedim usulca.

"Kısa yürüyüşler eğitimdi, inan bana."

"Bu pek çok şeyi açıklıyor."

Yeşil boyalı bir demir kapıya geldik.

"Sanırım Holmwood dedikleri yer burası." Derwent kapıyı açmak için uzandı fakat köpek demir parmaklıkların arasından fırlayıp gerisin geriye yanımıza dönerek tasmasının kapıya dolanmasına neden oldu ve sıkışıp kaldığını fark edince deli gibi havlamaya başladı.

"Gerçekten hayatımda senden daha aptal bir köpek görmedim," dedi Derwent onu dolandığı yerden kurtarmak için çömelirken. Gittikçe yaklaşan seri ayak sesleri arkama dönmeme neden oldu ve kısacık şortlu, kolsuz tişörtlü bir adamın sabit bir tempoda bize doğru koştuğunu gördüm. Ona uzun bir tasmanın ucundaki Alman kurdu eşlik ediyor, adamın önünden koşan köpeğin dili pembe pembe sallanıyordu. Derwent, Pippin'i tam zamanında kurtardı ve koşucuya yol vermek için demir kapıyı ardına kadar açtı fakat adam tebessüm bile etmeden sessizce yanımızdan geçip gitti.

"Bir şey değil, dostum," diye seslendi Derwent adamın arkasından alaycı bir sesle. "Teşekküre lüzum yok."

"Lütfen yeni kapı komşumuzla kavgaya tutuşma."

"O mu?"

"Stephen Bollivant," dedim kapıdan geçerken. "Yoksa onu tanımadın mı?"

"Tanımadığım ortada. Vanessa onun aşağılık herifin teki olduğundan bahsetmiş miydi?"

"Aslında sessiz ve utangaç bir tip olduğunu söylemişti."

"Sessizmiş!" Derwent burnundan güldü. "Bu yüzden te şekkür edememiş olmalı."

"Uyuz oldun çünkü onun esaslı bir köpeği var. Seninkiyse şu anda... eğer yanılmıyorsam tilki pisliğinde yuvarlanan ayaklı bir bela."

"Tanrı aşkına."

"Durumsal farkındalığın için sana on üzerinden üç veriyorum."

Pippin'in ince, pis kokulu, siyah bir dışkı katmanıyla kaplı olması sanki benim suçummuş gibi ters ters baktı. "Senden bize eşlik etmeni istediğimi hatırlamıyorum."

"Ama geldiğime memnun değil misin?" dedim ortamı yumuşatmak için. "Bak, şayet idman yapmak istiyorsan eve dönüş yolunda Pippin'i ben alırım. Sen de koşabilirsin."

"Ciddi misin?"

"Evet, ciddiyim." Patika genişledi. Ayaklarımızın altındaki zemin koyu renkli, tok ve sertti. Günün ilk ışıkları yaprak örtüsündeki boşluklardan süzülüp ormanın yoğun yeşiline altın rengi mızraklar saplıyordu. Başımızın üstündeki yapraklar esintinin etkisiyle akan suyu andıran bir sesle salındı ve modumun yükseldiğini hissettim. Belki de ilk defa bir olay mahalline ya da cesede doğru yürümüyorduk. Bugün burada bilhassa korkutucu hiçbir şey yoktu. "Seve seve yaparım."

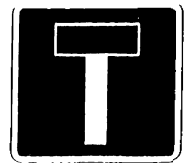
"Teşekkürler. Bakalım önce biraz ilerleme kaydedebilecek miyiz?" Derwent aşağı baktı. "Bizi şu meşhur göle götürmeye ne dersin, canikom? Biraz işe yara."

Pippin ileri doğru atılıp yokuş aşağı koşmaya başlayınca Derwent'la yine yan yana geldik. Alçak sesle mırıldanırken adımlarını benimkine uydurdu. Pek çok potansiyel vadeden, sinir bozucu sorumluluklardan arındırılmış uzun bir gün bizi bekliyordu.

Herkes çok şanslı olduğumu söylemişti.

Belki de haklıydılar.

14

Bir saat sonra, pirüpak eve girmesine izin verilmeden önce hortumla enikonu yıkanması gereken bir köpekle tek başıma bayır yukarı tırmanırken Holmwood aşkım küllenmeye başlamıştı. Buranın dik yamaçlı bir vadi olduğunu keşfetmiştik. Asırlık ağaçlar o kadar sıktı ki durduğunuz yerden yirmi ya da otuz adım ilerisini göremiyordunuz. Epeyce aşınmış ve iyiden iyiye belirginleşmiş olan patikalar bizi vadinin tepesinden dibindeki göle kadar götürdü. Yüzeyin hemen üstünde havada asılı duran minicik sinek bulutlarından paylarına düşeni koparmak için sıçrayan balıklar yüzünden su çalkantılıydı. Göl sık sazlıklar tarafından kuşatılmıştı. Bir uçta, göle dikilmiş kazıkların üstünde duran viraneye dönmüş, küçük bir kayıkhane vardı. Diğer köpek sahiplerini ve koşucuları saymazsak sakin bir yerdi. Pippin karşısına çıkan her köpekle dalaşmak istiyordu ve Derwent yanımızdan geçip giden koşucuları sollayamadığı için surat asıp duruyordu. Gölün diğer tarafına geçtiğimizde nihayet pes ettim.

"Sen git. Ben bu deli fişeği eve götürürüm. Bu sabah ikiniz de hiç çekilmiyorsunuz."

"Teşekkürler." Beni şaşırtarak yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra gözden kayboldu. Uzun adımları onu yalnızca birkaç saniye içinde görüş alanımdan çıkarmıştı. Dönüp göl kenarı boyunca ağır ağır yürüyerek az evvel arşınladığımız patikadan yukarı çıkmaya koyuldum. Bu yoldan geri dönmek epey

meşakkatliydi ve muhtemelen geri dönmenin çok daha kolay bir yolu vardı ama yalnız başımayken ormanın derinliklerine uzanan davetkâr patikalardan birine girmeye hazır değildim. Ağaçların altında bile hava ısınmıştı fakat güneşin yaprakların arasından süzülüp vurduğu yerler resmen kavruluyordu. Tişörtüm terden sırılsıklam olmuştu ve nefesim tıkanmıştı.

"Hadi, Pippin. Neredeyse geldik."

Küçük köpek yorgunluktan yürüyemeyecek hâle gelmişti. Başını kaldırıp bana umutla baktı.

"Böyle kokarken hayatta olmaz, ahbap."

Nihayet demir kapıya ve iki yüksek duvarın arasında kalan dar patikaya ulaştım fakat tek başımayken buranın farklı bir havası olduğunu fark ettim. Duvarlar Jellicoe Çıkmazı, No: 5 ve 6'ya ait uzun bahçeleri gözlerden gizliyordu. 5 numaranın bahçesi sarmaşıkların ve gündüzsefalarının boğduğu aşırı büyümüş ağaçlardan ibaret bir yabanken 6 numaranınkine bahçe duvarı boyunca uzun serviler dikilmişti. Yayaların gürültüsünü bastırma ve mahremiyet arzusunu anlayabiliyordum fakat hepsi yeşil ağaçlar geçit vermeyen kalın bir paravan gibiydi.

Burada her şey olabilir...

Duvarın diğer tarafında, epey yakınımda bir çocuğun bağırmasıyla yerimden sıçradım fakat sonra kendime bu evin Vonnlara ait olduğunu hatırlattım. Rhys ve Nicola, yedi ve on dört yaşlarındaki iki çocuklarıyla burada yaşıyorlardı. İlla bir tahminde bulunmam gerekirse kaydırağında sümüklü böcek bulup keşfini herkese duyurmak isteyenin yedi yaşındaki çocukları olduğunu söyleyebilirdim. *Thea,* diye düşündüm.

Pippin'i evlerin arasındaki boşluktan geçirip Çıkmaz'a soktum ve o anda biz ortalıkta yokken komşuların güne başladıklarını fark ettim. Ceketini kolunda taşıyan ergen bir kız öğrenci kaldırımda dikiliyordu. Uzun boyluydu ve gün ışığında parlayan kızıl saçları vardı. Ben ona bakarken 9 numaradan gürbüz bir oğlan fırladı ve duştan sonra kurutmadığı ıslak

saçlarıyla kıza katıldı. Pazartesi sabahlarına has bir ciddiyetle okul çantalarını sırtlarına takıp birlikte yürümeye koyuldular. Derken 9 numaranın garaj yolundaki araç homurdanarak can buldu ve geri geri yola çıktıktan sonra hırıldayan motoruyla oradan uzaklaştı. *Mike Knox,* dedim kendi kendime. Önceki gün karşılaştığımız iki bisikletçiden biri.

Bu kendi rollerini oynayan aktörlerle dolu bir sahnede yürümek gibiydi. Öyle ki ayaklarımı sürüyerek mizansenin içinden geçerken oraya ait değilmişim gibi hissettim ve elim ayağıma dolandı.

Neyse ki Pippin yanımdaydı ve o buraların gediklisiydi.

"Merhaba, küçük Pip. Nerede yuvarlandın bakayım sen?" Alan Otis gömleğinin düğmelerini zorlayan göbeğiyle bahçe kapısının yanında duruyordu. Balıkçı şapkalarını andıran geniş kenarlıklı şapkası gözlerini gölgede bırakıyordu ama takma oldukları bir kilometre öteden anlaşılan bembeyaz dişleri gün ışığında yapay bir kusursuzlukla parlıyordu.

"Onu ilk dışarı çıkarışımda pisliğin içinde debelenmesine göz yumduğumu lütfen Vanessa'ya söylemeyin. Fişek gibiydi. Durduramadım."

"Ah, ne haylaz olduğunu iyi bilirim. Fişek de laf mı? Fırtına gibidir. Vanessa meşgul olduğunda eskiden ona biz bakardık. Ne var ki artık hızına yetişemiyoruz. Ruth –kendisi karım olur– kaçıp bir arabanın altında kalacağından korkuyor."

"Benim de ödüm kopuyor," dedim itirafta bulunurcasına. "Ama iyi bir iş çıkaracağımızı umuyorum." Kendimi tanıttım ve Alan elimi iki avucunun arasına alarak sıktı fakat bunun lüzumsuz bir yakınlık olduğunu düşünmekten kendimi alıkoyamadım.

"Geldiğinizi gördük. Senin ve şeyinin..."

Aramızdaki ilişkiyi açıklamamı beklediğini şıp diye anladım. "Josh'u mu kastediyorsunuz? Kendisi erkek arkadaşım olur."

"Erkek arkadaş, öyle mi?" Alan burnunu çekti. "Bence erkek arkadaşlıkla vakit kaybetmek yerine en kısa zamanda yüzüğü parmağına takmalı, küçük hanım."

"Ah, ona daha çok var." Yanaklarım kızarırken gözlerimi ayaklarıma diktim ve tasmanın kayışını parmaklarıma doladım. "Çıkmaya başlayalı pek fazla olmadı."

"Onun yerinde olsam vaktimi boşa harcamazdım." Dişlerini sergileyerek sırıttı. "Ruth'la tanıştıktan bir ay sonra nişanlandık ve önümüzdeki bahar evliliğimiz ellinci yılını dolduracak."

Tebrik babında bir şeyler mırıldandım.

"Eee? Siz ikiniz burada ne kadar kalacaksınız bakalım?"

"Birkaç hafta. Vanessa denizaşırı bir ülkede ders verecek."

"Çok başarılıdır. Tam bir entelektüeldir."

"Ben de öyle duydum."

"Peki ya sen? Sen de akademisyen misin?"

Gözlerimi belerterek kafamı iki yana salladım. "Şu aralar çalışmıyorum bile. Daha doğrusu işsizim."

"Normalde ne iş yaparsın?"

"Eskiden bir seyahat acentesinde çalışırdım."

Alan, Pippin'in kulaklarının seğirmesine neden olan tiz bir ıslık çaldı. "Muhteşem."

"Aslında pek değildi! Bir masanın başına saplanıp kalmış, insanların harika tatillere çıkmalarını izliyordum."

"Peki ya seninki? O ne iş yapıyor?"

"Güvenlik danışmanı."

"O da ne demek?"

"Aslında ben de pek bilmiyorum." Kendi cahilliğime kıkır kıkır güldüm. "Saha gezilerine çıkmadığı zamanlarda genellikle evden çalışır."

"O hâlde bu işe nasıl girdi?"

"Eskiden ordudaydı." Bu yalan değildi.

"Öyle mi? Şimdi anlam kazandı. Duruşu, anlarsın ya. Duruşlarını asla kaybetmezler."

"Balerinler gibi," dedim ciddiyetle. Alan şaşkınlık yüklü bir kahkaha patlatıverdi.

"Orasını bilemem."

Alan'ı aklının bir karış havada olduğuna ikna ettiğimden hayli emin olarak ona veda ettim ve Pippin'i bahçe musluğuyla olan randevusuna doğru sürükledim. Bu deneyim boyunca kâh sızlanıp kâh hortuma havlayarak teessüflerini yüksek sesle dile getirdi.

"Duyan da sana işkence ettiğimi sanır," dedim kenetlediğim dişlerimin arasından. "Belki dersini alırsın da bir daha tilki pisliğinde yuvarlanmazsın."

"Sen ona aldırma," dedi bir erkek sesi arkamdan. "Vanessa da öyle yapar."

"Tam da Pippin bana, Vanessa'nın ona köpük banyosu yaptırdığını anlatıyordu." Arkama döndüğümde garaj yolunun girişinde koyu renk saçlı bir adamla karşılaştım. Zayıftı fakat gömleğinin yenlerini kıvırarak gözler önüne serdiği kolları adaleliydi. Kemik çerçeveli, markalı, pahalı gözlüğünün üstünden gözüne bir tutam saç düştü. Henüz erken olmasına rağmen keskin hatlı çenesinde hafif bir gölgelenme vardı.

"Ben Brian. Kapı komşunuzum, 2 numarada oturuyorum." Başparmağıyla evinin bulunduğu tarafı işaret etti. "Gelip kendimi takdim etmemin iyi olacağını düşündüm."

"Maeve," dedim. "Tokalaşmak isterdim ama ıslak köpek gibi kokmak istemediğin sürece bunu pek tavsiye etmem."

Brian güldü. "Tokalaşmasak da olur. Bu bir İrlandalı ismi mi?"

"Öyle. Annemle babam İrlandalı."

"Benimkiler de." Ortak noktamızı bulmaktan memnunmuş gibi sırıttı. "Neyse ki ikimize de insanların telaffuz etmeyi beceremediği isimlerden koymamışlar. Paçayı iyi kurtarmışız."

"Aldığım e-postaların ne kadarının 'Mauve'a hitaben yazıldığını bilsen şaşarsın," dedim içtenlikle.

"Brian?" Evlerinin garaj yolunun sonunda kemeri sıkıca bağlanmış keten elbiseli bir kadın duruyordu. "Geç kaldığını sanıyordum."

"Aynen öyle." Adamın sesinde bir parça tahammülsüzlük vardı fakat bana döndüğünde sesinde de yüzünde de o tahammülsüzlükten eser kalmadı. "Evet, Maeve, tanıştığımıza memnun oldum. Bu, eşim Fleur. Kendisi aynı zamanda sağduyum olur."

El salladım. Kadının tepkisiyse kati bir ayıplama oldu.

Üç yıl önce evlenen Fleur ve Brian Nolan... Fleur çocuk sahibi olmak için yanıp tutuşuyor ve asırlardır tüp bebek yapmaya çalışıyorlar...

Nezaketimin karşılığını alamayacak olsam da zavallı Fleur'a iyi davranabileceğimi düşündüm.

"İkinizle de tanıştığıma memnun oldum," dedim. "Burası çok dost canlısı bir mahalle."

"Olabilir. Brian, artık yola çıksan iyi edersin. Şu toplantıya yetişmen gerek, unuttun mu?"

"Gittim bile." Brian son model Audi'sine koştu ve pek de güvenli sayılamayacak bir süratle garaj yolundan ayrıldı. Fleur suratında perişan bir ifadeyle kocasının arkasından baktı. Kişilik bakımından gülünç derecede zıtlardı. Tüp bebek prosedürünün umut ve çaresizlik döngüsünün işkenceye dönüşüp en güçlü çiftleri bile ayırabildiğini biliyordum ve eğer Fleur bir yabancının önünde pembe bir aile tablosu çizemiyorsa evliliklerinde çoktan çatlaklar belirmeye başlamış demekti.

"Vanessa'nın köpeğiyle..." derken sustum çünkü Fleur arkasını dönmüş, bana kulak asmadan evine doğru yürüyordu. Onun üzerinde çalışmaya karar verdim. Derwent insanlarla konuşmakta iyi olduğumu söylememiş miydi?

Pippin silkelenip bacaklarımın her tarafına sular sıçratarak dikkatimi çekince onu içeri soktum. Kahvaltısını mideye indirdikten sonra mutfağın köşesindeki yatağına kıvrılıp dertop olarak derin bir uykuya daldı.

"Sana gelen telefonlara ben bakarım," dedim ve duş almaya gittim. Daha sonra perdeleri kapatırken çim biçme makinesinin orasını burasını kurcalayan Alan'la göz göze geldim. Biçmek için yatak odamızın penceresini doğrudan görmesini mümkün kılan bir yer seçtiği gözümden kaçmadı. Bana el sallayıp sol tarafını gösterdi. İşaret ettiği yerde Derwent önceki gün gördüğümüz bisikletçilerden biriyle derin bir sohbete dalmıştı. İkisi de kollarını göğsünde kavuşturmuş, bacaklarını iki yana açmış vaziyette ayakta duruyor ve erkeksilik açısından âdeta birbirleriyle sidik yarıştırıyorlardı. Amma da neşeli ve arkadaş canlısı görünüyorlardı. Derken Derwent adama veda etti ve eve doğru koşup evin duvarına doğru karmaşık bir dizi esneme hareketi yapmaya başladı. Cildi sabah ışığında altın gibi parlıyordu. Küçük, haset bir yanım Fleur'un onu görecek kadar yakınlarda olduğunu umdu.

Bana *göz banyosu* yaptıran şöyle bir şeyim *varken* sanki *Brian'a kur yapmak aklımın ucundan geçermiş gibi. Hiç sanmıyorum.*

Yani en azından canlandırdığım karakter olsaydım böyle düşünürdüm.

"Yalnızca iş icabı," dedim yüksek sesle ve kahvaltı hazırlamaya gittim.

* * *

Bu kadar erken kalkmalarını beklemiyordu. Rutinlerini öğrenmek anahtar niteliğindeydi. Gerçi rutinlerine sadık kalıp kalmayacaklarını söylemek için henüz erkendi. Önceki gece çantalarını içeri taşımış ve tahmin edebildiği kadarıyla, eşyalarını yerleştirmeleri akşama kadar sürmüştü. Derken saat sekiz sularında tanıdık bir moped çıkmaza girmişti: Mahallenin en iyi köri restoranı Ruby Murray'den bir teslimat. Kadın siparişi teslim almak için kapıya gelmiş, kuryenin söylediği bir şeye gülerken de saçını kulağının arkasına kıstırmıştı. Bu hareketi ona kadının utangaç bir tip olduğunu düşündürdü. Sonra kadının kuryeye iyi bir bahşiş verdiğini ve kuryenin ona neşeyle el sallayarak garaj yolundan ayrıldığını gördü. Bu hoşuna gitti. Kadının nazik biri olması gerçekten hoşuna gitmişti.

Nezaket istismar edilebilecek bir zaaftı.

Kadın güzeldi fakat en çekici bulduğu yanı uysallığıydı. Sömürmeye aç olduğu bir huydu bu.

Adam akşamın çoğunda kanepede uzanmış, gözlerini televizyon ekranının mavi ışığından ayırmamıştı. Kadının mutfakta olduğunu tahmin ediyordu fakat bakmaya gitmemişti. Bunun da zamanı gelecekti. Ayrıca o ânı iple çekmenin tadını çıkarmaya değer olduğunu biliyordu.

Her şey harikaydı. Fakat onları sabahın körüne ayakta görmek âdeta aklını başından almıştı. Gerçi şaşkınlığına rağmen foyasının meydana çıkmadığı kanısındaydı.

Ah. İşte buradasın. Ve harikasın.

Kadını gördüğünde aklından geçen ilk düşünce bu olmuştu.

Gerçi bir de adam vardı. Onun zorluk çıkaracağından hiç şüphesi yoktu.

Bu onu iyiden iyiye heyecanlandırıyordu; adamı alt etmekten ayrı bir haz duyacaktı. Rakibinin hayal bile edemeyeceği türden zihinsel bir gücü vardı. Disiplini. Planlama ve uygulama becerisi. Hazır olduğunda diğer adam onu durduramayacaktı. Kadın ormanda tek başına kalacaktı. Oysa o ormanda yolunu bulmayı iyi bilirdi. Kadının ruhu bile duymadan ona gölgesine dokunacak kadar yaklaşabilirdi.

Şimdi elleri titriyor, damarlarına hücum eden adrenalinden ötürü parmak uçları karıncalanıyordu. Bu histen hem nefret edip hem de keyif alarak ellerini yumruk yaptı. İçinde filizlenip serpilen arzuların gereğini yapmak için yanıp tutuşuyordu fakat kendine hâkim olmakta üstüne yoktu. Bu hiç kolay değildi ama elde etmeye değer hiçbir şey kolay olmazdı.

15

"Eee? Bugün ne yapacağız?"

"Mutfak alışverişine çıkacağız." Derwent kaşığını önündeki mısır gevreği kâsesine daldırdı. "Böyle boktan kahvaltı olmaz."

Aramıza güvenli bir mesafe koyarak masada ona katıldım. "Sorun nedir? İdmanın endorfin seviyeni artırmış olması gerekmiyor muydu?"

"Eve dönerken yolda Rhys Vonn'la karşılaştım." Suratını ekşitti. "Ondan hoşlanmadım."

"Profesyonel açıdan mı yoksa kişisel olarak mı?"

"Orasını henüz bilmiyorum. Her nedense adam tüylerimi diken diken ediyor."

Vonn uzun boylu ve zindeydi, âdeta ışık saçan bembeyaz bir teni ve ten rengine pek yakışan kızıl saçları vardı; doğuştan kızıl olmak, sakal bırakmak, tepeden tırnağa likra giymek, her yere bisikletle gitmek ya da fiziksel açıdan dengi olmak gibi affedilmez bir suç işlediği için Derwent'ın ona uyuz olması işten bile değildi. Derwent'ı gıcık edecek şeylerin sayısı neredeyse sonsuzdu.

"Ne hakkında konuştunuz?"

"Cumartesi günü beş kişilik futbol takımında oynamamı teklif etti. Bir oyuncu eksikleri varmış. Yalnızca yerel lig maçı."

"Eee? Muhtemelen evet demişsindir."

"Pek fazla seçeneğim yoktu. Yeterince formda olmayabileceğimi ima ettl."

"Yok artık! Bu lafın altında kalamazdın."

Yüzünü ekşitti. "Beni manipüle etti, değil mi?"

"Hem de nasıl. Futbol sevmez misin?" Birkaç yıl önce Metropolitan Polis Teşkilatı tarafından düzenlenen bir turnuvaya katıldığına dair hayal meyal bir şeyler hatırlıyordum çünkü böbürlenip durmuştu.

"Bütün takım oyunlarından nefret ederim."

"Takım arkadaşlarını hayal kırıklığına uğratmaktan mı korkuyorsun?"

"Kesinlikle hayır! O da nereden çıktı?" Bana öfkeli öfkeli baktı. "Of, dalga geçiyorsun."

"Evet. Sorun nedir?"

"Fazla çabalayanı cezalandırıyorlar."

"İzin ver de dediğini tercüme edeyim: Diğer oyunculara faul yapanı oyundan atıyorlar."

"Bazen." Kâseyi iterek önünden uzaklaştırdı. "Teklifini reddetmeliydim."

"İş icabı hepimiz istemediğimiz şeyler yapmak zorunda kalıyoruz," dedim tane tane. "Hadi. O kadar da kötü olamaz. Hem ben de gelip izlerim."

"Bir sen eksiktin."

*

Süpermarketin önüne park ettiğimizde Derwent çoktan öfkesine yenik düşmüştü.

"Yemekleri ekseriya ben pişireceğim, yani alacaklarımıza da ben karar vereceğim. Senin sevdiğin çerçöpü gördüm. Onları hayatta ağzıma sürmem."

"Eksik bilgiyle önyargılı davranıyorsun," diyerek itiraz ettim. "Ben de güzel yemekler yerim. Hem yemeklerin çoğunu

senin pişirmenin hoşuma gideceğinden de emin değilim. Karbonhidratsız beslenmeye, vücudum bir tapınaktır safsatasına filan pek meraklı değilim."

"Yaptığım yemeklerden hiç tatmadın. Epey iyiyimdir."

Veyahut kimse ona iyi olmadığını söylemeye cesaret edememişti. "Tamam tamam. Ama ben de birkaç şey pişirebiliyorum."

"Spagetti Bolognese."

"Mesela," diyerek kabullendim. "Ama bu pişirebildiklerimden sadece biri. Bir süredir üzerinde çalışıyorum. Uzun uzadıya düşünmeme gerek kalmadan hazırlayabileceğim en az altı menüm var."

"Pekâlâ. Haftada bir iki kez akşam yemeğini sen hazırlayabilirsin."

"Teşekkürler." Yemek pişirme sorumluluğunu üstlenmek niyetinde değildim ve Derwent'ın beni zekâsıyla alt ettiğini düşünmekten alamıyordum kendimi. Bir kadın atkuyruğu yaptığı açık renk saçlarını savura savura önümüzdeki gri Range Rover'dan indi. Bir elinde cep telefonunu tutuyor, diğer eliyle taşıma çantalarını market arabasına yerleştirirken kendi kendine konuşuyordu. "Hey, bu Vonnların evinin önünde park hâlinde duran araba değil mi? Öyleyse şu da Nicola olmalı."

"İyi tespit. Sakın aklından çıkarma. Birlikte alışverişe çıkmaya alışkınmışız gibi görünmemiz gerek."

"Farkındayım," dedim sabırla. "Bunu yüzlerce kez konuştuk. Ne yaptığımı biliyorum."

Derwent'ın market arabasına el koyması beni hiç şaşırtmadı. Beni hiç şaşırtmayan bir diğer şey ise arabaya koyduğum şeylerin çoğunu tasvip etmemesiydi. Bizi aynı noktada buluşturan hepi topu üç ya da dört şey vardı: fıstık ezmesi nefretimiz, kalın dilimlenmiş ekmekleri tercih etmemiz ve kayısı reçeline düşkünlüğümüz. Geri kalan her şeyde sürtüşüyorduk.

"O mamaları Pippin'e veremezsin," dedim köpek maması reyonunda Derwent'ın üst üste dizdiği mama konservelerini

market arabasına koyduğunu görünce. "Kısırlaştırıldığı için kilo almasına engel olan özel bir mama yiyor."

Derwent eline tutuşturduğum kuru mama paketini inceledi. "Hadımlar için diyet mama. Ne sefil bir yaşam tarzı. Neyse, ona erkekliğini geri veremeyiz, bari yaş mama yemesine müsaade edelim."

"Vanessa bizi hayatta affetmez. Hem sen sağlıklı beslenmeyle kafayı bozmuş olanlardansın. Neden köpeğe aniden *fast food* yedirmeye kalkıyorsun ki?"

"Onun için üzülüyorum."

"Kısırlaştırıldığı için mi?"

"Anlayamazsın." Yine de kafasını kederle iki yana sallayarak konserveleri çıkarıp onların yerine paketi koydu.

"Er ya da geç Pippin'e bağlanacağını biliyordum. Ne de olsa pek çok ortak noktanız var."

"Testislerimin yerli yerinde olduğuna seni temin ederim."

O esnada tıngır mıngır yanımızdan geçmekte olan yaşlıca bir kadın duraksayıp bize dehşet içinde baktıktan sonra çabucak yanımızdan uzaklaştı.

İç çektim. "Acaba diline azıcık hâkim mi olsan? Yoksa marketten atılacağız."

"Arkadaş edinmeye çalışıyorum."

"Bence kadıncağız hayalarını çıkarıp göstermenden korktu."

"Süpermarkette olmaz. Belki daha sonra. Tabii eğer kartlarını doğru oynarsan."

"Pippin'inkilere bakmayı yeğlerim."

"Bunun için geç kaldın. Gerçi numune kabını bulabilirsen işler değişir."

*

"Galiba abur cubura izin yok," dedim atıştırmalık reyonunda.

"Hayır, canım istiyorsa almalısın. Ne kadar istersen." Raflara göz gezdirerek reyonda ilerliyordu. "Zaten ben de çikolata alacaktım."

"Neden?" İşkillenmiştim.

"PMS."

"PMS mi yaşıyorsun? Aslında bu pek çok şeyi açıklıyor."

"Hayır. Sen yaşıyorsun." Gözleri hınzırca parlıyordu.

"Yaşamıyorum."

"Ah, kesinlikle yaşıyorsun."

"Âdet döngüm hakkında hiçbir şey bildiğin yok."

"Regl olmadan beş gün önce abur cuburu iyice abartıyorsun. Tuzlu ya da tatlı ne bulursan ağzına tıkıyorsun ve kan şekerin fazlaca düşerse iyice huysuzlaşıyorsun. Ben de mecburen öğle yemeğini atlamışım gibi yapıyorum. Böylelikle bir benzin istasyonunda duruyoruz ve abur cubur stokunu yenileyebiliyorsun. Regline üç gün kala bluzlarının göğüs kısmı dar gelmeye başlıyor. Düğmelerinin yerinden fırlayıp gözümü çıkarmasından korkuyorum. İki gün kala en tehlikeli hâline bürünüyorsun ve neredeyse her şey tepeni attırıyor. Hemen öncesinde dikkatini bir türlü toplayamıyorsun ve dalgınlaşıyorsun. Reglinin ilk gününde bok gibi hissediyorsun ve ne zaman kafamı çevirsem ağzına bir ağrı kesici atıyorsun."

"Bunu ne zaman çözdün?"

"Yıllar önce."

Tespitleri inanılmayacak kadar isabetliydi. Bir şey söylemek yerine yürümeye başladım fakat artık nasıl bir hiddetle yürüyorsam yanlarından geçtiğim rengârenk ambalajlar âdeta bulanıklaştı. İki reyon sonra bana yetişti.

"Kızdın mı?"

"Ne hissettiğimden emin değilim." Kendimi çıplak hissediyordum, utanmıştım ve her şeyden öte, tüm bunları fark ettiği için şaşkındım.

"Abartılacak bir şey değil." Tıpkı bir ergen gibi market arabasına binip koridorda kaydı ve birkaç metre ötede durup yaptığının hoşuma gidip gitmediğini görmek için arkasına baktı. "Pek şikâyetçi görünmüyorsun."

"Değilim de ondan."

"Biliyorum." Market arabasını bıraktı, gelip önümde durdu ve ellerini süklüm püklüm ceplerine soktu. "Birlikte çok vakit geçiriyoruz. Elimde değil. Bazı şeyleri istemsizce fark ediyorum."

"Biliyorum." Yüzüne bakamıyordum. "Mesela dar gelen bluzlarımı."

"Mesela acı çekerken her şey yolundaymış gibi davranmanı," dedi usulca.

Gözlerimin dolduğunu hissedince dehşete kapıldım.

"Ne kadar kaldı? Altı gün falan mı? Fazla duygusalsın. Tam zamanı."

Burnumu çektim. "Git başımdan, Josh."

"Ciddiyim. Seninle diğer herkesten daha fazla zaman geçiriyorum. Senin de benimle ilgili fark ettiğin şeyler olmalı."

"Seni pek düşünmemeye çalışıyorum."

İma ettiğim şeyi hazmetmeye çalışırken bir süre öylece kalakaldı. Sonra başıyla onayladı. "Anlıyorum."

"Hayır, anlamıyorsun..." Sustum. Onu neredeyse herkesten daha iyi tanıdığımı ama çoğunlukla onu hiç tanımıyormuş gibi hissettiğimi söylemem imkânsızdı. "Baksana, şu konuştuklarımızı unutabilir miyiz?"

"Elbette."

Alışverişi tuhaf bir sessizlik içinde tamamladık.

Hakkımızı teslim etmeliydim. Ne yaparsak yapalım gerçek bir çift gibi görünmek açısından bundan daha iyi bir iş çıkaramazdık.

*

Otoparka döndüğümüzde torbaları arabanın bagajına yerleştirirken Derwent'ın biriyle selamlaştığını duydum. O yana döndüğümde Nicola Vonn'u gördüm. Market arabası ağzına kadar alışveriş poşetleriyle doluydu. Durdu. Sanki Derwent onu transtan uyandırmış gibi afallamış görünüyordu. Yakından çok çekici bir kadındı; bronz teni pürüzsüzdü, çilliydi ve gri renkli gözleri iri iriydi fakat çok zayıftı, resmen avurtları çökmüştü ve boynundaki tendonlar belli oluyordu.

"Ah, sizler Vanessa'nın yokluğunda eviyle ilgilenecek olanlarsınız."

"Aynen öyle." Derwent uzanıp kadınla tokalaştı. "Ben Josh. Bu da Maeve."

Nicola bana gülümsedi fakat gözleri boş bakıyordu ve adımı hatırlayacağını hiç sanmıyordum. Kendini zorlayarak, "Duyduğuma göre cumartesi günü kocamla futbol oynayacakmışsın. Rhys çok rekabetçidir. Bil diye söylüyorum. Kazanmak için oynar," dedi.

"Al benden de o kadar," diye yanıtladı Derwent.

"Kaybettiklerinde pek hoş şeyler olmaz."

Bu da ne demek şimdi, diye düşündüm. Derwent ise yanımda donakalmıştı fakat tepkimiz kadını sıkıntılı bir şey söylediği gerçeğine uyandırmış gibiydi. Şakaya vurarak güldü.

"Şu sıralar çok meşgulüm. Camilla, yani en büyük çocuğum bu hafta okulunda sahnelenecek bir tiyatro oyununda rol alacak ve provalarda ona yardımcı oluyorum. Evde yiyecek namına kırıntı bile kalmadı ve korkarım ki temizlikçi banyoların hâlini gördüğünde muhtemelen greve başlayacak."

Derwent gülümsedi. "O hâlde sizi daha fazla tutmayalım."

"Evet." Kadın kımıldamadı. "İsterseniz oyuna gelebilirsiniz. Aslında okul bünyesinde gerçekleştirilen bir bağış etkinliği. Güya bilet satacaktım fakat tek yapabildiğim komşularımızdan birkaçını gösteriye gelmeye ikna etmek oldu. Son iki biletin

parasını cebimden ödeyecektim. Onları haftalardır çantamda gezdiriyorum."

"Tiyatroya bayılırız," dedim. "Değil mi?"

"Hem de nasıl," dedi Derwent. "Hangi oyunu oynayacaklar?"

"*Bir Yaz Gecesi Rüyası*'nı." Nicola çantasını karıştırıyordu. Çok geçmeden içinden bir avuç dolusu buruşmuş kâğıt çıkardı. "Bunların tanesi yirmi pound ama yanında bir de çekiliş bileti kazanmış oluyorsunuz."

"Harika," dedim ve Derwent'in parayı ona teslim etmesini izledim; kadına o kadar yakın duruyordu ki uyuşturucu alışverişi yapıyor gibi görünüyordu. Una Burt'ün bunu gerekli bir harcama olarak görmesini umdum. Soruşturmamızla doğrudan ilgili değildi fakat ilgisiz de sayılmazdı. Mahalle sakinlerinin arasına karışıp görünmez olmalı ve Judy Thwaites'i mercek altına aldığımızı belli etmemeliydik.

"Cuma günü," dedi Nicola. "Okulun bahçesinde. Açık hava gösterisi olacak. Tabii yağmur yağmazsa. Olur da yağmur yağarsa şemsiyelerimizi açıp gösteri boyunca yerlerimizde oturmamız gerekecek. Size oyundan hiç bahsetmemeliydim. Muhtemelen tam bir fiyasko olacak."

"Harika bir gösteri sergileyeceklerinden eminim."

"Evet. Şey. Kim bilir?" Saçlarının atkuyruğu olduğunu o anda fark etmiş gibi tek elini kafasına götürdü.

"Orada görüşürüz," dedi Derwent nazikçe. Kadın kendini bize veda edecek kadar topladı ve ardından arabasının başına döndü.

"Nefesi içki kokmuyordu."

"Ben de neden kadının burnunun dibine kadar girdiğini merak ediyordum," dedim.

"Başka neden olacak?"

"Bir hayli çekiciydi."

Derwent burnundan güldü. "Kadın kafadan kontak ya da uyuşturucu müptelası."

"Veya her ikisi birden," dedim. "Sence araba kullanacak hâlde mi?"

"Hayır."

Otoparktan çıkıp yanlış şeride girmesini ve şerit değiştirmeye çalışırken arabayı savurmasını izledik.

"Umarım eve sağ salim varabilir."

"Neyse ki evi uzakta değil. Yolda bisikletçilerle karşılaşmadığı sürece sorun olmayacaktır."

"Kocası gibi mi?"

"Adamda bir tuhaflık olduğunu söylemiştim."

"Söyledin. Bakıyorum da meşhur sezgilerin yine devrede." Bu sözcükler aramızda somut, hantal bir yığın gibi kaldı. Kıvrandım. "Bak, seni hiç düşünmediğimi söylerken aslında doğruyu söylemiyordum. Ben..."

Bana arkasını döndü ve sürücü kapısını açıp arabaya bindi ama kapıyı kapamadan evvel bir anlığına duraksadı. "Neden bu konuyu sonsuza dek kapatmıyoruz?"

16

"Nasıl gidiyor?" Georgia'nın sesi işle ilgili konuşmak için değil de dedikodu yapmak için aramış gibi cıvıl cıvıldı. Sorusuna yanıt vermeme kalmadan Derwent dolaptan tava alacağım derken üst üste istiflenmiş tepsi yığınını devirdi ve fırın tepsileri tangır tungur yerlere saçıldı. "*O* da neydi?" diye sordu Georgia.

"Josh yemek yapıyor."

"*Yemek de mi yapabiliyor?* Aman Tanrım. Tam evlenilecek adam."

"Georgia..." Telefonu kapıverdim, hoparlörü kapatmakla mutfaktan koşarak kaçmak arasında kalmıştım fakat ben ne yapacağıma karar vermeye çalışırken Georgia konuşmayı sürdürdü ve dudaklarından dökülenler kelimesi kelimesine ve tüm netliğiyle mutfakta duyuldu.

"Daha geçenlerde o konudan konuşmadık mı? Hem yatakta hem de mutfakta iyi olan bir adam bulmanın imkânsız olduğundan?"

Nihayet onu susturmayı başardığımda Derwent kaşlarını nazikçe havaya kaldırdı. Notlarımı toparladım.

"Sanırım oturma odasında konuşacağım."

"İyi bir fikre benziyor," dedi Derwent.

Suratım alev alev yanarken aceleyle koridoru arşınladım. "Georgia, az evvel hoparlördeydin."

"Ah," dedi fakat hemen ardından, "*Ah, kahretsin.* Beni duydu mu?" diye ekledi.

"Duymaz mı?"

"Ne *dediğimi* hatırlamıyorum bile," diyerek sızlandı.

"Merak etme, Josh asla unutmayacaktır." Kanepelerden birine oturup notlarımı sehpanın üzerine dizdim. "Çok takılma. Daha beterlerini de söylediğim olmuştu."

"Harbiden mi?"

"Muhtemelen."

"Şey, kendimi rezil ettiğime göre artık ne durumda olduğunuzu sorabilirim. Yerleşebildiniz mi?"

"İdare ediyoruz. Bizi çok iyi karşıladılar. Yarın komşularımızdan birine beş çayına gideceğim. Ruth davetini iletmesi için Alan'ı gönderdi."

"Bakıyorum da başını kaşıyacak vaktin yok," diye takıldı Georgia. Dediğini duyunca iç geçirdim.

"Gerçekten çok zor. Olmadık bir pot kıracağımı düşünmeden edemiyorum. Hem beni çaya davet eden kadın o kadar zeki ki şeytana pabucunu ters giydirir. İnanılmaz bir sorgu ustası. Sürekli teyakkuzda olmam gerekecek."

"Halledersin."

"Umarım öyle olur." İşe dönme vakti gelmişti. "Neyse, adli tıp raporunu ve diğer materyalleri gönderdiğin için teşekkür ederim. Akşamüstü hepsini okudum."

"Peki ne düşünüyorsun?"

Başımızın belada olduğunu, diye düşündüm. "Kev'in evi ikinci aramasında arka kapının dışında bulduğu küçük kan lekesi dışında kurbanın evinde tek bir kan izi olmadığını düşünmekte haklı mıyım?"

"Evde kan namına bulabildiğimiz tek şey kapıdaki lekeydi."

"Cameron'a Dawoud'un bir süre önce spor odasında ya da bahçede bir yerini kesip kesmediğini sorabilir miyiz? İki milimetrelik tek bir kan lekesine bel bağlayarak olay yerini

bulduğumuzu iddia edemeyiz, özellikle de malum günle arasında bağlantı kuramıyorsak."

"Elbette." Not aldığını duyunca yüreğime su serpildi. *Hafızamıza fazla güvenmeyelim, olur mu Georgia?..*

"Araba oradan ayrıldıktan sonra garaj zemini süpürülüp silinmiş miydi? Kev bilhassa lastik izlerine dikkat edebilir mi?"

"Tabii ki ama neden?"

"Araba hastanenin otoparkına doğru yola çıktıktan sonra eğer biri garajı silip süpürdüyse direksiyon başındakinin Hassan değil de katil ya da suç ortağı olduğu anlaşılır. Cinayetle ev arasında bağlantı kurulur."

"Ah, bunu akıl etmem gerekirdi."

"Kev garaj zemininde kısmi bir ayak izi olduğunu söylemişti. Kaç numara olduğunu tespit edebildik mi? Güvenlik kamerası kaydında gördüğümüz sürücüye uyar mı? Yoksa Hassan'a mı ait?"

"Tamam..." Georgia çılgınca not alıyordu. "Kev izin bir spor ayakkabısına ait olabileceğini söyledi."

"Spor ayakkabısı *gibi* kauçuk tabanlı olduğunu söyledi. Yani ille de spor ayakkabısı olmak zorunda değil."

"Savunma makamı gibi konuşuyorsun."

"Eğer şansımız yaver giderse yakında tüm bunları jürinin karşısında anlatacağız. Kev emin olmadığı hiçbir konuda kesin konuşmayacak kadar tecrübelidir, yani izin kesinlikle bir spor ayakkabısına ait olduğunu söylemeyecektir. Fakat aynı zamanda bakış açının daralmasına da müsaade etme. Kimseyi ayakkabısı yüzünden eleme. Ne de olsa spor ayakkabısı olduğu kadar şey de olabilir... Şey..."

"Güverte ayakkabısı?" dedi Georgia.

"Mesela." Raporun sayfalarını çevirdim. "Arabanın arka koltuğundaki battaniyeye gelince, Cameron'a onu da soralım."

"Ne olmuş ona?"

"Evlerinden mi gelmiş? Normalde arabada mı durur muş? Bu tür şeyler işte. Bana kalırsa hastaneye gidilirken Hassan o

battaniyenin altındaydı. Şayet battaniye evden geldiyse Hassan büyük ihtimalle evde ya da bahçede öldürülmüştür. Eğer arabada duruyorsa herhangi bir yerde öldürülmüş olabilir."

"Oldu bil. Kev sürücü koltuğunun arkalığının yatırılıp tekrar kaldırıldığı kanısında olduğunu söyledi çünkü Hassan'ın kullandığından farklı bir pozisyonda bırakılmış ve mekanizmada herhangi bir aşınma emaresi yokmuş. Cesedi bu yöntemle arka koltuktan ön koltuğa geçirmenin nispeten daha kolay olduğunu söyledi."

"Demek kimse bir şey görmemiş."

"Ne yazık ki."

"Mali evraklar..." Dosyadan çıkardığım evraklara tekrar göz gezdirirken kendimi tutamayıp ıslık çaldım. "Yanlış mesleği seçmişiz."

"Değil mi! Bari bir muhasebeci tavlamaya çalışayım."

"Bu ipotek epey yüklü."

"Evet ama karşılayabiliyorlarmış."

"Ucu ucuna. Bu geliri sürdürebilmek için kumar oynuyorlardı, değil mi? Dawoud iş yerinde sorun yaşıyorsa bu durum başlarına bela açabilirdi."

"Anneleri öldükten sonra ona ihmal nedeniyle dava açan kardeşleri mi kastediyorsun?"

"Arnold kardeşler. Onları bulup cinayet saatinde nerede olduklarını öğrenmemiz gerek. Annelerine çok düşkünlermiş. Hâliyle ona çok kızgın olmalılar. İkisinden birinin kamera kaydında tespit ettiğimiz sürücüye benzeyip benzemediğine bakmalı ve açtıkları davayı kazanma şansları olup olmadığını öğrenmeliyiz.

"Katılıyorum, hastanedeki diğer uzman hekimle konuşmayı bekliyorum. Dmitri Stefanidis. Beni başından savmaya çalışıyor. Sekreteri kesinlikle beni oyalıyor."

"Muhtemelen işi başından aşkındır. Ne de olsa iş yükü ikiye katlandı."

"Doğru. Hayat sigortası poliçelerini gördün mü?"

"Gördüm. Cameron'a ilaç gibi gelecek."

"Cinayet işlemek için iyi bir gerekçe."

"En iyilerden biri," dedim ona katılarak. "Ne yazık ki saik, delil kadar önemli değildir. Elimizde Cameron'la cinayet arasındaki bağlantıyı ortaya koyacak hiçbir şey yok. Fakat aklıma bir fikir geldi. Bana kalırsa Cameron ikisinin giderlerini de yakından takip ediyordur. Otel odası, akşam yemeği, hediye gibi olağandışı bir harcama görmüş ve Hassan'ın onu aldattığını anlamış olabilir."

"Zekice," dedi Georgia. "Eğer o bulabildiyse biz de bulabiliriz."

"Ben de aynen öyle düşündüm. Hassan'ın banka hesaplarını tekrar gözden geçirmek için fazladan vakit ayırmaya değer. Âşığının kimliğine ışık tutabilecek en ufak bir ipucunun bile faydası olur."

"İkinci sorguda Cameron'dan daha çok hoşlandım. Şaşkınlığının yavaş yavaş küllendiğini hissettim. Öfkesi dinmiş, üzüntüsü katmerlenmişti. Gözüne uyku girmediğinden yakındı."

"Vicdan azabından mı?"

"Olabilir. Çok kötü görünüyordu. Hassan'ın telefonunda bulduğum, şu esrarengiz âşıktan gelen mesajdan hiç bahsetmedim. Açıkçası haberi yoksa ilk benden duymasını istemiyorum."

"Can sıkıcı," diyerek ona hak verdim.

"Chris'in iyi bir sorgu memuru olduğunu söylerken haklıymışsın. Onu konuşturdu. Müşterek hayatları, komşuları, işi hakkında. Eğer Chris olmasaydı Cameron'ın ağzından o kadar laf alabileceğimi hiç sanmıyorum."

"İzle ve öğren. Bildiklerimin çoğunu Chris'ten öğrendim. Kendimizi ancak böyle geliştirebiliriz."

"Sen oldum olası iyiydin."

"Aslında değildim. Hâlâ da pek çok hata yapıyorum."

"Benimkiler gibi değil." Sesi kulağa etkârlı geliyordu. Şu anda Georgia'nın suratındaki ifadeyi görebilmek için varımı yoğumu verirdim.

"Gayet iyi gidiyorsun. Bunun cinayet soruşturmaları için standart bir işleyiş prosedürü olduğu pek söylenemez. Her fırsatını bulduğunda yardım iste. Hem belki bir dahaki sefere FaceTime üzerinden görüşürüz."

"Ah evet, evi görmeyi çok istiyorum."

Şöminenin üstündeki tabloya kaçamak bir bakış attım. Kendime cinsel göndermeli sanat eserlerinden azade bir oda bulmalıydım çünkü onları gördüğünde Georgia'nın söyleyeceklerini düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyordu.

"Cameron size başka ne dedi? Şaşırtıcı bir şey var mı?"

"Hımm. Aslında yok." Gülmeye başladı. "Hassan'la ikisinin Liz St. John'u biraz abartılı bulmaları dışında. Kadın epey müşkülpesent bir komşuya benziyor. Kontrol ettim ve Hassan'la Cameron'ın verdiği bir parti gecenin geç saatlere kadar sürdüğünde onları gürültü yaptıkları için belediye konseyine şikâyet ettiğini öğrendim. Cameron, kadın çocuklarına aşırı düşkün olduğu için ona kendi aralarında anne kaplan dediklerini söyledi ama çay içip laflamak açısından ideal biriymiş. Genellikle iyi geçinirlermiş. Birbirlerine barbeküye gider, kokteyl partileri verir, ara sıra takılırlarmış ama yakın arkadaş değillermiş."

"Liz yakın oldukları kanısındaydı, yoksa yanlış mı hatırlıyorum?"

"Ne yazık ki duyguları karşılıklı değil." Georgia iç çekti. "Şayet öldürülen Liz olsaydı ne Cameron ne de Hassan onun günlük rutini hakkında bilgi verebilirdi. Hâlbuki Liz ikisinin geliş gidişleri hakkında hayli bilgi sahibiydi."

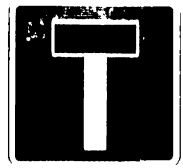
"Şansımıza." Georgia'yla vedalaşırken bunun soruşturmanın başından beri elimize geçen tek şans olduğunu düşündüm. Telefonu masaya bırakıp havayı koklayarak yemeğin hazır olup

olmadığını kestirmeye çalıştım. İtiraf etmem gerekirdi ki harika kokuyordu ve açlıktan resmen midem kazınıyordu.

Göz ucuyla bir hareketlilik görür gibi oldum ve dönüp yola baktım. *Akşam gölgelerinde alçaktan süzülen bir kuş ya da evin önünden geçen biri,* diye düşündüm. Fakat yayaysa koşuyor olmalıydı çünkü onu görmeye yetişememiştim.

Ne demiştim Derwent'a? Durumsal farkındalık için on üzerinden üç mü?

"Ama sen koca bir sıfırı hak ettin," dedim yüksek sesle ve zafiyetten ölmemek için ayaklanıp yemek hazırlığını hızlandırabilir miyim diye bakmaya gittim.

17

Derwent'la Judy'ye olan ilgimizi belli etmemenin önemli olduğunda mutabık kalmıştık. Diğer yandan ondan sakınmamamız hayati önem taşıyordu; bu onunla samimiyet kurmak için olmadık işlere kalkışmaktan daha çok dikkat çekerdi. Ertesi sabah yatak odamın penceresinden baktığımda Derwent'ı Judy'nin ön bahçesinde, kadının sıkı denetimi altında kuş yemliklerini tekrar asarken buldum. Judy, Pippin'in tasmasını tutuyordu fakat küçük köpek kafasını patilerine yaslamış, uzanıyordu. Bu durumda yürüyüşünün süresiz olarak ertelendiğini bilecek kadar deneyimliymiş gibi bir hâli vardı.

Derwent ve Pippin nihayet eve döndüklerinde tahmin ettiğimden yarım saat geç kalmışlardı. Mutfakta onları bekliyordum.

"Judy nasıldı?"

"Titiz." Kafasını iki yana salladı. "İspanyol Engizisyonu onun yanında devede kulak kalır."

"Yolun karşısından bakıldığında hiç de mengenesini çıkaracağa benzemiyordu," dedim. "Hoşça vakit geçirir gibiydiniz."

"Aslında oldukça keyifliydi ya da nerede tanıştığımızı ve nasıl çıkmaya başladığımızı en küçük ayrıntısına kadar hatırlamaya odaklanmış olmasam muhtemelen öyle olurdu."

Kanım buz kesti. "Lütfen hikâyemize sadık kaldığını söyle. Bugün akşamüstü Ruth'a çaya davetliyim ve ona Judy'ye ne dediysen aynısını söylemem gerek. Eğer notlarını karşılaştırmaya

başlatırsa ve sıktığımız hikâyeler birbirini tutmazsa başımız belaya girer."

"Sadık kaldığımdan gayet eminim. Sana ilk görüşte âşık olduğumu fakat senin kıymetimi anlamanın biraz vakit aldığını söyledim ona."

"Tabii tabii. Doğrusunu söylemek gerekirse iyi yönlerini saklamakta üstüne yok."

"Judy öyle düşünmüyor ama. Bazen kadınların kalın kafalılıklarından ne istediklerini anlamakta çok geç kaldığı konusunda bana hak verdi."

Gözlerimi devirdim. "Kadınlar, öyle mi?"

"Yakıştığımızı düşünüyor."

"Ne büyük iltifat. Senin hakkında başka ne öğrendi?"

"Vaktiyle orduda olduğumu. Görev yaptığım yerleri. Ordudan ayrıldıktan sonra ne yaptığımı. Tabii polislikle ilgisi olmayan versiyonu." Kollarını kavuşturdu. "Temel şeyler."

"Bu tür şeyleri hiç benimle konuşmuyorsun."

"Sana kadının işinin ehli olduğunu söyledim." Ürperdi. "Ters yüz edilmişim gibi hissediyorum."

Ekmek kızartma makinesine iki dilim ekmek koydum. "Peki o senin hayatını didik didik ederken sen onun hakkında ne öğrendin?"

"Pek bir şey öğrenemedim. Ama ona hayır işlerinde yardım etmeye pek istekli olduğunu söyledim."

"*Yok* artık!" Dönüp ona ters ters baktım.

"Yani, evet, o tür şeylerde benden daha iyisin."

"Ne tür şeylerde? Sosyal tesislerde yaşlılara özel verilen aerobik derslerinde mi?"

Güldü. "O konuda bana en az bin basarsın. Hayır, insanlarla sohbet etmekte ve ağızlarından laf almakta benden daha iyi olduğunu söylemek istemiştim. Senin için çocuk oyuncağı."

"Yağcılığın sana bir dilim kızarmış ekmek kazandırdı." Ekmeği bir tabağa koyup eline tutuşturdum. "Kendi reçelini kendin sürebilirsin. Başıma ne işler açtın?"

"*O kadar da* kötü değil." En ikna edici ses tonunu takınması beni işkillendirdi ve çok geçmeden haklı çıktım çünkü sabahın ilerleyen saatlerinde kendimi Minik Patiler isimli hayır kurumu mağazasının deposunda dikilirken buldum. Judy ağzına kadar doldurulmuş poşetleri teker teker elime tutuştururken o esnada takmakta olduğum incecik, kalitesiz eldivenlerden daha iyisini bulamadığıma yandım.

"Sana yalan söylemeyeceğim, tatlım, arada sırada torbaların içinden abuk sabuk şeylerin çıktığı da oluyor. Bazen insanlar neyi çöpe atacaklarını ve neyi hayır kurumuna göndereceklerini şaşırıyorlar. Hâliyle olmayacak şeylerle karşılaştığımız oluyor. Bir keresinde ne yazık ki kullanılmış bir bebek bezine denk geldim. İğrençti. Bir keresinde de paket yemeğe." Kıkırdadı. "İnsanın iştahı fena kapanıyor."

"Bunların içine bakmak istediğimden emin değilim," dedim poşetlerin şekillerinden içlerindekileri tahmin etmeye çalışarak.

"Tek yapman gereken onları satılabilir hâlde olanlar ve olmayanlar olarak iki yığına ayırmak. Kimse kırık dökük şeyleri satın almayacağından millete eski püskü eşyalarını getirmeye zahmet etmemelerini söyleyip duruyoruz ama sözümüzü dinleyen mi var? Bazen insanların ne tür evlerde yaşadıklarını merak ediyorum. Satabileceğimiz şeyler derken neyi kastettiğimi anlamak için mağazada gezindin mi?"

Başımla onayladım. Minik Patiler'in raflarının çoğunu dolduran şaşırtıcı amatör sanat eserlerinin, ıvır zıvırın, muhtelif örgülerin ve süslerin arasında on mutlu dakika boyunca gezinmiştim. Hayır işi sektöründe kol kanat gerilmemiş bir hayvan türü bulmak hayli zordu fakat Minik Patiler çöl fareleriyle hamsterlara odaklanarak yerini sağlamlaştırmıştı.

Arabayla buraya gelirken, "Ve çinçilya farelerine. Gerçi bu resmî bir duruş olmaktan ziyade hayır kurumunun kurucusunu ilgilendiriyor," demişti sır verircesine. "Asıl rağbeti kedilerle köpekler görüyor, öyle değil mi? Ve eşekler. Hamsterlarla çöl farelerine genellikle *harcanabilir* gözüyle bakıyorlar."

"Çocukken hamster almama izin vermemişlerdi," dedim efkârlı efkârlı. Doğruyu söylüyordum. Annem kemirgenlerden ölesiye tiksinirdi.

"İşte, mesele de bu. Onlar çocuklar için değildir. Hiçbir hayvan bir çocuğun eline emanet edilmemeli, haksız mıyım? Küçücük bir canlı."

O anda Davy Bidwell aklıma geldi ve ona insanlar hakkında ne düşündüğünü sormamak için kelimenin tam anlamıyla dilimi ısırmak zorunda kaldım.

"Tam bir hayvanseversin, öyle değil mi?" dedim onun yerine. "Kuşları besliyorsun, hayır kurumunun mağazasında gönüllü çalışıyorsun."

"Doğrusunu söylemek gerekirse nerede yardıma ihtiyaç varsa oraya koşmaya çalışıyorum. Toplum merkezinde de yaşlılara yardım ediyorum." Yine kıkırdadı. "Aralarında benden genç olanlar var."

"İnsan hissettiği yaştadır." Porselen bir kedi biblosunu kaldırıp ona gösterdim. "Bu iyi görünüyor."

"İş görür," dedi Judy. "Ama eşi olmalı. Biri yumaklı, diğeri balıklı. İyice bak."

Poşeti şöyle bir karıştırdım ve içindekilerin çoğunlukla eski taytlarla sayfaları kıvrılmış birkaç kitaptan ibaret olduğunu keşfettim. "Belki diğeri kırılmıştır."

"Olabilir." Tek elini uzattı. "Kediyi alayım."

"Uzun zamandır mı hayır işleriyle uğraşıyorsun?"

"Oğlum Tom evden ayrıldığından beri." Ellerini üstüne oturan, açık pembe kotuna sildi. "Bu sayede boş boş oturmuyorum. Bir işe yaramak hoşuma gidiyor."

Bir oğul. Davy Bidwell'in ölümüne ilişkin yürütülen ilk soruşturmaya dair okuduğum dosyalarda Tom'un adı hiç geçmiyordu. O soruşturmayı yürüten memurlara içimden bir güzel sövdükten sonra didiklemeyi sürdürdüm. "Onsuz yalnız hissediyor olmalısın."

"Bazen. Nasıl olduğunu bilirsin. Sık sık ziyaretime geliyor."

"O hâlde umarım onunla tanışabilirim."

"Kesin tanışırsınız." Judy'nin sesinden bunun benim için hoş bir tecrübe olup olmayacağını anlayamadım. "Neyse, kocam öldüğünden ve Tom evden ayrıldığından beri tek başımayım ve insanları severim. Hâliyle birileriyle laflama fırsatı bulabileceğim işlerin üstüne atlıyorum. Yalnızlık insanı öldürür."

"Kocan nasıl..." Cümlenin sonunu nasıl getireceğimi bilemiyormuş gibi sustum. Fazla meraklı görünmek istemiyordum.

"Noel'de şak diye düşüp öldü. Bir saniye önce sapasağlamdı, sonra aniden ölüverdi. Yirmi üç yıl oldu."

"Çok üzüldüm."

"Üstünden yıllar geçti." Bana ışıl ışıl bir gülümsemeyle baktı. "Hayat devam ediyor, öyle değil mi?"

"Tekrar evlenmeyi hiç düşündün mü?"

"Hayır. Dürüst olmam gerekirse evlilik defterinin kapandığına memnunum. Özgürlüğümü seviyorum."

"Peki ya kiracı almayı düşündüğün oldu mu?" dedim. "Böylece evde sana yoldaşlık edecek biri olurdu."

"Ama kimseye hesap vermek zorunda kalmadan geçici yuva olabilmek hoşuma gidiyor." Bir kutunun içini var gücüyle eşelerken duraksayıp modası geçmiş bir televizyon antenini incelemeye koyuldu.

"Şey... çocuklar için mi?"

"Hamsterlar için."

"Ah, tabii." Ümitsizliğe kapılmaya başlıyordum.

"Ayrıca arada sırada yanımda kalanlar oluyor. İflah olamayanlar." Güldü. "Eskiden onlara böyle derdik. *Zihinsel özürlü*

minvalinde. Bu ifadeyi artık kullanmamamız gerektiğini biliyorum ama doğru sözcükler aklıma gelmiyor. Sürekli değiştirdiklerinden yenisini bir türlü aklımda tutamıyorum. Gidecek başka yerleri olmadığında bazen benimle kalıyorlar. İnsanlara yardım edebilmek ne güzel, değil mi?"

"Muhakkak öyledir. Neden gidecek başka yerleri yok?"

"Şey, aileleri onları istemiyor." Bir hırkayı itinayla fakat tez elden katladı. "Kimilerinin ailesi yok. İnsanın yüreği sızlıyor. Çocukken pek sorun olmuyorlar. Annelerle babalar epey hırpalanıyor ama en azından bakılıyorlar. Peki ya büyüdüklerinde ve ebeveynleri vefat ettiğinde nereye gidecekler? Gözden ve gönülden uzağa. Çoğu için durum böyle. Kimileriyle başa çıkmak çok zor ama sabırlı davranmak zorundayız, öyle değil mi?"

"Ben çok zorlanırdım."

"Herkese göre değil ama şahsen elimden geleni yapıyorum." Kolumu sıvazladı. "Benim yaşıma geldiğinde dünyanın acılarla dolu olduğunu anlayacaksın. Başkalarının hayatını kolaylaştırmak adına yapabileceğimiz her şey o çabaya değer. Bu zaten arada bir oluyor. O yüzden pek takılmıyorum."

"Senin yanından ayrıldıktan sonra nereye gidiyorlar?" diye sordum umursamaz bir tavırla fakat en kritik soru buydu: Evinden ayrılan adamların başına ne geldiğini biliyorsa modern köleliğe ve cinayete kadar uzanan çok ciddi suçlamalarla burun buruna gelecek demekti.

"Hiçbir fikrim yok, tatlım. Her şeyi oğlum ayarlıyor. Bir arkadaşı onları alıyor. Birkaç gün ya da birkaç hafta bakımlarıyla ilgileniyor. Sonra nereye gitmek isterlerse oraya gidiyorlar. Bildiklerim bundan ibaret." Minik mutfağa doğru seğirtti. "Bir fincan çay ya da kahve?"

Ben otopilotta çöpleri ayrıştırırken onun konuyu sıcak içeceklere getirmesine göz yumdum. Judy adamların akıbetinden bihaberse mahkemede suçlanmayabilirdi. Hayal kırıklığına uğradığımı söylersem yalan söylemiş olurdum. Mercan rengi

ruju, iri küpeleri ve abartılı kişiliğiyle Judy'yi sevmeye başlamıştım. Her şey bittikten sonra kuşlarını beslemeye, gönlünce dedikodu yapmaya ve dezavantajlı çöl farelerinin imdadına koşmaya özgürce devam etmesinin benim için hiçbir sakıncası olmazdı. Fakat sonra zavallı Davy Bidwell'in mahvolmuş cesedi gözümün önüne geldi ve Tom Thwaites'le şu yardımsever, misafirperver arkadaşı hakkında daha fazla bilgi edinmeyi kafaya koydum.

18

Aynı günün ilerleyen saatleri şimdiye kadarki en zor sınavım oldu: Otislerle beş çayı. Uydurduğumuz hikâyenin bütün ayrıntılarını aklımda tutmaya gayret ederek elimde mutfak havlusuyla örtülmüş bir tabakla karşıdan karşıya geçtim. İçim hiç rahat değildi. Ruth Otis sokak kapısını açtığında daha yolu yarılamamıştım bile.

"Ne getirdin bakalım?"

"Çilek." Kâseyi ona uzattım. "Bahçeden."

"Ah." Havluyu azıcık kaldırıp altına baktı. "Hakikaten güzel görünüyorlar, yani sanırım."

"Tatları daha da güzel. Toplarken birkaç tanesinin tadına baktım."

"Bir şey getirmene gerek yoktu." Başını kaldırıp küçük gözlerinde kuşkuyla bana baktı. "Sen geleceksin diye tepsi tepsi hamur işi yaptım."

"Öyle olduğuna eminim. Sadece eli boş gelmek istemedim. Ne yazık ki hamur işlerinde pek hünerli değilim."

Uzanıp soğuk, etli parmaklarıyla elimi tuttu. "Hayır. Fazla sıcak kanlısın. Sıcak ellerle hamurun kıvamını tutturamazsın. İçeri gel."

Elimin kolumun sıcaklığı hakkında durduk yere bilgilendirildikten sonra Ruth'un peşinden modernize edilmemiş evine girdim. Alt kattaki iki odadan biri oturma odası, diğeriyse loş ve kalabalık bir yemek odasıydı. Arkada küçük, karanlık bir

mutfak vardı. Havanın sıcaklığına rağmen Ruth uzun kollu, çiçekli bir elbise ve külotlu çorap giymişti.

"Dışarıda otururuz diye düşündük." Bir kâse çilegi tayı mak için sarf ettiği gayretten göğsünün hırıldadığını duyunca kalbinin iyi olup olmadığını merak ettim. "Alan çıktı bile."

"Harika," dedim hissettiğimden daha büyük bir hevesle. Hevessiz olmamın iki nedeni vardı. Dışarıda oturmak istemiyordum çünkü Ruth'un komşuları hakkında bildiği her şeyi dökülmesine engel olacaktı ve hayır kurumu mağazasının pisliğini üstümden akıttıktan sonra dekoltesinin ne kadar derin olduğunu o anda fark edemediğim beyaz bir bluz giymiştim. Derwent itinayla bluzum hakkında yorumda bulunmaktan kaçınmıştı, ki bu içimi rahatlatmak yerine göğüs dekoltem yüzünden iyiden iyiye huzursuz olmama yol açmıştı. Alan zevkten dört köşe olacaktı.

"Sevgilin olan genç adamın çaya gelemediğine üzüldüm."

"Maalesef onun çalışması gerekiyor." Derwent'a genç demesi üzerine iğneleyici bir yorumda bulunmamak için kendimi zor tuttum. Bu, gerçek benin sergileyeceği türden bir davranıştı; canlandırdığım ideal sevgili ise o tür bir dokundurma yapmayı aklının ucundan bile geçirmezdi.

"Ne iş yapıyor demiştin?"

"Güvenlik danışmanı?" Bunu soru sorar gibi söyledim. "Dürüst olmam gerekirse ne yaptığını pek anladığımı söyleyemeyeceğim."

"Öyle mi? Gerçi erkekler böyledir. İşleri hakkında konuşmaktan hoşlanmazlar, haksız mıyım?" Şekerliğin, küçük bir sürahi dolusu sütün, kemik işlemeli çatal bıçağın ve zarif bir tabak yığınının bulunduğu tepside duran süslü demliğe kaynar su döktü. "Tepsiyi sen alır mısın? Geri kalanını getirmesi için de Alan'ı içeri gönderiver."

Karanlık mutfaktan sonra gün ışığına çıkınca suratıma tokat yemiş gibi oldum. Gözlerim kamaştığından basamaklardan inip Alan'ı bulmam biraz zamanımı aldı. Bir ağacın altında oturmuş,

boyaları tırnak kadar yarım aylar şekilde pul pul dökülen eski bir metal masanın başında gazetesini okuyordu. Bahçe Vanessa'nınkinden daha uzundu. Kusursuz çimenlik rengârenk çiçek tarhları tarafından kuşatılmış ve gölge yapması için sağa sola sık yapraklı, heybetli ağaçlar dikilmişti. Çimenliğin ortasında bir kuş banyosu bulunuyor, dibindeki taşların arasından bir pınar köpürüyordu. Burası bana annemle babamın bahçesini hatırlattı: resmî ve her nedense demode. Annemle babam da otuz yıldır aynı bahçe mobilyalarını kullanıyordu.

Tepsiyi masaya bıraktım. "Burası çok güzel. Bakımını tek başınıza mı yapıyorsunuz?"

"Hepsi benim eserim." Ayağa kalktı fakat sırtını esnetmek için duraksadı. "Doğrusunu söylemek gerekirse son zamanlarda zorlanmaya başladım ama yine de pes edecek değilim. Ağır işlerde biraz yardım alıyorum, o kadar. Dikim işlerinde falan."

"Judy'nin bahçesine de yardım ediyor musunuz?" Onun peşinden eve girdim ve bana uzattığı kek standını aldım. O sırada Ruth buzdolabının altını üstüne getirmekle meşguldü.

"Judy bahçelerden anlamaz. Arka tarafta büyük bir jakuzisi var. Bahçesinin çoğu ahşap döşemelerle ve çakıl taşıyla kaplı. Az bakım istediğini söylüyor. Avuç içi kadar bile gölge yok. Bugünkü gibi havalarda orada yumurta bile pişirebilirsin."

"Evde mi?" diye fısıldadım ve Alan kafasını iki yana salladı.

"Kuaförde. Her hafta bu saatte kuaföre gider."

"O hâlde ağaçları ve çimleri yeğlediğimi söyleyebilirim," dedim içtenlikle.

"Ben de. Ama güneşlenmeye bayılır."

"Kim? Judy mi?" Ruth kafasını nihayet buzdolabından çıkardı. "Ne saçma şey! Güneş ne zaman yüzünü gösterse o el kadar bikinisiyle sere serpe uzanıp kendini pişiriyor."

"İnsan nereye bakacağını bilemiyor," diyerek karısına hak verdi Alan.

Aslında senin nereye bakacağını adın gibi bildiğine kalıbımı basarım, Alan.

"Ah," dedim. "Anlıyorum. Tek başına mı yaşıyor?"

"Oğlu Tom olmadığında. Gelip gider. Sık sık geceyi annesinin evinde geçirir."

"Oğlu ne iş yapıyor?" diye sordum gelişine.

"Bilmiyorum," diyerek kaçamak bir cevap verdi Ruth. "Biraz ondan biraz bundan. Anlarsın işte."

"Zor bir insandır," dedi Alan. "Çocukluğundan beri öyledir. Judy eskiden onun için çok endişelenirdi. Sonra durulduğunu sandık, öyle değil mi?"

"Evet. Evlendiğinde epey umutlandık. Fakat başını belaya sokmakta Tom'un üstüne yoktur. Hep yanlış insanlara meyleder." Ruth krema kâsesinin üstündeki streç filmi aldı. "Judy bunları hiç hak etmiyor. Bilhassa da öyle bir oğlu olmasını."

Oğlanın arkadaşları hakkında daha fazla bilgi edinmek hoşuma giderdi ama kendimi ağırdan almaya zorladım. En son istediğim şey Ruth'u şüphelendirmekti. Derwent'la benim söylediğimiz kişiler olmadığımız kanısına kapılırsa fena çuvallardık.

"Başka akrabası yok mu?"

"Yok."

"Yani evde yalnız?" *Fazla zorluyorum,* diye düşündüm. Bu tür sorular sormaya devam edersem Ruth gibi bir dedikodu kraliçesi bile en nihayetinde işkillenirdi.

"Şimdilik. Arada sırada yatılı misafiri olur. Talihsizler," dedi Ruth alçak sesle. "Ben yapamazdım ama Judy onlara karşı çok sabırlı davranıyor."

"Öyle mi? Nereden geliyorlar?"

"Ah, bilirsin işte..." Ruth'un gözü mutfak tezgâhında duran çörek tabağına takıldı. Çöreklerin içinden krema ve reçel sızıyordu. "Elimizi çabuk tutmazsak krema eriyecek."

Tek sıra hâlinde mutfaktan çıkarken elimdeki kahveli keke hayranlıkla bakmadan duramadım. "Çok zahmete girmişsiniz."

"Sizi sıcak karşılamak istedik, öyle değil mi Alan?" Ruth iç çekerek oturdu ve altında ezilen koltuk minderinin içindeki havanın boşalırken çıkardığı ses âdeta bir yankı gibi duyuldu. "Artık bize kendinden bahset, tatlım. Nereli olduğunu söylemiştin?"

Kek ve çayın karşılığında ödemem gereken bir bedel olduğunu hatırladım ve anlatmaya koyuldum. Hiç pürüz çıkmadan İrlandalı kökenimden başlayıp Londra'daki çocukluğuma, oradan annemle babamın işlerine ve Derwent'a geldik.

"Peki nasıl tanıştınız?"

"Bir arkadaşım ayarladı. Una. Josh'la birlikte çalışıyor, aslında onun patronu. Anlayacağınız Josh onun dediği her şeyi harfiyen yapmak zorunda."

"İlk görüşte aşk mıydı?"

"Onun gibi bir şeydi. İnsanda epey sağlam bir intiba bırakıyor." O intibanın ne olduğunu bir bilselerdi! Ondan hiç ama hiç hoşlanmadığımı dün gibi hatırlıyordum. Ona hiç güvenmemiştim; gözümü korkutmuş, beni huzursuz etmişti. Güçlü kişiliğiyle ve meydan okumalarıyla nasıl başa çıkacağımı bilemiyordum. Meğer o zamanlar takdire şayan yönlerini bir güzel saklıyormuş.

"Güzel bir çiftsiniz. Çocuklarınız pek tatlı olacak."

Çay boğazıma kaçtı. "Henüz o aşamaya gelemedik."

"Çok beklemek iyi değildir, tatlım. Sonra üzülürsün. Yaşın ilerledikçe hamile kalmakta zorlanırsın. Otuzlarına geldin mi..."

"Kızı rahat bırak, aşkım. Şu sıralar pratik yapmanın tadına varıyorlar, öyle değil mi Maeve?"

Derwent'ın gelmediğine şükürler ettim, aksi takdirde onunla göz göze gelmemek için sekiz takla atmak zorunda kalacaktım. "Nasıldır bilirsin, Alan. Hâlâ ilişkinin başlarında sayılırız."

"Sadece oyalanmayın, yeter. Sonsuza dek zamanın olduğunu sanıyor olabilirsin fakat çocuk yapıp formunu kaybetmeden evvel evlenip kendinize biraz vakit ayırmalısınız," dedi Ruth

gönül rahatlığıyla. "Charles dünyaya geldiğinde on sekiz aydır evliydik, Ann ise ondan iki yıl sonra doğdu. Anlayacağın bizim için her şey istediğimiz gibi gitti."

Charles'la Ann hakkında çoktan duyacağımı duymuştum ve konuyu yeniden Judy Thwaites'e getirmek istiyordum. "Burası çocuk yetiştirmek için ideal bir muhite benziyor. Çocuklarınız şu... Tom'la arkadaş mıydı?"

"O bizimkilerden daha büyüktür," dedi Ruth. "O yaşlarda nasıl olduğunu bilirsin. Birkaç yaş bir ömür demektir. Gerçi samimi olmamalarından memnunduk." Kocasıyla imalı imalı bakıştılar. "O yaşlardaki ergenlerin ne yapacağı belli olmaz. Gece geç saatlerde seslerini duyuyoruz, değil mi Alan?"

"Patikada içmeye bayılıyorlar."

"Holmwood'a çıkan patikada mı?"

"Ta kendisi. Mahallenin bütün çocukları orada toplanır." Alan suratını ekşitti. "Ekseriya akıllı, uslu, terbiyeli çocuklardır. Tenis kulübüne de giderler. Kriket falan oynarlar. Buradaki okul iyidir. Zaten anne babaları buraya getiren de odur."

"Dün süpermarkette Nicola Vonn'la karşılaştım."

"Ah, Nicola." Ruth kahveli keki olağanüstü bir itinayla kesiyordu.

"Hoş birine benziyor."

"Aslında sinir hastasının tekidir," dedi Ruth bundan zevk alırcasına. "Midesi ecza dolabı gibidir. Yeni reçete yazdırmak için sürekli doktordadır."

"Ne yazık."

"Eğer o adamla evli olsaydın..." Sustu.

Bu beni ilgilendirmezdi. Vakamızla hiçbir ilgisi yoktu. Öne doğru eğildim. "Ne demek istediniz?"

"Adam sürekli bisiklet tepesinde. Çocuklara yardım ettiği yok. Bütün yük kadıncağızın omuzlarında. Nadiren çalıştığından haberin var mıydı? City'de çuvalla para kazanmış ve şimdi de günlerini parasını idare ederek geçiriyor ya da bize öyle diyor.

Geriye kalan zamanlarında ya spor salonunda takılıyor ya da Mike Knox'la gezintiye çıkıyor."

"Öyle mi? Demek ki pek ilgili bir koca değil?"

"O kadarını bilemeyiz." Ruth çayını yudumladı. "Fakat insanın kulağına bazı şeyler geliyor. Neyin sineye çekilip neyin çekilemeyeceği konusunda herkesin farklı kriterleri var, yanılıyor muyum?"

Gözlerimi kırpıştırdım. Bu defa şaşkın numarası yapmama gerek yoktu çünkü kafam gerçekten karışmıştı. "Ne demek istediğinizi hiç anlayamadım."

"Söylemesem daha iyi." Öne doğru uzandı. "Hem Brian'ı da yabana atmamak gerek."

"Brian mı?"

"Ve Fleur. O kapının ardında neler dönüyor, neler!"

"Fleur gözüme hayli... sahiplenici göründü."

"Öyle olmaya çalışıyor. Brian'ın hanımların yanında nasıl davrandığına dikkat et."

"Tanrım," dedim. "Beni çok sıcak karşıladı."

"Seni tabii ki öyle karşılar." Ruth burnunu çekti. "Senin Josh'a pek öyle davranmayacaktır."

Benim Josh'un da Brian'a pek ısınmayacağı kanısındaydım.

"Holdinglerle tanıştın mı?" diye sordu Alan. "Gillian ve oğlu Gary'yle. Zavallı Gillian tamamen kendi dünyasında yaşıyor."

"Demans." Ruth, Alan'a bir bakış daha attı. "Alan'ın da onun gibi erkenden bunamasından endişe ediyorum ama iyi olduğunu söyleyip duruyor."

"Tanrı aşkına! Ben iyiyim, kadın. Evhamlanmayı bırak. Neyse, Gillian Holding'in durumu iyi değil. Başını alıp uzaklaşması ihtimaline karşı siz de dikkatli olun."

"Oluruz." Çayımı yudumladım. Konunun dallanıp budaklanması Judy'ye olan ilgimin dikkat çekmesine engel oluyordu fakat Ruth'un Jellicoe Çıkmazı'nın sırları hakkındaki yorum-

larından keyif almaya da başlamıştım. "Onunla ilgilenen tek akrabası Gary mi?"

"Sözüm ona öyle. Ama onun da annesiyle layıkıyla ilgilendiğini sanmıyorum." Ruth bunu tasvip etmezmişçesine dudaklarını birbirine bastırdı. "Bütün vaktini oturma odasındaki bilgisayarın başında geçiriyor. Gece gündüz demeden sürekli orada. Işık bile yakmıyor. Annesinin evden çıktığını fark etmemesine şaşmamalı. Ayrıca Gillian son zamanlarda epey zayıfladı. Oğlanın onu doğru düzgün besleyip beslemediğini merak ediyorum."

Diplomatik bir tavırla, "Zor olmalı," dedim ama bu konuda daha fazla bilgi edinmeyi de aklımın bir köşesine yazdım. "Gary için de çok zor olmalı. Tabii annesinin bakımıyla ondan başkası ilgilenmiyorsa. Kaç yaşında?"

"Şimdilerde otuzlarında olmalı. Ama kız arkadaşı yok. O taraklarda bezi var mı bilmem ama erkek arkadaşı da yok. Annesi koluna bir erkek takıp gezmesini hiç sorun etmezdi ama yok. Hem de hiç. Hiç sevgilisi olmadı. Keza arkadaşı da."

"Çok üzücü."

"Yazık oldu. Daha doğrusu aldığı eğitime yazık oldu. Onu çok pahalı bir okula gönderdiler, sonra da Cambridge'e kabul edildi fakat eğitimini tamamlayamadı. Onu sepetlediler."

"Neden?" diye sordum.

Alan tuhaf bir ses çıkardı, neden sonra hafifçe horladığını anladım. Ruth iç çekti. "Son günlerde durduk yere uyuyakalıyor."

"Hava çok sıcak. Bırakalım da uyusun," dedim. "Gary'den bahsediyordunuz? Hakikaten Cambridge'den kovuldu mu?"

"Galiba mesele uyuşturucuydu. Gillian hiç açık açık söylemedi ama hepimiz çocuğun uyuşturucuya bulaştığını düşündük. Onu tanıdık tanıyalı tuhaf bir oğlandı. İçine kapanıktı. Hâli tavrı hiç normal değildi." Ruth belli belirsiz ürperdi. "Yalnızca geceleri dışarı çıkar. Arada sırada onu karanlık çöktükten sonra sokakta hırsız gibi dolanırken görüyorum."

"Ancak o saatte idman yapma fırsatı buluyor olabilir," dedim ve Ruth gülümsedi.

"Pek saf bir kızsın, öyle değil mi? İnsanların hep en iyi yanlarını görüyorsun."

"Çoğu insanın özünde iyi olduğuna inanmak hoşuma gidiyor." *Fazla mı abartıyorum acaba,* diye düşündüm.

Ruth başını geriye atıp alaycı bir kahkaha patlattı. "Ah, sen de bizim geçtiğimiz yollardan geçtiğinde fikrinin değişeceğine kalıbımı basarım. İnsanların yapamayacağı kötülük yoktur, sadece bazıları bunu diğerlerinden daha iyi gizler."

19

"Ruth'la nelerden konuştunuz?"

"Ekseriya seks hayatımızdan."

"Gerçekten mi?" Derwent tavaya odaklanarak kızartmakta olduğu dil balığını çevirdi. Pippin ayağının dibinde umutla oturmuş, salyalarını akıtıyordu. Ben de mutfak tezgâhına tünemiştim. "Umarım harika olduğunu söylemişsindir."

"Şikâyetçi olmadım. Bil diye söylüyorum. Ruth aşkımızın en kısa zamanda meyve vermesi gerektiğini düşünüyor. Malum, gün geçtikçe gençleşmiyorum."

Buna güleceğini sanmıştım ama gülmedi. Gözlerinin etrafındaki kaslar bir tık kasıldı fakat bu kızartma tavasından yükselen sıcak havadan ötürü de olabilirdi.

"Komşularımız hakkında neler öğrendin?"

"Ne öğrenmedim ki? Çıkmazda oturanların neredeyse hepsine değindi ve karakterlerini yerden yere vurdu ama dolaylı yoldan. Kankan Rhys Vonn'dan hiç haz etmiyor."

"Ruth'un nokta atışı tespitleri var. Nedenmiş peki?"

"Nicola umutsuz vakaymış ve Ruth, Karun kadar zengin olmasına rağmen boktan bir eş ve boktan bir baba olduğu için onu suçluyor. Herkesin farklı sınırları olduğuyla ilgili bir şeyler geveledi."

"Kelimesi kelimesine öyle mi dedi?"

Bir anlığına düşündüm. "Hayır. *Neyin sineye çekilip neyin çekilemeyeceği konusunda herkesin farklı kriterleri var,* dedi."

Derwent elindeki spatulayı hızla döndürerek bir süre düşündü. "Kışa şaplak?"

"Şimdi almayayım, teşekkürler."

Sırıttı. "Bu tam benim yapacağım türden bir espriydi."

"Birlikte fazla zaman geçiriyoruz."

"Lütfen bana Judy Thwaites hakkında bilgi edinebildiğini söyle. Oğlundan bahsettiler mi?"

"Ruth'un dediğine göre orta yaş krizinin ortasındaymış. Ellilerindeymiş fakat spor arabaya biniyormuş ve Ruth'a kaba davranıyormuş. Ruth onu hiç tasvip etmiyor."

Derwent alçak sesle küfretti. "Tom'la arkadaşlarından neden şimdi haberimiz oluyor? Rula Jacques gibi konuşmak istemiyorum ama Davy'nin ölümünü soruştururken baştan savma bir iş çıkarmışlar. Onun hakkında daha fazla bilgi edinmeliyiz. Colin'e e-posta atarım. Tom annesini sık sık ziyarete geliyor muymuş?"

"Birkaç haftada bir. Ruth, Tom'un yaza merhaba diyecekleri barbekü partisine geleceğini düşünüyor. Jellicoe Çıkmazı'ndaki herkes orada olacakmış. Büyük yeşil alanda toplanacaklarmış. Hani bütün yolların birleştiği yerde. Kulağa gayet hoş geliyor."

"Sabırsızlanıyorum." Derwent balığı dürttü. "Nerede yaşadığını söylediler mi?"

"Hayır. Yalnızca belalı bir tip olduğunu söylediler."

"O hâlde onunla tanışmayı iple çekiyorum. Başka?"

"Judy'nin yanında ara sıra yardıma muhtaç kimselerin kaldığını teyit etti ama o konuda daha fazla ilerleme kaydedemedim."

"Aşna fişneden başka bir şey konuşmadığındandır."

"Yine de Alan'ın umduğu kadar konuşmadım." Topuğumu mutfak dolabının kapağına vurdum. "Hey, şayet buradayken başka bir suçun işlendiğine tanık olursak ne olacak?"

Derwent spatulayı elinden bırakıp bana döndü. "Hayır."

"Ne demek hayır?"

"İşleri karmaşıklaştırma demek. Yasa dışı bir aktivite tespit etmeye çalışan radar istasyonu gibisin. Buraya Jellicoe Çıkmazı'ndaki bütün sorunları çözmek için gelmedik."

"Hayır, onun farkındayım." Topuklarım mutfak dolabının kapağına iki kere daha vurduktan sonra Derwent iç geçirdi.

"Ne var?"

"Rhys Vonn'dan genel anlamda hoşlanmamasının yanı sıra Ruth adamın büyük kızının kaybolduğuyla ilgili bir şeyler yumurtladı. Hani şu tiyatro gösterisinde rol alacak olanın. Camilla. Geçtiğimiz sene birkaç günlüğüne ortadan kaybolmuş ve nerede olduğunu kimseciklere söylememiş. Ama şunu dinle, Vonnlar polisi dâhil etmek istememişler."

"Çok enteresan."

"Ben de öyle düşündüm. Okul yönetimi kızın devamsızlığından ötürü yaygara koparmış ama sonra kız geri dönmüş ve mevzu orada kapanmış."

Derwent kaşlarını çatmıştı. "Vonnlar canımı sıkıyor."

"Cuma günü onlara yakından bakarız. Oyunda," diye hatırlattım ona.

"Ah, evet. Oyun. Sabırsızlanıyorum. Başka?"

"2 numarada oturan Brian ve Fleur'u hatırlıyor musun? İşte o Brian muhtemelen karısını aldatıyor. Gerçi bu, Ruth'un edepsiz zihninin ürünü de olabilir."

Derwent abartılı bir hareketle balıkları tabaklara koydu. "Brokolinin suyunu süzer misin?"

Tezgâhtan inip tencereyi aldım ve ayağımın altında dolanan Pippin'in üstüne basmayacağım diye gerilerken yanlışlıkla Derwent'a tosladım.

"Dikkatli ol." Derwent beni eviyeye doğru döndürdü. "Brokolinin suyunu *süzebilir* misin, demeliydim."

"Yoluma çıktın." Kaynar su giderden lıkır lıkır akana kadar bekledim. "Özetle, eğer Ruth'un dediklerine kulak verecek

olursak onunla Alan'ınki dışında Jellicoe Çıkmazı'nda tek bir mutlu ilişki yok."

"Bizi unuttun."

"İnsanın morali bozuluyor."

Kısacık bir sessizlik oldu. "Neden?"

"Birbirimize delice âşıkmışız gibi davrandığımızı hatırlatmam mı gerekiyor? Ayrıca Alan'ın da gözleri sürekli fıldır fıldır." İç çektim. "Gerçek aşkın var olmadığına inanmaya başlayacağım. Seninle Melissa'nınki hariç."

Elindeki kaşıkla tabaklara patates püresi koyuyordu fakat durup bana ters ters baktı. Bazı insanların sınırları vardı; Derwent'ınsa elektrikli tel örgüleri. İstemsizce geriledim.

"Öyle demek istemedim..."

"Ne demek istediğini biliyorum."

"Üzgünüm. Gerçekten. Öyle dememeliydim. Tüm zamanların sözümona en romantik ilişkilerinden birini yaşarken gerçek sevgilinden bahsetmem iyi bir fikir değildi."

"Muhtemelen değildi."

Bakışlarını aşağı kaydırdı. Dudaklarını birbirine bastırışında derin bir ıstırap vardı. Mutsuz olduğunu ve o âna dek bunu fark etmediğimi anlayınca vicdanım sızladı. Demek ki bana hissettirmemeye özen göstermişti. Son zamanlarda kafayı kendi sorunlarımla o kadar bozmuştum ki onu endişelendiren bir şey olabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti. O ve Melissa geçmişte *onun* mazisinden ötürü tartışmışlardı ve hayat ikisi için de zor olmuştu ama ayrılmamışlardı. Aslında hiç sormamış olmama rağmen hep birbirlerine derinden bağlı olduklarını varsaymıştım.

"Her şey yolunda mı?" Ona doğru bir adım attım fakat zekice çark etti.

"Soğumadan ya da Pippin çalmadan şunları yiyelim. Sen de bana Ruth ve Alan'a göre bu zararsız küçük kasabada dönen diğer dolapları anlat."

Bir kez daha aramıza duvar örmüştü. Zorlamadım. Akşam yemeği boyunca havadan sudan konuştuk. Yemekten sonra masayı toplayıp dizüstü bilgisayarımı açtım.

"Ne yapıyorsun?"

"Çalışıyorum?" Başımı kaldırıp ona baktım. "Georgia beni Dawoud vakasıyla ilgili gelişmelerden haberdar ediyor."

"Bunu oturma odasında yapmamanın belli bir nedeni var mı?"

"Aslında yok."

"Eğer... Neydi o? Tüm zamanların sözüm ona en romantik ilişkilerinden birini yaşıyorsak bence aynı odada takılmalıyız."

Bilgisayarımla telefonumu alıp Derwent'in peşinden oturma odasına girdim. Şöminenin üstündeki tabloya bakmamaya gayret ediyordum. Yumuşak ışıkta iyiden iyiye müstehcen görünüyordu: al yanaklar, yuvarlak hatlı kalçalar, kaymak gibi bir ten.

"Al sana gayet hoş, alkolsüz bir bira. Neticede görevdeyiz ama görevde gibi de görünmememiz gerek." Birayı önüme koydu, kanepeye oturdu ve elinde kumandayla arkasına yaslandı. Dışarıdaki dünyaya şöyle bir göz gezdirdikten sonra tekrar televizyona odaklandı; en azından dışarıdan bakan biri öyle olduğunu sanırdı. Pencerenin öte yanında çırpınan en ufak yaprağın bile bilincinde olduğunun farkındaydım, ki bu da bana önceki gün görür gibi olduğum hareketliliği hatırlattı. *Ortada ona anlatmaya değer bir şey yok,* diye düşündüm ve bunun beni neden böylesine huzursuz ettiğini merak ettim.

Bu onu ilişkisinden konuşturmak için kusursuz bir fırsattı fakat Melissa konusunu açmak akşamımızı mahvedebilirdi. Kendime sabır telkin ettim ama vazgeçmemin asıl sebebinin ödleklik olduğunu biliyordum. Ona doğru kaykılıp dirseğimle dürttüm. "Kol."

"Aşkın, romantikliğin böylesi!" dedi ve ona yaslanabilmem için kolunu kanepenin arkasına attı. Hemencecik sokuldum.

"Bir türlü rahat edemiyorum."

"Eğer uyuz olduysan yarın eczaneye uğrayabiliriz."

"Uyuz falan olmadım," dedim vakarla. "Bu kanepede çifte kumrular gibi oturmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum. Tıpkı eğitimini aldığım gibi."

"Sana kaşıntılı ve son derece bulaşıcı bir cilt hastalığından mustaripmişsin gibi davranmanı söylediğimi hatırlamıyorum."

"Elimden geleni yapıyorum. Eğer benim yerime Georgia'yı seçseydin şu anda kucağında oturuyordu."

Sessizce güldüğünü hissedebiliyordum. "O zaman televizyonu nasıl görecektim? Of, Pippin, Tanrı aşkına!"

Köpek kanepeye çıkıp yanında pürdikkat minicik daireler çizmeye başladı.

"Tırnakları çok sivri," diye hayıflandı Derwent bana doğru kaykılarak. "Bütün kanepeyi ele geçirecek."

"Saçmalık! Burada üçümüze birden yetecek kadar yer var. Düzgünce otur yeter."

"Eğer sorun bensem..." Cümlesini bitirmeden kolunu bana doladı ve ona sokulabilmem için beni kendine doğru çekti.

"Bu daha iyi."

"Devam et. İşine bak. Ben yolu izlerim."

Georgia'nın o gün gönderdiği dosyaları açıp okumaya koyuldum. Josh Derwent'la aynı kanepeye kıvrılmak beni huzursuz etmeliydi fakat ilk birkaç cümleden sonra iyice odaklandım. Öyle ki saçlarımı uçuşturan nefesinin ve yavaş, ölçülü hareketlerle birayı dudaklarına götürüşünün farkına varmaz oldum. Başımı kaldırıp bakmama neden olan şey televizyondan yükselen siren sesleriydi.

"Ciddi olamazsın. *Trafik Polisleri mi?* Hem sesi sonuna kadar açmak zorunda mısın? Bu onlarla aynı arabada olmaktan farksız."

"En sevdiğim programdır." Sesi bir tık kıstı. "Bu bölümü daha önce de izlemiştim. Sondaki kovalamacaya bayılacaksın."

Okumaya geri döndüm. Bir yandan belgeler arasında gidip geliyor, diğer yandan Georgia'ya göndereceğim e-postayı yazıyordum. "O da ne?" diyene kadar Derwent'in omzumun üstünden okuduğunu fark etmedim.

"Şey, Georgia'nın Dawoud'un meslektaşlarından biriyle yaptığı görüşmenin notları. Hastanede görev yapan bir diğer uzman hekim. Adı Dmitri Stefanidis. Nihayet bugün onunla görüşmeyi başarmış."

"DS – HD IHMLKR," diye okudu Derwent yüksek sesle. İşkence çekiyor gibi bir hâli vardı. "Bu notları pastel boyayla mı almış? Bu da ne demek?"

"Ondan notlarını istedim. Biraz bağlam eklemenin faydalı olacağını akıl edebildiğini sanmıyorum. Bana kalırsa bu, Stefanidis'in Dawoud'un ihmalkâr olduğunu düşündüğü anlamına geliyor. Hayatını kaybeden bir hastayla ilgili açılmış bir soruşturma vardı. Ailesi uygulanan tedavinin doğru olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Gerçi Dawoud hâlâ doktorluk yapıyordu."

"HD BNCL, KNDN HRKS USTN GOR, KSTH." Derwent burnundan güldü. "Bu lanet şeyin şifresini nasıl çözeceksin?"

"Neyse ki Georgia'nın dilinden anlıyorum. Stefanidis'e göre Dawoud bencil ve kendini herkesten üstün gören bir tipmiş. Üstelik küstahın tekiymiş. Stefanidis meslektaşının bir yük olduğu kanısındaymış ve onunla çalışmaktan hoşnut değilmiş. Gelgelelim Dawoud'u öldüren o olsaydı arkasından böyle atıp tutar mıydı?"

"Çifte blöf ihtimalini asla göz ardı etme."

"Hiçbir şeyi göz ardı ettiğim yok." Önemli bir bilgiyi gözden kaçırıyormuşum gibi hissediyordum. Georgia'dan resmin tamamını teslim almıştım fakat bir torba dolusu yapboz parçası şeklinde elime geçmişti. Bir sonraki dosyayı açtım.

"Tanık ifadeleri?"

"Senin canın falan mı sıkıldı? Programını izle."

Derwent surat asarak koltukta kaykılıp rahat etmek için bacaklarını iki yana açtı. Böylece kendimi kanepenin köşesine sıkışmış vaziyette buldum. İlk aklımdan geçen söylenmek oldu; ikincisiyse ne düşündüğünü öğrenmek. Ne de olsa bu işte iyiydi.

"Bu tanık ifadeleri o gün Dawoud'un evine uğrayan kuryelere ait. Sonuncusu saat... bir bakayım... 15.06'da teslimata gelmiş." Metne hızlıca göz gezdirdim. "Bir kart bıraktığını söylüyor. Bahsettiği kartı evde bulduk mu acaba? Eğer kurye geldiğinde Dawoud evde yoksa kart hâlâ evde olmalı."

"Teslimat saatinin önemi nedir?"

"Öldüğünde nerede olduğuna dair bir fikir edinmek için ölüm saatini tespit etmeye çalışıyorum. Şu anda ikisini de bilmiyoruz."

"Seçenekler neler?"

"Saldırıya uğraması açısından en bariz yer evi fakat evde hiçbir saldırı emaresine rastlamadık."

"Telefonundan ne haber? Ölümün gerçekleştiği zaman aralığını daraltmaya yardımı olmadı mı?"

"Son teslimattan yaklaşık yarım saat sonra telefonuna bakmış. Bakış o bakış. Sonrasında ne mesajlara dönmüş ne çağrılara cevap vermiş ne de internet kullanmış."

"Teslimattan *sonra* mı?"

Başımla onayladım.

"Baz istasyonu analizi yaptırdın mı?"

"Yaptıracağız fakat evde arama yaparken onu mutfak adasının üzerinde bulduk. Kurban ya da katil tarafından oraya bırakılmış olmalı."

"Dawoud onu orada neden bıraksın ki?"

"Mesela tehlikeli bir yerde biriyle buluşacaksa ve enselenmekten korkuyorsa? Veya Cameron gittiği yerleri bir şekilde takip ediyorsa? *Telefonumu bul* uygulamaları kıskanç kocaların en yakın arkadaşıdır."

"Ya yasa dışı işler peşindeyse? Evinde bir spor odası vardı. Demek ki kendisi ya da kocası görünümüne önem veriyordu. Gönüllerince harcayabilecekleri yüksek bir gelirleri vardı, Dawoud kendisini herkesten üstün görüyordu. Uyuşturucuya bulaştığını öğrenmek beni hiç şaşırtmaz."

"O bir doktordu."

"Ne olmuş yani? Bu kendisinin ya da kocasının görünümüne önem vermediği, ideal bir tipi olmadığı anlamına gelmez. Cameron iri yarı bir tip. Farmasötik kullanmadan bu tür bir cüsseyi koruyabilecek pek fazla insan yok."

"Onu gördüğünü unutmuşum," dedim ve kızardım çünkü Derwent o sorguyu sırf beni kontrol etmek için izlemişti.

"Yasal kanallardan yasa dışı bir şey temin etmeye kalkışacağını hiç sanmıyorum. Georgia'dan otopside uyuşturucu kullanımına dair bir emareye rastlayıp rastlamadıklarını öğrenmesini iste. Cameron'a vücut geliştirme ilaçlarından kullanıp kullanmadığını veya kimyasalın dibine vurdukları şu âlemlere katılıp katılmadıklarını sorabilir. Dawoud hafta sonu için biraz GHB ve amfetamin almış olabilir. Georgia'yı homofobik olmakla suçlayacaktır fakat didiklemeye değer."

"Sen bir dâhisin."

"Tabii tabii," dedi sanki dikkati dağılmış gibi. Bana ya da televizyona değil, dışarı bakıyordu.

"Ne oldu?"

"Biri yürüyerek evin önünden geçti."

"Bu kanunlara aykırı değil."

"Bu dördüncü geçişiydi."

"Eşkâl?" Gözlerimi ekrandan ayırmadım. Fena hâlde huzursuz olmuştum fakat Derwent'in güven verici varlığının yanımda olmasından memnundum. Televizyonda üniformalı bir polis memuru sırf kameralara şov yapmak istediği için durdurduğu arabanın camını kırdı ve içeri uzanıp sürücünün yakasına yapıştı.

"Beyaz erkek, koyu renk saç, ince yapılı, kötü postür. Daha önce görmediğim biri."

"Gary Holding olabilir. Ruth geceleri mahallede gezindiğini söyledi."

"Şu tuhaf oğlan mı?"

"Annesinin bakımından tam zamanlı sorumlu olan," dedim. "Bence annesini sadece geceleri yalnız bırakabiliyor. Demans hastaları pek fazla uyumazlar. Bir ihtimal kadın akşamları birkaç saatliğine deliksiz uyuyordur. Oğlan da fırsattan istifade dışarı hava almaya çıkıyordur."

"Veya pencerelerden içeri bakmayı seviyordur." Derwent bana baktı. "Ona seyredebileceği bir gösteri sunmak ister misin?"

"Bence gördüğü ona yeter," dedim sertçe ve Georgia'ya yazdığım e-postayı bitirmeye odaklandım.

• • •

Orada olmaya hakkı varmış gibi evlerin arkasındaki demiryolu boyunca yürüdü çünkü sinsi hareketler dikkat çekerdi. Pencereden dışarı baksalar bile kimse onu gördüğünü hatırlamazdı. İnsanların çoğu evlerinin arkasında neler olduğuna hiç dikkat etmiyor gibiydi, özellikle de zifiri karanlık çökmeden önceki alacakaranlık saatlerine has o mavi ışıkta. Lambalarını yakıp dışarıdaki dünyayı bir bilinmeze çevirdikleri vakitlerde.

Evleri saydı: ilkin otların istila ettiği, arka bahçesi güneşten kavrulmuş şu terk edilmiş ev. Biri kilitli arka kapıdan içeri girmeyi denemiş olmalıydı çünkü yerlere pul pul boyalar dökülmüştü. Kaşlarını çattı. Kendisi değildi. O arkasında asla bu tür bir dağınıklık bırakmazdı. Daha sonra yakından incelemeyi aklının bir köşesine yazdı ama şimdi olmazdı, şimdi acilen yapılması gereken başka bir işi vardı. Bir sonraki evin askılığında, akşam esintisinde hafif hafif sallanan çamaşırlar asılıydı. Dantelli bir külotla sütyenin yanı sıra önünde ayıcık deseni bulunan sıkıcı bir pijama takımı: yeşil ışık, kırmızı ışık. Üst kattaki banyoda, buzlu camın ardında nefis bir silüet kıpırdandı; kadın duşa giriyordu. Bu manzarayı izlemeye alışkın olmasına rağmen başka bir zaman gelip onu izlerdi. Bu defa ilgisini çekmiyordu, yine de hissettiği bir parçacık heyecanı alıp onu tahrik eden kurt gibi açlığına ekledi.

Ve işte hedefi oradaydı. Cam eklenti sayesinde ışıkların yanık olduğu fakat -siktir- kimsenin olmadığı mutfağı apaçık görebiliyordu. Bütün güvenlik ışıklarından ya da alarm sistemlerinden bin beter olan başının belası köpek bile ortalıkta görünmüyordu. İçeride hiçbir kıpırtı yoktu. Beklentinin verdiği heyecan bir anda saf ve yalın bir öfkeye dönüşüverdi. Nabzını yükseltecek kadar hızlı adımlarla geldiği yoldan geri dönerken alacakaranlıkta görünmez tehlikelerin kol gezdiği yere, ayaklarına dikti gözlerini. Köşeyi dönüp çıkmaza girdi ve ellerini yumruk yapmak yerine gevşetmesi gerektiğinin bilinciyle kaldırımda yürümeye koyuldu. Sırtı ve koltuk altları ter içinde kalmıştı.

Sanki onları *görmesini* istiyorlarmış gibi perdeleri sonuna kadar açmış, oturma odasında televizyon izliyorlardı ama kadının kucağında bir bilgisayar vardı. Adam kolunu kadına dolayıp onu kendine doğru çekti. Bu kontrolcü, baskın bir pozisyondu. O bunu düşünürken adam kadına bir şey söyledi ve kadın gülüp başını yana yatırdı. Yanakları sanki utanmış ya da tahrik olmuş gibi kızarmıştı. Adam içkisine uzanıp arkasına yaslandı ve yüzünde kendini beğenmiş, aptal bir sırıtışla gözlerini tekrar televizyona çevirdi.

Dışarıdaki gölgelerin arasında ağzına kan tadı gelince dilini ısırdığını fark etti; hüsran, ihtiras ve öfke kontrolü kaybetmesine neden oluyordu.

O anda korkunun verdiği heyecanla birinin yaklaştığını fark etti ve hiçbir şey olmamış gibi yürümeye başladı, göz teması kurdu, tatlı tatlı gülümsedi ve orada kalmak için her şeyini feda edebilecek olmasına rağmen oradan uzaklaştı.

20

Bahçıvanlık doğuştan gelen becerilerimden biri değildi fakat bunu Derwent'a itiraf etmeye hazır sayılmazdım. Ertesi gün koşuya çıkarken –çünkü futbol maçının öncesinde sıkı bir antrenman yapması gerekiyordu– bana Vanessa'nın ön bahçesinin köşesini istila eden devasa çalıyı budamamı buyurdu.

"Çalıya ne yapmamı istiyorsun?"

"Biraz kat verebilirsin. Kâkül de fena olmaz sanki?" Bağcıklarını bağlamak için diz çöktüğü yerden başını kaldırıp bana baktı. "Sokağı doğru düzgün görebilmemiz için birkaç dalını kesiver."

Fakat söylemesi yapmaktan daha kolaydı. Budama makasım ve testerem vardı fakat işi nasıl halledeceğime dair en ufak bir fikrim yoktu. Çalı burnuma doluşmayı kafaya koymuş minicik sinek bulutlarıyla doluydu, terlemiştim ve Derwent'tan mı yoksa çalıdan mı daha çok nefret ettiğime karar vermeye çalışıyordum. Birkaç iri dalı kestikten sonra geri çekilip eserime baktım ama az evvelkinden hiçbir farkı olmadığını gördüm. Biraz budanınca en azından çalıya benzemeye başlamıştı.

Yan bahçeden gelen bir gürültü ve alçak sesle savrulan bir küfür dikkatimi çekti.

"İyi misin?" Yaprakların arasından bakınca Stephen Bolivant'ın kat kat patpata sarılmış büyük, üçgen bir şeyi kaldırmaya çalıştığını gördüm. O kadar genişti ki elinden kaymış, sivri uçlarından birinin üstünde dengede durmuştu ve Stephen

onu daha sağlam tutmak için ter dökülyordu. "Yardım edebilir miyim?"

"Evet. Teşekkürler." O beni beklerken paketi diğer taraftından tutmak için budama makasını elimden bırakıp koşarak yanına gittim. Harcadığı efordan ötürü kol kasları gerilmişti ve polo tişörtünün sırtı terden koyulaşmıştı. Kendi tarafımı kaldırır kaldırmaz bunun nedenini anladım.

"Vay canına, çok ağırmış."

"Bu bir ayna. Çok eski. Umarım altın varağına zarar vermemişimdir." Hasar olup olmadığını anlamak için tek eliyle kenarları patpatın üstünden yokladı.

"Ambalajı çıkarıp kontrol etmek ister misin?"

"Kötü haber alacaksam hayır. Aynayı müşterilerimden birinin evine götürüyorum. Tek başıma yüklenmeye kalkışmamalıydım ama nakliyecim bu sabah uygun değildi ve onu panelvana kadar tek başıma taşıyabileceğimi düşündüm."

Etrafıma bakınınca kaldırımın kenarına park edilmiş küçük, mavi Ford Transit'i gördüm. "Şu panelvana mı? Ben yardım ederim."

Şaşırmış göründü ama yine de mırıldanarak teşekkür etti.

Utangaç olduğunu hatırladım. Sonraki birkaç dakikayı aynayı ara sıra mırıldandığı komutlar dışında sessizce taşıyarak geçirdik. Ona kaçamak birkaç bakış attım. Açık renk saçları, gri gözleri, bronz olmasına rağmen çabucak kızarıp bozaran bir teni vardı. Panelvan tertemizdi. Tıpkı nakliye kamyonları gibi içindekileri yerli yerinde tutmak için kayışlarla donatılmıştı. Araç hareket hâlindeyken aynanın yerinden oynamayacağından emin olmak için kayışları itinayla takıp tokaları uzun uzadıya kontrol etti.

"Dikkatli olmak için biraz geç kaldım." Panelvandan atlayarak indi. "Fakat az evvel aldığı darbeden sağlam çıktıysa onu dört kilometrelik bir yolculukta çatlatmak aptallık olur."

"Bana kalırsa güzelce sarıp sarmalamışsın. Paçayı kurtarmış olabilirsin."

"Umarım öyle olur." Endişeli bir tavırla kafasını oynuşturdu. "Çerçeveyi tamir etmek işkenceden farksız olacak ama eğer sadece çatladıysa çabucak halledebilirim. Asıl yeri doldurulamaz olan şey ayna. O kırıldıysa onlardan ödemeyi kabul ettikleri meblağın onda birini talep etmek zorunda kalacağım. Tabii aynayı o hâlde isterlerse."

"Onu sağlama almak için neden canını dişine taktığını şimdi daha iyi anlıyorum."

"Evet." Bana baktı. Ne diyeceğini bilemez gibiydi. "Şey. Yardım için teşekkürler..."

"Üzgünüm, kendimi tanıtmalıydım. Ben Maeve. Vanessa'nın eviyle ilgileniyoruz. Bu da sen misin?" Panelvanın yan tarafına altın rengi harflerle yazılmış Bollivant Antika yazısını işaret ettim.

"Evet. Benim işletmem. Adım Stephen."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Gülümsedim. "Dükkânın var mı?"

"Evden çalışıyorum. Taşınabilir şeyleri burada tutuyorum. Büyük eşyalar lazım olana kadar depoda duruyorlar."

"Lazım olana kadar derken?"

"Ne istediklerini bilen profesyonel iç mimarlarla çalışıyorum genellikle. İstediklerini komisyon karşılığı tedarik ediyorum ve kâr elde etmek için karşıma çıkan diğer tuhaf şeyleri satın alıyorum."

"Vay canına. Bu harika."

"Geçindiriyor işte." Sesindeki gerginliği telafi etmek için bana yarım yamalak gülümsedi.

"Antikalara bayılıyor olmalısın."

"Evet." Göz temasını koruyamayarak ayaklarına baktı. "Henüz bir yeni yetmeyken garaj satışlarına ya da hayır kurumu mağazalarına gidip ganimet arardım. Birkaç defa şansımın

yardımıyla nadide şeyler alıp sattım ve sonrası çorap söktüğü gibi geldi. Bağımlısı oldum."

"Gideceğin yere vardığında aynayı araçtan tek başına indirebilecek misin? Çünkü sadece birkaç kilometre uzaktaysa seninle gelebilirim." Ellerimi şortumun ceplerine soktum ve tek ayağımın yan tarafına basarak utangaç kız rolleri kestim. "Bahçe işlerinden kurtulmak için acilen bir bahaneye ihtiyacım var."

"Bahçeyle mi uğraşıyordun?" Dönüp çalıya baktı.

"Daha ziyade bahçeyle boğuşuyordum. Vanessa çalıları budayabileceğimi söyledi. Ben de şansımı deneyeyim dedim fakat bugün hava çok sıcak." Elimle kendimi yelledim.

"Mobilya taşımak onun yanında devede kulak kalıyor tabii," dedi. Konuşmaya başladığımızdan beri ilk defa sesinde nüktedan bir tını vardı.

Güldüm. "Düşündüm de öyle olmayabilir."

"Doğrusunu söylemek gerekirse çok naziksin ama gideceğim yerde bana yardım edecek birileri olacak." Tereddüt etti. "Aslında evde oraya götürmek istediğim bir parça daha var. Ağır değil, hassas. İki kişilik bir iş."

"Önden buyur." Adamın peşi sıra evine girdim. Antika işinde olduğunu bilmeseydim evin dekorasyonunun azıcık abartıldığını düşünürdüm fakat içeride karşılaşmayı beklediğim eskici dükkânı hissiyatı yoktu. Beni oturma odasından o kadar çabuk geçirdi ki odaya doğru düzgün bakmaya fırsatım olmadı. Oradan tek aklımda kalan altın varaklı tablolar, Çin porselenleri, maun ağacının insanın içini ısıtan parıltısı ve pirincin yumuşak patinası oldu. Duvarlar koyu renklere boyanmıştı –maviler, yeşiller, morlar– ve havaya balmumu bazlı kaliteli mobilya cilasının kokusu sinmişti. Tablolar beşerli altışarlı gruplar hâlinde koridorun duvarlarına yaslanmıştı. Ayağım çarpmasın diye dikkatle yanlarından geçtim. Mutfak bir hayli genişti fakat tarz bakımından demodeydi; odanın ortasında işlenmemiş çam ağacından bir masa duruyordu. Birbiriyle uzaktan yakın-

dan alakası olmayan büfelerin içinde çeşitli renk ve boyutlarda sayısız tabak sergileniyordu. Duvarlardan birine masmavi bir Aga yaslanmıştı. Burasının kış mevsiminde samimi ve sıcak bir yere dönüşeceğini düşündüm. Arka kapının kapalı olduğunu görünce yüreğime su serpildi çünkü Alman kurdu çimenlikte uzanıyordu. Aslında köpek dost canlısıydı fakat Pippin'den çok daha büyüktü ve şu anda onun mıntıkasındaydım.

"Taşımak istediğim parça işte bu." Bollivant patpata sarılıp yere yatırılmış uzun paketi gösterdi.

"Nedir bu?"

"Ayaklı bir şamdan. İki metrenin üstünde."

"Vay canına. Gotik bir malikânenin dekorasyonunu yapıyor olmalısın."

"Öyle de denebilir. Bir rock yıldızının evini döşüyoruz." Bana şaşırtıcı derecede çekici bir gülümsemeyle baktı. "Pek zevk sahibi biri sayılmaz, neyse ki dekoratörü ağzının tadını biliyor."

"Ve faturaları ödüyor," dedim.

"Büyük ölçüde." Paketi daha geniş olan tarafından tuttu. "Hafif ama taşıması zor. Eğer kaidesinden tutabilirsen..."

Paketi evden geçirip akrobatik hareketlerle merdivenden indirmesine ve ardından sokak kapısından çıkarmasına yardım ettim. Patpat ellerimden kayıyordu. Hâliyle şamdanı düşüreceğim ya da kapılardan birine çarpacağım diye aklım çıktı. Şu rock yıldızının ödediği parayı maaşımdan karşılamam mümkün değildi. Şamdan sağ salim panelvanın arkasına yerleştirilip de tıpkı ayna gibi sabitlendiğinde derin bir oh çektim.

"Yanlış anlama ama sabah sabah çekilecek dert değilmiş."

Panelvanın kapılarını kapatırken kendi kendine gülümsedi. "Tam da sana iş teklifinde bulunacaktım."

"Bakıyorum da yeni komşuyu şimdiden çalıştırmaya başlamışsın." Rhys Vonn'un sesi gürdü ve yaklaştığını duymamıştım, o yüzden yerimden sıçradım. Stephen ona tekdüze bir sesle yanıt verdi ama üslubundan tepesinin attığı izlenimine kapıldım.

"Sadece bana yardım ediyordu."

"Eminim öyledir." Rhys bisiklet kaskının kayışını bağlamakla meşguldü. Bana sırıttı. "Keşke *bana* da yardım etsen."

Aklı karışmış bir köpek gibi kafamı yana yatırdım. "Yardıma ihtiyacı olanların imdadına koşarım ama senin çalışmadığını sanıyordum? Yani öyle duydum."

"Arkamdan konuşan densiz de kimmiş?" Gülüyordu.

Ruth'la Alan'ın evine doğru şöyle bir bakış attıktan sonra dudağımı ısırarak ona döndüm. "Şey... Söyleyemem."

"Kafana takma, tatlım. Tahmin edebiliyorum. Steve, yeni komşumuz senin için ne yaptı? Pirinçlerini mi parlattı? Topuzlarının tozunu mu aldı?"

Bollivant'ın suratı öfkeden kıpkırmızı kesildi. "Birkaç parça eşyayı taşımama yardım etti."

"Makul bir hikâye."

"Neler oluyor?" Mike Knox bisikletiyle garaj yolundan aşağı iniyordu. Yolun karşısına geçti, bana başıyla selam verdi ve ardından, "Merhaba, Stephen. Nasılsın?" dedi.

"İdare ediyorum." Stephen'ın sesi bir mırıltıdan ibaretti. Gözlerini yere diktiğini görünce hâline çok üzüldüm. Mike Knox, Rhys'tan daha uzun boyluydu ve şakaklardan kırlaşmaya başlamış koyu renk saçları vardı. Daha ketumdu fakat onun da kendince gürültücü komşusu kadar özgüvenli olduğunu düşündüm. Beni bisikletine bakarken yakaladı.

"Muhtemelen mahalledeki herkesin işsiz, boş beleş tipler olduğunu düşünüyorsundur. Bugün izinliyim, şirkette eğitim var."

"Bisiklete binmek için çok hoş bir gün. Çok uzaklaşıyor musunuz?"

"En azından elli kilometre yapıyoruz," dedi Rhys gevşek gevşek. "Aşağı yukarı. Pek fazla yokuş olmaması işimize geliyor."

"En azından mı?" diye tekrarladım. Şaşkın numarası yapmama gerek kalmamıştı. "Ben kesin nalları dikerdim."

"Zamanla alışıyorsun. Bir ara bizimle gelmelisin. Nicola'nın bisikletini ödünç alabilirsin. O artık hiç binmiyor."

"Hoşuma gider," dedim ama yalanın daniskasıydı.

"Seni izlemek de benim hoşuma gider." Rhys'ın bakışları yüzümden ayrıldı ve beni küstahça önce baştan aşağı, sonra aşağıdan yukarı ağır ağır süzdü. Ürpermemeyi başardım ama ramak kalmıştı.

"Hadi." Mike saatine baktı. "Biraz daha oyalanırsak çocukları okuldan almak için zamanında evde olamayacağım."

İki adam pedal çevirerek uzaklaştılar ama Rhys yanımdan geçerken bana uzun uzun baktı.

"Canını sıkmasına izin verme."

Stephen'ın orada olduğunu neredeyse unutmuştum. Suratı pancar gibiydi fakat bu defa utancından değil, öfkesinden kızardığını düşündüm.

"Kimin? Rhys'ın mı? Aslında canımı sıkmadı."

"*Boktan* herifin tekidir," dedi birbirine bastırdığı dişlerinin arasından. "Ondan uzak dur."

"Neden?"

Stephen oltaya gelmedi. Gözleri Holmwood'la Jellicoe arasındaki patikadan koşarak çıkan figürdeydi: Derwent geri dönmüştü.

"Elimi çabuk tutsam iyi olacak." Ceplerini yoklayarak panelvanın anahtarlarını buldu. "Yardım için teşekkürler. Bahçe işlerinde bol şans."

Bir çırpıda araca binip ben daha ona veda edemeden kapıyı suratıma kapattı. Motoru çalıştırdı ve gazı kökleyerek kaldırımın kenarından ayrıldı.

"Her şey yolunda mı?" Derwent karşıdan karşıya geçmişti. Tişörtü terden sırılsıklamdı ama yine de önüyle yüzünü sildi.

Suratımı ekşittim. "Sakın bana yaklaşma."

Kollarını uzattı. "Hadi ama, gel buraya. Ter tazeyken kokmaz."

"Bunu kimden duyduysan sana yalan söylemiş."

Sırıttı. "Ne kaçırdım?"

"Rhys Vonn'dan hoşlanmadığıma karar verdim ve Mike Knox'tan da pek emin değilim." Ona bisikletçilerden bahsettim. Eğilip kaslarını esnetirken suratından kasvetli bir ifade geçti.

"Şerefsizler. Peki ya o?" Başıyla Stephen Bollivant'ın evini işaret etti. "Onunla ne yapıyordun?"

"Birkaç parça eşyayı evinden panelvanına taşımasına yardım ettim."

"Bunu yapmamalıydın."

"Bu da ne demek şimdi?"

"Önce duş alacağım, sonra oturup Ted Bundy hakkında biraz sohbet edeceğiz. Klasik bir harekettir. *Ah, şu paketi taşıyamıyorum. Keşke bana yardım edebilecek biri olsaydı.* Ben görünür görünmez arkasına bakmadan kaçıp gitmesinden bir terslik olduğunu anlamıştım."

"Stephen Bollivant seri katil değil," diyerek karşı çıktım. "Yalnızca utangaç."

Derwent kafasını iki yana salladı. "Bundy hakkında da öyle derlerdi."

21

Oakşamüstü sıcağa aldırmadan Pippin'i de yanıma alıp West Idleford kasabasının merkeziyle Jellicoe Çıkmazı arasındaki iki adımlık yolu yürüdüm ve yerel dükkânlara göz attım. Lüks gıdalara ağırlık verip temel tüketim maddelerine pek ağırlık vermeyen bir market buldum. Kapsamlı İtalyan dondurması reyonundan kendime çilekli dondurma, Pippin içinse köpek dondurması aldım. Bir banka oturup farklı adabımuaşeret anlayışlarıyla dondurmalarımızı yedik. Diğer dükkânların çoğunda markalı kıyafetler, şaraplar ya da aydınlatmalar satılıyordu. İki dükkândan biri güzellik merkezi ya da kuaförü; belli ki kasaba sakinleri kişisel bakıma çok önem veriyordu. Spor ayakkabılarımın içindeki parmaklarımı oynatarak pedikür yaptırmayı düşündüm. Bir noktada pes edip sandaletlere geçmem gerekecekti ve ojesiz ayak tırnaklarıyla insan içine çıkamazdım; imajıma hiç uymazdı. Dondurmalarımız bittikten sonra Dawoud vakası hakkında aralıksız yirmi dakika düşündüm fakat pek yol katedemedim. Hassan Dawoud'un hayatı benim nazarımda hâlâ bir muammaydı ve onu anlayana kadar ölümünü anlamlandırabileceğimi sanmıyordum.

Daldığım derin düşüncelerden çıkamamış olmama rağmen Pippin'i ayaklandırdım ve eczaneye uğrayıp biraz Epsom tuzu aldıktan sonra eve doğru yola koyuldum. Yol beni Dor tarzı sütunların küçük revakı taşıdığı, epey yuvarlak hatlı bir bina olan kütüphanenin önünden geçirdi. Kapıdan geçmeye çalışan

iki kişi gözüme takıldı: yaşlıca bir kadın ve ona yardımcı olan daha genç bir adam. Kadının ayağındaki kahverengi, bağcıklı erkek ayakkabıları dikkatimi çekti. Mevsime göre fazlaca kalın olan hırkasının altından çiçek desenli bir gecelik görünüyordu. Kadının Gillian Holding olduğunu tahmin ettim. Demek ki adam da Gary'ydi. Derwent'in önceki gece evin önünden geçtiğini gördüğü adama dair verdiği eşkâli düşündüm. *Önden kelleşmeye başlamış koyu renk saçlar, ince yapılı. Kötü postür,* demişti Derwent bir de. Ne var ki sabırsızca annesine doğru eğildiğinden duruş biçimini kestirmek zordu.

Yolun karşısına geçtim ve Pippin'i revakın gölgesine, kütüphane çalışanlarının oradan geçip giden köpekler için bıraktığı su kâsesinin yanına bağladım. Sudan şapır şupur içtikten sonra oturdu. Dinlenebileceğine seviniyormuş gibi bir hâli vardı. Kapıyı iterek açıp eski kitap ve modern teknoloji kokan, şaşırtıcı derece geniş ve serin salona adım attım. Üstünde bilgisayarların bulunduğu orta masanın etrafı kitap rafları tarafından kuşatılmıştı. Kütüphanecinin masasının yanında alçak, rahat koltuklardan oluşan bir oturma alanı vardı. Gillian Holding orada otururken oğlu kütüphaneciyle konuşuyordu. Gillian ellerini kucağında kenetlemişti fakat parmaklarını endişeyle döndürüp duruyordu. Saçının başının dağınıklığına bakılırsa koyu gri saçları o gün tarak yüzü görmemişti. Yanındaki kanepeye oturdum ve sehpadan bir gazete alıp okuduğum habere kaptırmışım gibi görünmeye çalıştım.

"Son aldıklarınız hoşuna gitti mi?" diye soruyordu kütüphaneci. Bir yandan konuşurken diğer yandan avucundaki sesli kitaplara göz gezdiriyordu.

"Söylemesi zor. George Eliot'ınkini dinledi ama sırf seslendirme sanatçısının sesini beğendi diye de dinlemiş olabilir." Gary Holding'in alçak, davudi bir sesi vardı. Sanki konuşmaya pek fırsat bulamıyormuş gibi hırıltılıydı. "Eskiden en sevdiği kitaptı. Belki hâlâ hatırlıyordur."

"Yine de dinlediğine sevindim." Kütüphaneci şık, açık renk saçlı, ellili yaşlarında, enerjik bir kadındı. "Ona seveceğini umduğum iki kitap ayırmıştım. Çok güzel bir hikâyesi olan *Ikma* ve dinlerken keyifli vakit geçireceğini düşündüğüm bir Georgette Heyer kitabı. Aslında favorilerimden biridir."

Bunları söylerken kadının niyeti bir sohbetin tohumlarını atmaktıysa ne yazık ki tohumlar betona denk gelmişti. Gary ilgisizce omuz silkti. "Denemekten zarar gelmez."

"*Middlemarch*'ı seslendiren sanatçının başka kitabı olup olmadığına bakabilirim, meselenin ses olması ihtimaline karşı..."

"Hiç zahmet etmeyin." Sabırsızlığını bastırmaya çalışırmış gibi ağırlığını bir ayağından ötekine verdi. "Dinlediklerinden bir şey anlayıp anlamadığını bilmiyorum. Sadece sessizlikten daha iyi. Artık televizyonun açık olmasından hoşlanmıyor."

"Onu suçlayamam. Çoğu zaman abuk sabuk programlar yayımlıyorlar. Veya insanın moralini bozan reklamlar. Televizyon reklamlarına gömecek para peşinde koşan hayır kurumları, sigorta şirketleri ve cenaze levazımatçıları gibisi yoktur. Onları izlemek yerine güzel bir kitap okumayı yeğlerim." Kütüphaneci güldü. "Gerçi benden başka ne beklenirdi, değil mi?"

Gary saatine baktı. "Onu eve geri götürmeliyim. Uzun süre dışarıda kalmaktan hoşlanmıyor."

"O hâlde istediğiniz kitapları ayarlayayım."

Kütüphaneci Gary'nin ona uzattığı kütüphane kartını aldı ve danışma masasının arkasındaki ofiste gözden kayboldu. Kadının fevkalade sabırlı davrandığını, Gary Holding'inse kabanın dik âlâsı olduğunu düşündüm. Stephen Bollivant'ın aksine hiç çekingen birine benzemiyordu. Daha ziyade başka bir yerde olması gerekiyormuş gibi sinir bozucuydu. Arkasına döndü ve raftan aldığı kitaba daldı.

Etrafa şöyle bir bakınca Bayan Holding'in kapıdan çıkıp gözden kaybolmak üzere olduğunu gördüm. Ciyaklayarak yerimden fırladım ve peşinden koştum. Yürümekte zorlandığını

sanıyordum fakat bir hayli hızlıydı. Kaldırım taşlarını döven ayakları yere sağlam basıyordu. Ona yetiştiğimde tereddüde kapıldım. Koluna yapışmak pek uygun kaçmayacaktı. Önüne geçmeye karar verdim.

"Bence oğlunuz kütüphanede sizi bekliyor. Geri dönüp onu bulalım ister misiniz?"

"Hayır." Bunu söylerken gayet dinçti ama gözleri bana değil, az ileriye odaklanmıştı. Kıyafetlerinden nahoş bir koku yükseliyordu: Giysilerinin üstünde pek çok kez ıslanıp kuruduğunu düşündüren, evsizlere has o koku. Geceliğinin önünde boylu boyunca uzanan yeşilimsi bir leke vardı. Dahası o şey üstüne kısa süre önce dökülmüş gibi de görünmüyordu. "Eve gitmem lazım."

"Gary'nin sizi evinize götüreceğinden eminim. Aslında birlikte gidebiliriz. Şu sıralar Jellicoe Çıkmazı'nda oturuyorum. Komşularınızdan birinin köpeğine bakıyorum. Vanessa'yı tanıyor musunuz?" Lafı ağzımda geveliyordum. Bir gözüm Gary Holding'in çıkmasını beklediğim kapıda, diğer gözümse annesinin üstündeydi. Ben geri geri yürürken kadın yanımdan geçip gitmeye çalışıyordu. Bir insan evladının elindeki kitabı rafa koyup dışarı çıkması ne kadar sürerdi? Gary çığlığımı duymuş olmalıydı. "Köpeği almam gerek. Kütüphaneye bağlamıştım. Neden benimle köpeği almaya gelmiyorsunuz?"

"Eve gitmem lazım," dedi. "Evde kimseciklerin olmaması çok tehlikeli."

"Evinizin kapılarının kilitli olduğundan eminim."

"İblis gelirse diye gözümü dört açmam gerek."

"İblis," diye tekrarladım. "Şey, bana kalırsa..."

"İnsan suretine büründüğünden onu benden başka kimse görmüyor." Sesi bir mırıltıdan ibaretti. "Onu tanıyorum. Onu görüyorum. Ne yaptığını biliyorum."

Gary Holding elini gözlerine siper ederek nihayet gün ışığına çıktı. Yanlış tarafa bakıyordu. Kollarıyla bacakları dal

gibiyken rengi solmuş Metallica tişörtünün altındaki göbeği kubbeden farksızdı. Bir kolumu kaldırıp dikkatini çekmeye çalışarak ona el salladım.

"İblis ne yapıyor?" diye sordum Gillian'ın kafasının dağılmaması için. Benimle konuşmaya devam ederse çekip gidemezdi.

"Kızı gölgelere sürükleyip ona zarar veriyor."

Bunu duyunca pürdikkat kesildim. "Kızı mı?"

"Şeydeki..." Kafasını iki yana salladı. "Hatırlayamıyorum... ama onu tanıyorum. İblis onu istiyor." Eli kolumu buldu ve şaşırtıcı bir güçle sıktı. Tırnakları uzun ve pisti. "Onu *yiyip bitirmek* istiyor. Nöbet tutmalıyım."

"Pencerede," diyerek bir tahminde bulundum.

Gary nihayet annesini gördü. Telaşsız adımlarla peşimizden geldi.

"Evettt!" Kadın rahatlamış gibiydi.

"Artık televizyon izlemek istememenin nedeni de bu, öyle değil mi?"

"Nöbet tutmak gerek." Gary yanımıza yaklaşırken kolumu bıraktı.

"Kusura bakmayın. Annem arada sırada başını alıp gidiyor." Gary'nin koluna girmesiyle Gillian hamur gibi gevşeyip bütün ağırlığını ona verdi. "Tanrı aşkına, doğrul." Sonra bana baktı. "Hep böyle yapıyor. Hiç söz dinlemiyor." Yakından bakınca Gary'nin güzelce tıraş etme zahmetine girmediği yanaklarında ve boynunda yer yer sakalların olduğunu gördüm. Konuşurken burun delikleri genişliyordu ve zamanının çoğunu kapalı mekânlarda geçiren insanların çoğu gibi soluk benizliydi.

"Eve gitmek istediğini söyledi. Dediğine göre birini bekliyormuş?"

Gary yılgın göründü. "Hep öyle diyor. Ama hepsi palavra. Ortada hiçbir neden yokken olmayacak şeylerden ötürü endişeye kapılıyor, sonra da endişesini makul bir zemine oturtmak için böyle hikâyeler uyduruyor. Doktorun dediğine göre demans

hastalarında nadir görülen bir durum değilmiş. Asıl sorun, çoğunlukla aklı başındaymış gibi konuşması. Sadece onu yakından tanıyanlar saçmaladığını anlıyorlar."

"Özellikle bahsettiği biri oldu..."

"İblis mi? Korkarım ki onu hiç görmedim. Gerçi gününe bağlı olarak bahsettiği kişi ben de olabilirim. Hatta siz bile olabilirsiniz."

"Ah," dedim. "Anladım. Ben de Jellicoe Çıkmazı'na dönüyordum. İsterseniz birlikte yürüyebiliriz."

İşkillendi. "Orada oturduğumuzu nereden biliyorsunuz?"

Kendimi doğru düzgün tanıttım. "Ruth annenden bahsetmişti."

"Bahsettiğinden eminim."

O anda, "Sürtük," dedi Gillian Holding tükürürcesine. Şaşkınlıktan apışıp kaldım. "Ve şu diğeri."

"Alan mı?"

"Judy'yi kastediyor. Eskiden hiç anlaşamazlardı." Gary kafasını iki yana salladı. "Daha önce tanıştıysak ve sizi hatırlamadıysam üzgünüm. Bazen insanları tanıyamıyorum. Bir tür yüz körlüğüm var. Birini alakasız bir yerde gördüğümde unutabiliyorum."

"Zor olmalı," dedim anlayışla. "Bir koşu gidip Pippin'i alayım..."

"Bize yetişirsiniz. Pek ilerleme kaydedemeyeceğiz."

Gerçekten ama gerçekten inanılmaz itici bir tipti. Böyle düşünerek Pippin'in kafasını patilerine dayayıp uyuduğu yere doğru koştum. Gary'nin insanlarla konuşmaya pek fazla fırsatı olduğunu sanmıyordum fakat ona musallat olmuşum gibi davranıyordu.

Gerçi haksız sayılmazdı. Sözümü dinlemeye pek istekli olmayan Pippin'i kaldırımda sürükleyerek Holdinglere yetiştim.

"Bu tarafınızda yürümemi ister misiniz, Bayan Holding? Dilerseniz koluma girebilirsiniz."

"Girmez. Sadece bana tutunur." Gary sanki annesi onu duyamıyormuş gibi konuşuyordu. "Pasif direniş. Çok sinir bozucu."

"Annenizin bakımıyla ilgili yardım aldığınız kimse var mı?"

"Yok."

"Doktoru bir şey ayarlayamıyor mu? Bu insanın tek başına üstlenemeyeceği kadar büyük bir sorumluluk."

"Onu bakımevine yatırmak istedi. Bahsettiği yerin ücretini ödemek için evi satmamız gerekir."

Ve gidecek hiçbir yerin olmadığından cascavlak ortada kalırsın, diye doldurdum boşluğu sessizce. Belki de bu ona bakmak için girdiği zahmete değerdi. Onun yerinde olsaydım ne yapardım?

İş bulurdum, diye düşündüm hemencecik. Gary kapana kısıldıysa bile hapishanesini kendi elleriyle inşa etmişti. Ne var ki aklımdan geçeni söylemek yerine, "Sürekli onunla ilgilenemezsiniz," dedim.

"İlgileniyorum ama." Sonra neredeyse kendi kendine, "İnsan mecbur kalana kadar neler yapabileceğini bilmiyor," diye ekledi.

"İyi uyuyor mu bari?"

"Hayır."

"Peki siz ne zaman fırsatını bulup da dışarı çıkıyorsunuz?"

"Çıkmıyorum." Yüzünde alaycı bir ifadeyle annesinin üstünden bana baktı. "Biraz fazla soru sormuyor musunuz?"

"Özür dilerim. Meraklı tipler gibi davrandım." Hafifçe güldüm. "Önceki gece sizi sokakta ileri geri yürürken gördüğümü sandım da."

"Ben değildim," dedi rahatlıkla. "Bütün gece kapıdan dışarı adımımı atmadım."

"Biz meraklı tipleri sevmeyiz," dedi Gillian. "İşimize burunlarını sokan insanlarıysa hiç sevmeyiz."

"Bazıları size yardım etmek istiyor olabilir," diyerek şansımı denedim.

"Siktirip gidebilirler."

Gary usulca güldü. "Sorunuzun cevabını almışsınızdır herhâlde?"

"Kusura bakmayın. Niyetim canınızı sıkmak değildi."

"Hayır, hayır. Muhtemelen değildi." İç geçirdi. "Bize yardım etmeye çalışan iyi niyetli bir sürü insan var. Ruth ise sürekli bilgi toplamaya çalışıyor. Annemin bu hâlde olması hoşuna gidiyor. Onu hep kıskanmıştır. Annem ondan daha gençtir ve eskiden çok güzeldi. Babam öldükten ve ben üniversiteden döndükten sonra Ruth sık sık uğrar oldu. Yardıma geldiğini söylerdi fakat bence acımızdan besleniyordu. Annemin etrafında olup bitenlerin pek farkında olmamasına seviniyorum. Onu güzelce yıkayıp giydirmeye çalışıyorum ama çok zor oluyor. Çoğunlukla istemiyor. Bir noktadan sonra benim de canıma tak ediyor."

"Çok yorucu olduğundan eminim," dedim içtenlikle.

"Ayaklarını vurduğundan ayakkabı giymekten hoşlanmıyor. Bir tek babamın ayakkabılarını giyer. Bugün hırka giyeceğim diye tutturdu. Elimden geleni yapıyorum." Gözlerini ovuşturdu. "Tüm bunları size neden anlattığımı bilmiyorum. İyi bir dinleyicisiniz."

"Sizi anlıyorum da ondan. Biz de büyükannemle aynı yollardan geçtik," diye bir yalan uydurdum. Devriye memurluğu yaptığım dönemin büyük bir kısmı ekseriya evlerinden uzaklaşan savunmasız demans hastalarının yerlerini tespit etmekle geçmişti. Bakımlarından sorumlu olan kimselerin ne kadar zorlandığını yakinen biliyordum.

Jellicoe Çıkmazı'na dönerken Pippin'le Bayan Holding adımlarını hızlandırdı. Bayan Holding aynı şeyi alçak sesle tekrar tekrar mırıldanıyordu.

"Ne diyor?"

"*Güvenli değil. Güvenli değil.*" Gary iç çekti. "Her zamanki şeyler."

"Değil," dedi kadın açıkça. "Kız gitmeli."

"Beni mi kastediyor?"

Bayan Holding bir kez daha koluma yapıştı ve tırnakları tenime gömüldü. Gözlerinde zekâ pırıltısıyla dosdoğru bana bakıyordu. "Git. Hemen şimdi. Kalırsan pişman olacaksın."

"Bayan Holding..." dedim ama o kısacık bilinç ânı geçip gitmişti. Şimdi kesik kesik nefes alarak bir şarkı mırıldanıyordu.

Gary tekrar iç çekti. "Hadi, anne. Eve gidelim."

Sokakta dura kalka yürümelerini izlerken sıcak havaya rağmen ürperdim. Belki West Idleford'un pahalı kusursuzluğunun altında karanlık bir şeylerin döndüğünü bilmemdendi fakat Gillian Holding'in sözlerini oğlu kadar kolay yabana atamıyordum.

• • •

Kadına bu kadar yaklaşmadan önce hazırlanmak için biraz daha zamanı olmasını isterdi fakat becerilerinden biri de -öz disiplinin yanı sıra- beklenmedik bir fırsattan nasıl yararlanacağını bilmekti. Yanına kâr kalan şeylerden bazıları başını döndürüyordu. Bunları yapmak sanki kaderinde yazılıymış gibi, kozmik düzenin bir parçasıymış gibi hissediyordu. Tanrı'nın planı böyleymiş gibi.

Saçmalığın daniskası, dedi içinden ama her şeyin önceden belirlenmiş olduğunu düşünmek onu eğlendiriyordu: Tarihte kadere ya da tüm ipleri elinde tutan, her şeyi görüp her şeyi bilen muazzam bir güce inanmayan tek bir kültür bile yoktu. Bunun son versiyonu hayatın bir bilgisayar simülasyonundan ibaret olduğu inancıydı. Bu da insanın hayal gücünün ne denli kısıtlı olduğunun kanıtıydı: Bilgisayarların yerine Yunan tanrılarını koyarsanız değişen hiçbir şey olmuyordu. Birkaç yüzyılda dağın tepesinde yaşayan kutsal tanrılardan bir avuç tele terfi etmiştik fakat insanın tapma içgüdüsü, yaptığı hataların sorumluluğunu havsalasının almadığı, hayal bile edemediği kadar büyük ve bilge bir varlığa atfetme ihtiyacı hâlâ aynıydı.

Bazen de sanki onu bambaşka bir şey harekete geçiriyormuş gibi, sanki ona karşı koyacak dermanı yokmuş gibi hissediyordu. Artık doğruyla yanlışın hiçbir manası yoktu. İstediği ve yoluna çıkan şeyler **vardı. Kazanmak** ve kaybetmek vardı.

Ve o asla kaybetmezdi.

22

Uyandığımı fark ettiğimde çoktan yatakta dimdik doğrulmuştum. Vücuduma hücum eden adrenaline tepki olarak kalbim güm güm atıyordu. Tenim ince, parlak bir ter tabakasıyla kaplıydı. Rüyaydı, diye düşündüm ama yeterince ikna olmamıştım ve etrafı iyice kolaçan etmeden gözüme uyku girmeyeceğini biliyordum. Örtüleri üstümden attım. Pippin alt katta havlıyor, yatak odamın kapısı kapalı olduğu için sesi boğuk geliyordu ama bu anormal bir durum değildi. Havlama sesine alıştığımı, Pippin'in yaygarasının artık eskisi kadar batmadığını fark etmiştim. Derwent'la birlikte uyumasına izin verelim diye mücadele veriyordu fakat şimdiye dek başarılı olamamıştı.

Derken beni uykumdan uyandıran sesi tekrar duydum: sokak kapısına üç defa güm güm vuruldu. Bunlar yumruğun yan tarafıyla indirilen darbelerdi. Pippin resmen kudurdu ve sesini yükseltti. Işığı yaktım ve svetşörtümü ararken gözlerimi kısarak telefonumun saatine baktım. İkiyi dört geçiyordu.

Derwent benden erken davranmıştı. Svetşörtümü kafamdan geçirirken alt katta yüksek sesle söylendiğini duydum ve üst katın koridoruna çıktığım anda sokak kapısını açtı.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim." Ses gergindi ve gelenin kim olduğunu görebilmek için birkaç adım ilerleyip çömelene dek sahibini çıkaramadım. Gary Holding'in suratı bembeyaz, saçları darmadağındı. Kıyafetleri sanki üstündekilerle uyumuş gibi kırış kırıştı.

"Neler oluyor?" diye sordu Derwent.

"A-annem."

Bir basamak daha indiğimde beni fark etti ve yana doğru eğilerek Derwent'ı ekarte etti.

"Gecenin körü olduğunun farkındayım ama yardım etmek istediğini söylemiştin. Annem. O... gitti. Her zamanki yerlere baktım ama ondan hiçbir iz bulamadım."

"Onu aramana yardım ederim."

"İkimiz de ederiz." Derwent yana doğru bir adım atıp Gary Holding'le benim aramda kapı gibi durdu. "Ne zamandır kayıp?"

"Uyumuşum. Ne zaman dışarı çıktığını bilmiyorum."

Hayal görmüyordum: Gary, Derwent'la konuşurken ezik gibi davranıyordu. Derwent'ı görünce korktuğunu varsaydım. Gecenin bir yarısında uykusundan edilmek Josh'un ruh hâlini pek hoş etkilememişti ve uyandırılmanın neticesinde yüzünde beliren ifadeyi tahmin edebiliyordum.

"Onu arayan başka biri var mı?" diye sordu Derwent. "Polis?"

"Onları henüz aramadım."

"Aramalısın. Arama çalışmalarına katılacak başka birilerini daha bulmaya çalış. Evden ne zaman çıktığını ya da ne zamandır dışarıda olduğunu bilmiyorsan üçümüz pek işe yaramayız."

"Yayan mıydı?" diye sordum.

"Evet, arabanın anahtarlarını kilit altında tutuyorum. Birkaç yıldır direksiyon başına geçmeye hiç çalışmadı ama belli olmaz. Tahmin edebileceğiniz gibi artık ehliyeti de yok."

"Nereye gitmekten hoşlanır?"

Gary perişan hâldeydi. "Şu anda her yerde olabilir. Dükkânlar... ormanı da sever."

"Ormana girdiyse onu bulmak kolay olmayacaktır," dedi Derwent. "Bak, harbiden polise haber vermen gerek. Annen yüksek riskli bir kayıp şahıs. Çabucak müdahale etmeye çalışacaklardır. Eğer şansın yaver giderse ormanı havadan tarayabilecekleri bir helikopter bile getirebilirler."

Gary istemsizce geri çekildi. "Sence iş oraya varır mı?"

"Bilmiyorum. Bu daha önce de yaşandı, öyle değil mi? Öncekiler nasıl bitti?"

"Kendisi çıkageldi. Genelde evin yolunu bulmakta zorlanmaz."

Derwent'ın, *O hâlde bizim kapımızda ne işin var?* diye düşündüğünü resmen duyabiliyordum.

"Yok yere milleti ayağa kaldırmak istemiyorum," diye mırıldanıyordu Gary.

"Git ve polisi ara. Bize anlattığın her şeyi onlara da anlat. On dakika sonra dışarıda buluşuruz. Kapıları çalalım, ne kadar kalabalık o kadar iyi."

"Bu meseleyi kendi başımıza çözemez miyiz?" Gary gözlerini kırpıştırarak dudaklarını yaladı. "Üçümüz el ele verirsek annemi bulabileceğimizden..."

"Sokağın WhatsApp grubundan ne haber?" dedim ona yardımcı olmaya çalışarak. "Kapı kapı dolaşmak istemiyorsan gruba mesaj atıp yanıt verip vermeyeceklerine bakarız."

"İyi fikir, Maeve. On dakika sonra görüşürüz, Gary. Ya da beş. Beş daha iyi." Gary'nin itirazlarına rağmen Derwent kapıyı adamın suratına kapattı. Dönüp bana ters ters baktı. Gözlerimi açabildiğim kadar açtım.

"Yine ne yaptım?"

"Ona iyi biri olduğunu düşündürmüşsün."

"Zaten iyi biriyim."

"Fazla iyi." Derwent başını iki yana salladı. "Sanki karanlıkta onunla yalnız dolaşmana göz yumacakmışım gibi. Annesi gerçekten kayıp mı acaba? Bu muhtemelen seninle yalnız kalmak için uydurduğu bir bahanedir. Kadıncağızı bağlayıp odasına kapamış bile olabilir. Veya kendi odasına."

"Josh!"

"Ama mantıklı olmaz mıydı?"

WhatsApp grubuna mesaj yazmakla meşguldüm. "Dikkatli olman gerekecek. Gary'yle konuşurken polis gibi davrandın."

"Çünkü onu tutuklamayı çok isterdim. Bilgisayarlarının kurcalanmaya değer olduğundan eminim."

"Bak sen! Hani başka suçlara kulak asmayacaktık? Ciddiyim, ağzından çıkanlara ve üslubuna dikkat et. Araya kaynamamız gerek."

"Bu kadın tehlikedeyse ve yerel polis güçleri derhâl bir ekip göndermezse..."

"O zaman iş başa düştü demektir. Farkındayım. Ama abartma. Gidip giyineyim." Derwent'ın hemen arkamda olduğunun bilinciyle merdiveni çıkarken svetşörtümün eteğini pijamamın şortunun üstüne çektim.

"Altına paçalarını çoraplarının içine sokabileceğin bir pantolon, üstüne de uzun kollu bir bluz giy," dedi. "Holmwood'daki çalılıklara dalmak zorunda kalırsak lime lime olursun."

"Ne bulabileceğime bakacağım."

"Gary'yi senden uzak tutacak bir şeyler olması daha da iyi olur."

*

Elimizde fenerlerle ve telefonlarla dışarı çıktığımızda çıkmazın ortasında bir grup insan toplanmıştı. WhatsApp mesajına ne kadar çok insanın döndüğüne şaşırmıştım. Rhys Vonn kapüşonlu sverşörtü ve eşofman altıyla oradaydı ve arpası fazla gelmiş olacak ki olduğu yerde zıp zıp zıplıyordu. Onun yanındaki Mike Knox kendi hâlindeydi ve o kargaşanın ortasında hareketsiz duran belki de yegâne şeydi. Judy şal desenli sabahlığı her an açılma tehlikesi arz eden Alan'ın yanında duruyordu. İkisinin ne işe yarayacağından emin değildim ama Alan muhtemelen istihbarat görevindeydi. Ruth olan bitenin bir ânını bile kaçırmak istemiyordu fakat arama kurtarma çalışmalarına katılacak kadar zinde değildi. Judy'nin üstünde cart renkli bir yelek, elindeyse ilk yardım çantası vardı. Brian ve Fleur gruptan birkaç

adım geride duruyordu. Brian onlara doğru yürüdüğümüzü görünce elini kaldırıp gülümsedi. Fleur'un ona sinirli sinirli baktığından bihaberdi.

"Hayranlarından biri mi?" dedi Derwent ağzının kenarıyla.

Diğerleri ne dediğimi anlamasın diye öksürür gibi yaptım. "Fleur."

"Ah."

Stephen Bollivant'ın köpeği tasmasını çekiştiriyordu. Öyle ki Stephen küfredip yola doğru istemsiz birkaç adım attı.

"Bu köpek işimize yarayabilir," dedi Derwent. "Kadının kokusunu buldu mu?"

"Henüz onu aramaya başlamadı." Stephen köpeğiyle boğuşmaktan soluksuz kalmıştı. "Yalnızca koşmak istiyor."

"Normal. Pippin'i getirme zahmetine bile girmedim. Aradığımız şey sosisli sandviç olsaydı işimize yarayabilirdi, aksi takdirde bize sadece ayak bağı olur."

Stephen dudaklarını birbirine bastırarak gülümsedi. "Klaus da bize yük olabilir ama onu evde yalnız bırakmak istemedim."

Rhys Vonn el çırptı. "Yetkili kim?" Gönüllü olmak istediği her hâlinden belliydi ama Brian öne çıktı.

"Gruplara ayrılmalıyız. Araziyi bölümlere ayırıp sistematik bir arama çalışması yürütebilmek için bölgenin haritasına ihtiyacımız var."

"Ne yaptığını biliyor gibi konuşuyorsun," dedi Derwent. Sorumluluk üstlenmekten kurtulduğu için sesine nüfuz eden rahatlık dikkatimden kaçmadı.

"Amerika'da yaşarken dağlarda yürütülen arama kurtarma çalışmalarında gönüllü olurdum." Elini uzattı. "Brian."

"Tanıştığımıza memnun oldum. Josh."

"Burasının dağlık bir arazi olduğu söylenemez," dedi Rhys Vonn fakat Derwent'ın pis bakışlarına maruz kalınca sesi kesildi.

"Neyse, yetkili Brian," dedi Derwent. "Polisten ne haber?"

"En kısa zamanda birini gönderecekler." Gary ellerini çaresizce iki yana açtı. "Telefona bakan hanımefendi personel sıkıntısı yaşadıklarını söyledi."

"Bütçe sıkıntısı. Buradaki karakolu dört sene önce kapattılar," dedi Alan burun kıvırarak. "Soyguncular için kolay lokmayız."

"Her şey sırayla," dedi Brian. "Bayan Holding'in evde olmadığından kesinkes emin miyiz?"

"Evin altını üstüne getirdim. Olabileceği hiçbir yerde değil," dedi Gary.

"Tekrar bakabiliriz." Bu sefer konuşan Derwent'tı ve ona ikaz niteliğinde bir bakış attım; dikkatleri üstüne çekiyordu.

"Belki bu işi siz üstlenebilirsiniz?" Brian, Judy'yle Alan'a bakıyordu. Başlarını aşağı yukarı sallarken kendilerini bir halt sandıkları her hâllerinden belli oluyordu.

"İyi fikir."

"Ben ilk yardım eğitimi aldım," dedi Judy elindeki çantayı sallayarak. "Eskiden hemşireydim. Tıbbi müdahaleye ihtiyacı olması hâlinde ona yardım edebilirim."

"Bana kalırsa buna hiç..." diyecek oldu Gary.

"Bence de gayet iyi bir fikir." Rhys Vonn çenesini ancak bu kadar tutabilmişti. "Emin olmaktan kimseye zarar gelmez, Gary. Bahçenizde olabilir. Nerede olduğuna dair hiçbir fikrin olmadığını söyledin. Evden ne zaman çıktığını da bilmiyorsun."

"Evet ama..."

"Her yere bakmamız gerek." Ağzındaki küçücük sakızı çiğneyerek topuklarının üstünde ileri geri sallandı. O hâlini görünce kokaini uyanmak için mi aldığını, yoksa bunun Vonn hanesinde sıradan bir perşembe akşamı mı olduğunu merak ettim.

"İkişerli gruplara ayrılın," dedi Brian ve herkesin hararetli bir tartışmaya girişmesiyle ânında bir curcuna koptu.

Yer değiştirdiğini fark etmemiştim bile ama Gary yanımda bitivermişti. "Maeve, bence ikimiz çift olmalıyız. En mantıklısı bu olur. Birlikte onu bulma şansımızın çok yüksek olduğunu

düşünüyorum." Gözleri belermişti, öyle ki gözlerinin aklarını olduğu gibi görebiliyordum. O anda gerginlikten, heyecandan ya da ikisinden birden titrediğini fark ettim.

Seninle evimin kapısına kadar bile yürümem. Tiksintimin suratımdan belli olmadığını umdum.

Derwent ellerini ağzının iki yanına koyup, "Kesin sesinizi," diye bağırdı ve sokağa şaşkınlık yüklü bir sessizlik çöktü. "Sizden akşam gezintisine birlikte çıkacağınız kişiyi seçmenizi istemedik. Bunu kaynaklarımızı en verimli şekilde kullanmak için yapıyoruz. Holmwood'da olabilir, yani birkaç ekibin oraya gitmesi gerek." Stephen Bollivant'a işaret etti. "Orayı biliyorsun, değil mi? Ben de son birkaç gündür orada koşuyorum. Birlikte gidebiliriz."

"Orayı ben de avucumun içi gibi bilirim," dedi Mike Knox.

"Güneyi biz hallederiz," diye öneride bulundu Rhys. "Siz ikiniz köpekle birlikte kuzeye gidersiniz. Oralar daha yabanidir."

Derwent başıyla onayladı. "Brian?"

"Ben gölün etrafına bakmak istiyorum. Mike ve Rhys'la giderim."

"Brian," dedi Fleur kocasının koluna yapışarak ama Brian silkinerek ondan kurtuldu.

"Siz Maeve'le eş olun. Fleur'du, değil mi?" dedi Derwent. "Bu bölgeye göz atın. Arka bahçelere. Evlerin arkasından geçen bir patika var, öyle değil mi?"

"Bugün onunla karşılaştığımda gölgelerle ilgili bir şeyler söyledi," dedim. "Evinden gördükleri onu endişelendiriyordu."

"Onu suçlayamam." Rhys yüksek sesle güldü. "Buralarda neyle karşılaşacağını asla bilemezsin."

"Peki ya ben?" Gary'nin sesi titriyordu. "Ben ne yapayım?"

"Polisler gelene kadar burada beklemen gerek. Ne de olsa ihbarı yapan sensin." Derwent onu başından savmak istercesine sırtını döndü ve Gary'nin suratında katıksız bir öfke gördüm.

"Senin de bildiğin gibi eğer annemi bulursak bizimle gelmek istemeyebilir," dedim kütüphanenin önünde nasıl davrandığını hatırlayarak. "Burada kalırsan seni arayıp onu bulduğumuz yere çağırabiliriz. Arama ekiplerinden birinde olursan sana ulaşamayabiliriz."

"İyi tespit!" dedi Mike Knox. Ona gülümsedim, desteğine minnettardım.

"Tamam." Brian'ın telefonu elindeydi. "Bölgenin haritasını bulduk. Hadi şimdi herkesin nereye gideceğini bilip bilmediğini kontrol edelim."

İnsanlar küçücük ekranda haritayı görebilmek için adamın başına toplandı. Bir yandan da eşleriyle durumu değerlendiriyorlardı. Fleur'la konuşmaya bile yeltenmedim. Tek başına dikiliyordu ve ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

O kadar da kötü değildi.

"Birbirinizle ve Gary'yle devamlı iletişim içinde olun," dedi Brian. "Eşinizden uzaklaşmayın. Giysi ya da ipucu olabilecek bir şey görürseniz hepimizi haberdar edin."

"Sokağın WhatsApp grubunu kullanın," dedi Mike. "O zaman hepimiz görürüz."

"Herkes ne yapması gerektiğini biliyor mu?" dedi Brian etrafına bakınarak. "Tamam mı? O hâlde başlayalım."

23

Arama grupları farklı yönlere dağılırken Fleur ve ben sessizce dikilip birbirimize baktık.

"Nereden başlamak istersin?" diye sordum onun mıntıkasında olduğumuzu düşünerek.

Omuz silkti. "Aslında hiçbir fikrim yok. Sen ne dersin?"

"Bence Jellicoe Çıkmazı'nın etrafındaki bölgeyi karış karış aramamız gerek. Evlerin arkasında bir patika olduğu doğru mu? Tabii bir de bahçeler var. Ön bahçelerden başlayabiliriz."

"Nasıl istersen."

Sanki arama çalışmalarını lüzumsuz buluyormuş gibi tamamen kayıtsızdı.

"Fenerin var mı?"

"Evet." Bana titrek bir mumdan azıcık daha fazla işimize yarayacak küçük bir fener gösterdi. Benimki onunkinin yanında stadyum ışıkları kadar parlaktı.

"Harika," dedim. "Bahçeleri bölüşelim diyecektim ama şimdi tekrar düşününce vazgeçtim. Birlikte bakalım. Neticede birlikten kuvvet doğar."

Omuz silkti ve dönüp yanımda yürümeye başladı. Adımlarımı kısaltarak ona ayak uydurdum fakat tek yapabildiğim dirseklerimizi tokuşturmak oldu.

"Pardon."

"Önemli değil."

"Sen iyi misin?" diye sordum lafı dolandırmaktan vazgeçerek. "Gecenin körü olduğunun farkındayım ama..."

"Canımı sıkan o değil." İç çekti. "Sorun yok. İyiyim."

"Düşündüm de... eğer yanlış bir şey yaptıysam..."

"Sen mi?" Tiz, abartılı bir kahkaha patlattı. "Seninle hiçbir ilgisi yok. Bana güvenebilirsin."

O hâlde neden cadalozluk ediyorsun? Hıncımı elimdeki fenerden çıkardım. Onu o kadar çok sıktım ki kauçuk kaplaması isyan edercesine gıcırdadı. "Pekâlâ. Buradan başlayalım."

1 numaranın bahçesi otlar tarafından istila edilmişti ve içlerinden birine bodoslama dalınca varlığından haberdar olduğum örümcek ağlarıyla doluydu. Ben suratımı ovuştururken Fleur da saçlarımdaki örümcek ağlarından kurtulmama yardım etti.

"Çok iğrenç," dedim. Tüylerim diken diken olmuştu.

"Uzun zamandır kimse buraya el sürmedi." Başıma kötü bir şey gelmesinden olacak ki Fleur'un keyfi şimdi biraz yerine gelmişti. "Bu ev asırlardır boş. Sahibinin kim olduğunu bile bilmiyorum. Arka bahçe daha da beter durumda."

Ürperdim ve devasa deve dikenlerinden korunmak için svetşörtümün yenini parmaklarıma kadar çektim. "Bahçe eldiveni takmalıydım."

Fleur deve dikenlerinin üstüne çıkıp tepinince fenerimi iyiden iyiye serpilmiş, koyu bir karaltı gibi görünen ortancanın arkasındaki boşluğa tutabildim.

"Teşekkürler. Bunun çok yardımı oldu."

"Öyle olduğundan emin değilim. Dallarını kırmadan deve dikenlerini aşamaz."

Haklıydı fakat insanların sincaplara taş çıkarırcasına en olmayacak deliklere girdiği, en olmayacak yerlerde bulunduğu arama kurtarma çalışmalarına katılmıştım. En son aklınıza gelecek yer en iyi saklanma yeriydi ne de olsa. Ne yazık ki kendimi ele vermeden bunu Fleur'a söylemem mümkün değildi.

"Yine de her yere bakalım. Böylece geri dönüp sorduklarında onu gözden kaçırmadığımızdan kesinkes emin olabiliriz."

Fleur'un sessizliğini benimle aynı fikirde olmadığına yordum ama dalları çekmeme yardımcı olarak bahçede dolaşmayı sürdürdü. Bir kaldırım taşına takılıp da öne doğru tökezlediğimde beni kolumdan yakaladı ve öylece durup kendimi toparlamamı bekledi.

"Dikkatli ol."

"Deniyorum. Burası resmen bubi tuzaklı."

"Satın aldığımızda bizim evimiz de böyleydi."

"Gerçekten mi?" Çıkmazdaki ikinci ev şimdi pek bakımlıydı; çimler öyle güzel biçilmişti ki kadifemsi tüyleri andırıyordu, garaj yolu yabani otlardan arındırılmış, sonra da basınçlı hava hortumuyla ameliyathane titizliğinde temizlenmişti.

"Elimizde avucumuzda ne varsa hepsini buraya gömdük." Zoraki bir kahkaha daha patlattı. "Sonsuza dek burada yaşayacağız."

"Sonsuza dek aynı yerde yaşama konseptinin yılmaz savunucularından biri değilim." Bir yağmur suyu kanalının arkasına bakıyordum. "Yerler insan hayatının farklı evreleriyle özdeşleşir. Bu ev artık size hitap etmiyorsa başka bir yere taşınmalısınız."

"Normalde nerede yaşıyorsun?"

"Londra'da bir apartman dairesinde."

"Kiracı mısın?"

"Josh'un evi." *Ve orada yaşamıyor ama şimdilik bu ayrıntıya takılmayalım.*

"Tapuya adını yazdırmalısın. Erkek arkadaşına sakın kira ödeme. Bir gün ayrılırsanız o ilişkinizden kâr sağlarken sen gidecek hiçbir yerin olmamasının yanı sıra kanıtın da olmadan dımdızlak ortada kalırsın."

"Tamam." Haklıydı ama bu ilişkilere alışveriş gözüyle bakmanın son raddesiydi. Romantik bir ihtiras ânında erkek arkadaşımın evinin tapusu üstünde pazarlık yaptığımı hayal etmeye

çalıştım ama başaramadım. Gerçi benim bir dikili taşım bile yoktu. İlişkilerime iş anlaşması gözüyle baksaydım şimdi belki daha iyi durumda olurdum. "Bu konuyu açmak öyle kolay değil. Çoğu insan aynı evde yaşarken ayrılık düşünmek istemiyor."

"O insanların düşüncelerini tekrar gözden geçirmeleri gerek. Para ve aşk birlikte yürümez." Omuz silkti. "Erkek arkadaşın –Josh'tu, değil mi?– seni dairesine ortak etmek istemezse onunla ilişkine son vermelisin. Bu esaslı bir test olur. Böylece seni sadece kullanıyor mu, yoksa seni gerçekten önemsiyor da iyiliğini mi istiyor anlarsın."

"Bu hiç aklıma gelmemişti," dedim bütün samimiyetimle.

"Kadınların para meselesini ciddiye alması hiç beklenmez. Hâliyle her zaman kazıklanırlar."

"Her zaman mı?"

Gözlerini devirip yürümeyi sürdürdü. Ona itaat ederek peşinden bir sonraki bahçeye girdim. Burası onun bahçesiydi ve boş olduğu ortadaydı.

Karşılıklı sessiz bir mutabakatla konuşmamızı aramayla sınırlandırdık. Şuradaki arabanın arkasında bir şey var mıydı? Yoktu. Peki o araba aslında kimindi? Judy'nin oğlu Tom'undu ki bu hemen ilgimi çekti.

Fenerimi arabanın arka tamponunda gezdirerek plakasını ezberledim. Gümüş grisi bir Mercedes'ti, iki yaşındaydı, tekerlekleri çamurluydu ama lüks bir arabaydı.

"Önümüzdeki hafta geleceğini sanıyordum."

"Muhtemelen yine gelir. Fırsatını buldukça uğruyor. İşi yüzünden sık sık seyahate çıkmak zorunda kalıyor, o yüzden geceyi burada geçirip sabah erkenden yollara düşüyor."

"Ne iş yapıyor?"

"Hiçbir fikrim yok. Yalnızca arabayı görüyorum. Bir keresinde Brian'ın arabasının arkasına park ettiğinden kapılarını çalmak zorunda kalmıştık ve Judy olayı büyüttükçe büyütmüştü. Arabasını çekmesi için onu uyandırmak istemedi." Fleur bur-

nundan güldü. "Ah şu erkekler ve korumacı anneleri. Hiçbirinin yetişkin gibi davranmamasına şaşmamalı."

"Brian'ın annesi de öyle mi?"

Gözlerini devirdi. "Söylesem de inanmazsın. Brian'a kendi gömleklerini ütülettiğim ve ara sıra yemek yaptırdığım için şeytanın vücut bulmuş hâliyim."

"Klasik İrlandalı anne modeli."

"Brian da öyle diyor. Kendine hâkim olamadığını söylüyor."

"Denediklerinden pek emin değilim," dedim kendi erkek kardeşim Dec'i ve annemin onun üstüne nasıl titrediğini düşünerek. Dec asla hata yapamazdı. "Peki iyi biri mi? Yani şu Tom?"

Fleur omuz silkti. "Bana iyi biriymiş gibi gelmedi. Gerçi yarı çıplak ve yarı uykulu vaziyetteyken görgü kurallarını pek önemsediğini sanmam. Arama çalışmalarına katılmadığı gözümden kaçmadı. Belki de Judy onu uyandırmayı uygun görmemiştir."

"Judy'den daha çok işimize yarayabilirdi. Kimsenin sağlam gözüyle bakacağı türden biri değil, yanılıyor muyum?"

Burnundan güldü. "Göründüğünden daha sağlamdır. Ayrıca benden daha zindedir. İstisnasız her gün ormanda yürüyüşe çıkar, sağlık merkezinde yüzer ve dans dersine gider. Sürekli hareket hâlindedir." Fleur utanmış gibi bluzunu çekiştirdi. "Ondan biraz feyzalmam gerektiğini düşünüyorsan yanılmıyorsun. Zamanımın çoğunu masa başında otururak geçiriyorum."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" dedim hiç düşünmeden. Kaşlarını çattı.

"Çalışıyor musun?"

"Ah, şu sıralar değil." Sesimi alçalttım. "Sesimizi yükseltmesek iyi ederiz. Komşuların çocukları hâlâ uyuyor olabilir."

3 numaraya geçtik.

"Şunu budasan iyi edersin." Önceki gün beni mağlup eden devasa çalıyı işaret etti. Yeni Maeve'in neşesini yansıtmayı beceremeyerek iç geçirdim.

"Bahçe işleri pek bana göre değil."

"Bunun erkek arkadaşın için sorun olacağını sanmıyorum. Muhtemelen başka... hünerlerin vardır. Maharetli birine benziyorsun."

"Ne demek istediğini anlamadım?" Bu karşınızdaki insanın ne demek istediğini bal gibi anladığınız fakat kulaklarınıza inanamadığınız zamanlarda sorduğunuz bir soruydu. Kendimi zorlasam bile ima ettiği şeyi anlamazlıktan gelemezdim.

"Cinsellik üzerine kurulmuş ilişkilerin uzun ömürlü olmayacağını biliyorsundur. Birbirinizden ne kadar hoşlanırsanız hoşlanın zamanla o da geçer. Sonra baş başa kalırsınız." Dudak büktü. "Seninle sevişmekten sıkıldığında seninle ilgilenmeyi sürdüreceğinin hiçbir garantisi yok."

Bu beni konuşmayı derinleştirmekten alıkoymak üzere sarf edilmiş sürtükçe bir laftı ve Fleur bunu söyledikten sonra yanımda daha fazla oyalanmadı. Stephen Bollivant'ın evine geçmişti. Ben de geride kalan bahçeleri ağır bir sessizlik içinde tarayarak onu takip ettim.

Ön bahçeleri aramak nispeten daha kolaydı. Asıl mesele, evlerin arkasından geçen patikayı aramaktı. Ağır ağır yürüyüp 9 numaralı evin oradan patikaya çıktık. İki tarafı da yabani otlarla kaplıydı ve çok geçmeden uzun dallarıyla dört bir yanı istila etmiş bir böğürtlen çalısına dalarak başımı belaya soktum. Karanlıkta giysilerime ve tenime takıldılar. Minik kancaları andıran sivri dikenleri saçıma gömüldüğünde durdum.

"Bekle bir dakika, takıldım."

Fleur beni duymazdan gelerek yürümeyi sürdürdü. Patikadan aşağı inmeye başladığımızda öne geçtiğinden fenerimi ona vermiştim. Şimdiyse bir köşede gözden kaybolmasını izliyordum. Köşeden dönmesiyle fenerin ışığı sanki Fleur feneri söndürmüş gibi aniden yok oluverdi. Fleur'un feneri yanımda olmasına yanımdaydı fakat ışığı o kadar güçsüzdü ki iki elimin de boş olmasının daha önemli olduğuna kanaat getirip onu cebime attım ve ay ışığına bel bağladım. Gece açık ve ılıktı, havada

bahçelerdeki ve patikanın iki yanındaki çiçekli bitkilerin kokusu vardı. Başka şartlar altında karanlık çöktükten sonra burada gezmek hoşuma bile gidebilirdi. Böğürtlen çalısıyla boğuşurken geceleri ortaya çıkan küçük hayvanların minicik hareketlerinin farkındaydım: onca sevimli memeli dururken pek tabii farelerle karşılaşacaktım. Bir şey ayağımın üstünden geçiverince çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Debelenerek ve saçlarımın birazını da feda ederek böğürtlen çalısından kurtuldum ve böğürtlenlerden olabildiğince uzak durmaya çalışarak yürümeyi sürdürdüm.

Evlerin arka tarafları benim için büyüleyiciydi çünkü burada yaşayan insanlar hakkında yeni fikirler edinmemi sağlayan kişiye özel küçük dünyalara benziyorlardı. Sürekli Jellicoe Çıkmazı'nda yaşasam evimin arkasından geçen bir patika olmasından hoşlanıp hoşlanmayacağımdan emin değildim. Bu evimizin arka tarafının sandığımız kadar mahrem olmadığının iyi bir hatırlatıcısıydı. Oturma odasındaki gibi orada da rolden çıkmamamız gerektiğini düşündüm ve neler yapmamızın icap edeceğini merak ettim. Yemek pişirirken nasıl romantik olunurdu? *Birbirimize dokunmadan edemiyormuşuz gibi davranarak,* dediğini hayal ettim Derwent'ın ve bunu düşünmek bile kızarıp bozarmama yetti.

Fleur'u ya da en azından çalıların arasından fenerin ışığını görmeyi bekliyordum fakat U şeklindeki patikada epeyce ilerlememe rağmen yumuşak karanlıktan başka hiçbir şey göremedim.

Holmwood'a giden patikaya çıktım ve Derwent'ı geri dönüş yolunda görme umuduyla patikanın aşağısına doğru uzun uzun baktım ama ıssız görünüyordu. Yanımda olmasını istediğimi fark ettiğimde ılık havaya rağmen tüylerim diken diken oldu. Evlerin arkasındaki patikanın ikinci yarısına daldım. Bu tarafta yürümek daha kolaydı çünkü sağ tarafımda yükselen demiryolu yüzünden çitlerle çevrilmişti ve bu da dikenli çalıları kontrol altında tutmuştu.

Arkamdan gelen bir ses dikkatimi çekti. Durup nefesimi tutarak kulak kabarttım. Derken bir ses daha duydum. *Bir dal çıtırtısı*, diye düşündüm. Patikada biri ya da bir şey vardı. Gözlerimi iyice belertip karanlığa baktım ama hiç kimseyi göremedim. Gillian Holding ya da onu aramaya çıkanlardan biri olabileceğinden seslenmek için ağzımı açtım fakat içgüdülerim bana engel oldu. Gillian, ayakkabıları ayağına birkaç numara büyük olduğundan ayaklarını sürüye sürüye yürürdü. Arkamdaki ise ses çıkarmamaya çalışıyordu.

Biri orada olduğunu bilmemi istemiyordu.

Onun da durduğu, yürümeye devam etmemi beklediği hissine kapıldım. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Biber gazımın ya da daha da iyisi, copumun yanımda olmasını diledim. Şu anda dairemde öylece duran telsizle destek çağırmak için yanıp tutuşuyordum.

Gary olabilir miydi? Yutkundum. Hem gerçekten huzursuz olmuş hem de sinirlenmiştim. Bu bir şakaysa espri anlayışıma kesinlikle uymuyordu. Etrafıma bakındım ve sağımdaki tel örgüde bir açıklık gördüm. O açıklığa daldım ve yüzümü dalayan ısırgan otlarını savuşturduktan sonra sessizce sürünerek kocaman bir çalının ortasında durdum. Kıyafetlerim koyu renkliydi ve çalı epey gür yapraklıydı. Arkamdaki aşağı yukarı nereye bakacağını bilmediği sürece görünmez olmalıydım.

Ben orada kıpırdamadan dururken saniyeler uzadıkça uzadı. Kaslarım hayıflanmaya başladı. Dahası sırtımın tam ortasındaki böcek ısırığını kaşımamak için kendimi zor tutuyordum. Tam aşırı tepki verdiğimden –aslında arkamda bir ses duymadığımdan ve tüm bunların hayal gücümün bir oyunu olduğundan– şüphelenmeye başlamıştım ki patikada bir figür peyda oldu. Bir adam hafif fakat seri adımlarla önümden geçip ileride gözden kayboldu. Koyu renkli kıyafetleriyle atletik ve sessiz adımlarını seçebildim fakat çalının dalları ve tel örgü beni sakladığı kadar onu da saklıyordu.

O anda önümde çok zor bir seçim vardı. Köpek bakıcısı Maeve Kernaghan riske girmezdi. Can havliyle kendini güvenli bir yere atar, muhtemelen erkek arkadaşını bulup onun arkasına saklanırdı. Ne var ki Dedektif Çavuş Maeve Kerrigan sabahın o kör saatinde gölgelerde kimin kol gezdiğini ve ne haltlar karıştırdığını öğrenmek için yanıp tutuşuyordu. *Bizim rakamızla ilgisi yok*, derdi Derwent muhtemelen ve muhtemelen haklı da çıkardı ama Tom Thwaites'in arabası annesinin evinin yanına park edilmişti. Jellicoe Çıkmazı'nın yeni sakinlerinden işkillenmiş ve onlara daha yakından bakmak istemiş olamaz mıydı? Ürperdim. Onun hakkında bildiğim tek şey komşular arasında popüler olmadığı ve yanlış insanlarla düşüp kalktığıydı. Arabasına bakılırsa lükse düşkündü. Çok ciddi bir suçla bağlantılı olduğu düşünülüyordu. Ve West Idleford'da ne yaptığımızı öğrenirse pek mutlu olmazdı.

Bu kadarı yeterdi; durumun kontrolünü ele geçirmek için öyle ya da böyle bir şey yapmak zorundaydım. Bir çalının arkasında saklanıp kurtarılmayı beklemek hiçbir işe yaramazdı. Patikada ilerlemeyi sürdürürsem ona rastlayabilirdim fakat silahsızdım ve Derwent'ın nerede olduğunu bilmiyordum. Üstelik yakın dövüşte şansın benden yana olmadığını bilecek kadar çok boğuşma yaşamıştım. Her şeyden evvel bu adamın kimliğini tespit etmeliydim, sonrasında onu tutuklayıp tutuklamamayı düşünebilirdim. Demiryoluna çıkan bayırdaydım. Eğer burada koşarsam aşağıyı daha iyi görürdüm ve otların bürüdüğü patikada yürümeye çalışan yabancıya yetişirdim.

Peki ya beni ararken Fleur'a rastlarsa ne olurdu?

Mantığımın sesi, bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmadığını söyledi. Fleur'un zarar görmesini istemiyordum ama adamın dikkatini dağıtmak açısından bulunmaz bir fırsattı ve eğer adam Fleur'la itişip kakışmaya dalarsa ona karşı bir şansım olabilirdi. Ayrıca ileriden gelen boğuşma sesleri duyar-

sam adımlarımı hızlandırırdım. Fleur beni yalnız bıraktığını düşünse de kendisi yalnız değildi.

Beni güzelce saklayan çalının dallarının arasından fırlayıp bayırın tepesine çıkan ve saklanacak pek bir yer olmayan açık araziyi boylu boyunca aşmaya odaklandım. Eğilerek olabildiğince çabuk hareket etmeye çalışıyordum. En tepedeki duvarın üstünden kimseye görünmeden hızlıca atladım ve kendimi rayların önünde buldum. Raylar boyunca koşmaya niyetliydim. Diğer tren istasyonlarıyla kıyaslandığında Idleford kış uykusundaydı. Yoğun saatlerde bile saatte iki tren geçiyordu. Bir iltisak hattının sonunda olduğundan trenlerin geç saatte buradan geçmesi için ortada hiçbir sebep yoktu. Demiryolunda en erken sabah altıya kadar trafik olmayacaktı.

Yine de rayların ortasında dikilen karaltıyı görünce katışıksız bir korkuya kapıldım. Bu seferki korkum kendim için değil, tıpkı bir kefen gibi omuzlarından sarkan geceliğiyle orada öylece dikilen kadın içindi.

Gillian Holding'i bulmuştum.

24

Hiç kıpırdamadan duruyor, elleri iki yanından sarkıyordu. Bana arkası dönüktü ve anlayabildiğim kadarıyla orada olduğumun farkında değildi. Aklımdan geçen ilk şey ona seslenmek oldu ama sonra vazgeçtim. Onu korkutmak istemiyordum. Ağaçların arasından sonsuzluğa doğru göz alabildiğine uzanan karanlık bir demiryolunda peşinden koşmayı ise hiç istemiyordum; ahşap traverslerin arasındaki gevşek taşlar yüzünden birimiz düşüp ayak bileğimizi kırabilirdik.

Her şeyin bir sırası vardı. Cep telefonumu çıkardım ve Derwent'a alelacele bir mesaj yazmaya koyuldum. Ona nerede olduğumu, neler olduğunu, onu arayamadığımı çünkü gürültü yapmaktan korktuğumu fakat desteğe ihtiyacım olduğunu yazdım. Cevap verdiğinde o kadar çok rahatladım ki az kalsın dizlerimin bağı çözülecekti: Kendimi telefonların çekmediği bir yerde olduğuna ve bu işi tek başıma halletmek zorunda kalacağıma inandırmıştım.

Dayan. 999 yolda.

Bayan Holding'in tel örgüyü aşıp demiryolunu fuzuli işgal etmesi iyi haberdi; polislerin olay yerine hızla intikal etme ihtimalini ikiye katlıyordu çünkü esasen bu artık Toplu Ulaşım Polisi'nin sorunuydu. *Daha doğrusu onlar gelene kadar benim,* diye hatırlattım kendime ve temkinli adımlarla raylara çıktım.

Derwent'a neden görüşü yapmak istemediğimi söylememiş, Bayan Holding'i korkutmak istemediğimden ses çıkarmaktan kaçındığımı sanmasına izin vermiştim. Bu kısmen doğru olsa da hikâyenin yalnızca bir parçasıydı. Bir gözüm rayların sol tarafında kalan, beni takip eden adamı en son gördüğüm arazideydi. Şayet Gillian Holding bağırır ya da kaçarsa adamın dikkatini çekerdik ki bu da beni endişelendiren şeylerin bir diğeriydi. Matematiksel açıdan bakıldığında artık yalnız değildim ama karşısında hepi topu bir ben, bir de yaşlı bir demans hastası olduğunu fark ettiğinde adamın pes edip kaçacağını hiç sanmıyordum.

Gelgelelim Gillian Holding'in yardıma ihtiyacı vardı. Burada öylece durup ikimizi birden kurtarmalarını bekleyemezdim. Varlığımı fark etmesi için alçak sesle mırıldanarak yavaşça ona doğru yürüdüm. Başını yana çevirip kulak kabarttı fakat onun dışında kımıldamadı.

"Bayan Holding? Ben Maeve. Dün tanışmıştık, hatırlıyor musunuz? Kütüphanede. Sonra da buraya kadar birlikte yürümüştük. Yanlış hatırlamıyorsam dinlemek için kitap ödünç almıştınız. *Middlemarch*..." Ses tonumun onu yatıştırmasını umarak aklıma geleni söylüyordum. "Benimle gelmeye ne dersiniz? Bu taraftan?"

Bir anda çılgına dönmesini bekleyerek tek elimi nazikçe dirseğine koydum. Ne var ki benimle geldi. Uysal ve sakindi, tıpkı bir uyurgezer gibi kendi dünyasında kaybolmuştu. Teni buz gibiydi. Onu setin yan tarafındaki küçük tuğla duvara doğru götürdüm. Duvara oturdu. Ben de yanında durup svetşörtümü çıkardım.

"Üşümüş gibisiniz? Sizi biraz ısıtalım." Svetşörtümü omuzlarına sardım. Fark etmemiş gibiydi ama omuzlarını silkip onu üstünden atmadı da. Dudaklarını kıpırdatarak öylece boşluğa bakıyordu.

"Daha iyi misiniz?" Çömelip onunla göz teması kurmaya çalıştım. "Neler oluyor, Gillian? Her şey yolunda mı? Burada ne işin vardı?"

"Kaçacaktım." Elini belli belirsiz kaldırıp rayları işaret etti.

"Kaçmak mı istedin? Neyden?"

"Buradan." Huzursuzca geceliğinin kumaşını çekiştirdi. "Bilirsin işte. İblisten."

"İblisten mi?" diye tekrarladım. "Ne demek istiyorsun?"

"Kimse beni dinlemiyor. Ama görüyorum. Her şeyi görüyorum."

"Evinden mi? Ne görüyorsun?"

"Onları birlikte görüyorum. Bu hiç doğru değil. Yapmamalı. Ama yapıyor. Hepsi yapıyor. İğrenç. Hepsi iğrenç." Hakiki bir öfkeyle konuşuyordu. "William canımı sıkıyor. Uykudayken bile. Bilmediğimi sanıyor ama biliyorum."

"William mı?"

"Kocam."

"Gary'nin babası mı?"

"Elbette Gary'nin babası. Başka kimi kastetmiş olabilirim?"

Gary babasının öldüğünü söylemişti. Kale alma seviyemi o doğrultuda ayarladım.

Kafasını yana yatırdı. "William kötü biri değil, elbette. Diğeri gibi değil. Ama takıntılı. Hepsi öyle."

"Diğeri kim?"

"İblis dediğim. Sürekli sırıtıyor." Gözlerini yumdu ve suratı acı çeker gibi çarpıldı. "Gerçek yüzünü göremiyormuşum gibi. Onu gördüğümü biliyor. Biliyor. Başını kaldırıp ona baktığımı gördü. Ben de onu gördüm. Onu gördüm."

Huzursuzluğu gittikçe artıyor, vücudu içten gelen ürpertilerle sarsılıyordu. Kollarımı ona doladım ve kan akışını hızlandırmak için kollarını sıvazladım.

"Tamam. Her şey yoluna girecek, Bayan Holding."

Az evvel boş boş bakan gözlerini fal taşı misali açıp doğrudan bana baktı. Kendindeydi. "Bence beni öldürmeyi deniyor. Hatırlarsın, değil mi? Eğer ben ölürsem. Onun yaptığını anlarsın."

Gary aklı başında gibi konuştuğunu ama söylediklerinin deli saçmasından ibaret olduğunu söylemişti. Karşımdaki kadına tekrar baktım ve, *Ama ben ona inanıyorum*, diye düşündüm.

"O kim, Bayan Holding? Sizi kim tehdit etti?"

"Anne!" Feryat arkamdan gelmişti. Sesin geldiği tarafa baktığımda Gary'nin rayların yanından bize doğru koştuğunu gördüm. Arama kurtarma çalışmalarına katılan gönüllülerden birkaçı ya tekli ya da ikişerli gruplar hâlinde arkasından geliyordu. Yaklaştıkça kim olduklarını seçebilmeye başladım: köpeği tarafından peşi sıra sürüklenen Stephen Bollivant, telaşlı adımlarına ayak uyduran Brian Nolan'la birlikte onları sollamak üzere olan Derwent, onlardan epeyce geride kalmış olan Rhys Vonn ve Mike Knox ve yanlarında siyah kıyafetli bir adam daha. Fakat bu adamı tanımıyordum. Rayların diğer tarafından ikinci bir bağırtı yükseldi ve reflektif yelekli iki polis memurunun ellerinde fenerlerle istasyon tarafından bize doğru koştuklarını gördüm.

"İşte, geldiler," dedim neşeyle ama döndüğümde Bayan Holding'in suratının kül gibi olduğunu gördüm. Gözleri belermiş ve bir noktaya sabitlenmişti. Nefesi kesildi, sendeledi ve onu yere yığılmadan tam zamanında yakaladım.

*

"Onun kokusunu alacağını bilmeliydim. İz sürme köpeklerinden daha iyisin. Sana bir tasma takmalı ve seni kendi hâline bırakmalıyız."

"Teşekkürler," dedim kuru kuru ve parmaklarımı Derwent'ın elime tutuşturduğu buharı üstünde fincana doladım.

Karşılıklı anlaşarak ilk fırsatta olabilecek en usturuplu şekilde komşuların yanından ayrılmıştık. Gillian Holding ve oğlu, Gary'nin itirazlarına rağmen hipotermi tedavisi görebilmesi için ambulansla hastaneye götürülmüştü.

"Eve gidip yatması gerek," dedi nazik fakat kararlı sıhhiyecilere.

"Baştan aşağı muayene edilmesini istiyoruz. Bacağında derin bir kesik var," dedi iki sıhhiyeciden daha yaşlıca olanı. "Çok uzun süreceğini sanmıyorum."

"Biraz dinlenmesi lazım."

Görebildiğim kadarıyla Gary gözyaşlarına boğulmak üzereydi. Yanına gittim.

"Bana kalırsa onu götürmeleri çok iyi olur, Gary. Başına ne geldiğini bilmiyoruz, öyle değil mi? Doktor muayenesinden geçmeli."

Suratı tam bir perişanlık timsaliydi. "Hastaneye gitmesi hoşuma gitmiyor."

"Onunla gelebilirsiniz," dedi sıhhiyeci neşeyle. "Arkaya binin. Hem yolda onu sakinleştirmemize de yardımınız olur."

Gary tüm gönülsüzlüğüne rağmen başıyla onaylayıp aracın arkasına bindi. Ambulans son sürat Jellicoe Çıkmazı'ndan ayrılırken kalabalığın morali yerine geldi.

"İyi iş çıkardık." Rhys Vonn her zamanki kendini beğenmişliğiyle gerindi. "Hep birlikte bana geçelim mi? Bence bu geceden sonra hepimiz bir içkiyi hak ettik."

Klaus tarafından çekiştirilen Stephen Bollivant çoktan kendi evine yönelmişti. "Size iyi eğlenceler."

"Tam bir mızıkçı." Vonn, Derwent'a döndü. "Bari siz teklifimi geri çevirmeyin."

Derwent başını iki yana salladı. "Neredeyse gün doğacak."

"O hâlde kahvaltıya gelin." Vonn sertçe Derwent'ın sırtına vurdu. "Geri kalanımız Buck's Fizz ya da Bloody Mary'yle

kafayı çekerken siz kös kös oturup domuz pastırmalı yumurtanızı yersiniz."

"Biraz dinlenmem gerek. Ayrıca Maeve de yorgunluktan ayakta duramıyor."

Yorgundum; o anda da ağzımı ardına kadar açmış, esniyordum. Öyle ki çenem kütledi.

"Evet. O kadarını görebiliyorum. Onu yatağa götürmek için sabırsızlandığına kalıbımı basarım," dedi Vonn, Derwent'a kıs kıs gülerek. Josh'un yüzünü göremiyordum ama Vonn'un suratındaki sırıtışın silinmesini zevkle izledim.

"Ben gelirim, Rhys," dedi Mike Knox. "Başka gelen var mı?"

Brian başıyla onayladı. Tanımadığım şu siyahlı adam da öyle. Derwent beni onun Tom Thwaites olduğu ve yanlarından ayrılmamdan sonra arama kurtarma çalışmalarına katıldığı konusunda fısıltıyla uyarmıştı. Kısa ama sağlam yapılıydı, saçları seyrelmişti ve sakal mı bırakıyor diye düşünmeme neden olacak denli tıraşsızdı. Onu bilhassa göz korkutucu bulmadım, ta ki bana bakana kadar. Gözlerinde boşluktan başka hiçbir şey yoktu. Aynı boşluğa kodese attığım katillerde de rastlamıştım: Görür görmez şeytaniliğini sezdiğiniz derin bir boşluk.

Fakat Gillian Holding'i aramaya zaman ayırdı, diye hatırlattım kendi kendime. Bu şeytani bir davranış değildi.

Bakışları üstümden kayıp geçmişti ama şimdi artan bir ilgiyle bana geri döndü ve o anda mantığım uçup gitti. İçgüdüsel olarak Tom Thwaites'le arama mesafe koymak için hareketlendim ve yanlışlıkla Brian'a çarptım.

"Fleur nerede?"

Huzursuz görünüyordu. "O... şey... eve gitti."

"Benim fenerimle." Beni peşimdeki şahsın merhametine bırakarak. Gillian'ı bulduğuma pek tabii memnundum ama patikada sinsice gezen adamın kimliğini tespit etme fırsatını elimden kaçırdığım için keyifsizdim ve sinirim beni kabalaştırmıştı.

"Bunun için üzgünüm. Daha sonra geri getiririm." Suratımı ekşitti. "Sanırım bir hayli yorulmuş. Son zamanlarda doğru düzgün uyumuyor."

"Seni tek başına mı bıraktı, Maeve?" Derwent bütün heybetiyle gelip yanımda durmuş, Brian'a bakıyordu. "Hangi akla hizmet böyle bir şey yapabildi?"

"Bunu ona sorman gerek." Brian omuz silkti. "Neyse ki kimse zarar görmedi."

Ben de gecenin sonunun iyi bittiği konusunda onunla hemfikir oldum ve ardından Derwent'la birlikte eve yöneldik. Şimdi de mutfaktaki kanepede kıvrılmış, yatıyordum. Yorgundum ama gerginlikten uyuyamıyordum. Derwent da aynı hâldeydi ama o evin içinde volta atıp duruyordu.

"Yani Fleur siktirip gitti, öyle mi?"

"Pek anlaşamadık." Suratımı ekşittim. "Kendisi biraz alıngan."

"Suratı sirke satıyor."

"Tabii bir de o var."

"Gerçi Brian fena birine benzemiyor." Derwent eline bir zarf alıp incelemeye koyuldu. "O tür insanların neden birlikte olduğunu hiç anlayamıyorum. Aralarında bir çekim var mı mesela?"

"Belki Fleur değişmiştir. İnsanlar değişir. Aynı yerden başlarlar fakat yaşları ilerledikçe farklı yollara saparlar. Her zaman olan şeyler."

Derwent kaşlarını çattı ama hiçbir şey söylemedi.

Gerindim. "Senden ne haber? Arama çalışmaları nasıldı?"

"Sinir bozucu. İdareyi tam olarak ele almadım. Önerilerde bulunmalarına izin vermek zorunda kaldım."

"Senin için kötü olmuş."

"Katmerli birer ahmak oldukları düşünüldüğünde evet, kötü oldu." Mutfak masasından bir sandalye çekip moralsizce oturdu. "Bollivant sessizdi ama ondan hoşlanmaya başladım. Sadece söyleyecek bir şeyi olduğunda konuşuyor. Rhys Vonn'un

çenesi hiç kapanmıyor. Adamın sesi hâlâ kulaklarımda. Ona tahammül edemiyorum."

"Hep birlikte miydiniz?"

"Hayır. Bir süre sonra herkes ayrıldı." İç çekti. "Kimse laf dinlemiyor. Başlarına buyruk takılıp boşa kürek çekip durdular."

"Tom Thwaites'i nerede buldun?"

"Gary'yi almak için Holdinglerin evine gittiğimde sokakta aylaklık ediyordu."

"Öylesine geziniyor muydu?"

"Annesini aradığını söyledi. Neden?"

Ona patikadaki adamdan bahsettim. Ben konuştukça kaşları biraz daha çatıldı. "Bana bahsetmedin."

"Fırsatım olmadı," diye karşılık verdim. "Arkamda birinin olduğunu fark ettim, saklandım, onu daha iyi görebilmek için önüne çıkmayı denedim ve o esnada Gillian Holding'i buldum. Sonra da sana mesaj attım."

"Ama tehlikede olduğunu söylemedin."

"Çünkü tehlikede olduğumdan emin değildim," dedim yavaşça. "Yalnızca arkamdan biri geldi ve kimsenin onu duymasını istemiyormuş gibi hareket ediyordu. Belki de Gillian yüzünden sinirlerim bozulmuştu. Belki de tamamen masumane bir olaydı."

"Belki de değildi. Bir terslik olduğunu düşündün."

Başımla onayladım.

"Bana kalırsa endişelenmekte haklıydın. İçgüdülerin genelde yanılmaz. Fakat ne yazık ki seni başını belaya sokmaktan bir türlü alıkoyamıyor."

"Bir an için bana gerçekten iltifat edeceğini sandım ama iğneni batırmadan duramadın."

"O hâlde kendini tehlikeye atıp durmaktan vazgeç." Öne doğru uzanıp dirseklerini dizlerine dayadı, ciddileşmişti. "Her yere yetişemem, Maeve. Burada sürekli tehlikede olduğumuzu herkesten iyi biliyorsun. Eğer kim olduğumuz ortaya çıkarsa

işlerine çomak soktuğumuz insanlar ikinci kez düşünmeden icabımıza bakarlar. Başları zaten büyük belada. Eğer Judy ve Tom savunmasız insanların suistimal edildiği bir suç ağının parçasıysa onları ağır hapis cezaları bekliyor demektir. Daha da önemlisi, çok kötü insanlarla çalışıyor olmalılar. Bu konuda zaten birtakım söylentiler duyduk, değil mi? Ruth ve Alan seni Tom'un kötü insanlarla takıldığı konusunda uyardılar."

"Biliyorum."

"Hâliyle Tom'un malum dostlarından biri olabileceği için birinin seni takip etmesi hiç hoşuma gitmedi. Adamı ne zaman fark ettin?"

"Az önce de dediğim gibi Gillian Holding'i görmeden hemen önce. Sen yanındakilerle ayrıldıktan sonra."

"Kahretsin. Ve şu adamı doğru düzgün göremedin, öyle mi?"

"Koyu renk giysili bir adamdı. Ne yazık ki söyleyebileceklerimin hepsi bu kadar." Suratındaki ifadeyi görünce istemsizce sindim. "Görmek için elimden geleni yaptım."

"Biliyorum."

"Gillian Holding'in söylediği şey hiç aklımdan çıkmıyor." Gillian'ın söylediklerini demlik fokurdarken Derwent'a anlatmıştım. "Onu öldürmekle tehdit eden şu kişi. Patikadaki adam belki de oydu. Belki de peşinde olduğu kişi ben değildim. Onu diğer herkesten önce bulmaya çalışması gayet makul. Bu Gillian'ın icabına bakmak ve olaya kaza süsü vermek için ona altın tepside sunulmuş bir fırsattı."

"Bu da bir ihtimal," dedi Derwent ağır ağır.

"Ve hepiniz aynı anda çıkageldiğinizde kadıncağız bayıldı... Herkes bunun hipotermiden kaynaklandığını düşündü ama bence korkudandı."

"Sence adam orada mıydı?"

"Değildiyse bile Gillian orada olduğunu düşündü."

"Sorun da bu. Ona güvenilir bir tanık gözüyle bakamayız."

"Üstelik herkes oradaydı. Kimi kastettiğini bilmiyorum."

"*Sürekli sırıtıyor.* Kulağa Rhys Vonn gibi geliyor."

"Veya Brian," dedim adamları düşünerek. "Ya da Mike Knox. Pek konuşmuyor ama sakalı çok koyu olduğundan epey dikkat çekici bir gülümsemesi var."

"Stephen Bollivant da gerginlikten sırıtıyor."

Kafamı iki yana salladım. "Gerçek şu ki hepsi olabilir."

• • •

Fırsatlardan istifade etmek. Tabiatı gereği bunda iyiydi. Diğer herkes uzun uzadıya düşünürken o harekete geçerdi. Risk alır ve sonuçlarıyla ilgilenirdi. Onu muazzam kılan, durdurulmasını imkânsız hâle getiren de buydu.

Fakat belli ki bu defa kahrolası şansı yaver gitmemişti. Durumu azıcık bile lehine çevirememişti. Kale boştu ama o topu dışarı atmıştı.

Yorgunluktan düşüp bayılmanın eşiğinde olmasına rağmen sabahın yumuşak gri ışığında ormanda yürüyordu. Gözleri kararıyor, sanki kafasının içinde bir arı kovanı varmış gibi kulakları çınlıyordu. Normalde keyfini yerine getiren her şeyi denemişti ama son yaşananlar dinlenmeyi imkânsız hâle getirmişti. Sinirleri bozuktu, heyheyleri tepesindeydi. İyi hissetmesini sağlayacak bir şey yapmaya ihtiyacı vardı: Ya birini becermeli ya da birinin canını yakmalıydı. Dizginleri ele geçirip her şeyi yeniden hâle yola koymalıydı.

Her şeyin boka sardığı ânı saptamak için olup bitenleri kafasında tekrar tekrar canlandırıyordu.

Daha en başta boka sardı, diye düşündü. Şu yeni herif evinden çıkıp da sanki idare kendisindeymiş gibi caka satarak yanlarına geldiğinde. Oysa aradığı fırsat resmen ayağına gelmişti. Yaşlı kadın evinden çıkmıştı, kimse nerede olduğunu bilmiyordu, başına bir kaza gelmesi işten bile değildi ve

kimse ondan şüphelenmezdi. Ne var ki şu kendini beğenmiş piç kurusu Josh çıkagelmiş, ağırlığını koymuş ve düşünmeyi veya onlara ayak uydurmaktan başka bir şey yapmayı imkânsız kılmıştı. Herkese emirler yağdırıp durmuştu. Josh gibi biri söz konusu olduğunda buna doğal liderlik diyorlardı. Oysa sözünü dinlemezlerse başlarına geleceklerden korkmaları için onlara geçerli bir neden vermediği sürece *onun* dediğini hiç dinlemiyorlardı. Bu yüzden uysal, uslu, itaatkâr olanları severdi. Bir kez daha kendini Josh'un kız arkadaşını düşünürken, onu kaçırdığını hayal ederken buldu. Kız çığlık atabilirdi ama direnmezdi.

Şu yaşlı sürtüğün icabına bir bakabilseydi... Ama şu aptal karı yoluna çıkmıştı. Fırsatını bulduğunda yaptığının bedelini ödeyecekti. Böylece Josh'a da bir ders vermiş olurdu. İkisinin birden hayatını bir güzel mahvederdi. Tekmesini savurduğu çürük kütük nemli parçalara ayrıldı.

Aşağıda, gölün kenarında biri görüş alanına girdi: Okul üniformalı bir kız. Üzerinde ceketi vardı ama hava son birkaç güne nazaran daha serin olduğundan ve güneş de ortalıklarda görünmediğinden kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Kıza altıda orada olmasını söylemişti ve saat altıya beş vardı ama işte oradaydı. Tam da öğrettiği gibi erkenden gelmişti.

Kız onu bekliyordu.

Kız ne kadar şanslı olduğunun farkındaydı. *Kız* ona hayrandı.

Adımlarını hızlandırdı.

25

Ben merdivenden inerken Derwent ıslık çaldı. "Vay canına, çok... yorgun görünüyorsun."

"Teşekkürler, Josh. Gerçekten. Çok naziksin." Koridordaki aynada kendime baktım ve gözlerimin altında hiçbir kapatıcının kapatmaya yetmeyeceği morluklar olduğunu gördüm. "Bazı insanların aksine öğle vakti kestirmekte pek iyi değilimdir."

Derwent sırıttı. "Bu da bir beceri."

Bütün öğleden sonrayı oturma odasındaki kanepelerden birinde Pippin'le sarmaş dolaş uzanarak geçirmişti. İkisi de mışıl mışıl uyumuşlardı. Ben kendi odama çekilmiştim fakat çok geçmeden, duvarların oturma odasındaki her sesi olağanüstü bir verimle ilettiği kanıtlanmıştı. Zaman geçtikçe alt kattan gelen düzenli horultular daha da sinir bozucu bir hâl almaya başlamıştı. Perdeleri kapatıp kafamı iki yastığın arasına gömsem de alarm çalmadan sadece birkaç dakika önce sürüklendiğim rüyasız karanlık dışında uykuya dalamamıştım. Şimdi kafamın içi eski püskü paçavralarla dolu gibiydi. Duş almış, dantelli beyaz elbisemi giymiş, inanılmaz bir konsantrasyonla ve bir YouTube videosunun yardımıyla saçlarımı şekillendirmiş ve Georgia standartlarında bir makyaj yapmıştım. Hiçbiri kendimi daha iyi hissetmemi sağlamamıştı.

"Endişelenme. En azından oyunda uyuyakalmak için bahanen olacak."

"Uyumayacağım," diye çıkıştım. "*Bir Yaz Gecesi Rüyası*'nı severim. GCSE sınavı için ona çalışmıştım."

"Daha da iyi ya. Gününü güzelleştirecek tek şey bir sürü veledin birkaç saat boyunca Shakespeare'i katledişini izlemek. Daha önce hiç okul gösterisine gittin mi?"

"Ruth'un dediğine göre okul tiyatro oyunlarıyla ünlüymüş. Bunu her sene yapıyorlarmış ve yaz döneminin doruk noktasıymış. Bu civardaki kimse gösteriyi kaçırmazmış."

"Zaten biz de o yüzden gitmiyor muyuz?"

"Aynen öyle." Ona baktım. Polo gömleği ve kot pantolonuyla çok şık görünüyordu. "Bakıyorum da giyinmişsin."

"Bu muhitin şık gündelik üniforması bu. Yalnızca uyum sağlamaya çalışıyorum." Kolunu uzattı. "Hadi. Artık çıksak iyi olur. Başlangıç vuruşunu kaçırmayalım."

"Perdelerin açılmasını."

"Evet. O dediğinden."

*

Idleford Park Okulu'nda pahalı bir özel okulun bütün debdebesi görülebilirdi. Spor salonu ve kütüphane olarak kullanılan sağlı sollu modern eklentilerle genişletilmiş ana bina yüksek, Gotik Viktoryen tarzda bir malikâneydi. Okul geniş bir yeşil alana kurulmuştu. Oyunun sahneleneceği, çimenlik bir çukurdan ibaret olan amfitiyatro da buradaydı. Derwent arabayı uzun, alçak bir Bentley ile gıcır gıcır bir Range Rover'ın arasına park etti.

"Burası bir devlet okulu mu?"

"Teknik olarak," dedim. "Fakat ev fiyatları yüzünden bu muhite, çocuklarını buraya göndermeye gücü yeten varlıklı ailelerden başkası yerleşemiyor ve okula mümkün olan en iyi imkânları sunmak amacıyla bolca bağış toplamışlar. Belli ki okul epey rağbet görüyor."

"Neden çocuklarını sosyetik özel okullara göndermiyorlar?"

"Oxbridge. Devlet okullarından mezun öğrencilerin başvuruları öncelikli değerlendiriliyor. Bu çocuklar yüzme havuzu ve dört mevsim lakros sahası şöyle dursun, doğru düzgün bir kütüphanesi bile olmayan okullardan mezun olacak çocuklarla yarışacak fakat üniversiteler nazarında eşit değerlendirilecekler."

Derwent suratını ekşitti. "Herkes eşittir ama bazıları diğerlerinden daha eşittir."

Çimenlikten geçerek biletleri kontrol edip etkinlik programı dağıtan güler yüzlü iki kız öğrenciye doğru yürüdük. Derwent giysi seçimi konusunda haklıydı: Erkeklerin hepsi bir tür polo gömlek ve pantolon giymişti fakat bazıları hiçbir ironi emaresi sergilemeksizin tercihlerini süet mokasenlerden yana kullanmıştı. Derwent'in bu detayı atlamasına memnun olmuştum. Kadınlar sırım gibi kollarını sergileyen yazlık elbiseler ve bantlı sandaletler giymişti. Hem ışıltılı saçlar hem de elmaslar açısından ciddi bir eksiklik hissettim ve Derwent'ın elini normalde yapacağımdan biraz daha sıkı tuttum. Bana baktı ve kendi kendine gülümsedi. Okul hakkında her ne kadar birtakım şüphelerim olsa da amfitiyatro beni hayal kırıklığına uğratmadı. Yemyeşil bir kâseyi andıran amfitiyatro sıralar hâlinde yere saplanmış güneş enerjili fenerlerle ve çimenleri sıcacık, sapsarı bir ışıkla aydınlatıp yukarı bakıldığında yıldızları andıran peri ışıklarıyla süslenmişti.

Ruth bana oturma düzeninden bahsetmişti.

"Çukurun bir ucuna sahne kuruluyor ve zeminin düz olduğu yerde doğrudan sahneye bakan koltuklar var. Alan'la ben hep orada otururuz çünkü son zamanlarda vücudum yere oturamayacak kadar sertleşti ama eğer yanınızda bir örtü getirirseniz yan taraflardaki eğimli kısma oturabilirsiniz. İnsanlar yanlarında piknik sepeti bile getiriyor. Ses sistemi olduğundan hiçbir şeyi kaçırmazsınız. Bana kalırsa ılık bir yaz akşamı için harika bir etkinlik. Hatta romantik olduğu bile söylenebilir."

"O günler mazide kaldı, değil mi?" demişti Alan şen şakrak bir ses tonuyla ve eşinin suratının bir an için asıldığını görmüş-

tüm ama göz açıp kapayıncaya dek normale dönmüştü. Ruth'un duygusuzluk maskesinin ardında bir hayalperestin kalbi atıyordu.

Okul etkinlikten para kazanma fırsatını kesinlikle kaçırmamıştı. Tiyatronun girişinde üçgen flamalarla süslenmiş geniş bir kamelya vardı. Bir tabelanın üstünde ŞAMPANYA BARI yazıyordu. Bar resmen kuşatma altındaydı, önünde en az altı ayrı sıra vardı.

"Benim okulumda düzenlenen etkinliklerde bir bardak çay alabilen kendini şanslı sayardı," dedim.

"O da eline aldığında eğilip bükülen küçük plastik bardaklarda gelirdi." Derwent başını iki yana salladı. *"Benim zamanımda* diye başlayan cümleler kurmak için henüz çok genç olduğumu sanıyordum."

"Ah hayır, yanılıyorsun. O tür laflar edecek kadar yaşlısın."

Yan taraflardaki eğimli yerler kalabalıktı ve ortama, arada sırada patlatılan şampanyaların mantarlarından gelen pat sesleriyle zaman zaman yükselen kahkahaların yanı sıra derin bir uğultu hâkimdi.

"Pek boş yerimiz kalmadı," dedi üniformalı bir kız, pahalı diş tellerine rağmen her kelimeyi güzelce telaffuz ederek. "En üst sırada oturmak ister misiniz?"

"Kesinlikle," dedi Derwent gözünü bile kırpmadan. "Yolu göster." Sonra bana dönüp, "Hem daha iyi görürüz hem de sırtımızı dayayacak bir yerimiz olur," diye mırıldandı.

Onu bir ağacın dibine kadar takip ettim. Elindeki piknik örtüsünü yere serdi ve örtünün içinden Pippin'in tüylerinden bir bulut yükseldi. Tüylerin akşam esintisinde tiyatronun üstünde uçuşup insanların piknik sepetlerine doğru süzülüşünü izledim ve yüzümü ekşittim.

"Seviyeyi daha şimdiden düşürdük."

"Sadece otur ve bizimle hiçbir ilgisi yokmuş gibi davran." Etkinlik programlarını yanıma attı. "Ben gidip bize içecek bir şeyler alacağım. Hemen dönerim."

Kollarımı dizlerime dolayıp otururken geri dönmesinin asırlar süreceğini düşündüm ve etrafa bakınmaya başladım. Knoxlar amfiteatronun diğer tarafında oturuyorlardı. Alice Knox birbiri ardına açtığı saklama kaplarından çıkardıklarını ailesinin önüne koymakla meşguldü. Oğlanlar itişip kakışıyor, nedendir bilinmez kavga ediyorlardı. İsimlerini hatırlamaya çalıştım: küçük olanın adı Brody'ydi, büyük olanınkiyse... köpek adı gibi bir şeydi. Tip, evet, Tip'ti. Kısa bacakları, dar omuzları ve geniş kalçasıyla atletik bir vücuttan fersah fersah uzak olan annelerine çekmişlerdi ve vurdumduymaz çocuklardı.

Onlardan sonra Alan ve Ruth'u gördüm; şimdiye dek baş göstermeyen akşam serinliğine karşı omuzlarına aldıkları battaniyelerle önlerde oturuyorlardı. Buharı tüten termoslarından bir şey içiyor ve hâllerinden gayet memnun görünüyorlardı. Camilla başrolde olduğundan Vonnlar en ön sıraya yerleşmişti. Rhys kalabalığın içindeki bazı kimselere el sallıyor, sanki onu görmeye gelmişler gibi davranıyordu. Onu izlerken içimi bir huzursuzluk kapladı. Camilla'nın kız kardeşi Thea başını annesinin omzuna yaslamış vaziyette oturuyordu. Desteğe ihtiyacı olan o muydu yoksa Nicola'ya destek olmaya mı çalışıyordu merak ettim. Kadın bitkin görünüyor, ışığın düşürdüğü gölgeler çökük avurtlarını iyiden iyiye vurguluyordu.

"Al bakalım." Derwent bir bardağı burnumun dibine uzattı.

"Hızlısın," dedim şaşkınlıkla.

"Bar karizması. İnsanda ya vardır ya da yoktur." Oturdu ve kadehlerimizi tokuşturduk. "Bu çalışmaktan daha iyi değil mi?"

"Pete Belcott şu hâlimizi görseydi..."

"Ondan bahsetmeyelim." Beni dürtükledi. "Judy şurada, bak, Alan'la Ruth'un yanında. Oğlunu göremiyorum."

"Okul gösterisinin onun eğlence anlayışına uyduğunu hiç sanmıyorum."

Derwent güya öylesine etrafına bakınıp gördüklerini aklının bir köşesine not etti. "Barda Mike Knox'a rastladım. İyi birine benziyor."

Güldüm. "İyi birine *benziyor* ama asla iyi biri olduğunu söyleme tevazusunu göstermeyeceksin."

"Kimseye güvenmezsen hüsrana da uğramazsın."

"Arkadaş edinmekte ne kadar iyiyim demiştin?"

Derwent omuz silkti. "Çok fazla arkadaşı olan insanlara güvenmem. Kalabalığa karışıp kendileriyle yüzleşmekten kaçınırlar."

"Bu biraz karamsar bir yorum oldu. Senin için bile."

"Çok fazla insana ihtiyacım yok." Bana baktı. "İhtiyaç duyduklarım zaten yanımda."

Sahnenin dışında bir yerde tek bir flüt çalmaya başladı ve insanın iliklerine işleyen melodisiyle seyircilerden yükselen uğultuyu dindirip sessizliği sağladı. Flüte önce bir keman, sonra da bir çello katıldı ve onlara eşlik eden enstrümanların sayısı arttıkça müzik de yükseldi. Sahne ışıkları loşlaştı ve ellerinde birer ışık tutan altı dansçı sahneye fırladı. Farklı renklerde tiril tiril elbiseler giymişlerdi, bale ayakkabıları da elbiseleriyle aynı renkteydi: şeker pembesi, buz mavisi, gümüş grisi, su yeşili, açık leylak ve soluk sarı. Zarifçe dönüyor, ellerindeki ışıklarla karanlıkta desenler çiziyorlardı. Bu esnada siyah giyimli görünmez kimseler az evvel boş olan sahneyi boyalı ağaçlarla ve çiçeklerle doldurmuştu. Hâliyle ışıklar yandığında hiç yoktan bir orman peyda oluverdi. Bir kız yüzünü ellerine gömmüş, hıçkırarak ağlıyor, eteğinin katları uzun bacaklarının etrafında zarifçe salınıyordu. Sahnenin diğer tarafında bembeyaz gömlekli, keten pantolonlu fakat çıplak ayaklı iki genç adam karşı karşıya durmuş, sanki birbirlerini öldürmek ister gibi bakışıyorlardı. Derken takım elbiseleri ve kravatlarıyla yaşlıca adamları canlandıran iki aktör daha sahneye adım attı.

"Sinirlerim çok bozuk, efendim. Kızım Hermia'yı size şikâyet etmeye geldim."[4]

Oğlan saçlarına gri sprey boya sıkmıştı ve seyircilerden dalga dalga kıkırtılar yükselmesine neden olan titrek bir yaşlı adam sesiyle konuşuyordu. Oyuna çalıştığım lise yıllarımdan hatırladığım kadarıyla Hermia'nın Lysander ile Demetrius arasında seçim yapmaya zorlandığı ilk aşk üçgenini büyük bir özgüvenle ortaya koydu. Hermia'yı Camilla canlandırıyordu. Kız omuzlarına dökülen kızılımsı sarı saçları ve yüzündeki dalgın ifadeyle büyüleyici derecede güzel görünüyordu. Kusursuzluğuyla güldüren bir zamanlamayla sahneye çıkan karanlık ve kıskanç Helena'yla âşıklar arasındaki atışmayı izlerken gerçekten yetenekli olduğunu fark ettim.

Alışılageldik okul oyunlarından değildi. Arkama yaslanıp gösterinin keyfini çıkarmaya karar verdim ve öyle de yaptım. Tabii birkaç küçük gizeme kafa yormaktan kendimi alamadığım anları saymazsak.

"Tip Knox, Camilla'yla aynı sınıfta," dedim ilk perdenin ardından kopan alkış tufanından ötürü kimsenin bizi duymayacağına güvenerek. "O neden oynamıyor?"

"Yeteneği yoktur? İlgisi yoktur? Zamanı yoktur?"

"Standartlar yüksek." Programa göz gezdiriyordum. "Hah. Mike Knox provalara yardımcı olmuş. Belki de Tip'i kaçıran budur."

"Mutlu bir aile olmadıklarını mı düşünüyorsun?"

"Sen aksini mi düşünüyorsun? Baksana şunlara."

Mike Knox ailenin tuhafıydı ve bunu onlardan yana bakan herkesin gözüne sokmaya kararlıymış gibi sırtı karısına dönük vaziyette piknik örtüsünün ucuna oturmuştu. Tip kamburunu

4 Remzi Kitabevi, *Bir Yaz Gecesi Rüyası*, Yazar: William Shakespeare, Çeviren: Bülent Bozkurt. –*ç.n.*

çıkarıp telefonuna dalmıştı. Brody muhtemelen uyuyordu. Alice rahat etmeye çalışır gibi kıpırdanıp duruyordu.

Müzik tekrar başladı: İkinci perde başlamak üzereydi. Hâliyle konuşmayı kesmek zorunda kaldık. Sahnede eşek başlı Bottom'ın etrafında hoplaya zıplaya dönen dansçılara aldırmadan Knoxlara bakmayı sürdürdüm. Mike gerginlikten kaskatı kesilmiş hâlde sahneye odaklanmıştı. Prodüksiyona yardım etmiş olmasına rağmen kendini oyuna böylesine kaptırması, diğer her şeyden soyutlanıp sahnedeki oyuncuların büyüsüne kapılması bana biraz tuhaf geldi. Fakat şöyle bir düşününce onun hakkında pek bir şey bilmediğimi fark ettim. Onu şimdiye kadar geveze arkadaşı Rhys'ın yancısı olarak görmüştüm sadece.

Ara verildiğinde portatif tuvaletlerin önünde sıra beklerken biri kolumu dürttü.

"Bize yer tuttuğun için teşekkürler." Judy Thwaites yüzünde hınzırca bir gülümsemeyle bana bakıyordu, Ruth'sa hemen arkasındaydı. "Kuyruk o kadar uzun ki sen olmasan sonsuza denk beklemek zorunda kalabilirdik."

"Araya kaynamamızın doğru olduğunu sanmıyorum," dedi Ruth usulca ama Judy güldü.

"Kimsenin dert ettiği yok, öyle değil mi? Her yaşın kendine has imtiyazları vardır."

"Sanırım gidip sıraya gireceğim."

Judy, Ruth'u kolundan yakaladığı gibi çekiştirerek önüme itekledi. "Hayır, girmeyeceksin."

Omzumun üstünden arkama şöyle bir bakınca arkamdaki kadınların bana nefret dolu gözlerle baktıklarını gördüm. Judy tüm vurdumduymazlığıyla çene çalmaya devam ediyordu.

"Çok iyi değiller mi? Gerçekten şahane oynuyorlar. Normalde pek Shakespeare sevmem ama okulun hiçbir gösterisini kaçırmıyorum."

"Bir sürü repliği atmışlar," dedi Ruth burnunu çekerek. "Oyunun orijinali böyle değil."

"Muhtemelen sadeleştirmek istemişlerdir. Hikâyenin özünü yakalamışlar." Diplomatik davranmaya çalışıyordum. Ruth'un eleştirisindense Judy'nin olumlu bakış açısına daha yakındım. Kendimi Judy hakkındaki istihbaratımızdan şüphelenmekten alıkoyamadım. Zamanının çoğunu diğer insanlara yardım etmeye harcıyordu ve sürekli güler yüzlüydü. Belki de evinde misafir ettiği savunmasız yetişkinlerin başına sonradan ne geldiğini bilmiyordu. Oğlunu pek görememiştim ama annesinin neşesinden ve albenisinden bir parça bile nasibini almamıştı. Tom'un, Davy Bidwell gibi birini manipüle edebileceğine inanıyordum.

Davy'nin zavallı, kırılgan bedenine yapılanları, nasıl öldüğünü düşündüm ve yüreğim taş kesti. En önemli şey, Judy'yi temize çıkarsa da çıkarmasa da gerçeği öğrenmekti.

"Camilla harika değil mi?" Konuşan yine Judy'ydi. "Oberon'u canlandıran da erkek arkadaşı. Eskiden bizim oralarda takılırdı ama uzun zamandır onu görmüyorum."

"Ayrıldılar." Tahmin ettiğim gibi Ruth bu gelişmeden de geri kalmamıştı. Oberon kıvır kıvır saçlarıyla yakışıklı ve uzun boyluydu. Etkinlik programına göz attım.

"Isaac Dean."

"Ta kendisi. Bir de ikizi var, Elise. Camilla'nın en yakın arkadaşı. Ama son zamanlarda ikisini de ortalıkta görmüyoruz, değil mi Judy? Oysa sadece bir üst sokakta oturuyorlar."

"O da sahnede mi?" Oyuncu listesine göz gezdiriyordum. "Ah, sahne arkası ekibindeymiş."

"Sessiz bir kızdır. Çıtı pıtı bir şey. Bir keresinde kermes için pasta yapmamıza yardım etmişti, hatırlıyor musun Ruth? Fakat Camilla'yla Isaac'e yazık olmuş." Judy beni dürtükledi. "Her zaman Romeo ile Juliet olamaz, değil mi? Seninle sevgilinin aksine."

"Hımm, evet." Bahsettiği oyunun sonu düşünüldüğünde bu kıyaslamadan hoşlandığımdan emin değildim. "Sanırım en sondaki kabin boşaldı."

Bu Ruth'un dikkatini dağıttı, göz açıp kapayıncaya dek de Judy için ikinci bir kabin boşaldı. Ergenlikte biten bir ilişkinin insana nasıl da dünyanın sonu gibi geldiğini düşünerek sıramı bekledim.

Doğrusunu söylemek gerekirse yetişkinlikte de hiçbir şey güllük gülistanlık değildi.

•

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Derwent yanına döndüğümde.

"Yolunda." Kollarımı sıvazladım. "Hava ciddi ciddi serinlemeye başladı, değil mi?"

"Yanında hırka getirmedin mi?"

Kafamı iki yana salladım.

"Hayır. Neden getiresin ki? Hep üşürsün ama asla hazırlıklı davranmazsın. Gel buraya," dedi yılgınlıkla.

Böylelikle oyunun ikinci yarısını Josh Derwent'ın kollarının arasında izledim. Bacaklarının arasına oturup göğsüne yaslanmıştım, ellerim uyluklarındaydı, dudakları saçlarıma gömülüydü. Serin hava, şampanya, tepemizdeki simsiyah gökyüzü ve Josh'un bedeninden yayılan sıcaklık: Uyuyakalmadıysam da tamamen uyanık da sayılmazdım. Dalgınlaştım ve düşüncelerimin Dawoud vakasından Jellicoe Çıkmazı'ndaki evlere ve o evlerin sakladıkları sırlara kaymasına izin verdim. Sahnedeki âşıklar önce ayrılıp sonra barıştılar; Oberon, Titania'yı affetti ve her şey bir evlilikle çözüldü ama gerçek dünya öyle değildi. Sonsuza kadar mutlu yaşamanın gerçek dünyada hiçbir karşılığı yoktu. Her şey sürekli değişiyordu. Fleur ve Cameron Dawoud gibi parasal ve hukuki taahhütlere bel bağlayabilirdiniz ama bunların hiçbiri kalbinizin kırılmasını engellemezdi. Gerçi ilişkilerden tamamen elini ayağını çekmek de yalnızlık demekti.

Kendime dünyada yalnızlıktan çok daha kötü şeylerin olduğunu anımsattım. Tam bana göreymiş gibi görünen adam-

larda mutluluğu bulmaya zorlamıştım kendimi. Onları beni istemişlerdi ama ben onlar hakkındaki hislerimin pek üstüne düşmemiştim. Her şeyi akışına bırakmıştım.

Birini seçip ona âşık olamazsın, diye düşündüm. En yanlış zamanda en yanlış insana âşık olmaktan kendinizi nasıl alamıyorsanız aşk da zorlamayla olmazdı.

Puck son sözler için öne çıkınca doğrulup oturdum ve gecenin içinde gözlerimi kırpıştırdım.

"Biz gölgeler incittikse sizi..."[5]

Bir alkış tufanı koptu. Öğrenciler seyircileri selamlamak için sahnenin kenarına kadar geldi ve eğri büğrü bir sıra hâlinde yerlere kadar eğildiler. Artık özlerine döndüklerinden bu tuhaf bir manzaraydı. Anneler ve babalar ayağa kalkıp alkışladılar; öğretmenlere, müziğe, oyunculara tekrar tekrar tezahürat ettiler...

"Hadi eve gidelim," dedi Derwent kulağıma. Ben sendeleyerek ayağa kalkarken piknik örtüsünü omzuna attı ve elimi tuttu.

Arabaya doğru yürürken eski okul binasının önündeki çimenlere baktım. Öğrencilerden bazıları kostümleriyle orada toplanmış, sohbet edip gülüyorlardı. Camilla onlardan biraz uzakta duruyordu. Yanında kıvır kıvır saçları bağımsızlığını ilan etmiş, tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş bir kız vardı. Bu tahminen Elise Dean'di. Öne doğru eğilmiş, gözlerini Camilla'ya dikmişti. Suratında mutsuz ve gergin bir ifade vardı. Bu kız ona her ne anlatıyorsa Camilla dinlemiyordu. Derken arkasını döndü, omuz silkerek kızı başından savdı ve eğitimli bir jimnastikçinin kıvraklığıyla birbiri ardına parendeler atmaya başladı. O döndükçe eteği dalgalanıyor, saçları uçuşuyor, solgun uzuvları karanlıkta parlıyordu.

---

5 Remzi Kitabevi, Bir Yaz Gecesi Rüyası, Yazar: William Shakespeare, Çeviren: Bülent Bozkurt. *–ç.n.*

26

Ertesi sabah dizüstü bilgisayarımla mutfak masasına kurulurken Derwent siyah şortu, tişörtü ve çıplak ayaklarıyla yanıma geldi. Bir elinde Brian Nolan'dan ödünç aldığı kramponları tutuyordu. Kaşlarını çattı.

"Ne yapıyorsun?"

"Dawoud vakasını tartışmak için Georgia'yla görüntülü konuşacağız."

"Ama bugün pazar."

"Ne olmuş yani? Georgia çalışıyor."

"Ama futbol maçım var. Onda başlıyor. Yani hazırlanmak için yarım saatin var."

Şaşırmıştım. "Aslında gelmeme gerek yok. Ne de olsa oynayan ben değilim."

"Ama gelip izleyeceğini söylemiştin. Hepsi bu." Mutfak adasının yanındaki taburelerden birine oturdu. "Beni destekleyecektin. Gerçek sevgililer öyle yaparlar." Kramponlarıyla uğraşıyor, bağcıklarını büyük bir dikkatle ayarlıyordu.

"Öf, geç bunları. Ciddi olamazsın." Kafamı iki yana sallayarak kulaklıklarımı takıp çağrıyı başlattım. Georgia ekranda belirdi. Makyajı kusursuzdu. Kamera, güzelliğini sinir bozucu derecede vurguluyordu. Ben makyajsızdım, hatta henüz saçımı bile taramamıştım; aramızda dağlar kadar fark vardı. Kendime bakmamaya, kameradan bana el sallayan Georgia'ya odaklanmaya çalıştım.

"Günaydın! Nasıl gidiyor?"

"Fena değil," dedim Derwent'ın arka planda görünmesi için monitörü eğerek. "Merhaba de, Josh."

Bir an için kafasını kaldırıp baktı. Muhtemelen *merhaba* dışında bir şey söyleyecekti ki sokak kapısının çalınmasıyla lafı ağzına tıkıldı. Gelenin kim olduğunu anlamak için sandalyede arkama yaslanıp kulaklıkların tekini çıkardım. Rhys Vonn'un gürül gürül sesi koridoru doldurunca suratımı ekşittim.

"Al bakalım, çorapların ve forman. Bunları getirmekte geciktiğim için özür dilerim. Neyse, onun dışında bugüne hazır mısın? Harika, harika. Bize yardım etmeyi kabul etmen çok iyi oldu. Isınmak için birkaç dakikaya evden çıkacağız. Yola çıkarken kapınızı çalmamı ister misin?"

"Sanırım yolu kendi başıma da bulabilirim." Derwent'ın yine nemrutluğu üstündeydi. Amirallerin isimlerinin verildiği sokaklarda oturanların ortak kullandığı yeşil alanda oynayacaklardı. Bir an için ona eşlik etmeyi düşündüm ama sonra vazgeçtim. Az evvel tam bir *bebek* gibi davranmıştı...

"Kusura bakma, Georgia," dedim tekrar ona dönerek. "Josh'un bu sabah mahallenin futbol takımıyla maçı var da. Neyse, nerede kalmıştık?"

"Henüz başlamadık bile. Görüntülü görüşmeyi kabul ettiğin için teşekkürler. Böylesi benim için..." Cümlesi yarıda kesildi ve gözleri fal taşı misali açıldı. Bakışlarını takip edince Derwent'ın arkamda üstünü değiştirdiğini gördüm. Tişörtünü kafasından çekip çıkardı ve o korkunç çizgili formayı elinde evirip çevirerek giymeye hazırlandı. Suratındaki ifade saati bile durdurabilirdi ama ikimiz de suratına bakmıyorduk. Parlak sabah ışığı gövdesinin tüm hatlarını en küçük ayrıntısına kadar açıkça gözler önüne seriyordu ve müzelerdeki heykeller kadar kusursuzdu. Fiziksel açıdan formda olduğunu tabii ki biliyordum ve önceki gece oyunda göğsüne yaslandığımdan şu anda gözlerimizin önünde dalgalanan sert kasları *hissetmiştim*

ama her nedense pek üstünde durmamıştım. Şu anda ekranda gözüktüğünden ve sırtım ona dönük olduğundan manzaraya doya doya baktım. Gerçi bakmamın onu rahatsız edeceğini hiç sanmıyordum. Muhtemelen ona aval aval baktığımızın farkındaydı. Mahremiyet isteseydi evin başka bir yerinde soyunup giyinebilirdi.

"Yüce Tanrım," diye soludu Georgia kulağıma ki bu gayet yerinde bir ifadeydi çünkü az evvel yaşadığımız kesinlikle kutsal sayılabilecek bir deneyimdi.

"Neyse. Ne diyordum? Aslında sanırım sen bir şey diyecektin."

"Hoparlörde miyim?" Biraz geç de olsa son konuşmamızda aldığı dersi hatırlamaya başlamıştı.

Kafamı iki yana sallayarak kulaklığımı gösterince sandalyesinde gevşedi.

"Bir meslektaşımı cinsel obje olarak görmemem gerektiğinin farkındayım ama şu anda konuşacak hâlde değilim."

"Al benden de o kadar," dedim önümdeki kâğıda not alır gibi yaparak.

Derwent formayı kafasından geçirdiğinde Georgia efkârlı efkârlı iç çekti. "Sence maçtan sonra hâlâ kan ter içindeyken bir bahane uydurup beni tekrar arayabilir misin?"

Kahkaha patlatmamak için yanağımı ısırdım. "Enteresan. Başka ne buldunuz?"

"Şey. Evet." Yeniden odaklanarak masasındaki kâğıtları karıştırmaya başladı.

"Diğer uzman hekimle, yani şu Stefanidis'le yaptığın görüşmenin notlarını göndermiştin. Pek tatlı dilli birine benziyor."

"Dalyarağın tekiydi. Hassan Dawoud'dan gerçekten nefret ediyor ama Dawoud'un öldüğü gün öğleden sonra ve akşam saatlerinde başka bir hastanede görev yapıyormuş. Kontrol ettim, ameliyattaymış. Bu işte parmağı olması imkânsız."

"Arnold ailesi hakkında sana ne anlattı?"

"Haklı olduklarını düşünüyor. Dawoud'a arabuluculuk yapmaları için sigorta şirketinden yardım istemesini söylemiş. Ne var ki Dawoud uzlaşmaya yanaşmamış ve Stefanidis bunun küstahlık olduğunu söyledi çünkü başkaları ne düşünürse düşünsün hatalı olduğunu kendi kendine itiraf etmeye yanaşmıyormuş. Dawoud'un avukatı da uzlaşmaya gitmeyi önermiş. Mali sorumluluk sigortası bugünler içinmiş. Neticede Arnoldların eli hukuki açıdan epey sağlammış. Dawoud'un ölmesi hiç işlerine gelmemiş. Hatta tam aksi olmuş."

Derwent'ın kulaklıklarımdan birini kaldırmasıyla yerimden sıçrayıverdim. Yaklaştığını fark etmemiştim. "Ne oldu?"

"Çıkıyorum."

"Tamam. Bol şans."

"Şeytanın bacağını kır," dedi Georgia.

"Georgia şeytanın bacağını kırmanı diliyor," diye ilettim. Öne doğru eğilip Georgia'ya ters ters baktı. İç çektim. "İlla *kendi* bacağını kıracaksın diye bir kaide yok, şeytanın bacağını kır dedi. Gerçi sen yine de kimseyi hastanelik etmemeye gayret et."

"Sonra görüşürüz." Mutfak kapısına yöneldi. "Ona uyuşturucu meselesini sor."

"Sorarım." Ekrana döndüğümde Georgia'yı hınzırca öne eğilmiş, gözleri haylazca parlar vaziyette buldum.

"Aranız nasıl?"

"İyi. Gayet iyi. Anlatacak bir şey yok." Sokak kapısı çarpılarak kapandı ve gittiğinden emin olmak için arkama dönüp baktım.

"Gerçekten mi?" Şüpheci görünüyordu. "Hiç mi yok?"

"Hoş bir çift olarak görülüyoruz. İnsanların içinde el ele tutuşup birlikteliğimizin keyfini sürüyoruz," dedim dümdüz bir sesle.

"Ve onun üstündekileri yırtarak çıkarmak istemiyorsun?"

"Yırtmama gerek yok," dedim. "Nadiren giyinik geziyor."

"Aman *Tanrım*," diye ciyakladı.

"Bak, öyle demek istemedim." Kendimi tutamayıp güldüm. "Burada olmamız gerektiği için, işimiz öyle gerektirdiği için buradayız ve gayet profesyonel davranıyoruz. Hazır konu profesyonellikten açılmışken, Dawoudların uyuşturucu işine bulaşıp bulaşmadığıyla ilgili bir şey öğrenebildin mi?"

"Evet, Cameron'a sordum. Uyuşturucu kullandıklarını ve seks âlemlerine katıldıklarını kesin bir dille inkâr etti. Hatta bunu sorduğum için sinirlendi ama onu epey sıkıştırdım ve Dawoud'un ergenliğinde, gey kulüplerine gitmeye başladığı zamanlarda başından kötü bir deneyim geçtiğini öğrendim. Cameron'ın dediğine göre içkisine ilaç atılmış ve bu onu hasta etmiş. O kadar fena olmuş ki arkadaşlarından biri onu evine götürmüş, o sayede kötü bir şey yaşanmamış ama başından geçenler uyuşturucuya soğuk bakmasına neden olmuş. Ne içki içer ne de uyuşturucu kullanırmış. Cameron'ın da ondan farkı yokmuş. Arkadaşlarıyla dışarı çıktıklarında sağduyulu davrananın hep kendileri olduğunu söyledi, arkadaşlarıyla görüştüğümde onlar da aynı şeyi tekrarladı. Doktor Early toksikoloji raporunun bilindik uyuşturucular açısından temiz geldiğini söyledi. Kokain, speed, o tür şeyler."

"Ona şu WhatsApp mesajını sordun mu?"

"Evet." Suratını ekşitti. "Acayip bozuldu. Dawoud'un başka biriyle görüştüğünü öğrenmenin onu çok şaşırtmayacağını söyledi. Sadece gönül eğlendiriyor olabilirmiş. Dawoud ilgi çekmeye bayılırmış. İlgi görünce duygusal açıdan birtakım şeyler hissetmiş olabileceğinden dem vurdu."

"Veya fiziksel açıdan?"

"Olabilir. Cameron son zamanlarda cinsel hayatlarının durgunlaştığını söyledi. Kendisi sürekli işte olduğundan eve doğru düzgün uğradığı yokmuş. Dawoud sıkılıp başka maceralara atıldıysa bunun tek suçlusunun kendisi olduğunu söyledi."

"Zavallı adam."

"Ondan gerçekten hoşlandım." Georgia kabahat işlemiş gibi bir ifade takındı. "Yapmamam gerektiğini biliyorum."

"Ona güvenip güvenemeyeceğine karar verirken açık fikirli ol, yeter. Onu, sana açılmaya ikna ederek harika bir iş çıkarmışsın."

Mutluluktan ağzı kulaklarına vardı. "Teşekkürler, Çavuş."

"Dawoud kendine nereden yeni bir sevgili bulabilir? İş yerinden olabilir mi?"

"Stefanidis'e göre hayır."

"Tabii malum sevgili kendisi değilse." Kaşlarımı kaldırdım. "Ters köşe gibi ters köşe."

"Stefanidis, Dawoud'dan yirmi yaş büyük ve anladığım kadarıyla öyle mesajlar gönderecek türden biri değil."

"İnsanlar seni şaşırtabilir."

Georgia surat astı. "Ah. Hayır."

"Tamam. Belki o değildir." Notlarıma göz gezdirdim. "Battaniyeden ne haber?"

"O konu biraz enteresan. Cameron battaniyenin kendilerinin olmadığından kesinkes emin. Dawoud dağınıklık yaptıklarını düşündüğü için salonda koltuk örtüsü ya da battaniye bulundurmazlarmış. Yataklarındaki nevresim kılıflarından başka örtüleri yokmuş. Pikniğe gitmezlermiş ve Cameron'ın aklına Dawoud'un arabasında bir battaniye bulundurması için hiçbir sebep gelmedi."

Sırtımı dikleştirdim. "Yani katile ait olması ya da cinayet mahallinden gelmesi muhtemel."

"Kev'e haber veririm. Kalıntı analizi için çoktan laboratuvara gönderildi ama Kev bunun için epey bastırmak zorunda kaldı."

"Güzel. Peki ya WhatsApp mesajı?"

"GSM operatörüyle görüştüm. Güya yardımcı olmaya çalıştılar fakat o konuda pek bir ilerleme kaydedemedim."

Kalemimin tepesini masaya hafifçe vurarak biraz düşündüm. "Eğer sevgilimi öldürmek isteseydim gizli bir âşığı varmış gibi

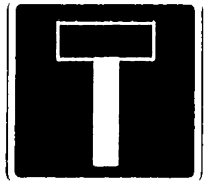
göstermeye çalışabilirdim. Böylelikle polis aslında var olmayan birinin izini sürmeye çalışarak boşa kürek çekip dururdu."

"Ama Cameron şok oldu!"

"Belki de iyi bir aktördür. Sigorta şirketiyle irtibata geç. Hayat sigortası ödemesini almak için sabırsızlanıp sabırsızlanmadığını öğrenmek istiyorum."

Georgia alt dudağını büktü. "O benim arkadaşım. Onu rahat bırak."

"Ama benim arkadaşım değil," dedim Derwent'ın meşhur ister-hoşuna-gitsin-ister-gitmesin tavrını düşünerek, "ve onu ancak katil olmadığından emin olduğumda rahat bırakırım."

27

Derwent'la dalga geçmiyordum; onu destekleyeceğime söz verdiğimi gerçekten unutmuştum. "Kız arkadaşından" böyle bir beklentisi olması hoşuma gitmişti ama neticede haklıydı. Onunla çıkmayı tercih eden kızlar herhâlde kendilerini Derwent'ın maçlarını izlemek zorunda hissederlerdi ve muhtemelen hoşlarına da giderdi. Fakat gitmeye karar vermemin esas nedeni, işimizi layıkıyla yapabilmemiz adına aslında hiç istemediği bir şeyi yapmak üzere evden çıkarken yüzünün aldığı bıkkın ifadeydi. En azından maça gidip boy gösterebilirdim.

Georgia'yı örnek alarak makyaj yapıp puantiyeli, uçuş uçuş, mini bir elbise giydim. Spor ayakkabılarımı ayağıma geçirip Pippin'e ıslık çaldım. Güneşin fırtına habercisi ağır gri bulutların ardına saklandığı bunaltıcı bir sabahtı ve daha maçın oynanmakta olduğu çimenliğe varmadan kan ter içinde kalmıştım.

Derwent topu kapmak için kıyasıya bir rekabet içinde olduğundan hâliyle önce beni fark etmedi. Yeteneğinin yanı sıra şansının da yardımıyla topu kaptı ve kanatta bekleyen Mike Knox'a attı. Ardından Knox'un ona gol pası verebilmesi için depara kalktı. Savunma oyuncuları ona yetişmeye çalışadursun, tek bir hamlede kaleciyi avlayıp topu kaleye soktu.

Aralarına katıldığım seyircilerden sevinç çığlıkları yükseldi. Aralarında birkaç yabancı da vardı fakat ilk gözüme çarpanlar Nicola Vonn ve küçük kızı Thea, Fleur Nolan, Alice Knox ve iki oğlu, plaj koltuklarında oturmakta olan Judy ve Ruth (bu

her nedense kaçınılmazdı çünkü Jellicoe Çıkmazı'nda olup da onların eksik kaldığı hiçbir şey yoktu) ve kâh küfredip kâh taktik vererek ileri geri yürüyen Alan oldu. Suratı pancar gibiydi ve tişörtünün arkasında, daha doğrusu kürek kemiklerinin arasında Afrika kıtası şeklinde bir ıslaklık vardı. Kalp krizi geçirip yere yığılmamasını umdum. Alan'ın ciğer rengindeki ıslak dudakları söz konusu olduğunda suni teneffüs yapmanın düşüncesi bile canımı sıkıyordu.

"Daha tek gol oldu," dedi Alice bana kibarca. "Seninki çok iyi oynuyor ama şimdiye dek pek fazla gol fırsatı bulamadılar."

"Ah, güzel," dedim ve Derwent'a el salladım. Ellerini beline koymuş, geri dönüyordu. Terden hem saçlarının rengi koyulaşmış hem de üstündeki korkunç forma vücuduna yapışmıştı. Beni görünce önce şaşırdı, sonra da yüzünde bir tebessüm belirdi.

"Ay, çok tatlı," dedi Judy. "Geleceğini bilmiyor muydu?"

"Yetişebileceğimden emin değildim."

"Onu gol atarken gördüğüne sevinmiştir. Diğer takımdaki şu oyuncu canının istediği gibi top koşturmasına engel oluyor," dedi Alan öfkeyle, sanki oyunun olayı bu değilmiş gibi. "Dikkat et de Pip tasmasından kurtulmasın, olur mu? Fırsatını bulursa topun peşine düşer."

Derwent uzanıp Rhys Vonn'a bir şey söyledi, Rhys da ciddiyetle başını aşağı yukarı salladı.

"İlk yarının bitmesine dört dakika kaldı," dedi Alice berrak sesiyle şakırcasına. Nicola Vonn dudağını dişliyordu.

"Ne dedin?"

Alice sabrının tükenmek üzere olduğunu ele veren bir üslupla dediğini tekrarladı; Nicola Vonn'un aklı beş karış havada olduğundan söylediği her şeyi birkaç kere tekrarlamak zorunda kaldığını tahmin ettim.

"Devre arasından sonra gidip hazırlığa girişsem iyi olur." Nicola sanki aldığı bir emri tekrarlıyormuş gibi kendi kendine mırıldanmıştı. "Takımlar on bir kişilik değil de beş kişilik oldu-

şundan her devre yirmi beş dakika. Her şeyi hazır edebilmem için zamana ihtiyacım olacak."

Ruth eliyle beni yanına çağırdı; kulağıma fısıldayabilmesi için eğildim. "Rhys maçlardan sonra bütün oyuncuları evine davet eder."

"Bu çok hoş."

"Bir sürü de iş," diye tısladı Nicola'ya imalı imalı bakarak. "Bütün oyuncuları ve taraftarları. Kadıncağız her defasında açık büfe hazırlar. İkramları hep soğuktur ama yine de emek ister." Biraz daha yaklaşmamı işaret etti. "Ben de pavlova yaptım."

"Ne güzel düşünmüşsünüz."

"Hiç uğraştırmadı," dedi Ruth ama hâlinden pek memnundu.

Sahada oyuncular paslaşarak resmen zamana oynuyorlardı. Amatör futbolun ne kadar sıkıcı olduğunu unutmuştum, sıcaktan kayıp duran güneş gözlüğümü yukarı ittim, yanımda içecek bir şeyler getirmediğime pişmandım. Ne var ki Derwent'a markaj yapan iri kıyım, tek kaşlı bir oyuncunun Derwent'a bodoslama dalıp onu gerisin geriye savurmasıyla kapıldığım katışıksız öfke bana tüm bunları unutturdu.

Derwent ciğerlerindeki havayı boşaltacak kadar sert bir darbeyle yere çarparken, "Burada *ragbi* oynamıyoruz," diye bağırdı Alan. Hakem yanı başında eğilirken sırtüstü dönüp hafifçe sağa sola sallandı. Vonn durumunu kontrol etmek için hemen yanına koştu, sonra döndü ve bize bakarak başparmağını kaldırdı. Yutkundum, gerçekten rahatlamıştım.

"Senin oğlana hiçbir şey olmaz," dedi Judy. "Merak etme. Sadece biraz yoruldu."

Nihayet Derwent yüzünü ekşiterek doğrulup oturdu ve devre sona ermeden önceki bir iki dakika boyunca kendine pek fazla yüklenmedi. Sanki canı yanıyormuş gibi bir eliyle yan tarafını tutarak su şişelerine doğru koştu.

Yanına gittim. "İyi misin?"

Tek dikişte şişenin çoğunu boşaltırken başıyla belli belirsiz onayladı. Suya doyduğunda, "Kaburgalarımı incittiğini düşünmesine izin veriyorum," diye fısıldadı.

"Ama incitmedi, değil mi?"

"Tabii ki incitmedi." Derwent'ın gözleri ışıldadı. "Ona öyle bir çelme takacağım ki dizkapağı yerinden fırlayacak ya da hayalarına sağlam bir diz geçireceğim. Öyle ki burnundan çıkacaklar."

"Sence bu iyi bir fikir mi?"

"Evet," dedi dümdüz. Ardından, "Geldiğin için teşekkürler. Şimdiye kadarki en güzel taraftarımızsın," diye ekledi.

"Rakiplerimi görmesem iltifatın başımı döndürebilirdi," dedim sahanın çevresine şöyle bir göz gezdirerek. "Ama yine de kabul ediyorum. Maçtan sonra Vonnlara gidecek misin?"

İnledi. "Gitmek zorunda mıyım?"

"Hayır ama ben sanırım Nicola'ya yardıma gideceğim."

"Georgia ilginç bir şey söyledi mi?"

"Hem evet hem de hayır." Konuşmalarımıza kulak misafiri olacak kadar yaklaşmadıklarından emin olmak için diğerlerini göz hapsine alarak Derwent'ı bilgilendirdim. Bir noktada Mike Knox yanımıza gelecek gibi oldu. Bir elimi Derwent'ın koluna koyup sanki ihtirasıma yenik düşmüşüm gibi ona hülyalı hülyalı baktım. Derwent donakaldı. Mike'ın yolunu değiştirdiğini görünce derin bir iç çektim.

"Pardon. Nerede kalmıştım?"

"Tamamen unuttum." Diğer kolunu belime dolayıp beni kendine çekti. Geriye çekildim.

"Aşırı romantiksin ama bunun için fazla terlisin. Hayır, Josh. Ciddiyim!"

Güldü ve beni bıraktı. Suratımın kıpkırmızı olduğunun farkındaydım fakat bu bile Ruth'la Judy'yi gerçek bir çift olduğumuza ikna etmediyse insan psikolojisinden hiç anlamıyorum demekti. Suratlarında birbirinin tıpatıp aynısı hoşgörülü tebes-

sümlerle bize bakıyorlardı. O da yetmiyormuş gibi gördüklerini onaylarcasına başlarını aynı açıyla yana yatırmışlardı. Bu sahne Judy'yi göstermelik hikâyemize inandıracaksa pancar gibi kızarmaya değerdi.

İkinci yarı başladığında Nicola Vonn'un yanına geçtim ve alçak sesle mırıldandığı kelimeleri anlamaya çalıştım. Gergin görünüyordu ve gözleri, işe yaramazca oradan oraya koşturup enerjisini bağırmaya harcayan kocasına kilitlenmişti. Tanımadığım seyrek saçlı, gözlüklü, sırık gibi bir adamın yaptığı güzel çapraz koşu sayesinde Derwent ikinci golünü de attı. Teknik açıdan bakıldığında Derwent sahadaki en iyi oyuncu değildi fakat fırsatları değerlendirmekte hızlıydı, ayrıca ona enerji verecek sınırsız öfke rezervi vardı.

"*Hattrick* için hadi bir gol daha," diye kükredi Alan. Derwent onu duyduğunu belli etmek için tek elini kaldırdı fakat ben aklının ona faul yapan oyuncuda olduğunu biliyordum. Birkaç dakika sonra top ayağına geldi, etrafında tek bir savunma oyuncusu bile yoktu ve kaleci Derwent'ın karşısında panikten basireti bağlanmış vaziyette öylece kalakaldı. Ne var ki üçüncü golünü atmak yerine Rhys Vonn'a pas verdi ve Rhys topu genel anlamda doğru tarafa vurdu. Top direğe çarptı ama kaleci bocalarken direkten sekerek çizgiyi geçti.

"GOL!" diye kükredi Alan. "İYİ OYUN." Sonra bana dönüp, "Golü seninki de atabilirdi," dedi.

"Bence Rhys'ın pozisyonu daha iyiydi," dedim. Tek gözüm çılgınca alkışlayan Nicola Vonn'un üstündeydi. Thea sevinç çığlıkları atarak zıp zıp zıplıyordu. Rhys'ın gol atması belli ki yüreklerine su serpmişti. O hâllerini görünce kaçırsaydı ya da Derwent ona pas vermeseydi ne olacağını merak ettim.

"Biz artık gitsek iyi olur," dedi Nicola öylece orta yere. "Yapacak işlerim var."

"Ben de geleyim. Yardım ederim." Teklifimi geri çevirmesine fırsat vermeden yanında yürümeye koyuldum. Pippin'e

maçın geri kalanı boyunca, maçtan sonra da Derwent gelip nöbeti devralana kadar. Alan göz kulak olacaktı. "Takım için bu kadar çok şey yaptığına inanamıyorum. Ruth her maçtan sonra öğle yemeği verdiğini söyledi."

"Rhys'in hoşuna gidiyor." Bana tedirgin bir gülümsemeyle baktı. "Keyifle yapıyorum."

"Yardım etmek için ne yapabileceğimi söyle, yeter."

"Camilla da evde. O da yardım ederdi."

"Ama dün geceden sonra yorgundur. Çok güzel bir gösteriydi."

Nicola'nın süzgün yüzü aydınlandı. "Ah, gösteri hoşuna gitti mi?"

"Hem de çok," dedim içtenlikle. "Camilla da harikaydı."

"Onunla iftihar ettim. Tahmin edebileceğin gibi oyuncu olmak istiyor. Rhys önce hukuk okuyup avukat falan olmasını istiyor ama Camilla çok kararlı. Bence ne kadar başarılı olduğunu gördüğünde babasının onu ciddiye alacağını ve Rhys'i ikna edebileceğini umuyordu."

"İşe yaradı mı bari?"

"Biraz düşünmem gerek," dedi Nicola, "yapılması gerekenler hakkında. Kusura bakma, eğer bana biraz müsaade edersen..."

Muğlak üslubuna hayran kaldım. Sorulara cevap vermekten kaçınırken karşısındakini gücendirmemek için harika bir yöntemdi.

Evlerinin kapısına geldiğimizde Nicola kafasını iki yana sallayarak doğru anahtarı bulmaya çalıştı.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet. Elbette. Neden olmasın ki?" Küçük bir kahkaha, sonra da biraz daha metal şıngırtısı. Tam anahtarları elinden alıp kapıyı kendim açacaktım ki kapı savrularak açıldı. Camilla önceki geceden kalıp kirpiklerine bulaşan makyajı yüzünden morarmış gibi görünen gözleriyle karşımızda dikiliyordu.

"Geldiğini duydum sandım."

"Bu... şey... arkadaş öğle yemeği hazırlıklarına yardım etmeye geldi," dedi Nicola beni işaret ederek. Neşeli bir ses tonuyla kendimi tanıttım.

"Erkek arkadaşım da oynuyor. Ve baban az evvel gol attı."

Genç kızın asık suratı bir anlığına canlandı. "Öyle mi? Keyfi yerine gelmiştir."

"Kazanamasalar bile," diye ekledi Nicola ve ardından ağzından fazla şey kaçırdığından endişelenmiş gibi dudağını dişledi.

Size şiddet mi uyguluyor?

Ondan korkuyor musunuz?

Bir kadın sığınma merkezinin numarasını ister misiniz?

Bunların hiçbirini söylemedim ama peşlerinden şimdiye kadar sokakta gördüğüm en pahalı mutfağa girdim: mutfak adasında simetrik desenli bir mermer, dokuz gözlü devasa bir ocak, hazine sandığı misali demir çerçeveli dolaplar, tasarımcı elinden çıktığı belli olan aydınlatma sistemi ve mutfakla bahçe arasındaki sınırı belirsizleştirmek için duvarların içinde kaybolan kapılar. Bana bir an için Dawoudların evini hatırlattı ama onlarınki Vonnların evinden bile daha pahalı ve fiyakalıydı. Devasa masanın üstünde birkaç tane dizüstü bilgisayar ve iPad duruyordu, ayrıca duvarlardan biri o esnada ışıkları yanmayan, âdeta kördüğüm olmuş neon tüplerden ibaret kocaman bir sanat eseriyle kaplıydı.

Bir gayretle önümdeki işe odaklandım. "Yardım etmek için ne yapabilirim?"

Nicola çoktan buzdolabını açmış, boş gözlerle dolabın içine bakıyordu. Masa örtüsünü elime tutuşturup beni açık büfenin kurulacağı bahçedeki uzun masaya yönlendiren Camilla oldu. Annesi masaya koymam için elime kâseler dolusu salata ve tabak tabak sandviç tutuştururken o da peçetelerle kâğıt tabakları çıkarmakla meşgul oldu.

"Ekmeği kesmek için henüz çok erken." Nicola elinin tersiyle alnını ovuşturdu. "Başka ne yapılacaktı?"

"İçecekler?" diye önerdim çekingence.

"Ah Tanrım, evet."

"Buzdolabında dursunlar, anne. Babamın içkisinin tınmasından nefret ettiğini biliyorsun." Camilla mutfak dolabını açıp alçak sesle söylenerek bardakları çıkarmaya başladı. Altındaki tayta üstündeki bol tişört onu olduğundan daha kırılgan gösteriyordu.

"Dün gece muhteşemdin," dedim ve Camilla dudaklarımdan dökülen sözcükleri bloklamak ister gibi tek omzunu kaldırdı. "Okulun geri kalanının izleyebilmesi için gösteri tekrar sahnelenecek mi?"

"Okulun geri kalanı için çoktan oynadık. Onlar kostümlü provayı izlediler." Sesi tınıdan yoksundu. Sahnedeyken insanı âdeta hipnotize eden nüktedanlığından ve canlılığından gerçek hayatta eser yoktu. Önceki gece ilgi odağı olmak onu mest etmişti ama şimdi içine kapanıktı. Bir uğultu onu yerinden sıçrattı ve el alışkanlığıyla telefonunu arka cebinden çıkarıp uzun tırnaklarıyla tıkır tıkır bir şeyler yazmaya koyuldu.

"Anne, dışarı çıkabilir miyim?"

"Geç kalma. Sana ihtiyacım var. Yakında burada olurlar."

"Geç kalmam. Sadece bir saniyeye ihtiyacım var."

"O hâlde bir saniyeliğine çıkabilirsin." Nicola mutfak masasının başındaki sandalyelerden birine çöküp boşluğa dalarken Camilla kapıya yöneldi. Çıkmadan evvel avucuyla bir ışık düğmesine bastı ve Nicola'nın başının üstündeki sanat eseri vızıldayarak can buldu. Böylelikle duvarda eğri büğrü harflerle ne yazdığını okuyabildim:

MUTLU OLABİLİRDİK?..

Altında oturan kadının içi boş kabuğuyla alay ediyormuş gibi hissettim.

28

Kızı gittikten sonra Nicola Vonn'u zorla konuşturmaya içim el vermedi. Hem zaten aklıma, *Kocan sizi dövüyor mu yoksa sadece dallamanın teki mi?* dışında söylenecek hiçbir şey gelmiyordu.

Masayı kontrol etmekle ilgili bir şeyler mırıldandım ve ardından büfeyi gözden geçirmek için bahçeye çıktım. Bahçe, özellikle de köşedeki salıncak, kaydırak ve trambolin setinin etrafı oyuncaktan geçilmiyordu. Bunların dışında şaşırtıcı sayıda terk edilmiş spor aleti vardı: kriket sopası, kale, farklı şekil ve ebatlarda toplar. Eğer derli toplu olsaydı arka kapının açıldığı verandadaki geniş oturma alanıyla gayet güzel bir yere dönüşebilirdi. Ne var ki bitkilerin çoğu ya susuz kalmış ya da kurumuştu, ihmal edilmemiş olanlarsa yaprak bitiyle kaplıydı. Holmwood'a çıkan patika hemen soldaydı fakat duvarın dibine ekilmiş serviler orayı gözlerden gizliyordu. Buranın kaotik bir enerjisi vardı. Kimsenin Vonnları mutsuzlukla itham edememesi için resmen ACAYİP EĞLENİYORUZ diye bağırıyordu. Rhys Vonn hakkındaki olumsuz görüşlerimin evle ilgili hislerimi etkilemesine izin verdiğimin farkındaydım ama elimde değildi. Burası gözüme bir evden ziyade gününü bekleyen bir olay mahalli gibi görünüyordu.

Saatime baktım: Maç az sonra bitecekti. Ev sahibi takımın kazanmış olmasını umdum.

"Birine söylemek zorundasın." Duvarın diğer tarafındaki patikadan fısıltıdan biraz yüksek ses geldi. Sesi tanıyamadım ama komşuyu bir kızdı. "Bu hiç doğru değil."

"Yapamam." Ağlamaklı, tiz bir ses. "Söyleyecek hiçbir şey yok. Bak, gitmen gerek."

"Seni bu şekilde incitmesine izin veremezsin."

Biri burnunu çekti. "Durum biraz karışık."

"Onu sevmiyorsun, o da seni sevmiyor."

"Sevdiğini söylüyor."

"Aman Tanrım, Cam, yalan söylüyor. Bunu hâlâ anlayamadın mı?"

Bir şak sesi, ardından da bir acı çığlığı duyuldu: Bir tokat.

Camilla, diye düşündüm ve evin yan tarafından bahçe kapısına doğru koştum. Her ne oluyorsa orada öylece dikilip canının yanmasına göz yumamazdım.

Yirmi metre kadar ileride karşılıklı duruyorlardı. Kurbanın Camilla olduğunu düşünmekle yanılmıştım: Tek eli yanağında, hıçkıra hıçkıra ağlayan Elise Dean'di. Üstündeki çuval gibi tişörtle bileklerine kadar gelen etek onu âdeta yutmuştu. Camilla öfkeyle arkadaşına bakıyordu. Elleri iki yanında yumruk olmuştu ve yüzüyle boynu yer yer kızarmıştı.

"Her şey yolunda mı?"

İkisi de sesime döndüler. Elise burnunu çekti. "Sen de kimsin?"

"Bir komşu. İyi misin?"

"Kendi işine bak," diye çıkıştı Camilla.

"Konu her neyse birbirinize vurmanıza hiç gerek yok." Onlara doğru bir adım daha attım. "Yardımcı olabileceğim herhangi bir konu var mı?"

Birbirinin tıpatıp aynısı ifadelerle bana baktılar. Yüzlerinden öfke ve inkâr akıyordu. Yaptığım hiçbir işe yaramadıysa bile onları bana karşı duydukları tiksintide buluşturmayı başarmıştım.

"Tabii ki yok." Camilla saçlarını savurarak açtı ve kayıtsızca tepesinden atkuyruğu yaptı. "Önemli bir şey değil. Sadece bir oğlan meselesi."

Elise arkadaşına şöyle bir baktıktan sonra gözlerini kaçırdı ama yüzündeki ifade gözümden kaçmamıştı: Şaşkınlık ve şüphe.

Burada ne yapıyorum, diye düşündüm. Derwent'in beni ikaz ettiği konu buydu. Bir ergen kavgasının ortasına düşmüştüm ve konunun ne Judy Thwaites'le ne de Davy Bidwell'le alakası vardı.

"Burada neler oluyor?"

Omzumun üstünden bakınca formasını hâlâ çıkarmamış olan Mike Knox'un dizinde amatörce bir bandajla arkamda durduğunu gördüm. Burada ne yaptığımı açıklamamı beklemeden dizginleri eline alarak topallaya topallaya yanımıza geldi. Kızların çıtı çıkmıyordu. Kulağıma çalınan tek ses çalıların içindeki cırcır böceklerinin ve suratımın etrafında uçuşan arının detone vızıltısıydı. Elise dehşete kapılmış gibiydi, Camilla ise ürkekti ve yüzünde temkinli bir ifade vardı.

"Camilla, eve gitmen gerek. Babanın gelmesi an meselesidir. Onu kızdırmak istemezsin, öyle değil mi?"

"Buraya çıkmamıza izin veriyor," dedi Camilla geri adım atmamaya çalışarak ama Elise sanki Rhys'ın adının geçmesi bile onu Mike Knox'a kafa tutamayacak kadar ürkütmüş gibi başını önüne eğip yürümeye başladı. Camilla omuz silkip arkadaşının peşinden gitti. Mike kollarını göğsünde kavuşturmuş vaziyette arkalarından bakarak çitlerin arasından içeri girmelerini izledi.

Onlar gözden kaybolduğunda bana döndü.

"Onlara senden daha kolay söz geçiririm. Bende baba gücü var."

"Fark ettim. Bu gücü doğumhanede mi kazandın yoksa zaman içinde gelişen bir şey mi?"

Sırıttı. "Zamanla gelişti. Şakalardan başlayıp müsamahasızlığa kadar geldim."

"Maç bitti mi?"

"Berabere." Başını önüne eğdi. "Erkenden çıkmak zorunda kaldım. Dizim sıyrıldı. Kanaman varsa oynayamazsın. Son birkaç dakikayı dört kişi oynamak zorunda kaldılar."

"Yazık olmuş."

"Yine de kaybetmekten iyidir. Rhyslara geliyor musun?"

"Elbette," dedim patikada arkasından yürümeye başlayarak. Pes bir gök gürültüsü beni başımı kaldırıp gökyüzüne bakmaya itti ve 5 numaranın penceresinde bir yüz görür gibi oldum. Gillian Holding. Ona el salladım, o da bir elini cama yasladı. Cam nefesi yüzünden buğulanmıştı ve onu net göremediğimden suratındaki ifadeyi de okuyamadım.

"Nereye bakıyorsun?" Mike çitlerin orada durmuş, beni bekliyordu. "Yine pencerede mi?"

"Bayan Holding mi? Evet, nereden bildin?"

"Hep oradadır." Kaşlarını çattı. "Bir bakımevine yatırılmalı."

Nefesimi tuttum; bu dillendirdiğine şahit olduğum ilk görüştü. Hemen bana baktı, temkinliydi.

"Hâlden anlamaz biri gibi konuştuğumun farkındayım, ayrıca acımasız da değilim fakat buralarda güvende değil. Önceki gece neler olduğunu gördün. Onun ya da onu aramaya çıkanların başına korkunç bir iş gelmesi an meselesi. Ah, diğerleri de geldi."

Çitlerin arasından uzanıp baktığımda futbolcular, peşlerinde taraftarlarla çıkmazı tırmanıyorlardı. Derwent en arkada, plaj koltuklarını taşıyordu. Bir yandan da başını yana eğmiş, Ruth'un ona anlattıklarını dinliyordu. Alan ve Judy onların birkaç adım önünde, Tom Thwaites'le birlikte yürüyorlardı. Tom'un maçta olmadığından emindim; olsaydı muhakkak fark ederdim. Tenimin karıncalanmasına neden oldu ve bu seferki ne saatin geç olmasından ne Gillian Holding'i aramanın gerginliğinden, ne de yüzünü göremediğim o siyahlı adamın içimde uyandırdığı korkudan kaynaklanıyordu. Onu araştırmam gerektiğini düşündüm, yani tiksintimi bir kenara bırakma zamanı gelmişti.

Tiksintiden bahsetmişken... Gary Holding elindeki ince naylon poşeti sallaya sallaya Rhys'in yanında yürüyordu. Annesini yine tek başına bırakmıştı... fakat neyse ki kadın iyiydi. Onu az evvel görmüştüm.

Derwent beni gördü ve Mike Knox'la orada ne yaptığımı merak etmiş olacak ki kaşlarını kaldırdı. Başımı hafifçe iki yana salladım ve ardından en hoş gülümsememi takınarak Rhys Vonn'a baktım.

"Berabere kaldığınızı duydum."

"Oynadığımız her maçı kazanamayız." Güldü. "Josh harikaydı. Haftaya da oynayamaması için Toby'yi tekrar sakatlamayı düşünüyorum. Dizine tek kurşun yeter, öyle değil mi Brian?"

Brian, İrlandalı ismine sahip herkesin IRA şakalarından hoşlandığını sanan insanlarla girdiğim sohbetlerden son derece aşina olduğum bir kayıtsızlıkla yarım yamalak gülümsedi.

"Hadi, millet." Rhys patikaya yönelerek herkesi peşinden sürükledi. "Maç bitti. Şimdi yemek zamanı."

Derwent plaj koltuklarını Alan'ın kulübesine bırakmak için o yana saptığından geride kaldım. Ağır ağır yürüyerek yanıma geldi. Pippin endişeli gözlerle ona bakıyordu.

"Nasılsın?"

"Beklediğim gibi." Yüzünü ekşitti. "Bir daha hayatta oynamam."

"Rhys takıma temelli katılmanı istiyor."

"Rhys cehennemin dibine gidebilir."

"Sana faul yapan adamın icabına baktın mı?"

Surat ifadesi yumuşadı. "Maçın son dakikasında. Güvende olduğunu sandı."

"Aptallık etmiş," dedim.

"Hem de nasıl. Mike'la ne yapıyordun?"

"Sonra anlatırım. Öğle yemeğine geliyor musun?"

"Hayır. Her tarafım ağrıyor. Yarın kolumu bile kaldıramayacağım."

"Seni zavallı ihtiyar," dedim ve her zamanki ters bakışlarından nasibimi aldım. "Gidip bir duş al. Banyoda Epsom tuzu da var."

Bir anda keyfi yerine geldi. "Nereden çıktı o?"

"Senin için aldım." Kolunu sıvazladım. "Hamladığın için maçtan sonra sağının solunun ağrıyacağını tahmin etmiştim. Neyse, öğlen yemeğine yalnız giderim."

"Bir öğle yemeği partisinde istesen bile başını belaya sokamayacağını varsayıyorum."

"Elbette. Hiçbir sorun çıkmayacak," dedim.

Meğer ikimiz de yanılmışız.

29

"Josh nerede?" Rhys Vonn beni kapıda böyle karşıladı ve hevesle arkama baktı.

Bana kendimi özel hissettirdiğin için teşekkürler, Rhys.

"Ne yazık ki eve gitti. Ben yalnız geldim."

"Ödlek." Vonn kafasını iki yana salladı. "İlk maçının şerefine bir litre birayı kafasına dikmesi gerektiğini söylediğim için kaytardı. Takıma yeni katılanlara uyguladığımız klasik bir tarifedir. Sana attığım golden bahsetti mi?"

Belli ki maçın en önemli anı oydu. "Kendi gözlerimle gördüm." Gülümsedim. "Çok etkileyiciydi."

"Hiç de bile, hiç de bile. Sadece şansım yaver gitti." Yüzündeki pembelik saçlarının kızılıyla kıyasıya bir çekişme içindeydi ve o sıcakta elli dakika futbol oynadığından resmen keçi gibi kokuyordu.

Golün sırf şanstan ibaret olduğu konusundaki yorumuna itiraz etmem gerektiğini biliyordum ama sahiden de top şans eseri kaleye girmişti. Bir başka manasız tebessümde karar kıldım.

"Gel de bir şeyler ye." Bir elini sırtıma koyup beni evin içinden geçirdi. Elbisemin kumaşı incecik olduğundan avucunun sıcaklığını hissedebiliyordum ve ondan uzaklaşmamak için kendimi zor tuttum. Dönüp bileğini yakaladığımı ve onu yalvartana kadar elini kürek kemiklerinin arasına ittiğimi hayal ettim. Bu hoş hayal sayesinde mutfaktan geçip bahçeye çıkana

kadar dayanabildim. Bahçede acayip bir uğultu ve gittikçe kabaran koyu gri bulutların altında şaşırtıcı sayıda insan vardı.

"Maeve de geldi. Ne yazık ki Josh aramıza katılamayacakmış," diye duyurdu ve kalabalıktan hüsranla nezaket karışımı hoş geldin mırıltıları yükseldi. Rhys'in Derwent'in yollarını gözlerken aklında bir hinlik olduğundan işkillendim. Onu sabote etmek ya da küçük düşürmek için birasına bir şeyler karıştıracak bile olabilirdi. Patronun kim olduğunu ilk ve son kez kanıtlayacak bir güç testi. Sürekli hâkimiyetini dayatmak zorunda hissetmenin neye benzediğini merak ettim. Josh'u böyle yapan da bu muydu? Diğer erkeklerin onunla boy ölçüşmekteki ısrarı? Yoksa rekabete girip kazanmaktan zevk mi alıyordu yalnızca?

İsteseydim benim olurdun.

Bu anı projektördeki yuvasına tık diye oturan bir slayt gibi zihnime yerleşiverdi: Kendi namına sakince bir gerçeği dile getirmişti. O zaman racon kestiğini düşünmüştüm ve hâlâ doğruluğundan emin değildim ama şimdi buna gerçekten inandığını ve genel anlamda buna inanmasının tek başına yeterli olduğunu anlıyordum. Futbolda da olduğu gibi canının istediği her şeyi elde edebilmesini kararlılığına ve özgüvenine borçluydu.

Ama seni istemiyor.

Ve elbette sen de onu istemiyorsun.

Gözlerimi kırpıştırarak bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım ve neredeyse fiziksel bir gayretle önümde olan bitene odaklandım. Nicola şimdi masanın arkasında dikiliyordu; kaşlarını çatmış, tabaklarını dolduran insanları izliyordu. Camilla kollarını daracık göğsünde kavuşturmuş vaziyette arkasında dikiliyordu, gerektiğinde yardım etmeye hazırdı. Maçta gayet iyi oynayan şu uzun boylu, gözlüklü adamın uzattığı içkiyi kabul etmekten başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Dediğine göre adı Lee'ydi, yan sokakta oturuyordu, Elise ve erkek kardeşiyle kapı komşusuydular, evli ve iki çocukluydu, çocukları ne hikmetse Rhys'in çocuklarıyla aynı yaştaydı ve evet, pek çok spor dalıyla

ilgilenmişti. Benim çocuğum var mıydı? Spor yapar mıydım? Zor sorular sormuyordu, hâliyle kalabalığı gözlerimle tarayarak Judy'yle oğlunu aramakta özgürdüm. Alan'la derin bir sohbete dalmışlardı ve her ne kadar aceleye gerek olmadığını bilsem de Tom Thwaites'le bir kez olsun konuşmayı çok istiyordum. Elime daha iyi bir fırsat geçemezdi.

Rhys Vonn erkeklerin sırtlarına vurup kadınları rızalarını almadan öperek ev sahibi edasıyla kalabalığın içinde geziniyordu. Derken tabağındakileri hunharca çatallayan Mike Knox'un yanına yaklaştı. Mike lokmasını alelacele yuttu ve kimseye duyurmadan arkadaşının kulağına bir şeyler fısıldayabilmek için Rhys'i kalabalıktan uzaklaştırdı. Mike'ın kıpırdayan dudaklarını ve Rhys'ın aniden kaskatı kesilmesini izlerken huzursuzluktan bütün tüylerim diken diken oldu. Başımı çevirip Camilla'nın da onları fark edip etmediğine baktım. Gözleri fal taşı misali açılmış, gözbebekleri korkudan irileşmişti. İkimiz de Mike'ın neler yumurtladığını biliyorduk.

Camilla'yı Elise'le patikada gördüm...

Tartışıyorlardı...

Ona eve dönmesini söyledim...

Rhys tek kelime etmedi ama dönüp de kızına baktığında suratında sanki kana susamış gibi bir ifade vardı. Bahçeyi bir çırpıda arşınlayıp kızın koluna yapıştı.

"Hayır, baba, gerçekten..."

"Ne dedim ben sana?" Kızı sarsarak bir çalının arkasına sürükledi ve sohbet edip gülüşen misafirlerin ruhu bile duymadan görüş alanından çıktılar.

Seni ilgilendirmez, derdi Derwent olsaydı. Bizi *ilgilendirmez. İşine bak.*

Tom Thwaites hiçbir yorgunluk emaresi göstermeden konuştukça konuşan Alan'ı dinlemeye devam ediyordu.

Bir bahane uydurup Lee'nin yanından ayrıldım ve kalabalığın etrafından dolaşarak uzaktan da olsa Rhys'la Camilla'yı

görebileceğim bir yerde durdum. Rhys konuşuyordu. Onu duyamıyordum ama boynundaki tendonlar ortaya çıkmış ve suratı kızarmıştı. Camilla babasının saçtığı tükürükler karşısında yüzünü buruşturdu ama ne ona kafa tuttu ne de bakışlarına karşılık verdi. Tavrında en ufak bir başkaldırı yoktu: Tek görebildiğim korkuydu.

"Aralarına girme." Etrafıma bakınınca Mike Knox'u yanı başımda buldum.

"Ona ne söyledin?"

"Camilla'yı Elise'in ya da Isaac'in yanında görmek istemiyor. Bilhassa da Isaac'in yanında."

"O ve Elise arkadaşlar ama." Boğazım düğümlenmişti. "Camilla'nın arkadaşlarıyla konuşmasına karışamaz."

Mike omuz silkti, zaten dikkati hâlâ elindeki tabaktaydı. "Benim kızım olsa bilmek isterdim."

"Ama senin kızın yok," diye çıkıştım ve bahçeyi boylu boyunca arşınladım. "Rhys?"

Doğrulup Camilla'nın kolunu bıraktı ve her zamanki içtenliğine bürünmeye çalıştı. "Evet? Ne vardı?"

Ben onlara doğru yürürken Camilla'nın suratına mutlak bir korku ifadesi yerleşti. Yapmak istediğim son şey onu daha da zor bir duruma sokmaktı, o yüzden gülümsedim.

"Düşünüyordum da... Josh'un doğum günü yaklaşıyor. Acaba nelerden hoşlanabileceği konusunda bana birtakım önerilerde bulunabilir misin?" Georgia'nın lafına uyup gözlerimi birkaç defa kırptım. *Unutma, eğer şüpheye düşersen gözlerini kırpıştıracaksın. Her defasında işe yarar...* "Josh'la pek çok ortak noktanız var, o yüzden zevklerinizin de uyuşacağını düşündüm."

"Zevklerimizin aynı olduğundan emin gibiyim, evet." Bana yemeğini süzen bir ayı gibi bakıyordu. Camilla yanından sıvışıp gözden kayboldu.

"Ona ne alacağımı bulmakta çok zorlanıyorum." Başımı yana yatırdım. "Sporla ilgili bir şeyler düşünüyordum?"

"Bir deneyime ne dersin?"

"Paraşütle atlama gibi mi?"

Dudaklarını büzerek yanıma yaklaştı. "Olabilir. Olabilir. Ya da daha... özel bir şey. İkiniz için."

Ah kahretsin. Bahçenin başka kimse tarafından görülmeyeceğimiz bir kısmında olduğum kafama biraz geç dank etti ve Rhys sohbeti cinsel konulara çekmeye kararlı gibiydi. Kıpırdamıyormuş gibi görünmeye gayret ederek geriye doğru minicik bir adım attım, sonra bir tane daha.

O anda verandadan muazzam bir şangırtı geldi ve onu korkudan nefesini tutan insanların sesi izledi: Çoğunluğun felaketi benim mucizem olmuştu. Rhys konuştuğumuzu unuttu, beni itekleyerek önünden çekti ve ne olduğunu görmek için hışımla sesin geldiği tarafa yöneldi. Derin bir oh çekerek onu takip ettim ve Nicola'yı üzerinde krema kalıntıları bulunan boş bir servis tabağıyla asteroid çarpmasını andıran bir enkazın ortasında dikilirken buldum. Şok içinde ellerimi ağzıma kapattım.

"Pavlovam," dedi Ruth bana cesurca bir soğukkanlılıkla. "Pavlovamı düşürdü."

"Çok özür dilerim." Nicola tir tir titriyordu. Çömeldi ve yerden aldığı bir bezeyi sanki kurtarılabilirmiş, azıcık kremayla süslense misafirlere ikram edilebilirmiş gibi tuttu.

"*Muhteşem*," dedi Rhys insanın içini iyice huzursuz eden yapmacık bir neşeyle. "*Harikulade* bir parti, Nic. Tebrikler."

"Rhys, lütfen..."

"Mutfakta başka ne var? Camilla, dondurucuya bak bakalım misafirlerimize ikram edebileceğimiz başka bir şey var mı? Olması gerek. Kimse bu kadar meşakkatli bir şey yemek istemez. Bana kalırsa bu sıcakta ancak dondurma yenir. Kusura bakma, Ruth ama hava resmen cehennem gibi. Ayağa kalk, aşkım. Onunla ne yapabileceğini sanıyorsun?" Bezeyi Nicola'nın elinden aldı ve onu yumruğunun içinde sıkıp ezerken parmaklarının arasından toz hâlinde pudra şekerleri döküldü.

Derken anın gariplığını örtbas etmek istercesine herkes aynı anda konuşmaya başladı. Döndüm ve Judy'nin oğlunun yanında dikilmekte olduğunu fark ettim. Tam zamanıydı. Ona ışıl ışıl gülümsedim.

"Bir türlü tanışma fırsatı bulamadık, değil mi? Ben Maeve. Seni Bayan Holding'in kaybolduğu gece görmüştüm."

"Tom." Benimle gevşekçe tokalaştı. Biraz boş baktığını görünce kaç tane bira içtiğini merak ettim.

"Seni maçta göremedim."

"Gitmedim de ondan." Elindeki şişeden bir yudum aldı. "Futbol pek ilgimi çekmez."

"Ama partiler çekiyor, öyle mi?"

"Sonuçta yemek beleş." Geğirdi. "Pardon."

Bu sanki o âna dek gördüğüm en büyüleyici şeymiş gibi gülümsedim. "Bu arada harika bir annen var. Umarım onun yaşına geldiğimde onun gibi biri olabilirim."

Burnundan güldü. "Hangi açıdan?"

"Pek çok hayır işi yaptığını duydum. Biri özel ihtiyaçları olan kimseleri zaman zaman evinde misafir ettiğini söyledi."

"Süreli bakım." Dudaklarını birbirine bastırdı ve aniden cin gibi gözlerle bana bakmaya başladı. Tehlikeli topraklara adım atmıştım ve muhtemelen bunun kasıtlı olup olmadığını merak ediyordu. "Zor insanlar. Gidecek yerleri olmayanlar. Bazen ikametlerini değiştirirlerken kısa süre kalacak bir yere ihtiyaçları oluyor."

"Çok nazik biri. Onları nereden buluyor? Yetkililerin yaşı hakkında yaygara çıkaracağını sanırdım, oysa pek çoğumuza bin basar. Nasıl olduklarını bilirsin."

"El altından yapıyor." Burnunu çekip yemeğini çatalladı.

"Reklam yapıyor mu? Bu tür bir şey annemin çok hoşuna giderdi," dedim ciddiyetle, oysa bu yalanın daniskasıydı. "Koca evde tek başına yaşıyor ve çok yalnızlık çekiyor. Muhtemelen senin annen de öyledir."

"Hayır, reklam yapmıyor." Bu fikir ona komik gelmiş gibiydi. "Hayır, yalnızca belli başlı kişiler aracılığıyla. Kişisel ilişkiler."

"Ah, anlıyorum." Anlamıyordum. "Arkadaşlarının arkadaşları aracılığıyla mı?"

"Öyle de denilebilir." Bana ağır göz kapaklarının ardından bir bakış daha attı. Beni uzun uzun tarttı ve tehlike arz etmediğime karar verdi. "Karım bakım sektöründe çalışıyor."

"Karın mı? Evli olduğunu bilmiyordum." Sesime bir miktar hayal kırıklığı yansıtmayı başardım. Hemen üstüne alındı. Evet, tipsizin tekiydi, ayrıca kiloluydu ama pahalı bir saati, son model sayılabilecek bir arabası ve kayda değer miktarda özgüveni vardı. Ona neden olası bir partner gözüyle bakmayacaktım ki?

Çünkü kendime saygım vardı. Tabii onun bildiği kadarıyla bir de erkek arkadaşım.

"Yedi yıllık evliyiz," dedi bir tür tatminle. "Bu da neden kaşınıp durduğumu açıklıyor."

Kıkırdadım. Sonra da, "Karın neden yanında değil?" diye sordum.

"Gelip annemi ziyaret edemeyecek kadar meşgul."

"Neticede bakım sektöründe çalışıyor. Çok zahmetli, öyle değil mi? Ne iş yapıyor?"

"Bir bakımevini yönetiyor." Bunu söylerken ağzı tıka basa doluydu. "Hâliyle vardiyalı çalışıyor."

"Vardiya sırası ona geldiğinde sen de anneni ziyarete mi geliyorsun? Duyduğum kadarıyla sık sık uğruyormuşsun?"

"Bunu kimden duydun?"

"Şey, sanırım Fleur'dan? Arabandan bahsetmişti."

Fleur hakkında ağza alınmayacak bir şeyler mırıldandı. Bir an için onu yanlış duyduğumu sandım. Sonra güldü. "Gerçekten çok safsın."

Surat astım. "Dediğin kadar saf olduğumu hiç sanmıyorum."

"Söyle bakalım, Mabel, buralarda herkes sürekli dedikodu mu yapıyor?"

Hatasını düzeltmedim. "Yapacak başka hiçbir şey yok. Beni yanlış anlama, çok hoş bir yer ama temelli burada yaşıyor olsaydım aklımı kaçırırdım."

"Ben de öyle. O yüzden sadece uğruyorum. Geç saatte gelip erkenden gidiyorum." Birasının son yudumunu da kafasına dikti ve çimenlerin ortasında ya da kaydırağın altında hiç yoktan soğuk bir bira peyda olabilirmiş gibi etrafına bakındı. İlgisini kaybediyordum. Bu yüzden cesaretimi toplayıp ona doğrudan bir soru sordum.

"Annenin yakınlarda misafir edeceği kimse var mı?"

"Bakacağız." Parmakları şişenin boynunda sabırsızca dans ediyordu. "Kusura bakma, kabalık etmek istemem ama dilim damağım kurudu. Acilen bir içkiye ihtiyacım var."

"Elbette," dedim. "Mutfakta daha bira olacaktı."

Homurdandı ama tam o tarafa doğru seğirtecekken gökyüzünde göz kamaştırıcı bir ışık patlaması oldu. Birkaç saniye sonra da inanılmaz derecede uzun, sağır edici bir gök gürültüsü duyuldu. Misafirler nefeslerini tuttu.

"Ah, çok yakındı," diye seslendi Judy. "Sanırım çok geçmeden..."

Yere, ayağımın yanına bir şey çarptı ve bacağıma suların sıçradığını hissettim.

"Yağmur," dedim ve Tom başıyla onayladı.

"Koş."

Bir damla önce beşe, sonra yüze katlandı ve çok geçmeden sular seller gibi yağmur yağmaya başladı. Sert zemini dövüyor, su perdesinin ardından bahçenin diğer ucu güçlükle görünüyordu. Herkesle birlikte koştum ve mutfağa sığıştım. Hepimizin üstü başı sırılsıklamdı. Suyun saf gücünün hipnotize edici bir yanı vardı. Orada öylece dikildik ve büyülenmiş gibi büfeden geriye kalanları sarsıp çimenleri dümdüz etmesini izledik. Terk

edilmiş bardakları doldurup boş tabaklardan taştı. Çalıların yapraklarını ve çiçeklerini kopardı, ayrıca kaydırağın dibinde bir çamur birikintisi peyda etti. Göz açıp kapayıncaya kadar veranda resmen havuz gibi oldu ve beze parçaları pavlovanın trajik sonundan hiçbir iz kalmamacasına suda eriyip gitti.

30

Derwent'ın yorumu, "Ne partiymiş ama," oldu. "İyi ki gelmemişim."

"Özel korumam vasfıyla yanımda olman işime gelirdi," dedim saçlarımın suyunu sıkarken. Fırtına bulutları tepelerde toplanmıştı ve durmaksızın yağmur yağıyordu. Biraz diner gibi olduğu bir anda kendimi eve atmaya çalışsam da donuma kadar ıslanmıştım. Puantiyeli mini elbisem üstüme yapışmıştı, gerçi pek sevgili meslektaşım beyefendiliğinden hâlimi görmezden geliyordu. "Rhys hakkında ne düşünüyorsun?"

"Eğer Thwaites ailesine odaklanmış olmasaydık onu ilk fırsatta tutuklardım ki o fırsatın elime geçmesi için çok beklememe gerek kalacağını hiç sanmıyorum."

"Karısı ve çocukları ondan ölesiye korkuyor. Kimse fark etmiyor mu? Yaptığının yanına kâr kalmasına neden memnuniyetle göz yumuyorlar?"

"Belki de göz yummuyorlardır." Derin düşüncelere dalmıştı. "Eğer Nicola ondan ayrılmak istemiyorsa kimsenin elinden bir şey gelmez."

"O herifi arkasına bile bakmadan terk etmeli."

"Bunun göründüğünden daha zor olduğunu biliyorsun," dedi Derwent nazikçe ve ne demek istediğini anladığımda kekeleyerek sessizliğe gömüldüm. Nicola'nın durumunu şiddet gördüğüm eski ilişkimle kıyaslamak hiç aklıma gelmemişti. Neler olup bittiğini anlamamın asırlar sürdüğünü hatırlayınca

çok utandım. Anladığımdaysa az kalsın çok geç olacaktı. Oysa arkadaşlarım tehlikeyi benden önce görmüştü. "Belki de insanların onunla zaman geçirmesinin nedeni mutluyken kadına iyi davranmasıdır."

"Fakat bugün öyle olmadı. Karısıyla çocuklarına yine kötü davrandı." Kafamı topladım çünkü her nedense kendimi savunmam gerektiğini hissediyordum. "Ama Josh, o korkunç ilişkide ben tek başımaydım. Kendimden başkası için endişelenmeme gerek yoktu. Eğer bir, hatta iki çocuğun sorumluluğunu üstlenmiş olsaydım..."

"Bu durumu daha basit kılmıyor," dedi terslenerek. "O zaman da çocuklarının ihtiyaçlarını nasıl karşılayacağını, nafakayı ve ortak velayeti düşünmek zorunda kalıyorsun. Onları sana ihtiyaçları olduğunda yalnız bırakıp hayal kırıklığına uğratmak istemiyorsun. Çocuklar durumu daha da karmaşıklaştırıyor."

"Ama..."

"Güven bana. Aynen dediğim gibi oluyor. Şimdi kendi işimize bakabilir miyiz lütfen?"

"Bakıyorum zaten," diyerek itiraz ettim. "Tam da sana Tom Thwaites'le ilgili bir şey anlatmak üzereydim."

Ben konuşmamızı ve kibrine dair edindiğim izlenimi aktarırken Derwent beni dikkatle dinledi.

"Karısının izini sürmemiz gerek. Bu işi birine vereyim." Dilini şaklattı. "İlk soruşturmanın hiçbir yere varmamasına şaşmamalı. Karısı şöyle dursun, Tom'dan bile haberleri yoktu. Pek etkileyici bir performans sergiledikleri söylenemez. İnsan kayıtlarda bir iz bulmuşlardır diye düşünüyor."

"Tabii resmî nikahla evlenmişlerse," dedim. "Aralarında, savunmasız yetişkinlerin mal varlıklarını ona devretmesi gibi gayriresmî bir anlaşma da olabilir."

Derwent başıyla onayladı. "Onu evine kadar takip edip eşini bulabilmemiz için Tom'u birkaç gün daha gözetim altında tutmak harcayacağımız paraya değecek gibi görünüyor.

Colin'e söyleyelim de Tom'un, Judy'nin ya da karısının ismini öğrendiğimizde onun adına kayıtlı başka gayrimenkul olup olmadığına baksın."

Bu kayda değer ölçüde kaynağın tek bir yere aktarılması demekti ama Rula Jacques'a verdiğimiz söz bunu gerektiriyordu. West Idleford'da bulunmamızın bir diğer nedeni de soruşturmayı ne tarafa yönlendireceğimize karar vermekti ve şimdiye dek Tom Thwaites en ümit vadeden ipucumuz gibi görünüyordu.

"Ve eğer Davy Bidwell'in nerede yaşadığını bulursak," dedi Derwent ağır ağır, "o da cabası olur."

*

Cumartesi gününün geri kalanı çok daha az heyecanlı geçti; televizyon izleyip sokağı gözetledim. Derwent ise sırf başka seçeneği kalmadığı için yapmaya tenezzül ettiği evrak işlerine gömülüp mutfağa her girdiğimde homurdandı. Pippin bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda yürüyüşe çıkmayı nazikçe reddetti. Çıkmazın diğer sakinleri de ıslanmaya niyetli değil gibiydi. Oluklardan akan sular, cumbalı pencereden görebildiğim yegâne hareketti.

Altı sularında yağmur yavaşlayıp kesildi. Güneş yüzünü gösterdi ve eğik hüzmeleri her ıslak yaprağı, her su damlasını altın rengine boyadı. Her şey tazecik kokuyordu.

"Köpeği çıkarayım," dedim sırtıma bir anorak geçirerek.

"Ben de geleyim." Derwent suratını buruşturarak ayağa kalkıp gerindi.

"Gerek yok. Bence köpeği tek başıma yürüyüşe çıkarabilirim. Hem herkes çift olduğumuza ziyadesiyle ikna oldu."

"Mesajı pekiştirmekten kimseye zarar gelmez." Omuzlarını silkerek ceketini giydi. "Zaten canım dışarı çıkmak istiyordu."

"Bunu öğle yemeğinde yanımda olmanı istediğim için mi yapıyorsun?"

"Hayır. Hiç de bile."

"Yalancı," diye mırıldandım. Yüzünde ihtiyatlı bir ifadeyle hemen başını kaldırdı ama ona güldüğümü görünce mahcup mahcup sırıtmaya başladı.

•

Gecenin bir yarısında işkenceden farksız bir baş ağrısıyla uyandım. Sanki biri sol gözümden beynime bir iğne saplıyordu. Bu önceki yaz başıma aldığım darbenin bana mirasıydı ki bu bile başlı başına sinir bozucuydu. O olayın fiziksel etkilerinden hâlâ kurtulamadığımı itiraf etmek hiç hoşuma gitmiyordu. Dizlerimi göğsüme çektim ve seçeneklerimi tartarken dertop olup öylece yattım. Sabaha kadar başımın ağrıdığını inkâr edebilirdim ama gözüme uyku girmeyeceğini biliyordum. Suya ve ağrı kesiciye ihtiyacım vardı fakat şansıma yanımda ikisi de yoktu. Derwent'ın önceki gece kas ağrılarını dindirmek için mutfakta bir paketten kapsüller çıkardığını hatırladım: Mutfak adasına fırlatıp attığı paket gözümün önüne geliyordu. Yavaşça, istemeye istemeye ve güçlükle yataktan kalktım ve karanlıkta sendeleyerek alt kata indim. İstediğim son şey Derwent'ı uyandırıp onu durumdan haberdar etmekti. Mutfağa girdiğimde fırının üstündeki saatin üç buçuğu gösterdiğini görünce daha da kötü hissettim.

Ağrı kesicileri buldum ve birkaç yudum suyla yuttum, ardından yalpalayarak oturma odasına girdim. Ne de olsa kendimi daha iyi hissettiğimde üst kata çıkabilirdim. Hâliyle o mucizenin gerçekleşmesini beklemek için kanepelerden birine uzandım.

Mutfak kapısını açık bırakmıştım fakat bunu ancak Pippin kanepede yanımda beliriverince fark ettim.

"Ah Tanrım, lütfen yapma." Böylesine hâlsizken gecenin köründe havlamasına ya da hiperaktivitesine tahammül edemeyecektim.

Küçük köpek sanki bunu anlamış gibi üç kere kendi etrafında döndü ve ardından karnıma sokulup yattı. Sıcak gövdesinin ağırlığı ziyadesiyle rahatlatıcıydı. Yan dönüp onun etrafına kıvrıldım. Kanepenin arkasında ince bir battaniye vardı; onu üstümüze çekip gözlerimi yumdum. Ağrı kesicilerin işe yaramasına yirmi dakika vardı, sonrasında Pippin'i mutfağa bırakıp yatağa geri dönerdim.

*

Gözlerimi gün ışığına açtım ve Josh Derwent yalnızca birkaç santim ötemde oturmuş, çoraplarını giyiyordu.

"Günaydın."

"Ah... Burada uyumayacaktım." Yorganın altında sindim. "Bu da nereden çıktı?"

"Üşürsün diye getirdim."

"Bu benimki değil."

"Evet, benimki."

"Ah. Teşekkürler. Gerçi Pippin beni ısıtıyordu."

"Sıkılmış olacak ki beni bulmaya geldi." Sesinde yapmacık bir rahatlık vardı. "İyi misin?"

"Yalnızca başım ağrıyor." Sanki beynim kafatasımı zorluyordu.

"Sık oluyor mu?"

"Arada sırada." *Ayrıca bunu bal gibi biliyorsun,* diye düşündüm. *PMS'imi fark ettiğini öğrendiğimde suratım asıldığı için farkında değilmiş gibi davranıyorsun sadece.*

"Kafana darbe aldığından beri mi?"

Başımla onayladım ve yüzümü buruşturarak hareket etmenin semeresini çektim.

Sehpanın üstünden önüme birkaç kapsül itti. "Al bakalım. Sana iki, bana iki. Hemen yut." Şişesinden aldığı tek bir yudum suyla kendisininkileri yuttu.

"Bunlar ne?"

"Parasetamol. Sen ilaç içeli dört saatten fazla oldu."

"Nereden biliyorsun?" Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Uyanık mıydın?"

"Alt kata indiğini duydum."

"Kusura bakma. Seni rahatsız etmek istememiştim." Ölmüş olmayı dileyerek tekrar gözlerimi yumdum.

"Sorun değil." Ayağa kalktı. "Eğer teselli olacaksa ben de bugün zar zor yürüyebiliyorum. Tencere kapak olduk."

"Öğle yemeğine kadar toparlarım."

"Ben toparlayamam. Üstelik sonra dışarı çıkmam gerek."

"Dışarı mı? Nereye?"

"Futbol takımı dünkü beraberliğimizi kutlamak için içmeye çıkıyor." Ben ona gülerken bana ters ters baktı. "Hadi durma. Daha en başta hayır demem gerektiğini yine başıma kak."

"İşte, insan gönlüne laf geçiremiyor. Veya senin durumunda, egosuna."

"Dersimi aldım."

"Şüpheliyim. İçecek misiniz?"

"Sanırım içmek zorunda kalacağım. Ama ağırdan alırım. Sarhoş olmam."

"Tabii tabii."

Sehpanın yanından dikkatle geçti. "Hadi, Pippin. Bu yürüyüş gününü güzelleştirecek. Kımıldamadan durabildiğim sürece canının istediği sidiği canının istediği kadar koklamana izin vereceğim."

*

Josh'un yanı başımda olması tahmin ettiğimden daha çok hoşuma gidiyordu ama koyu renk kotu, gözleriyle aynı renkteki tişörtü ve uzaydan bile görülebilecek asık suratıyla topallaya topallaya kapıdan çıkmasından sonra evin bana kalması da hoşuma gitti. Ortalığı toplayıp bir ton çamaşır yıkadım. Sözsüz bir anlaş-

mayla ikimiz de kirli çamaşırlarımızı kendimize saklıyorduk. *Birtakım sınırlar olmalı*, diye düşündüm ve Josh Derwent'ın iç çamaşırlarını katlamak benim sınırlarımı kesinlikle aşıyordu.

Gün ışığı etkisini yitirirken oturma odasına kuruldum ve salatamı kemirip müzik dinleyerek önceki gün Tom Thwaites, annesi ve diğer komşulardan topladığım bölük pörçük bilgiler hakkında aldığım notları gözden geçirdim. Notlarımı iki kere baştan sona okudum ve ardından Una Burt'e gönderdim. Gerçekten çalışıp çalışmadığımızı bilmek isteyecekti. *Ki çalışıyoruz*, diye düşündüm bana bile biraz fazla savunmacı gelen bir ruh hâliyle. Josh'u kendi hâline bıraksam hiç şüphesiz kanepeye uzanıp televizyon izlemek isterdi fakat topluluğun bir parçasıymış gibi görünebilmemiz adına akşamını Rhys Vonn ve kafadarlarıyla geçirmeyi sineye çekiyordu.

Bir noktada, tek başıma vakit geçirmekten duyduğum mutluluk Derwent'ın yollarını gözlemeye döndü. Saatin epeyce ilerlediğini fark edince iyi olduğundan emin olmak için ona mesaj atmayı düşündüm. Jellicoe Çıkmazı'ndaki her şey güvenli görünüyordu fakat yüzeyin altında tehlikeler vardı, tıpkı durgun suyun altındaki sivri kayalar gibi.

Saçmalıyordum.

Fakat Derwent'ın kız arkadaşı olarak oynadığım rol gereğince onu yoklamayı istemem gayet normaldi, yani aslında bu da göstermelik hikâyemizin bir parçasıydı. Ona muzip bir mesaj göndermeye karar verdim (İYİ MİSİN BALIM?) ve EVET TEŞEKKÜRLER PEKMEZİM şeklinde bir cevap aldım ki bu pek bilgilendirici olmasa da en azından iç rahatlatıcıydı.

Gece geç saatte işini görmesi için Pippin'i bahçeye çıkardım ve köpek çalıların içinde tepişirken orada öylece durup gökyüzüne, dairemden nadiren görebildiğim yıldızlara baktım. Hayatımın gerçekten böyle olduğunu hayal ettim ve kendime bunun artısıyla eksisiyle hoşuma gidip gitmeyeceğini sordum.

Banliyöde, koca bir bahçesi olan bir evde, minik bir köpekle yaşamak beni mutlu eder miydi?

Peki bu bile etmezse ne ederdi?

Sokak kapısından gelen bir takırtı beni yerimden sıçratırken Pippin'i öfke nöbetine soktu. Derwent'in yan yan girmekte olduğu kapıya doğru koştu ve Derwent zil zurna sarhoşların abartılı dikkatiyle kapıyı arkasından kapattı.

"Evet?" Arka kapıyı kapatıp kilitledim.

"Evet." Işığa karşı gözlerini kısarak doğrudan bir bardağa, oradan da eviyeye yöneldi. "Evet ne?"

"İyi vakit geçirdin mi?"

"Evet." Uzun, tek bir yudumda koca bir bardak suyu kafasına dikti. "Aslında hayır."

"Dökül bakalım."

"Söylememem gereken hiçbi' şey söylemedim. Dikkatliydim."

"Aferin. Peki söyleyen oldu mu?"

Kaşlarını çattı, hafifçe sallanıyordu. Onu daha önce de sarhoş görmüştüm fakat bu bambaşka bir seviyeydi. "Rhys'tan hiç hoşlanmıyorum."

"Farkındayım."

"Her şeyi bilmiyorsun." Her kelimeyi üstüne basa basa söylese de gözleri bana odaklanmayı reddediyordu. "Sadece bildiğini sanıyorsun."

"Hangi konuda?" Şaşakalmıştım. "Vaka hakkında mı?"

"Hayır." Kafasını iki yana salladı. "Hayır. Ağzımdan laf alamazsın. Yorum yok." Takımın geri kalanıyla dışarıdayken ağzından bir şey kaçırmamaya o kadar azmetmişti ki gizlilik gereksiniminin ortadan kalkıp kalkmadığının ayırdına varamayacak hâlde olduğundan dilini tutmaya devam ediyordu.

"Josh, bana her şeyi anlatabilirsin. Dikkatli olmana gerek yok."

"Sonra aleyhime delil olarak kullanılabilir." Gözlerini kırpıştırarak bana parmak salladı. "Yani hayır."

"Öyle olsun," dedim hüsranla. Uyandığında hâlâ bir şeyler hatırlayabileceğini varsayarak doğru düzgün bir istişare için ertesi günü bekleyebilirdim.

Mutfak tezgâhının yanından ayrıldı ve pek düz sayılamayacak bir rotayı takip ederek odayı boylu boyunca arşınlayıp yanıma geldi. Ellerini omuzlarıma koyup alnını benimkine dayadı. "Sorun şu ki... yapamam."

"Neyi yapamazsın?"

"Biliyorsun." İç geçirmesiyle geriye çekildim.

"Sakıncası yoksa? Az önce yüzüme soluduğun alkolle birilerinin hayatını tehlikeye atmadan direksiyon başına geçebileceğimden hiç emin değilim."

"Pardon, pardon."

"Bence yatma vakti geldi."

Başını uzun uzadıya, yavaşça iki yana salladı. "Yapamayız. Söz konusu bile olamaz. Hayatta olmaz."

Gülmeye başladım. "Hayır... senin yatma zamanının geldiğini söylemek istedim, tek başına."

"Böylesi daha iyi." Bana imalı imalı göz kırptı, ben de başımla onayladım.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"İyi geceler." Döndü ve başını önüne eğip paytak paytak yürüyerek odadan çıktı. Bam güm çarpma sesleri ve küfürler yerini sessizliğe bırakana kadar üst kata kulak kabarttım.

"Yarın sabaha kadar bekleyelim," dedim Pippin'e. "Bakalım ne bahaneler uyduracak?"

Fakat ertesi sabah, akşamdan kalmalığı konuşabilecek hâle gelmesine yetecek kadar geçtiğinde beni mutfakta buldu.

"Dün gece söylememem gereken bir şey söyledim mi?"

"Ne gibi?"

Bana bakamıyordu. "Münasebetsizce... bir şey."

"Hayır, hiçbir şey söylemedin. Doğrudan yatmaya gittin," diyerek yalan söyledim.

"Emin olamadım... gerçekten utanç verici hiçbir şey söylemedim mi?"

"Tek kelime bile etmedin."

Ciğerlerindeki havayı boşalttı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Sen hayatta münasebetsiz laflar etmezsin." Tüm masumiyetimle ona gülümsedim. "Dün gece kimler vardı?"

"Takımdakiler ama daha sonra Alan'la Tom'a rastladık. Bu kasabada doğru düzgün içilebilecek tek bir bar var." Gülmeye başladı. "Hangisinin daha kötü zaman geçirdiğini kestiremiyorum. Anladığım kadarıyla Ruth ve Judy birlikte dışarı çıkmalarında diretmişler. Nefes almak dışında ortak noktaları olmadığından resmen can havliyle kendilerini masamıza attılar."

"İkisinden biriyle konuştun mu?"

"Herkesle konuştum. Partinin neşe kaynağıydım."

"Peki işe yarar bir şey öğrenebildin mi?"

"Tom beni sonbaharda atış talimine davet etti. Nottinghamshire'ın ücra bir köşesinde biraz arazisi varmış."

"*Öyle mi?*"

"Aslında çiftlikmiş fakat arazinin bir bölümü atış talimlerine tahsis edilmiş."

"Şu çiftlik hakkında daha fazla bilgi edinmek isterim," dedim. "En azından elimizde, aramaları sınırlandırabileceğimiz bir yer ismi var. Muhakkak yardımı olur. Bu konuda ağzından nasıl laf aldın?"

"Tatlı dille," dedi Derwent surat asarak. "Ayrıca ona sürüyle içki ısmarlamak zorunda kaldım."

"Sağlam içtiğiniz her hâlinden belliydi."

Hafifçe ürperdi. "Birtakım tekler atıldı."

"Tabii tabii."

"Pek sevgili kankan Bundy de oradaydı. Randevudaydı."

"Stephen Bollivant mı?"

"Ta kendisi. Kıskandın mı?"

"Hayır," dedim tekdüze bir sesle. "Peki ya sen?"

"Hoş bir kadındı. En azından insanı banyonun penceresinden kaçmak zorunda bırakmayacak kadar." Omuz silkti. "Aralarında bir elektriklenme gördüğümü söyleyemeyeceğim ama kim bilir?"

"Başka kimse var mıydı?"

"Barda yoktu." Parmaklarını şıklattı. "Fakat geri döndüğümüzde bil bakalım kim karanlıkta sinsice dolaşıyordu?"

"Gary Holding mi?"

"Nereden bildin?"

"Onu gördüm. Bütün akşam oturma odasındaydım."

"Bu da evin önünde dikilip içeriyi görmeye çalışmasını açıklar."

Tenim bir ürpertiyle karıncalandı. "Emin misin?"

Derwent omuz silkti. "Bana öyle göründü. Ama adamın ne yaparsa yapsın hep suçlu göründüğünü sen de biliyorsun."

"Sana bir şey söyledi mi?"

"Hatırlayabildiğim kadarıyla hayır. Koşarak evine kaçtı." Derwent tereddüt etti. "Hazır bir şeyler söylemekten bahsetmişken... Dün gece sana abuk sabuk bir şeyler söylemediğimden emin misin?"

"Kesinlikle eminim," dedim hemen.

İkna olmuşa benzemiyordu fakat içi biraz rahatlamış olsa gerek ki bütün gün kanepede pinekleme sırasının kendisine geçtiği oturma odasına döndü. Düzenli aralıklarla ağrı kesici dağıtma sırasıysa bendenize geçmişti ki bana uyardı. Ölecek gibi hisseden olmamayı kesinlikle yeğlerdim.

• • •

Kafasının içindeki baskı dayanılmaz bir hâl almıştı. Buna tahammül etmesi *kelimenin tam anlamıyla* imkânsızdı ama mecburdu. Vücudunda çözünen alkolün hiçbir faydası olmuyordu ama onu deliye çeviren akşamdan kalma olması değildi. Evin içinde dolanıp duruyor, ne oturabiliyor ne de konsantre olabiliyordu. Tüm bunlar bir yanardağın içinde biriken basınç misali kafatasının içinde biriken öfkenin ve hüsranın eseriydi.

Josh'un bir şeyi de *eline yüzüne bulaştırmasını* istemek çok mu fazlaydı? Biraz olsun küçük düşmesini? Birine *minnet* duymasını? Josh'un ona üstünlüğünü kabul ederek saygı yüklü gözlerle baktığını hayal etmeye başlamıştı fakat bütün hayalleri bir noktada tıkanıyordu çünkü Josh'a ne diz çöktürebilirdi ki?

Böyle olmak için hiç efor harcamıyordu, zaten mesele de buydu. Bir anda çıkagelip hâkimiyet kurmak onun için kolaydı. İki gol atan bir kahraman olmak. Galibiyeti kendine mal etme ya da paylaşma kararını vermek sanki ona düşermiş gibi, onun için hiçbir önemi yokmuş gibi üçüncü golün pasını atmıştı. Sonra da milletin yağdırdığı övgüleri sallamayıp komik ve rahat tavırlarıyla bir anda popüler olmuştu.

Üstelik şu sürtük sevgilisi de onu sanki efendisiymiş gibi izliyordu. Lanet olsun, o ikisi sinirlerine dokunuyordu! Tüm

bunlar sinirlerine dokunuyordu. Kadın onun da Josh'la aynı kumaştan biçildiğini, hiç değilse Josh kadar hünerli olduğunu düşünmeliydi. Fakat varlığının bile zar zor farkına varıyordu. Ah, canı istediğinde pek tatlı dilli olabiliyordu fakat bu sadece gözle görülen yanıydı. Oysa sert bir mizacı vardı. Ona aptal gözüyle bakmayı çok isterdi fakat arada sırada yeterlilik, hatta *zekâ* parıltısı addedilebilecek davranışlar sergilediği oluyordu, tabii eğer kadın olmasaydı. Ve *bu* canını sıkıyordu. Josh'un onu aşağı çekmek, dizginlemek, kendisini ve potansiyelini sınırlamaya zorlamak yerine ona hayat arkadaşlığı yapabilecek birini bulabilmiş olması daha da can sıkıcıydı.

Bu hiç adil değildi.

Bir plana ihtiyacı olduğuna karar verdi. Her şey sıraylaydı. Ortada görmezden gelmeye çalıştığı garip bir durum, icabına bakılması gereken bir sorun vardı. Gözdağı vermeyi denemişti fakat tehditlerin artık hiçbir işe yaramayacağı ortadaydı. Korku insanı ancak bir noktaya kadar götürürdü. Ondan sonra eyleme geçmeniz, söylediklerinizde ciddi olduğunuzu göstermeniz gerekirdi. Bunu sadece çevrenizdeki insanlara değil, kendinize de kanıtlamanız şarttı.

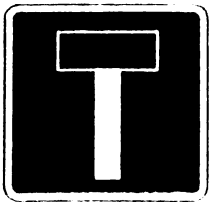
Dudaklarınızdan dökülenlere önce siz inanmalıydınız, yoksa kimse inanmazdı.

Sorunun icabına bakması hâlinde bütün taşların yerlerine oturacağını düşündü.

Bazen kendini kumsalda dikilir gibi hissediyordu; her dalga durmak nedir bilmeden ondan biraz daha fazlasını çalıyor, onu felakete sürüklüyordu. Bazen de çaresizliğe kapılıyor, pes etmenin eşiğine geliyordu.

Eğer sorunun icabına bakarsa ayaklarını tekrar sağlam zemine basabilirdi.

Ondan sonrası çocuk oyuncağıydı.

31

Ertesi hafta bizim açımızdan pek heyecanlı geçmezken perde arkasında Tom Thwaites'in evini ve işini bulma çabaları hız kazandı. Bizim tek yapabildiğimiz izlemek, beklemek ve komşularla ayaküstü laflamakken Judy bahçesinde ufak tefek işlerle oyalanıyor ve ne zaman köpeği yürüyüşe çıkarsam bana el sallıyordu. Tom Thwaites bir daha yüzünü göstermedi. Sıcaklıklar tırmanarak esaslı bir sıcak dalgasına dönüştü; gündüzleri güneş ortalığı kasıp kavuruyordu, geceleriyse insan sıcaktan boğuluyordu. Doğru düzgün uyuyamıyordum ve tüm iştahımı kaybetmiştim. Derwent diken üstündeydi ve çıkışmaya meyilli bir hâli vardı. Baskı altında olmaya, acil soruşturmalara ve geç saatlere kadar çalışmaya alışkındım. Soruşturmayı başkalarının insafına bırakmak hiç benlik bir davranış değildi.

Derwent, "Sabırlı olman gerek," deyince burnumdan güldüm.

"Sen tanıdığım en sabırsız insansın. Lütfen seni örnek almamı söyleme."

"Müdahale etmek için en doğru anı beklemek her şeydir. Eğer harekete geçer ve Tom'a onunla ilgilendiğimizi belli edersek ona izlerini gizleme şansı tanımış oluruz. Asıl mesele, savunmasız yetişkinlerin bakım gördükleri yerlerden ayrılıp birkaç haftalığına ya da aylığına West Idleford'a gelmelerinde parmağı olduğunu, ardından onları son duraklarına götürmekte kilit rol oynadığını kanıtlayacak delil zincirini kurmak. Son durağın tek mi yoksa birden fazla yer mi olduğunu henüz bilmiyoruz.

Judy'nin plandan haberdar olup olmadığını bilmiyoruz. Bir noktada onunla konuşman gerekecek. Bakalım Davy Bidwell hakkında ne diyecek? Fakat doğru anı beklemeliyiz. Elimizi gereğinden önce gösterirsek sağlam bir suçlama için gereken delilleri toplayamayız. Onca şeyden sonra saçma sapan bir kabahatle suçlanmaları için Kraliyet Savcılığı'nın kapısını çalmak istemiyorum."

Olay sinirlerimize hâkim olmak, izlemek, beklemek ve Dawoud soruşturmasıyla bağlantıyı koparmamaya çalışmaktı. Vidya'yla Georgia'nın canla başla vakayı çözmeye çalışmalarından memnundum. Her gün ikisinden de son gelişmeleri alıyor, ne yaptıklarına ve ne yapmayı planladıklarına dair ayrıntılı açıklamalar dinliyordum. Vidya'nın Georgia'yı iyi etkilediğini düşündüm; ona güven veriyor fakat dikkatinin dağılmasına müsaade etmiyordu. Keşke ben de kafamı toplayıp odaklanabilseydim. Dawoud soruşturması gözüme hâlâ karanlık görünüyordu; bilinmezliklerle gölgelenmiş, alakalı olup olmadığı şüpheli gerçeklerle şişmişti. Zamanımı Hassan Dawoud'un hayatını ve ölümünü daha iyi anlamaya çalışarak geçirmeliydim fakat her nedense ne zaman işin başına otursam dalıp gidiyordum.

Üstelik Londra'da da işler kızışmıştı. O zamanlar bunun farkında olmasam da Rula Jacques'ın mesaj ve telefon bombardımanına tuttuğu Simon Grayton'dan gün aşırı telefon alan Una Burt bizi kendi omuzlarına binen baskıdan korumaya çalışıyordu. Oysa baskı gittikçe artıyordu. Bir yerlerde bir şeyler daha fazla dayanamayıp çatırdayacaktı.

Bu sırada herkes bir sonraki cumartesi düzenlenecek barbekü partisine hazırlanıyordu. Bu parti toplum merkezinin yıllık sosyal etkinliğiydi. Judy'yle Ruth'tan tek yapmamız gerekenin ikramlar için biraz para bağışlamak ve içeceklerimizi yanımızda getirmek olduğunu öğrenmiştim.

"Daha önce yiyeceklerimizi de yanımızda getirmeyi denedik fakat nasıldır bilirsin, elinde beş meyveli tartla sandviç

ekmeksiz öylece kalakalırsın," dedi Judy bana. "Birkaç kişinin her şeyi organize etmesi çok daha iyi oluyor."

"Barbeküyü Alan yapar," dedi Ruth memnuniyetle. "Ve Stephen da masaları kurmak konusunda çok iyidir."

"Ah evet, öyledir. Gary de müzik işini halleder."

"Gary Holding mi?"

Judy başıyla onayladı. "İşinin ehlidir. Her şeyi tek bir bilgisayarla hallediyor. Ses sistemi falan kuruyor."

"Buralarda bir sürü etkinlik düzenler," dedi Ruth. "Yaza merhaba pikniği. Noel pazarı. Yaz partileri, düğünler falan filan. Parasını bu işlerden kazanıyor."

"Bu seferki parti epey olay olacak gibi," dedim.

"Ne demezsin! Herkes orada boy göstermeye can atar." Judy güldü. "Biz de orada olacağız, değil mi Ruth?"

"Josh'la sen de geliyorsunuz." Ruth'un suratı endişe yüklüydü. "Değil mi?"

"Hayatta kaçırmayız," dedim içtenlikle.

*

Barbekü partisinin verileceği cumartesi günü sıcaklıklar rekor seviyeye ulaştı. Radyonun dediğine göre yarım derece daha yükselirse temmuz ayı için tüm zamanların en yüksek sıcaklık değeri olacaktı. Dışarıda sıcaklık âdeta kalın bir duvar gibiydi, gerçi içerisi de pek farklı sayılmazdı. Önceki hafta kopan fırtınaya rağmen ağaçların yaprakları kuruyordu ve çimenlerin rengi kahverengiye dönmüştü; sanki doğa *yaşamak için çok sıcak* der gibiydi. Kuşlar suskunlaşırken Pippin'in üstüne bir uyuşukluk çökmüştü ki bu canıma minnetti çünkü ya sabah erkenden ya da gece geç saatte yürüyüşe çıkmak istiyordu, bense fena hâlde kronik yorgunluktan mustariptim. Pes ettim ve sabah yürüyüşünden sonra, gözüme yine uyku girmeyeceğini bile bile yatağa döndüm fakat tavanı izlemek yerine birkaç saatliğine rüyasız bir

uykuya daldım. Uyandığımda ev sessizdi. Derwent'in çıktığını varsaydım. Saçlarımı kafamın tepesinde bırakarak topuz yaptıktan sonra duş aldım ve halter yaka bir üstle beyaz bir şort giydim ama giymemle ter içinde kalmaları bir oldu. Barbekü akşam altıdaydı, o vakte kadar hava biraz serinlerdi fakat parti için tekrar üstümü değiştirmem *ve* makyaj yapmam gerekeceği aklıma gelince muazzam bir tiksintiye kapıldım ve gözümü resmen kan bürüdü. Keşke bu göreve dış görünüşüme aldırmayacak biriyle, mesela Chris Pettifer ya da Liv'le çıksaydım. Gayet inandırıcı ve harika bir çift olurduk ve gözüme sürme çekmek zorunda kalmazdım. Ama hayır, kadınlara karşı sergilediği neandertal tavırları ve "yüksek" standartlarıyla Josh Derwent olmalıydı.

Mutfak boştu ama dışarıdan su sesleri geldiğini fark ettim ve mutfak kapısına gittiğimde bahçede büyük bir havuzun peyda olduğunu gördüm, şu bildiğimiz şişme havuzların aşırı büyüklerindendi. Dolması için içine bir bahçe hortumu sarkıtılmıştı. Havuzun içinde birtakım şeyler daha vardı. Mesela sevinçle hoplayıp zıplayarak etrafa sular sıçratan Pippin, altında yalnızca bir şortla Derwent ve yaklaşık bin tane böcek ölüsü. Georgia olsa hiç düşünmeden havuza atlardı fakat ben minicik cesetler tarafından kuşatılmaya pek meraklı değildim, insanı çileden çıkaran kişiliğiyle bir doksanlık kas yığınından bahsetmiyorum bile.

"Burada neler oluyor?"

"Köpeğin hoşuna gideceğini düşündüm."

"Köpeğin," diye tekrarladım sandaletlerimi çıkarıp ayaklarımı suya sokarken. "İsa aşkına, su çivi gibi."

"Alışırsın."

Ona şöyle bir baktım. "Vücudunun büyük kısmının suyun içinden ziyade dışında olması herhâlde acayip işe yarıyordur."

"Sorun şu ki eğer havuzu dalabileceğim kadar doldurursam Pippin yüzmek zorunda kalır ve yorulur."

"Yorulması iyi olur."

"Boğulması kötü olur," dedi Derwent ciddiyetle. Üç dört santim daha kayarak havuzda resmen sırtüstü uzandı ve havuzun tamamını kapladı ki ben de bunun altını çizdim.

"Benim havuzum. Ben satın aldım. Ben şişirdim."

"Köpek için."

"Evet, aynen."

Başımla onayladım, ardından ona biraz su atıp yüzüne isabet ettirdim. Beklediğimden çok daha çabuk doğruldu ve benim ciyaklamama, Pippin'in ise havlamasına aldırmadan beni belimden yakaladığı gibi suya çekti. Fena hâlde ısınmış tenime değen su şok edecek kadar soğuktu.

"Sen başlattın." Beni bıraktı ve suyun içinde çömeldi. Fırsattan istifade doğrulup oturdum. Gülüyordum.

"Bu hiç olgun bir davranış değildi."

"Nihayet fark et—" Cümlesi yarım kaldı çünkü başparmağımı hortumun ucuna dayayıp tazyikli suyla ona nişan almıştım. Saldırımı savuşturmak için kollarını kaldırdı ve gözlerini açamadığından ağzına dolan suları tükürerek başını yana çevirdi. Ona acıyıp da hortumu elimden bıraktığımda kafasını iki yana salladı. "Durduk yere çıtayı neden yükselttin ki?"

"Senden korkmuyorum."

"Korkmalısın," dedi tehditkâr bir sesle ve öne doğru atıldı. Ne var ki bu defa ondan erken davrandım, sudan çıkıp ok gibi fırladım. Benden geriye tek kalan, arkamda bıraktığım ıslak ayak izleriydi.

"Daha bitmedi," diye seslendi arkamdan fakat hava intikam peşinde koşamayacağı kadar sıcaktı. Hâliyle oturduğu yerde kaykılarak tekrar suya girdi.

O sıcakta ıslak kıyafetlerle gezinmek tam bir zevkti. Mutfağa gittim ve aramızı düzeltmek için kendi kendime mırıldanarak ikimize de öğle yemeği hazırladım. Aptalca bir boğuşmanın omuzlarımın kaskatı kesilip midemin düğümlenmesine neden olan gerginliği dindirmesi inanılmazdı.

Seni neyin mutlu ettiğini merak ediyordum... Al sana mutluluk.

Bu hem beklenmedik hem de az evvel dibini boyladığım soğuk su kadar şok edici bir düşünceydi. Cüneyt geri kalanımda artık ne kadar suskunlaştıysam Derwent iyi olup olmadığımı sordu.

"İyiyim," dedim. "Sıcaktandır."

Derken barbekü partisine hazırlanma vakti geldi ve böylece bana aklımı meşgul edecek başka bir şey çıktı.

*

Erkenciydik ya da ben öyle olacağımızı sanıyordum fakat çimenliğe vardığımızda hazırlıklar tamamlanmak üzereydi; aileler piknik örtülerini sermiş, bar niyetine kullanılacak masaya soğutucular dolusu içecek taşıyorlardı. Biraz ötede başka gruplar toplaşıyordu: o muhitteki sokaklardan birinde aldıkları evin konumuna göre tesadüflerin bir araya getirdiği beş ayrı grup. Sıcaklıklar öğleden sonra pik yapmış, ardından hafifçe düşmüş ve nihayet, dışarıda olmayı biraz daha yeğlenebilir kılan bir esinti çıkmıştı. Gary Holding küçük bir kamelyanın altında oturmuş, dizüstü bilgisayarının ekranına bakıyordu. Önünde toplaşan çocuklar çaldığı pop şarkılarına eşlik edip dans ediyorlardı. Dumanı tüten barbekünün başındaki Alan geldiğimizi görünce elindeki maşayı havaya kaldırarak bizi selamladı.

"Hoş geldiniz, hoş geldiniz. Tavukların ilk postasını pişirdim, şuradaki tabaktalar. İlk tadına bakan siz olabilirsiniz."

Derwent, Alan'la sohbet etmek için o tarafa yollandı fakat onu tabağa bakarken yakaladım. Derken mizacına ters bir sakarlıkla masaya çarptı ve tabağın kayıp düşmesiyle tavuklar çimenlere saçıldı.

"Ah, kahretsin, özür dilerim." Hemen eğilip tabağı yerden almaya davrandı.

Pippin'i yiyeceklerden uzak tutması için tasmasını Ruth'un eline tutuşturdum ve ardından Derwent'a yardım etmeye gidip yanına çömeldim. Gördüğüm kadarıyla tavukların kömürleşip kararmamış yerleri pespembeydi.

"Eğer barbeküye yardım etmezsem hepimiz gıda zehirlenmesinden ölürüz," dedi kulağıma. "Birilerinin çiğ tavuk yiyecek kadar şuursuz çıkma ihtimaline karşı en iyisi bunları çöpe at."

"Alan kızmaz mı?"

"Sen onu bana bırak."

Bunun ardından tüm mahcubiyetiyle yedek önlüğü üstüne geçirdi ve zevkten dört köşe olan Alan'dan mangalda et pişirmek hakkında bildiği her şeyi kendisine öğretmesini istedi. Kendi kendime gülümseyerek partiye döndüm ve yanımızda getirdiğimiz şaraptan Judy'ye ikram ettim.

*

Barbekü partisinde eğlenmeyi beklemiyordum fakat güneş ufka doğru alçalıp çimenlerin üstündeki gölgeler uzarken gerçekten iyi vakit geçirdiğimi fark ettim. Farklı sokakların sakinleri yavaştan kaynaşmaya başlamıştı. Yaşça daha büyük olan çocuklar bağıra çağıra futbol oynarken küçükler su tabancalarıyla su savaşı yapıyorlardı fakat en küçüklerin yatma vakti geldiğinde ne yazık ki oyunları son buldu. Devasa ayna ve düştüğü zaman kırılıp kırılmadığı hakkında (sapasağlamdı) Stephen Bollivant'la konuştum, sonra köpeğinin nasıl olduğunu sordum ve ne yapıp ne edip konuyu geçen haftaki randevusuna getirmeyi başardım.

"Sanırım ondan hoşlanıyorum," dedi bira şişesinin etiketini sökmeye odaklanarak. "Sanat tarihçisi. Uzmanlık alanı Felemenk ressamlar. İnanır mısın bilmem ama zamanında, adı sanı pek duyulmamış birkaçının eserlerini alıp satmıştım. Yani pek çok ortak noktamız var."

"Tekrar görüşme planı yaptın mı?

"Yapacaktım..." Mahcup olmuş gibi yüzünü buruşturdu. "Stephen, ütüyü sıcakken basmalısın! Randevu işleri son zamanlarda tam bir rekabet ortamına dönüştü. Derhâl ona mesaj at." Ben tepesinde dikilirken mesajı yazdı ve göndermeden önce bana okuttu. Bu mesajın beni ikinci bir randevuya çıkmaya ikna edeceğini söyledim içtenlikle.

"Peki o ikna olmazsa?"

"O zaman aptalın teki demektir."

Derin bir nefes alıp başını iki yana sallayarak gönder tuşuna bastı. "Cevap bile vermeyecek."

"Önce bi' okusun da."

Tam o anda telefonu titredi. Aleti bir çırpıda kapıp ekranına baktı. "Ne zaman ve nerede diyor."

"Yaşasın!" Bardağımı şişesine vurdum. "Aferin."

Mutluluktan kıpkırmızı oldu. "Sen olmasan hayatta yapamazdım."

"O hâlde kızı bekletme. Hemen gerekli ayarlamaları yap," dedim ve cevap yazmak için pişmiş kelle gibi sırıtarak yanımdan uzaklaştı.

Ben de Alice'le Mike'ın yanına gittim ve Tip'in yıl sonu sınav sonuçlarına dair Alice'le uzun uzadıya sohbet etmek zorunda kaldım. Sıkıldığı her hâlinden belli olan Mike boş boş uzaklara bakıyordu fakat bunun beni sinir etmek yerine eğlendirdiği bir ruh hâlindeydim. Nicola ve Rhys'la uğraşacak dermanım olmadığından onları es geçip asıl hedefime yöneldim. Ruth ve Judy yine şezlonglarında oturuyorlardı. Judy'nin kucağındaki Pippin'in dili bir karış dışarıdaydı.

Bana bakmak için kafalarını geriye atmak zorunda kalmasınlar diye ayaklarının dibine oturuverdim. "Bu çok hoş."

"Değil mi?" Judy fırfırlı fuşya elbisesinin içinde göz kamaştırıcıydı. "Kendine biraz *prosecco* doldur, tatlım."

"Kırmızı şarapla karışınca ne olacağını kestiremiyorum." Aslında şarabımdan da içtiğim yoktu.

"Eğleniyorsun, değil mi?" Ruth bana ışıl ışıl gülümsedi. "Bu akşam çok hoş görünüyorsun."

"Teşekkür ederim. Siz ikiniz de öyle." Etrafa bakındım. "Oğlun da burada mı, Judy?"

"Güya burada olacaktı ama işi çıktı. İlerleyen saatlerde geleceğini söyledi ama kim bilir? Beni olabildiğince sık ziyaret etmeye çalışıyor." Kendi kendine gülümseyerek Pippin'i okşadı ve o anda, oğlunun neler çevirdiğini bilmesinin mümkünatı olmadığını düşündüm. Oğlunun istismar ettiği çocuksu bir masumiyeti vardı ve o hâlini görünce Tom Thwaites'i adalete teslim etmeyi iyiden iyiye kafaya koydum.

Dizlerime sarıldım ve eğlenip eğlenmediğini görmek için Derwent'tan yana baktım. Hamburger köftelerini son sürat çevirirken artık her ne anlatıyorsa kendisini izleyen Knox ve Vonn ailelerinin küçük çocukları kıkır kıkır gülüyordu. Alan tamamen denetmen rolüne bürünmüştü ve mangalın başını terk etmiş, Mike Knox'a kriket hakkında vaaz veriyordu.

"Ne iyi biri, değil mi? Herkese çok nazik davranıyor," dedi Judy.

"Alan mı?"

"Ah hayır, tatlım. Seninkinden bahsediyorum."

Güldüm. "Doğrusunu söylemek gerekirse en uslu hâli bu."

"Çok tatlı bir adam." *Prosecco*nun Ruth'un kanına karıştığını düşündüm. Kadehini kafasına diktikten sonra sarsakça masaya bıraktı. "Tahmin edebileceğin gibi bir süredir siz ikinizi izliyoruz."

"Öyle mi?" Belli belirsiz ürperdim. İzleme işini yapması gereken bizdik. Eğer foyamızı meydana çıkaracak bir hata yaptıysam Derwent beni öldürürdü...

"Ah evet. İnsanları izlemeyi severiz, öyle değil mi?" Judy kıkırdayarak Ruth'a baktı ve ikisi de başlarıyla onayladılar.

"Peki bizimle ilgili gözünüze çarpan bir şey oldu mu?" Sesimin gamsız çıkmasına gayret ettim.

Judy sanki bir sır verecekmiş gibi bana doğru eğilip sesini alçaltarak fısıldadı. "Ona baktığında gülümsüyorsun."

Güldüm. "O kadar da kötü değilmiş."

"Evet ama o sana baktığında," dedi Ruth, "mahzunlaşıyor."

Gülümsemem silindi. "Öyle mi? Peki bu ne anlama geliyor?"

Judy bir elini omzuma koyup sıkarken ojeleri batmakta olan güneşin ışığında inci gibi parladı.

"Onun kalbini kıracağın anlamına geliyor."

32

Derwent bir müddet sonra gelip beni buldu. Gözüme pek kalbi kırık gibi görünmese de bir parça derbederdi. Tişörtünde ketçap lekesi vardı ve ön kolundaki yanıkla ilgileniyordu.

"Ay, epey acı verici görünüyor." Kolunu döndürüp yarayı inceledim.

"Daha kötüleri de oldu. Acımıyor."

"Çünkü sinir uçlarını öldürdün."

"En azından şikâyet edebilecek vaziyette değiller." Gerindi. "Sekiz kilometre çapındaki tüm hamburger köftelerini, sosisleri ve vejetaryen şişleri pişirdim. Buradaki işim bitti."

Suratımı ekşittim. "Kamp ateşi gibi kokuyorsun."

"Kendimi derin yağ fritözüne düşmüş gibi hissediyorum. Eve gidip duş almamın senin için sakıncası olur mu? Elimi çabuk tutarım. Fırsattan istifade Pippin'i de eve götürüp karnını doyururum."

"Elbette," dedim sormasına şaşırarak. Yanında hoplayıp zıplayan küçük köpekle hafif tempolu bir koşu tutturdu. Kalabalığın içinde gezinirken Nicola'nın gittiğini fark ettim fakat Camilla ve küçük kız kardeşi Thea, Knoxların oğulları ve yakından bakınca Isaac ve Elise olduğunu anladığım diğer iki ergenle birlikte çimenlerin üzerinde çember kurmuş oturuyorlardı. Futbol oynayıp dans ederek kendilerini helak etmişlerdi ve şimdi yorgun düşmüş köpek yavruları gibi gevşeyip mahcubiyetten uzak bir rahatlıkla yerlere serilmişlerdi. Telefonuna

bakan Camilla'nın suratı ekranından yansıyan ışık yüzünden parlıyordu. Isaac tek dirseği üstünde doğrulmuş, onu izliyordu. Kız kardeşi sıcağa rağmen giydiği uzun kollu bluzu ve uzun, siyah eteğiyle yanında oturuyordu. Elise yorgun ve mutsuz görünüyor, gözleri tıpkı bir metronom iğnesi gibi erkek kardeşleriyle arkadaşı arasında gidip geliyordu.

"Bu gece deliksiz uyurlar." Brian gelip yanımda durmuştu.

"Umarım aynısını yapabilirim. Hava sıcakken uyumak çok zor."

"Biz yatak odamıza klima taktırdık ve şimdiye kadar verdiğimiz en isabetli karardı. Sıcağa dayanamıyorum. Ben İrlanda yazlarına alışığım."

"Ben de öyle. Nereye giderdiniz?"

"Kerry. Ya siz?"

"Münakaşayı annemin mi babamın mı kazandığına bağlı olarak Donegal'a veya Roscommon'a."

"İkisi de ılık, güneşli iklimleriyle ünlüdürler."

"Üç yüz altmış beş günün en azından iki günü," demem üzerine kıkırdadı.

"Selam." Fleur kocasının koluna girerken bana alametifarikası olan ters bakışlarından attı. "Seni ödünç alabilir miyim, sevgilim?"

"Maeve'le bir sohbetin tam ortasındaydık," dedi Brian sertçe. "Konu nedir?"

"Sana bir şey söylemem gerek."

Brian özür dilercesine suratını buruştururken Fleur onu çekiştirerek yanımdan uzaklaştırdı. Ben de kendime bir içki daha almak için bara doğru seğirttim. Son iki saattir aynı kırmızı şarap kadehini elimde gezdirdiğimi kimsenin fark etmemiş olmasını umuyordum. Kalabalığa geri döndüğümde Brian'la Fleur'un yüz metre kadar ilerideki uzun ağaçların gölgesinde hararetle tartıştıklarını gördüm.

"Bunun suçlusu sen misin?"

Şaşkın şaşkın Alice'e baktım. "Brian'la sadece sohbet ediyorduk."

"Bazen o kadarı da yeter." Gözleri kapanıyordu ve bana odaklanması epey uzun zaman aldı; ne kadar içtiğini merak ettim.

"Araları iyi mi?"

Dudakları gerildi. "Kestirmesi zor. Brian hep bu kadar iyi bir adam değildir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Pek göründüğü gibi biri değildir." Kadehindeki şarabı kafaya dikti. "Dürüst olmam gerekirse yerinde olsam ondan uzak dururdum. Onca sıkıntıya girmeye değmez."

Tam o anda Mike Knox yüzünde gergin bir ifadeyle karısının yanında belirdi. "Alice, ne anlatıyorsun?"

"Biraz tavsiye veriyorum." Alice elindeki kadehi tekrar dudaklarına götürdü fakat boş olduğunu anlayınca hüsranla kadehe baktı. "Ah, kahretsin."

"Bence yeterince içtin." Karısını sürükleyerek yanımdan uzaklaştırırken onu sarhoş eden sanki benmişim gibi bana pis bir bakış attı. Gözlerimi kırpıştırdım; ortalığı karıştırmaya bile çalışmıyordum fakat istemsizce de olsa sıkıntıya sebebiyet veriyor gibiydim.

"Neşelen, geri döndüm." Derwent kolunu belime dolayıp yanağıma bir öpücük kondurdu. Havluyla üstünkörü kuruladığı saçları dağınıktı ve kamp ateşi kokusunun yerini mis gibi narenciye kokusu almıştı. Zaman içinde en kaliteli kotu olduğu sonucuna vardığım pantolonu lacivert polo tişörtüyle birlikte geri dönmüştü.

"Böylesi daha iyi," dedim beğeniyle.

"Aynı fikirdeyim."

"Tonla et pişirdin. Peki bir şeyler yiyebildin mi?"

"Böyle iyiyim, teşekkürler." Omzumun üstünden baktı. "Dans edileceğinden haberim yoktu."

Gary'nin ortalığı sakinleştirmek için ağır tempolu şarkılara geçtiği saatlere gelmiştik. Dinleyicilerinin ne isteyeceğini bildiğinden o anda Bangles'ten "Eternal Flame" isimli şarkıyı çalıyordu. Kamelyanın önündeki alanda dans eden birkaç çift vardı: aheste fakat şahane vals adımlarıyla kendi etraflarında dönen Ruth ve Alan; yan sokakta oturan sıska futbolcu Lee'yle tangoya benzer bir şey yapan Judy ve Rhys Vonn'un kollarının arasında sıkıca tuttuğu Alice Knox. Mike Knox şezlonglardan birinde arkasına yaslanarak oturmuş, içkisini yudumluyor fakat gözlerini arkadaşıyla karısından ayırmıyordu. Suratında kasvetli bir ifade vardı.

Derwent bana baktı. "Dans etmek ister misin?"

"Neden olmasın?" Elimi tutmasına izin verdim ve diğerlerine yaklaştık. Derwent beni gösterişli bir hareketle savurarak kollarının arasına aldı fakat göğüs göğüse geldiğimizde müziğin temposuyla ağır ağır salınmaya koyuldu. Onunla daha önce bir düğünde dans etmiştim. O etkinlikte belasını aradığından fıkır fıkır bir hâli vardı fakat bu gece farklıydı; sessiz ve dalgındı, kendi düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi. İdareyi ona bırakıp göz göze geldiğim insanlara gülümsedim. Fleur ve Brian geldiler, ikisi de utanmış gibiydi fakat öpüşüp barıştıkları her hâllerinden belli oluyordu. Brian ağır dansa geleneksel okul-disko karışımı bir yaklaşım sergiledi. Fleur bunu pek umursamışa benzemiyordu. Maskarası gözlerinin altına bulaşmış ve ruju silinmişti.

"Time After Time"ın ilk notaları akşam havasını doldurdu, seksenler sintesayzırının sesi yükseldi ve Derwent yüzümü görebilmek için hafifçe geriye çekildi.

"İyi misin?"

"Hem de nasıl?"

Beni tekrar kendine doğru çekti fakat bu defa daha yakındık. Hiç sesimi çıkarmadım çünkü birbirimize çok iyi uyuyorduk. Boyu tam bana göreydi ve abartısız bir özgüvenle hareket ediyordu, yani onunla dans etmek zevkti. Hâlimizi görseydi Ge-

orgia'nın ne diyeceğini merak ettim ama çok geçmeden merakı bir kenara bırakıp kendimi müziğin ritmine kaptırdım. Saatler ilerliyor, gün battıkça hava kararıyordu.

"Son şarkı," diye duyurdu Gary, "gecenin sonuna uygun olarak Blur'dan geliyor. 'To the End'."

Saate bakıp da neredeyse dokuz buçuk olduğunu görünce şaşırdım.

"Zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım."

"Mımm."

Derwent'ın gevezelik modunda olmadığını tahmin ettim ve kendimce bir çıkarımda bulunarak müzik bitip de ortam sessizleşene kadar dilimi tuttum. Sonra geriye doğru bir adım attım ama Derwent beni salıvermeden önce son kez bana uzun uzun sarıldı. Ona soru sorarcasına baktım ama bocaladı. Bir şey söylemek üzere gibiydi.

"Eğer sakıncası yoksa hava tamamen kararmadan ortalığı toplamaya yardım eder misiniz?" Gece kulübü fedaileri bile o ânı Rhys Vonn kadar etkili batıramazdı.

"Elbette," dedi Derwent şahsen kaçıp saklanmama neden olacak vahşi bir gülümsemeyle ama Rhys kayıtsızdı.

"Bizim ihtiyarların şezlonglarını taşıyabilirsen çok makbule geçer." Bana döndü. "Biraz çöp toplamanın senin için sakıncası yoktur, değil mi?"

"Hallederim." Yanlarından ayrıldım ve topladığım kâğıt tabaklarla bardakları orada bulduğum siyah bir çöp poşetine doldurmaya başladım. Lee ve Stephen masaları katlıyordu. Mike Knox kamelyayı tıkır tıkır demonte ederken karısı çimenlere oturmuş, hafifçe iki yana sallanarak gökyüzüne bakıyordu. Mike'la göz göze geldiğimizde yüzünü buruşturdu.

Öf, aş bunları. En azından kadın eğlendi. Aklımdan geçenin yüzümden belli olmadığını umdum.

Fleur da çöp mesaisindeydi ve yan yana geldiğimizde duraksadı. "Bugünkü davranışımdan ötürü özür dilerim."

"Ah, sorun değil."

"Brian özür dilememi söyledi."

"Özre gerek yok," dedim tatlı tatlı.

"Bir an kafam gitti." Gözleri yaşlarla ışıldadı. "Genelde böyle değilimdir, anlarsın ya."

"Gerçekten, hiç sorun değil. Eğer yapabileceğim bir şey varsa..."

"Yok." Bocaladı. "Ama teşekkür ederim."

Fleur'la baş başa dışarı çıkıp kokteyllerimizi yudumlayarak sohbet ettiğimizi hayal bile edemiyordum ama nazik davranmak için çaba sarf ettiğini görmek bile beni sevindirmeye yetmişti. *Onunla ortada buluşabilirim,* diye düşünerek oradan biraz uzaklaşıp çalılıklara savrulan plastik bir bardağı almak için eğildim. En azından o kadarını yapa—

Arkamdaki kuru çimenlerin çatırdamasıyla düşüncelerim dağılıverdi: Ayak sesleri. Bir hışımla arkama döndüm ve kendimi Rhys Vonn'la yüz yüze buldum.

"Ne yapıyorsun?"

"Sana bir şey sormak istemiştim yalnızca." Gözleri ışıl ışıldı. "Sadık mısın yoksa oynaşmayı sever misin?"

"Ne?"

Beni kolumdan yakaladı ve başparmağıyla dirseğimin içini okşarken, "Tadına bakmayı ne kadar çok istediğimi düşünüp duruyorum," diye fısıldadı.

Sıcak nefesini kulağımda hissettim. Tiksintiyle kıvrandım ama elinden kurtulacak kadar güçlü değildim. Onu fiziksel açıdan nasıl alt edebileceğimi düşündüm, önümdeki seçenekleri değerlendirdim ve ne yazık ki ayağına basmanın tam da Dedektif Çavuş Maeve Kerriganlık bir tepki olduğuna karar verdim. Onun yerine, "İğrençsin," diyerek onu aşağılamakla yetindim.

Vonn kıkırdadı; suratı utançtan değil de heyecandan kızarmıştı. "Yoksa şaka kaldıramıyor musun?"

"O şaka kaldırır ama benim pek espri anlayışım yoktur," dedi Derwent arkamdan. Vonn'un yüzündeki sırıtış silindi.

"Yalnızca dalga geçiyordum, dostum."

Beni bıraktı ve Derwent fırsattan istifade aramıza girip Rhys'ın üzerine yürüdü. Ziyadesiyle alçak bir sesle, "Bir daha ona dokunayım dersen –hatta ona dokunmayı aklından bile geçirirsen– suratında kırılmadık kemik bırakmam," dedi.

"Mesaj alınmıştır." Vonn yutkundu, ödünün koptuğu her hâlinden belliydi. "İçkiyi fazla kaçırdım galiba. Kusura bakma. Özür dilerim, Maeve."

"Onunla konuşma. Senin nazarında dünyada Maeve diye biri yok." Derwent'ın suratı kaskatıydı. "Benden özür dileyebilirsin."

"Özür dilerim. Çok üzgünüm. Ben... ben öyle bir şey yapmamalıydım." Özgüveninin hepsi eriyip gitmiş gibiydi.

"Çok hoş bir akşamın içine ettin."

"Farkındayım."

"Sen adi şerefsizin tekisin, Vonn. Tam bir dallamasın." Derwent ona uzunca bir bakış attıktan sonra bana döndü.

"Eve gidiyoruz."

Tir tir titriyordum. "Temizlik daha bitmedi."

"Yeterince yardım ettin." Çöp torbasını elimden kaptığı gibi Vonn'a fırlattı. "Bir işe yara. Hadi gel, Maeve."

33

Onu takip ettim çünkü başka seçeneğim yoktu; elimi, kemiklerimi kıracak kadar sert tutuyordu.

Biz karşıdan karşıya geçip Jellicoe Çıkmazı'na doğru ilerlerken, "Olanlar için üzgünüm," dedi omzunun üstünden. Hava şimdi hepten kararmış, gökyüzü mavinin koyu bir tonuna bürünmüştü ve sokak lambaları asfalta gölgeler düşürüyordu.

"Sorun değil."

"Sorun değilmiş gibi davranmadın."

"Sen de öyle." Elimi çekiştirerek kurtardım. "Bu gerçekten gerekli miydi?"

"Ne?" Bir karış havalanmış kaşlarıyla bana döndü.

"Kendi başımın çaresine bakabilirdim." Biraz teselli bulmak için kollarımı kendime doladım. "Bu başıma ilk defa gelmiyor. Müdahale etmene gerek yoktu."

Suratı ifadesizleşti. "Rahatsız olmuştun. Titriyorsun."

"Titriyorum çünkü sinirlerim tepemde," diye tısladım.

"*Benim* yüzümden mi?"

"Onunla arabanın kaportasını göçertmiş gibi konuştun. Kıymetli bir eşyana zarar vermiş gibi." Maço üslubunu taklit ettim: "*Benden özür dileyebilirsin.* Derdin ne senin, Josh?"

"Ne yapacaktın? Onu tutuklayacak mıydın?" Bana doğru bir adım attı. "Onunla anlayacağı dilden konuştum. Hepsi bu. Meselenin icabına tek başına bakabilecek vaziyette değildin çünkü burada yaptığımız o değil. On olaydan dokuzunda ba-

şının çaresine bakardın ve müdahale etmek aklının ucundan bile geçmezdi. Fakat bu onuncu olaydı."

"O bile bana kendimi bu kadar kötü hissettirmedi."

Bu sözcüklerin etkisi niyetlendiğimden daha ağır oldu; hatta Derwent bir adım geriledi. Çenesinde bir kas gerildi ve bu öfkesine yenik düştüğüne işaret ettiğini bildiğim emarelerden biriydi. *İyi*, diye düşündüm istemsizce azıcık geri çekilerek.

Fakat üstüme gelmek yerine, "Bak, seninle tartışmak istemiyorum. Hem de yolun ortasında," dedi.

"Bu mu yani? Cevabın *bu* mu?"

"Sus artık," dedi birbirine bastırdığı dişlerinin arasından.

Ona çıkışacak kadar kızgın ve akılsızdım. "Kolaysa sustur."

Gözlerinde bir şey ışıldadı ve o anda ne yapacağını anladım: Dans edercesine uzun bir adım attı, parmakları saçlarıma dolandı ve dudakları benimkilere yapıştı. Kaçınılmazdı.

Bunu ben istedim, diye düşündüm. İğneyle tutturulmuş bir güve kelebeği gibi olduğum yere mıhlanmıştım.

Beni öpmesine neden olan meşhur öfkesiydi ama sinirinin geçtiği anı yakaladım. Dudakları benimkilerin üstünde kıvrıldı ve öpücüğüne karşılık vermediğim için bana güldüğünü anladım. *Peki şimdi ne yapacaksın?*

Ne mi yapacaktım? Hiçbir şey. Beni bıraktığında arkama döndüm ve eve doğru yürüdüm. Yanımda yürüyen Derwent sessizdi. Sinirlenmemi, öfkeden küplere binmemi beklemişti: Benim ona vereceğim yegâne şeyse profesyonel bir tavırdan fazlası değildi. Ne var ki dudaklarımdaki karıncalanma iyiden iyiye canımı sıkmaya başlamıştı.

Verandada durdu, anahtarlığı parmağında döndürüyordu. "Maeve." Sesi alçak, ılık, bir parça da keyifliydi. "Kes şunu."

Eve girdiğimizde Pippin her zamanki gibi ortalığı velveleye verip beni cevap vermekten kurtardı. Derwent'ın ön kapıyı açmasını bekledim, ardından yanından geçip mutfağa girdim ve eviyenin yanında mevzi aldım. Ben Pippin'in mama kabını

doldururken Derwent mutfağın diğer ucuna geçip kollarını kavuşturarak masaya yaslandı. Savunma pozisyonundaydı fakat yine de gözlerinde hınzırlığını ele veren bir parlaklık vardı.

"Ağzını açıp gözünü yummadan önce bilmeni isterim ki arkamızda biri vardı. Seni susturmasam bizi ele verecektin."

"Bu mu yani? Malum çizgiyi geçmenin nedeni *bu* mu?"

Tek omzunu silkti; keyfi kaçıyor, sıkılmaya başlıyordu. Eleştiriye hiç gelemezdi. "Bak, köpekle daha çok yakınlaştığımız anlar oldu. Her şeyi illa bu kadar abartmak zorunda mıyız?"

"Değiliz. Elbette. Neden abartalım ki?" Görüşüm bulanıklaştı ve yüzümden ıslak bir şey aktı. Hışımla gözlerimi kırpıştırdım ve Derwent tekrar netleşti.

"Ağlıyor musun?"

"Hayır."

"Ağlıyorsun. Neden? O öpücük yüzünden mi?"

"Hayır," dedim tekrar ve burnumu çektim. "Yani sadece ondan değil."

Canını çok fena yakacak bir şeyi sineye çekmeye hazırlanıyormuş gibi suratı gerildi. "Anlat bana."

Bu soruyu laf kalabalığıyla geçiştirmeyi düşündüm fakat gerçekten bilmek ister gibi konuşmuştu.

"Saldırıya uğradığımdan beri... pek kendimde değilim."

"Farkındayım." Huzursuzluktan ağırlığını bir ayağından ötekine verdi.

"Evet, elbette. Zaten senin gözünden hiçbir şey kaçmaz." Kendimi tuttum: Laf dalaşına girme zamanı değildi. "Sadece iş yerinde değil. Her yerde. Her açıdan. Hiçbir şey *hissetmiyorum*. Mesele kimsenin bana dokunmamasını istemek bile değil. Denedim. Bir yanım, içimde bir şey öldü sanki."

"Hiç şaşırtıcı değil. Başka bir şey olması beklenemezdi. Başından korkunç bir olay geçti. Elbette seni etkileyecekti." Duraksadı ama sonra sözcüklerini dikkatle tartarak konuşmayı sürdürdü. "Benim de başımdan birkaç kötü deneyim geçti. Bir

terapistten duyduğum en doğru cümle, insanın zihinsel acıyı da bedensel acı kadar hatırladığıydı. Bunlar ayrı şeyler değildir. Hayatına devam edebilmen için ikisini birden çözmen gerekir. Bir süredir kendine iyi olduğunu söyleyip duruyorsun fakat bedenin seninle hemfikir değil. Bu işi aceleye getiremezsin. Güvendiğin birini bulmalı ve kendine zaman tanımalısın."

"Beni daha iyi tanıdığını sanırdım. İnsanlara güvenmekte güçlük çekiyorum."

Dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Bu tabir biraz hafif kaçtı."

"Rob gittikten sonra başka birini bulmam uzun zaman aldı ve sonrasında işler hiç de hayal ettiğim gibi gitmedi. Fakat o zamanlar birini bulmak istiyordum. Şimdi durumum daha kötü. Acaba..." Sesim titriyordu. Susup kendimi toparladım. "Bir daha birini isteyeceğimi hiç sanmıyorum."

Güldü. "Tabii ki isteyeceksin."

"Bu kadar emin olmana sevindim," dedim tükürürcesine, söylediklerimi hafife alması tepemi attırmıştı. "Az evvel beni öptüğünü fakat bir nebze bile etkilenmediğimi hatırlatmamın sakıncası var mı?"

"Yani, şey, ben de seni etkilemeye çalışmamıştım zaten."

"Tabii ki çalışmadın. Fakat her gün sabahtan akşama delicesine âşık numarası yapıyoruz ve sen kadınların ayaklarını yerden kesmekte güya uzman sayılırsın. Yani *bir şey* olmalıydı. Bir tür kıvılcım."

"Hadi ama." Kafasını geriye doğru atıp aheste bir ilgiyle beni tarttı. "Yanına gelmeme bile gerek yok."

"Çok *küstahsın*."

"Hayır, dobrayım."

Niyetim onunla didişmekti, hatta ne diyeceğime bile çoktan karar vermiştim ama ağzımı açmadan önce ona bakma hatasına düştüm. Suratındaki ifade beni gafil avladı. Daha önce sadece bir kez, onda da tesadüfen yakaladığım bir ifadeydi bu; *seni*

istiyorum, hemen şimdi, hemen burada, diyen bir ifadeydi. Bir anda muazzam bir sıcaklığın damarlarımı istila ettiğini hissettim ve bütün öfkem su gibi buharlaştı.

Kaşlarını kaldırdı. "Gördün mü?"

"Bu hiç adil değil," dedim tekdüze bir sesle.

Bu onu tekrar güldürdü. "Bak, Maeve, seni gazlamaya çalışmıyorum fakat durumun anlattığın kadar vahim olduğunu da hiç sanmıyorum. Sabretmen gerek."

"O konuda pek iyi değilim."

"Pekâlâ farkındayım." Ayaklandı ve yürüyerek yanıma geldi. "Gel buraya."

Beni kendine doğru çekip sıkıca kucaklamasına izin verdim. Normalde başımı aksi yöne çevirirdim fakat bu defa hiç düşünmeden yüzümü boynunun kıvrımıyla omzunun arasına gömdüm. Gözlerimi yumdum ve aradığım huzuru vücudundan yayılan sıcaklıkta, tanıdık kokusunda ve ağır soluklarında bularak rahatladım.

Benim nasıl başka bir niyetim yoksa onun da olduğunu sanmıyordum, dahası bunun ne zaman ve nasıl değiştiğini de tam olarak kestiremiyordum –ağırlığını bir ayağından ötekine vermesiyle kalçalarının minicik hareketi bizi birbirimize birkaç milim daha yaklaştırmış ve masumane bir sarılmadan epey farklı bir şeyi akıllara getirmişti– fakat birden ona bambaşka bir gözle baktım. Elleri hareketlendi ve yumuşak, güçlükle duyulabilir bir iç çekişle ismimi söyledi. Bunun üzerine ona bakabilmek için başımı kaldırdım. Bugünlerde prensip olarak dizginlerini sımsıkı tutuyor, anlık, anlamlı flaşlar haricinde tüm duygularını ve tutkularını benden gizliyordu. Fakat görünüşe bakılırsa şimdi o dizginlerin ellerinden kaymasına müsaade ediyor ve sonunu düşünmüyordu.

Konuşmamızı bu noktaya getiren iki önemli husus vardı: Ona çözülecek bir problem bulmuştum ve egosunu yaralamıştım. Buna evden çok uzakta baş başa olduğumuz ve Derwent'ın az

evvel kanıtladığı gibi aramızda küçücük bir teşvikle alevlenebilecek bir kıvılcım olduğu gerçeği de eklenince tehlikeli sulara dalmamıza şaşmamalıydı.

Elini yukarı kaydırdı ve avucu yanağımı okşarken parmakları saçlarıma dolandı. "Sorun yok. Sadece düşünmeyi bırak," dedi usulca. Kendinden çok emindi.

"O kadar kolay değil."

Başını yana yatırarak yüzüme baktı. "Öyle mi?"

Hayır. Bu kötü bir fikirdi, zaten sınırlar çoktan bulanıklaşmıştı, şimdi profesyonel ilişkimizi düşünmemiz gerekiyordu, hem onun bir ilişkisi vardı, öte yandan kimse hiçbir şey bilmeyecek olsa da bu ciddi artçıların yaşanmayacağı anlamına gelmiyordu, yapılacak en *mantıklı* şey...

"Neyin yardımı olur?" İleri doğru bir adım atmasıyla beni geriletti ve mutfak tezgâhına çarptım. Gidecek hiçbir yerim kalmamıştı. "Buna ne dersin?"

Huzursuzluk midemde kurşun gibi ağırlaşmıştı. Bu başarısız olacağım bir sınavdı. Ne yazık ki sürtünmelere, saç çekmelere ya da sıkıca kavramalara alışkındım. Bunlar vaktiyle başka adamların çekincelerimi bastırmak adına denediği topyekûn saldırıdan ibaret şiddetli repertuvarın parçalarıydı.

Fakat bu Josh Derwent'tı ve onlar gibi olmayacağını bilmeliydim.

Sol elini tezgâha, kolumla kalçamın arasına koyup aramızdaki mesafeyi kapattı. Sağ uyluğunu boylu boyunca benimkinin dışına bastırıyordu, o anda beni itinayla hapsettiğini, küçücük bir yere sıkıştırdığını fark ettim. Dizlerimi birbirine bastırdığımda bacaklarımın arasında bir sıcaklık peyda oldu. Saldırganlıktan çok uzak olmasına rağmen hazırlıklı olduğum şey bu değildi. Akıl karışıklığı zihnimde burgaçlar çizerek tüm diğer hisleri gölgede bıraktı. Tereddütle ona bakarak dudağımı ısırdım.

"Hayır." Yaptığım şeyi onaylamıyormuş gibi kaşlarını çattı, başparmağını çeneme koydu ve nazikçe aşağı çekerek dudağımı dişlerimin arasından kurtardı.

Bana doğru eğildiğinde beni öpmesini bekledim fakat öyle yapmak yerine başparmağını dudaklarımdan boynuma, oradan da gerdanımdaki boşluğa kaydırdı. Parmakları elbisemin altında yavaşça açıldı, parmak uçları gelip sol köprücük kemiğimin üstünde durdu. Olabilecek en hafif dokunuşla tenimi okşuyordu ve okşadığı yer o âna dek bilhassa heyecan verici bulduğum bir yer değildi ama kemiğin üstünde tenim o kadar inceydi ki parmaklarını nereye değdirse karıncalanıyordu. Başımı kaldırıp gözlerine baktım ve o anda midemin tepetaklak olduğunu hissettim. Aya dibi kalbimin üzerindeydi; güm güm attığını hissedebiliyor olmalıydı.

Kadınları büyüleyebildiğini en başından beri biliyordum ama nasıl yaptığına şimdiye kadar akıl sır erdirememiştim. Saniyeler ağır ağır geçtikçe beklemek tahammül edilemez bir hâl alıyordu. Ona yaklaşmaya, dudaklarımı onunkilerle buluşturmaya çalıştım ama nazikçe bana engel oldu. Elinin baskısındaki minimal değişiklik âdeta, *Hayır, bekle, acele etme, güven bana,* diyordu. Bana doğru düzgün dokunmuyordu bile ama daha fazlasına duyduğum arzudan başım dönüyordu.

Beynimin işlevini henüz yitirmemiş minicik bir parçası beni bunun zekice bir numara olduğu konusunda uyardı. Neredeyse hiç güç kullanmıyordu ama yine de kontrolümü tamamen ele geçirmişti. O bir uçurumun kenarıydı, dik bir falezdi, yüksek bir dağdı, Kuzey Kutbu'ydu: kötü bir fikir ve karşı koyulması imkânsız bir meydan okumaydı. Azıcık sağduyulu hiçbir insan evladı bu meydan okumayı kabul etmezdi ama siz kabul etmek zorundaydınız, kendinizi kabul etmekten alamazdınız, kabul ederseniz ölürdünüz, etmezseniz yine ölürdünüz. Her şeyinizi ona teslim eder, aldığında da mutlu olurdunuz...

Daha fazla dayanamadım. Sırtımı büktüm ve bedenlerimizin birbirine dokunması mümkün olan her yeri buluştu. Ben vücudumu onunkine bastırırken gözleri mürekkep karası oldu ve arzu, sağduyuyu kovdu. Elini başımın arkasına atıp beni kendine doğru çekti. Dizlerimiz, bacaklarımız, göğüslerimiz birbirine değiyordu; artık daha yakındık, âdeta birbirimize kenetlenmiştik. Bir anda arzulanmanın ve arzu etmenin ne demek olduğunu hatırladım. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Ona *ihtiyacım* vardı. Sanki eski hâlime dönmüştüm, gerçi şu anda hissettiklerimin eskiden hissettiklerimle uzaktan yakından alakası yoktu: Bu açlık daha keskindi.

Aramızdaki boşluk, nefesini dudaklarımda hissedebileceğim kadar daraldı.

Bir an sonra odada bir gümbürtü koptu ve dünyaya öyle bir süratle geri döndüm ki nefesim kesildi.

"Neler o–"

Derwent çoktan arka kapıyı açmaya davranmıştı. Pippin bizi bölen sağır edici havlamasına devam ederek arka patilerinin üstünde zıp zıp zıplıyordu. Derwent köpeğin yanından geçerken onu tasmasından yakaladı ve içeri çekip kapıyı üstüne kapattı.

Sonra gecenin karanlığında kayboldu ve beni Pippin'le bir başıma bıraktı.

34

Ertesi sabah mutfak masasının yanında dikilip Derwent'in bana bıraktığı notu okurken yalnızlığımın biraz daha uzayacağını fark ettim.

Birkaç günlüğüne eve gitmem gerek. Özür dilerim, mecburum.

Pippin'i gürüyüşe çıkardım, kamını doyurdum ama seni aksine ikna etmeye çalışacaktır. Ona kulak asma.

Ben yokken başını belaya sokma. Ciddiyim.

Sayfayı çevirdim ve arkasının boş olduğunu gördüm.

"Bu kadar mı? Tipik Derwent."

Pippin'in keyifsizliğini görmezden gelerek istemeye istemeye kendime kahvaltı hazırladım. Kızgınlıkla rahatlama arasında bir yerde takılıp kalmıştım. Önceki gece olanlara dair iki kelam etmek ya da özür dilemek yerine çekip gitmişti demek.

Az daha olacaklara, diye düzelttim utançtan kıvranarak.

Olmasını istediklerime.

Aslında kendi ellerimizle yarattığımız sorundan kaçmak yerine iki yetişkin gibi oturup havayı yumuşatsak normal bir iş ilişkisine dönmemiz mümkündü. Telefonumu bulup onu

aradım. Lafı dolandırmadan sakin bir konuşma yapacaktık ve sonra olmamız gereken yere geri dönecektik: iş arkadaşlığına, arkadaşlığa, o anda durumumuza cuk oturan terim her neyse ona... Telefon iki kere çaldı ve ardından bir klik sesi duyuldu.

"Şu anda cevap veremiyorum. Sinyal sesinden sonra..."

Mesaj bırakmadan telefonu âdeta şakıyan telesekreterin yüzüne kapattım. Onu telefonunun ekranına bakıp gelen çağrıyı reddederken hayal edebiliyordum. Bu çocuksu davranışlarıyla tepemi attırıyordu ve bu konuda bana hak verecek birine ihtiyacım vardı.

"Sorun nedir?" Liv'in sesi uykudan yeni kalkmış gibi geliyordu.

"Hiçbir şey. Her şey yolunda."

"Beni pazar sabahı sekize on kala damdan düşercesine arıyorsun çünkü canın sohbet etmek istedi, öyle mi?"

İç çektim. "Hayır. Tabii ki öyle değil. Konuşabilir miyiz?"

"Zevkle. Sabahın beşinden beri ayaktayım ve Sonny'yle zombi gibi parkta yürüyorum. Neler oluyor? Josh'la nasıl gidiyor?"

"Aslında şu anda *Josh'suz* gidiyor. Bana bıraktığı nota göre birkaç günlüğüne buradan ayrıldı."

"Gideceğini sana söylemedi mi? Şu bebek arabasını park edip derhâl kulak kesiliyorum." Ben beklerken Liv bir banka yerleşti. "Ne oldu?"

Geldiğimizden beri olanların çabucak üstünden geçip önceki günkü barbeküyü –ve dansı– nispeten ayrıntılı bir şekilde anlattım.

"A-ha. Sanırım işlerin nereye varacağını tahmin edebiliyorum."

"Ben edemedim," diye itiraf ettim.

"Çok şaşırdım." Kıkırdadı. "Bazen jetonun çok geç düşüyor."

"Haksızlık ediyorsun. Neyse, sandığın gibi olmadı. Olduğunu sandığın şey de olmadı. Hemen hemen."

"Şu esrarengiz hâllerine bayılıyorum. Devam et."

Ona tartışmamızı ve Josh beni öptüğünde laf dalaşımızın nasıl da sekteye uğradığını anlattım.

"HAYIR. YAPMADI. Lütfen bana onun taşaklarını şu anda küpe niyetine takmakta olduğunu söyle."

"Abartılacak bir şey olmadı. Şaka gibiydi."

"Yani dünyanı altüst etmedi mi? Hem de onca şeye rağmen?" İç çekti. "Heteroseksüel olmak çok can sıkıcı olmalı. Yanlış reklam yaptığı için onu dava etmelisin."

"Dediğine göre beni etkilemeye çalışmıyormuş."

"Tabii tabii. Külahıma anlatsın."

"Aslında ona inanıyorum," dedim dikkatlice.

Hatta bir duraksama oldu çünkü Liv insanların anlattıklarını ve anlatmadıklarını dinlemekte ustaydı. "Bana anlatmadığın nedir?"

Eve girdiğimizde yaptığımız konuşmanın üstünden yavaş yavaş geçtim. Resmen acı çekiyordum. Bu geçtiğimiz seneden beri beni pençesine alan uyuşukluk hakkında Liv'le ilk konuşmamdı ve tepkisi bana şefkat göstermek oldu.

"Kimse öylece eski hâline dönemez, Maeve. Kimse. Zihinsel olduğu kadar bedensel etkilerinin de olması gayet normal."

"Josh da öyle söyledi."

"Muhtemelen sorunu sihirli aletiyle çözmeyi önermiştir."

Sessizlik.

"Ah, Maeve, *yapmadığını* söyle. Herifin sevgilisi var."

"Hayır, yapmadık. Öyle olmadı." Alnımı elime dayayıp sandalyemde usul usul ileri geri sallanmaya başladım. "Beni tekrar öpmedi bile. Yalnızca boynuma dokundu."

"*Boynuna*," diye tekrarladı Liv sakince. "Vay canına."

"Bak, gece... O..." Olanları hatırlayınca zevkten istemsizce ürperdim. "Onu istememi sağlayıp sağlayamayacağı konusundaki sidik yarışımızı kazanmak dışında bir niyeti olduğunu gerçekten hiç sanmıyorum."

"Sen de ona ağaca tırmanır gibi tırmanma fırsatını teptin, öyle mi?"

Ne yaptığımı kafamda tekrar tekrar canlandırmaktan beni alıkoyabilecekmiş gibi tek elimle gözlerimi kapattım. "Öpüşmedik bile." Sonra da sırf dürüstlüğümden, "Öpüşebilirdik fakat köpek bir anda deliye dönüp arka kapıya havlamaya başladı. Arka bahçede bizi dikizleyen biri vardı," diye ekledim.

"Harbiden mi?"

"Dışarısı zifiri karanlıktı, yani ikimiz de röntgenciyi doğru düzgün göremedik fakat kesinlikle erkekti. Josh dışarı fırlayıp onu yakalamaya çalıştı ama herif bahçenin arkasındaki çitlerin üstünden atlayıp gözden kayboldu. Josh bir saat boyunca onu fellik fellik aradı. Gelgelelim hiçbir iz bulamadı. Nihayet eve geri döndüğünde de..."

"Röntgenci hakkında konuşmak zorunda kaldınız, hâliyle ikiniz de köpek havlamaya başlamadan önce olanları gündeme getirmediniz ki bunu duymak yüreğime su serpti çünkü o anda onu orada öylece bırakıp kös kös yatmaya gider ve hiçbir şey olmamış gibi davranırdın."

"Aynen. Bugün konuşuruz diye düşünmüştüm."

"Fakat siktir olup gitti ve seni yalnız bıraktı." Dilini şaklattı, sinirlenmişti. "Üstelik tehlikede olabileceğin zatıalilerinin aklına bile gelmedi."

"Notunda başımı belaya sokmamamı tembihlemiş."

"Ne harika! Bu herifin aklından ne haltlar geçiyor?"

"Bilmiyorum. Üzerine düşünebileceğim pek fazla done vermedi." Tereddüt ettim. "Önceki gece biri tarafından takip edildim. Belki de röntgenciyle aynı kişidir."

"Olabilir. Tam bir kepazelik. Sen bu işi bana bırak."

"Ne yapacaksın?"

"Sorunu çözeceğim."

*

Liv'in hakkını vermeliydim, tuhaf insanlarla başa çıkmakta gayet iyiydi. Aradan yirmi dakika bile geçmemişti ki telefonum çaldı fakat arayan ne konuşmayı istediğim ne de beklediğim biriydi. Ekranda yanıp sönen numara Una Burt'e aitti.

"Maeve? Josh beni aradı. Kişisel nedenlerden ötürü West Idleford'dan ayrılmak zorunda kaldığını söyledi."

Öyle de denebilir tabii...

"Bu süreçte tek başına kalmanı istemiyor ve onunla aynı fikirde olduğumu söylemeliyim. O birkaç güne dönene kadar yanında kalması için birini göndereceğim."

"Kimi?"

"Henüz karar vermedim. Karakoldaki iş yüküne ve kimin gönüllü olacağına bağlı."

Hay sikeyim; Pete Belcott'la kısılıp kalmaktansa yalnız olmayı yeğlerdim.

"Han'fendi..." diye başladım ama sözümü kesti.

"Josh ne kadar iyi bir iş çıkardığını bilmemi istemiş. Sıkı çalışmandan ve olumlu tutumundan çok etkilenmiş."

Olumlu tutumum hakkında ağzıma geleni söylememek için dilimi ısırdım. "Anladım. Lütfetmiş."

Bocalar gibi oldu. "Eğer mecbur kalmasaydı yanından ayrılmazdı, Maeve."

"Size öyle mi söyledi?"

"Bundan adım gibi emin olacak kadar iyi tanıyorum onu."

Bunlar çok hoş laflardı ama Una Burt'ün Josh Derwent'ı bir nebze bile tanıdığı yoktu.

*

Pazar gününü yeni gelecek kişi için evi temizleyerek geçirip hıncımı ovaladığım yüzeylerden ve odadan odaya gezdirdiğim elektrik süpürgesinden çıkardım.

"O da yetmezmiş gibi evin bütün işini bana bıraktı," dedim keyifsizce sepetinde oturmakta olan Pippin'e. "Neticede tek başıma dağıtmadım."

Dağılan yalnızca ev değil, diye düşündüm. Hâlâ perperişandım. Her şey havadaydı, iyi düşünülmüş çözümlere ve basit yanıtlara direniyordu. Başım ağrıyordu ve beynim puslanmış gibiydi. Öyle ki en basit işler bile fazlasıyla konsantrasyon gerektiriyordu. Sırf patronları memnun etmek uğruna West Idleford'da boşuna zaman harcıyorduk ve bunun bir bedeli vardı. Dahası bu bedel ya Dawoud soruşturması ya da akıl sağlığım olacaktı.

Derwent'ın yatak odasının kapısı kapalıydı. Bir an tereddüt ettikten sonra içeri girdim ve özenle yapılmış yatakla karşılaştım. Odada tek bir eşyası kalmamıştı. Yatağın kenarına oturup elimi örtünün üstünde gezdirerek onu üstüme örtmek için aşağı indirdiği, başımın çatladığı o günü düşündüm. Havada onunla ilişkilendirdiğim, ne zaman ona yaklaşsam burnuma çalınan belli belirsiz bir narenciye kokusu vardı. Burada olduğuna dair ardında bıraktığı tek iz oydu.

Ona epeyce yaklaştım, diye düşündüm. Romantik şarkılar eşliğinde aheste aheste dans ettiğimiz, kanepede birbirimize sokulduğumuz, izleyenler olabilir diye mutfakta ona sürtündüğüm anları, yani soruşturma esnasında olanları kastetmiyordum sadece. Asıl mesele tüm diğer seferlerdi: Beni rahatlatmak ya da benimle dalga geçmek için kolunu omzuma atışları. Daracık alanlar. Ben hüngür hüngür ağlarken beni sımsıkı kucaklayışları. Atıştıracak bir şeyler ya da sadece bir kalem almak veya sırf beni kızdırmak için masama uzanarak kişisel alanımı işgal edişleri. Gece geç saatlerde devriye araçlarında geçirdiğimiz vakitler. İş yerinde asansörde yalnız kaldığımız anlar, yanındaki ben olmadığım sürece asansöre binmek yerine merdiveni tercih etmesi. Devreye girip hayatımı kurtardığı anlar. Onun

için aynısını yaptığım anlar. Ondan başkasıyla konuşmadığım konular. Ondan başkasına söyleyemeyeceğim şeyler.

Ondan hiç haz etmezken yavaş yavaş ona tahammül etmeye, varlığından keyif almaya ve nihayet ona ihtiyaç duymaya başlayışım.

İhtiyaç yanlış kelimeydi. Bu kararımın arkasındaydım. Ona ihtiyacım yoktu.

Yalnızca çevremde olmasına alışmıştım, hepsi buydu.

*

Akşamüstünün ilerleyen saatlerinde evin önüne bir araba park etti. Kanepede oturduğum yerden baktım, gelenin kim olduğunu gördüm ve derin bir oh çektim. Elbette. Tabii ki onu göndereceklerdi.

Parlak güneş ışığına karşı gözlerimi kısarak dışarı çıktım. "Merhaba, yabancı."

"Demek burada kalıyorsunuz." Georgia hasır şapkasını başına geçirip döndü ve siperliğin gölgesinden Jellicoe Çıkmazı'nın muhteşem manzarasının tadını çıkardı. "Çok hoş. Gelip beni kucaklamalısın."

Yanına gidip ona şöyle bir sarıldım fakat etrafını saran parfüm bulutundan ötürü az kalsın boğulacaktım. Onu salıvermeden önce, "Hikâyemiz nedir?" diye mırıldandım.

"En yakın arkadaşınım. Asırlardır görüşmedik. Josh iş seyahatindeyken sana eşlik ediyorum." Sırıttı. "Gerçeğe epey yakın."

"Son dakikada haber aldığın için üzgünüm."

"Hiç sorun etmedim. Bahaneyle yeni elbisemi giyebileceğim." Görebilmem için kendi etrafında bir tur attı. Haklıydı, elbisesine bayılmıştım. Beyaz nakışlarla süslenmiş gök mavisi elbise beline sımsıkı oturuyor, eteğiyse kloş gelerek uyluğunun ortasında son buluyordu. Omuzları çıplaktı ve altın ışıltılı bir

bronzluğu vardı. Instagram kusursuzluğu Jellicoe Çıkmazı'na ayak basmıştı.

Bisiklet tekerleği vızıltısı irkilmeme neden oldu: Rhys Vonn yine kan ter içinde kaldığı uzun bir gezintiden dönüyordu. Likra tulumunun fermuarını beline kadar açmıştı. Georgia'ya şöyle bir baktı fakat pahalı güneş gözlüğünün ardında hiçbir tepki yoktu. Hatta bana selam bile vermedi.

"Bu biraz moral bozucu." Georgia başını önüne eğip kendine baktı. "Kılığımı gören de güzel bir akşamüstü geçireceğimi sanır."

"Ağzını açmaya bile korkuyor. Nedenini daha sonra anlatırım." Alan'ın ön bahçesinden çıkıp yüzünde şen bir ifadeyle hiç görmediğim kadar seri adımlarla yanımıza yaklaşmasını izledim. "Bu biraz moralini yerine getirir."

Alan, Georgia'ya ve elbisesine bayıldı. Bir arkadaşımın yatıya gelmesi onu çok heyecanlandırmıştı –"iki hoş hanım"– ve hikâyemizi inandırıcı bulmadığına dair hiçbir emare sergilemedi. Georgia'nın bavullarını eve kadar taşımayı teklif etti, ardından çaya davet edildik –"Ruth hiç dert etmez"– ve bizi akşamüstü güneşinin yakıcılığına rağmen havanın "döneceğine" dair uyardı. Georgia'ya hoş geldiğini hissettirmek için genel anlamda centilmence davranmaya çalışıyordu. Onu nazikçe geri çevirdim ve nihayet eve Alan'sız girmeyi başardık. Georgia şapkasını tırabzan babasına taktı.

"Bu çok hoş. Küçük bir tatil gibi." Eğilip Pippin'in başını okşadı. "Merhaba, ufaklık."

"Seni vaka hakkında bilgilendirmem gerek," dedim ciddiyetle. "Ardından da Pippin'i yürüyüşe çıkarmalıyız. Akşam yemeğinden sonra Dawoud vakası hakkında konuşabiliriz."

Şayet Georgia insan değil de köpek olsaydı kulakları düşerdi fakat başıyla onayladı. "Bana uyar. Dosyayı yanımda getirdim."

"Diğer yandan çok hoş bir akşam olduğundan ve sen de uzun yoldan geldiğinden bara da gidebiliriz"

"Gerçekten mi?"

"Elbette. Tabii alkolsüz içeceklerle idare etmek hoşuna giderse."

Suratı aydınlandı. "Acayip eğleneceğiz."

*

Dawoud dosyası o gece açılmadan öylece kaldı; vaka hakkında biraz konuştuk fakat bu, delilleri irdelediğimiz enine boyuna bir müzakereden ziyade dostça bir sohbet oldu. Güzel bir yaz akşamını ayağımın dibinde kıvrılıp yatan küçük bir köpekle hoş bir barın önünde oturup Jellicoe Çıkmazı'ndaki evlerden ve önceki haftalarda bulduklarımızdan bahsederek geçirmek o kadar da kötü değildi. Georgia onu mutlu edecek kadar ilgi çekiyor fakat içki ve randevu tekliflerini geri çeviriyordu.

"Yoksa sevgili mi yaptın?"

"Geçen sene gittiğimiz klinikteki müdürü hatırlıyor musun? Otobüste işlenen şu cinayeti?"

"Hatırlıyorum, hoş bir tipti."

"O zamandan beri birlikteyiz. Her şeyi değiştirdi." Âdeta ışık saçıyordu. "Uzun mesafe ilişkisi, ki normalde mesafeler ilişkiyi kötü etkiler fakat dert etmiyorum."

"Daha mutlu görünüyorsun."

"Öyleyim. Bütün sorunlarımı çözdüğünü söyleyemem. Fakat kendim olabilmem için bana alan tanıyor." Omuzlarını silkti. "Daha önce hiç böylesine denk gelmemiştim."

O bardayken söylediklerini düşündüm. Derwent'ın önceki gece bana teklif ettiği şey bu muydu? Kendim olabileceğim bir alan. Bana daha ziyade meydan okuma gibi gelmişti.

O gece Georgia'yla vakit geçirmenin gayet keyifli olduğunu keşfettim fakat gevezeliğine rağmen kendimi hâlâ yalnız hissediyordum.

*

Eve döndüğümüzde ani bir karar verdim. "Neden büyük yatak odasını sen almıyorsun? Sabahları gün doğumunda çok güzel oluyor. Ama perdeleri kapamayı unutma yoksa Alan ilk iş dürbününe sarılır."

"Alan'ı sevdim."

"O da seni sevdi."

Sesimdeki alaycı tınıyı yakaladı. "Ah. Alan o tip heriflerden mi?"

"Tam üstüne bastın."

"Ah."

"Yine de iyi biridir. Yalnızca dekolteli şeyler giymekten kaçınman gerek. Veya kısa. Veya dar."

Başını önüne eğip kendine baktı. "Valizime tıkıştırdığım her şey ya kısa ya da dar. Veya ikisi birden."

"O hâlde Alan'ın talihinin döndüğünü söyleyebiliriz."

Ona iyi geceler diledikten sonra yukarı çıkmakta acele etmeyeceğini tahmin ederek (ki haklıydım; gece bakımını yapması tamı tamına kırk beş dakika sürdü) banyoya daldım. Keselenip pijamalarımı giydikten sonra koridordan parmak uçlarımda geçip diğer yatak odasına girdim. Yatağa tırmandım, örtüye sarındım ve ortada hiçbir neden olmamasına rağmen içim huzurla doldu.

35

Meteorolojinin ve Alan'ın tahmin ettiği gibi gece hava döndü. Gri gökyüzüne, güçlü esintide eğilip bükülen ağaçlara baktım ve Pippin'in yürüyüşünün biraz daha bekleyebileceğine karar verdim, ki o da benimle aynı fikirde gibiydi. Morali hâlâ bozuktu.

"İyi misin?" Eğilip başını okşadım. "Onu mu özledin?"

Pippin boncuk boncuk gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

"Geri dönecek." Gerçi döndüğünde onu gırtlaklayacaktım ama zavallı köpeğin bunu bilmesine gerek yoktu.

Georgia kalktığında birlikte kahvaltı ettik. Memurumun makyajsız, yastık izli suratını diğerine yeğlediğime karar verdim. Bu hâliyle savunmasızdı; sürekli ne duymak istediğimi tahmin etmeye çalıştığı iş yerinde nadiren gardını indirirdi.

En azından dürüstlüğünü takdir ediyordum, ta ki konu bana gelene kadar.

"Farkında mısın bilmem ama dün gece Josh'tan neredeyse hiç söz etmedin." Kızarmış ekmeğinin köşesini ısırdı. "Aranız iyi mi?"

"Ağzın doluyken konuşma."

Gözlerini devirdi. "Tamam, anne. Peki neden aniden çekip gitti? Buradan ayrılacağından haberin olmadığı izlenimine kapıldım."

"Yoktu. Belki bir mesaj falan almıştır. Abartılacak bir şey olmadı." Aklımdan geçenleri okumasına engel olmak amacıyla

yüzümü fincanıma gömdüm. Abartılacak bir şey olmamıştı, tabii saf ve mutlak tutkunun gözümüzü bürüdüğü o aptallık ânını saymazsak. Kaçtığı için onu suçlamıyordum. Aslında bunu ilk düşünen olmadığıma yanıyordum. "Hazır o yokken ve sen buradayken Dawoud vakasının üstünden geçelim. Oturma odasında konuşabiliriz. Böylece bir gözümüz de Judy Thwaites'le oğlunun üstünde olur."

"Ben buradayken ve o yokken onlarla ilgili bir gelişme yaşanırsa ne yapacağız?"

"İşimizi yapacağız, Georgia. Tutuklama yapabiliyorsun, değil mi?"

"Josh'un geri dönmesini beklemek istemez misin?"

"Tutuklama ânını kaçırırsa derdine yansın. O tercihini yaptı."

"Çok taş kalplisin," dedi Georgia takdirle. Bense, *Keşke gerçekten öyle olsaydım,* diye düşünerek gülümsedim.

Oturma odasına geçtiğimizde kendini kanepelerden birine atıp çıplak ayaklarını koltuğun kolçağına uzattı. "Şüphe çekmemek için sen dosyayı okurken ben de televizyon seyredeceğim. Dürüst olmak gerekirse sanırım elimdekilerin çoğunu sana ilettim ya da çoktan üzerlerinden geçtik. O dosyada yeni bilgi namına pek bir şey olduğunu sanmıyorum."

"İkinci okumada nelerin öne çıkacağını asla bilemezsin," dedim yanında getirdiği dosyanın sayfalarını çevirirken. Her şey tıpkı ona öğrettiğim gibi özenle tasnif edilmişti: tanık ifadeleri, adli tıp raporları, otopsi notları, telefon kayıtları ve Hassan Dawoud'un dizüstü bilgisayarından indirilenler. Yalnızca fotoğraflardan oluşan ayrı bir dosya vardı ve işe oradan başlayıp sayfalara göz gezdirmeye koyuldum: ev, araba, cesedin olay yerindeki hâli, Dawoud'un yaralarının otopsi esnasında saçları kazındıktan sonra parlak ışıkta çekilmiş ve insanın midesini ağzına getiren yakın çekim fotoğrafları. Bir insanın adli delile dönüşmesinin onu sevenlere çok zor geldiğini biliyordum. Ne

var ki bizim kurbana yapılanları görmemiz gerekiyordu fakat katil onu nispeten tek parça hâlinde bırakmıştı. Bedenine çizikler atan adli tabibin neşteriydi, saçlarını kazıyan yine adli tabibin jiletiydi: kurbanın ölümünden önce ve sonra başına neler geldiğini öğrenmek, hikâyesini tekrardan yazmak için insanlıktan çıkarılışı. Doktor Early otopsinin tesirini en aza indirmeye çalışmıştı ama otopsi masasındaki Dawoud'un, fotoğraflarındaki yakışıklı adamla uzaktan yakından alakası yoktu. *Maktulleri sevenlerin en çok önem verdikleri yerler yüzleri ve elleridir,* diye düşündüm ve böylelikle Dawoud'un ellerine bakmayı akıl edebildim. Manikürlü elleri bana bu hayatta kim olduğuna ve neye önem verdiğine dair pek çok şey anlatıyordu.

"Katiline güveniyormuş," diye bir yorumda bulundum. "Ona sırtını dönmüş."

"Ya da onu hafife almış."

Georgia kanallar arasında geziyor, televizyondan yükselen saniyelik rastgele gürültü patlamaları beni sinir ediyordu.

"İzleyecek bir şey bulup kanal değiştirmeyi keser misin lütfen?"

Bana incinmiş gibi baktı. Tık. Tık. Tık. "Bak! *Trafik Polisleri.*"

"O olmaz." Sesim öyle tiz çıkmıştı ki Georgia dirsekleri üstünde doğruldu.

"Sen iyi misin?"

"Evet. Sadece... dikkatimi dağıtır."

"Pekâlâ." Birkaç tık daha. "Ahh, *Büyük Tasarımlar.*"

"Daha iyi." Dizüstü bilgisayar ayracının altındakileri okuyordum. "RoomBoom nedir?"

"Ucuz bir Airbnb çakması."

"Adını hiç duymamıştım."

"Yeniler. Alametifarikaları odayı ve daireyi saatlik kiralayabilme olanağı sağlamaları."

Burnumdan güldüm. "Yasa dışı işlere hayatta alet olmazlar, değil mi?"

Kimden: ZBraine@rbmusterihizmetleri.co.uk
Kime: DawoudH@mymail.co.uk
Konu: ynt: Rezervasyon Aşımı Para Cezası

Merhaba Hassan,

RoomBoom deneyiminin seni hayal kırıklığına uğrattığını duyduğumuza çok üzüldük. Ücretlendirme konusunda katı bir politikamız var; kiracı rezervasyon formunda belirttiği çıkış saatini geçirirse kendisinden para cezası tahsil edilir. Bu internet sitemizde ve rezervasyon formundaki şartlar ve koşullar bölümünde açıkça ifade edilmiştir.

Fakat RoomBoom'da memnuniyetin bizim için önemli. Bu nedenle sana önümüzdeki üç ay içinde istediğin apartman dairesinde* kullanabileceğin 30£'luk bir kredi tanımlıyoruz. Kredi 183309 numaralı RoomBoom hesabına yüklenecek.

Saygılarımla,
Zeb
RoomBoom Müşteri Memnuniyeti Ekibi

* hafta sonları ve resmî tatiller hariçtir, rezervasyon en az üç saatlik olmalıdır

"Bu e-posta nereden çıktı?"

"RoomBoom'dan gönderilen mi? Çöp kutusundan."

"Hesabını kontrol ettiniz mi?"

"Evet. Üç defa, üç farklı apartman dairesinde kullanmış. Rezervasyonların tümü iş çıkış saatinden sonraydı –akşam altı ya da yedi sularında– ve hepsi hastaneyle evi arasındaydı. Her defasında bir saatlik kiralamış fakat bir keresinde çıkış yapmakta geç kalmış ve şikâyetçi olduğu şu para cezasını yemiş."

"Evine yakın."

"Hem de *çok* yakın. Ne yazık ki kiraladığı evleri kaç kişinin kullandığına veya ne işle iştigal ettiklerine dair daha fazla bilgiye ulaşamadık. Bu şirket ne yaptığını biliyor; müşterileri, güvenlik kameraları ve o tür konular hakkında çok ketumlar."

"Her konaklamanın ardından daireleri derleyip toparlayan bir temizlikçileri olmalı. Hassan çıkış yaptıktan sonra bu üç daireye temizliğe giden temizlikçilere tek tek ulaşabilir miyiz? İşimize yarayabilecek bir şey görüp görmediklerini öğrenelim."

Georgia gözlerini kırpıştırdı. "Tamamdır."

"Bu bir cinayet soruşturması olduğundan..."

"Tabii. Neden benim aklıma gelmedi ki?"

"Boş ver, o yüzden buradayım."

Dosyaya geri dönüp adli tabibin ve olay yeri inceleme ekibinin hâlâ sinir bozucu derecede işe yaramaz olan raporlarına göz gezdirdim.

"Dawoud öldüğü gün doğru düzgün bir şey yememiş."

"Oruç tutuyormuş."

"Dini nedenlerden ötürü mü?"

"Hayır, kilosu için. Görüntüsü konusunda çok takıntılıymış. On altı saat oruç tutmasını gerektiren bir program uyguluyormuş. Bir önceki akşam saat ondan sonra hiçbir katı gıda tüketmemiş."

"Tuhaf. Belki de açlığı başına vurmuştur ve olmayacak birine olmayacak bir laf etmiştir."

"Fevrilik ettiğini mi düşünüyorsun?"

"Olamaz mı?" Çaresizce omuz silktim. "Bana kalırsa tanıdığı biri tarafından öldürüldüğü apaçık ortada. Onu bir yerde öldürdüler ve cesedini iş yerine bıraktılar. Bunun bir önemi olmalı. Kocası başka bir yerdeydi. Bilinmeyen bir nedenden ötürü işten izin alıyor, saatlik ev kiralıyordu ve telefonunda, kimliği meçhul birinden gelen ve yasak aşk yaşadığına dair kuvvetli delil oluşturan bir mesaj vardı. Felaket yakışıklıydı; dahası hem iş yerinde hem de özel hayatında küstah ve kibirli

biri olduğunu biliyoruz. Bence profesyonel yaşamına dair soru işareti kalmadı. Şahsına yönelik bir şikâyet vardı fakat bu aşamada ailenin duruma el atması için hiçbir sebep yoktu."

"Arnoldlar gerçekten çok hoş insanlar," dedi Georgia. "Onlar için çok üzüldüm. Annelerinin ölümü ailenin kalbini yerinden sökmüş. Suçla kesinlikle hiçbir bağlantıları yok, sabıka kayıtları yok, ayrıca Dawoud'u öldürtmek isteseler bile nereden kiralık katil bulacaklarını bilemezler. Hastaneyle yaptıkları bütün görüşmelerde tek amaçlarının Dawoud'un aynı acıyı başka bir aileye yaşatmasının önüne geçmek olduğunu açıkça belirtmişler ve ciddiye alınmak için şikâyeti üst kademelere taşımışlar."

"O hâlde onları eleyelim. Dawoud'un ölümüne üzülen pek fazla meslektaşı olduğunu sanmıyorum ama onlar onun gözünde alt kademeden çalışanlardı. Herkesin sinirini bozan bir meslektaşı muhakkak vardır ama cinayet işlemek için daha sağlam bir gerekçeye ihtiyacın var. Daha kişisel bir şeye."

"Katılıyorum ve daha önce de dediğim gibi, Dmitri Stefanidis'in Dawoud'la gönül ilişkisi içinde olmasının mümkünatı yok."

"Fakat cesedin hastaneye bırakılmasının bir amacı olmalı." Buna kafa patlatırken kalemimi dudaklarıma hafifçe vurdum. "Güvenlik kamerası kayıtlarında birini tespit etmemizin tek nedeni, Dawoud'un cesedini kendi arabasının arka koltuğunda taşımaları. Ardından kimselere görünmeden Dawoud'u şoför koltuğuna geçirmek zorunda kaldılar. Bu öyle böyle bir risk değil, özellikle de arabayı yan sokağa ya da evinin garajına park edip cesedi orada bırakmak varken."

"Ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Bu detay kafama çok takılıyor."

"Belki de sevgilisiyle hastanede buluşmuşlardır. Belki de sevgilisi hastanenin farklı bir departmanında çalışıyordur."

İnledim. "Hastanede kaç kişi çalışıyor? Bin mi? İki bin mi?"

"Eğer arabanın bariyerlerden geçtiği saat civarında işe gelenleri mercek altına alırsam yardımı olabilir. Hem muhtemelen yalnızca erkeklere bakmam gerekecek."

"Evet, neden olmasın? Güvenlik kamerasına yakalanan adamla ilgili kesinkes bildiğimiz tek şey hastanede olduğu ve oraya saat kaçta geldiği. Nereden geldiğini ve sonrasında nereye gittiğini bilmiyoruz ama arabayla hastanenin otoparkına girdiğine, cesedi ön koltuğa geçirdiğine ve yürüyerek şu kapıdan çıktığına kesin gözüyle bakabiliriz." Georgia için olduğu kadar kendim için de yavaş yavaş ilerliyordum. "Hastaneden yürüyerek uzaklaştığını varsaydık ama ya yanıldıysak? Hastane civarındaki taksilere ne dersin? Paylaşımlı araç uygulamalarına? Onlara baktık mı?"

"Taksiye bindiyse bile şoförün izini süremedik."

"Öyleyse haklı olabilirsin. Hastaneden hiç ayrılmamış olabilir. Ayrıldığına dair elimizde hiçbir delil yok. Başka bir kapıdan geçip binaya girmiş olabilir. Hastanenin güvenlik kamerası kayıtlarına ulaşabildik mi?"

"Milyonlarca saatine."

Birbirimize baktık ve aynı anda, "Colin," dedik.

"Buna *bayılacak*."

"Bütün binaların giriş çıkışlarına bakmak zorundayız." Araziye yayılmış, farklı dönemlerden kalma farklı tarzlardaki çok sayıda binadan oluşan hastane yerleşkesini düşününce yüzümü ekşittim. "Hiç kolay olmayacak."

"Evet, keşke daha önce aklıma gelseydi." Ayaklarını kanepeden aşağı salladı ve enerjik bir tavırla ayağa fırladı. "Gideyim de ona e-posta atayım."

Dikkatimi tanık ifadelerine verdim ve hepsini itinayla baştan sona okudum. Cameron Dawoud'un olan bitene dair anlattıklarından etrafa âdeta buram buram ıstırap yayılıyordu. Ona veda edişi, Galler'deyken kocasıyla iki ya da üç kere konuşması. Evliliklerinde hiçbir sorun olmadığını sanması. Gizli âşık me-

selesi onu hiç yoktan peyda olan bir yıldırım misali çarpmıştı. Hassan'a gözü kapalı güveniyordu ve yanılmıştı.

Bu onu iki kere kaybetmekten farksız, diye düşündüm komşunun cesedi bulduğu âna dair verdiği ifadeye göz gezdirirken. Kadının hane içinde yaşadığı zorluklar beni sandığı kadar ilgilendirmiyordu. Parkmetrenin arızalı olmasını cesedi bulmasından daha teferruatlı anlatmıştı. Cameron aklımdan çıkmıyordu. Dawoud ölmüştü fakat Cameron'ın sevdiği adamın hatırası da onunla birlikte yitip gitmişti. Size yalan söyleyen birinin ardından nasıl yas tutabilirdiniz? Önce hangisini atlatırdınız? İhaneti mi, matemi mi?

Yaptığım son şey Kev Cox'un ev, araba ve ceset hakkındaki raporlarını dikkatle okumak oldu. Buldukları ve bulmadıkları konusunda canımı sıkan bir şey vardı fakat ne olduğunu bir türlü çözemiyordum. Arka kapıdaki kan lekesi. Kaşmir karışımlı, yeni ve işe yaramaz bir battaniye; Kev'in arabadaki ya da kurbanın üstündeki hiçbir şeyle eşleştiremediği spor kıyafeti gibi bir şeye ait üç iplikçik. Garaj zeminindeki ayak izi. Bir şey de olabilirdi, hiçbir şey de. Bu, ileri doğru atılan her adımın sizi farklı bir istikamete yönlendirdiği ve her yeni istikametin başka bir çıkmaza dönüştüğü şu vakalardan biriydi.

Moral bozucu olmasına bozucuydu fakat pes etmenin kimseye yararı olmadığını söyleyerek kendimi azarladım. Cameron Dawoud kocasının başına gelenler hakkındaki sorularının cevaplanmasını hak ediyordu ve benim işim henüz bitmemişti. Dosyanın başına döndüm ve her şeyi sil baştan okumaya koyuldum.

* * *

Bir felaket. Tam bir felaket, hem de öyle kolay kolay üstesinden gelemeyeceğiniz türden. Tabii üstesinden gelebileceğinizi varsayarsak.

Her şeyden önce en beteri, kendini tamamen ele vermesiydi. İzlendikleri konusunda onları uyandırmıştı. Sokakta ileri geri volta atmak ya da evlerin arkasında yürümek neyse de bahçelerine girmesinin hiçbir bahanesi yoktu. Resmen kapılarına dayanmış, aletindeki zonklama ve olmasını umduğu şey dışında her şeye algılarını kapatarak onları alelade bir sapık gibi dikizlemişti. Yaptıkları şeye onun yüzünden son vermeleri -kendini o esnada en çok istediği şeyden mahrum bırakması- ironinin en beteriydi.

Akıllarından neler geçtiğini bildiğinden içten içe yanıyordu: Kendini tatmin etmek için pencerelerden milletin evini dikizleyen bir röntgenci. Maskaranın dik âlâsı. Esaslı bir soytarı. Kendini onların gözünden görmek hiç hoşuna gitmedi. Bakmak serbestti, öyle değil mi? Eğer görülmek istemiyorlarsa başka bir yere, daha mahrem bir noktaya gidebilirlerdi. Zaman zaman kendini en başından beri orada olduğunu bildiklerine, onu eğlendirmek için bir gösteri sergilediklerine ikna ediyordu. Ama sonra verdikleri tepkiyi hatırlıyordu. Bizzat tetiklediği o anlık, saldırgan tepkiyi.

Üstelik o boktan küçük köpek havlamaya başlar başlamaz kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp kaçmak zorunda kalmıştı. Bunda haysiyet namına hiçbir şey yoktu. Ne cesurca bir davranıştı ne de dev aynasına baktığında gördüğü içten içe güçlü, ikna edici ve etkileyici imajını pekiştirecek türdendi. Kalbi gümbür gümbür atıp midesi düğümlenirken çitlere doğru depara kalkmıştı. Hatta güvende olduğundan emin olduktan sonra bir kere de kusmuştu. Hayatında kendini daha aşağılanmış hissettiği başka bir an vardıysa bile hatırlayabileceğinden emin değildi. Isırgan otlarının arasına dalmış, ellerini uyluklarına dayamış ve stresten midesinde ne var ne yoksa boşaltmıştı. Birinin peşinden gelip onu orada öylece öğürürken görmesinden ve iyiden iyiye kepaze olmaktan ölesiye korkmuştu. Boğazı sıkışıp midesi kaburgalarının altında yumruk gibi kasıldığından cumartesi gecesinden beri ağzına tek lokma koyamamıştı. Suçu barbekü partisinde yediklerinde bulmuştu, ki böylece mevzu yine dönüp dolaşıp Josh Derwent denen o puşta geliyordu. Yine herkesi her şeyi kendi usulünce yapmaya ikna etmişti. İnsanlar ona güveniyordu. Konuştuğunda dinliyorlardı. Josh'ta yapmacıklıktan da kofluktan da eser yoktu.

Fakat o olsa olsa bir erkek müsveddesiydi. Yıldırım düşen bir ağaç misali için için yanmasına, özünün kabuğun içinde çıtır çıtır yanıp kül olmasına neden olan öfkeden başka hiçbir şey yoktu benliğinde. Hiçbir şey onu boş tehdit muamelesi görmekten daha fazla kızdıramazdı. Hiçbir şey. Önceki gece yaşanan olayı ciddiye almadıklarını görebiliyordu çünkü kız yine tek başınaydı ve her zamanki kadar güzeldi. Evet, diğer kadın muhtemelen ona arkadaşlık etmek için gelmişti fakat eve girerse onu nasıl durdurabilirdi? Josh siktirip gitmiş ve sanki kimsenin kız arkadaşına dokunmaya cüret edemeyeceğinden eminmiş gibi onu savunmasız bırakmıştı. Bu, anahtarlar kontaktayken kapıları bile kilitlemeden arabasını

öylece bırakıp gitmesinden farksızdı. Aslında öteki adam ona meydan okumuştu. Şimdi kafasının içinde sürekli bu yankılanıyordu.

Aradığın fırsat ayağına geldi. Eğer şimdi harekete geçmezsen ne zaman geçeceksin?

Yoksa kendine verdiğin sözlerin hiçbir önemi yok mu?

Nelere kadir olduğun ve ne istediğin hakkında kendine sürekli yalan söylediğini kabul etme vakti geldi mi?

Elbette uyumuyordu. Gecenin bir yarısı kalkmış ve kendini banyoya kilitlemişti. Şimdi de milletin onun hakkında ne düşündüğünü tahmin etmeye çalışarak aynada kan çanağına dönmüş gözlerine bakıyordu. Onun hakkında konuşuyorlar mıydı? Yanlarına gittiğinde orada olduğunu fark eden var mıydı mesela? Bazen konuştuğunda kimse onu duymuyormuş, sözcükler dudaklarından dökülmeden evvel çözünüp buharlaşıyormuş gibi hissediyordu.

Hâliyle birinin dikkatini çektiğini bildiğinde acımasızlaşıyordu. Avantajı ele geçirdiğinde merhamet nedir bilmiyordu. O anda gözüne gayet doğru görünen fakat sonrasında utandığı şeyler yapıyordu. Onu utandıran şeyler. Kendi davranışları huzurunu kaçırıyordu ki bu hissetmek istediği en son şeydi.

Her nasılsa bu da Josh'un hatasıydı.

Olaylar iyice zıvanadan çıkıyor, diye düşündü. Hazır öteki adam ortalıkta yokken dizginleri eline alması gerekiyordu. Sorunun icabına bakmak için yaptığı planı hayata geçirmesi gerekiyordu.

Onu durduran neydi?

Korku, dedi içinden bir ses. Başka bir açıklaması olduğunu düşünmek isterdi fakat bu inkâr edilemez gerçeğin tınısını taşıyor, ruhunu dağlıyordu. Yapması gereken, yapmaya mecbur olduğu şeyi yapmaya korkuyordu.

Erkek müsveddesinden daha fazlası olduğunu kanıtlamak zorundaydı.

36

Georgia pazartesi akşamı sütümüzün bittiğini keşfettiğinde bu bir felaketten ziyade aksilik gibi göründü. Buzdolabının önünde doğruldu ve plastik şişeyi iki yana sallamasıyla bir yudum süt şişenin içinde oradan oraya çalkalandı.

"Gidip süt alayım mı? Kahvaltıda lazım olacak."

Dudağımı dişledim. Derwent sütsüz kalmamıza asla izin vermezdi ki bu onu özlememin pek tabii yegâne sebebiydi. "Saat geç oldu."

Gökyüzüne şöyle bir bakış attı. "Henüz karanlık çökmemiş."

"Ama yakında çökecek. Yağmur dindi mi?"

"Sayılır."

Önümde deterjanlı suyla dolu bir eviye ve yıkanmayı bekleyen bir yığın tencere vardı. "Bir dakika beklersen ben de seninle gelirim."

"Market pek uzakta sayılmaz." Çoktan ceketini giymeye davranmıştı. "Ciddiyim, sorun değil. Elimi çabuk tutarım. Şu anda Londra'da olsam yine giderdim, üstelik mahallem karanlık çöktükten sonra acayip tekinsiz bir yere dönüşüyor."

"Burada güvendeymişiz gibi, pis işler dönmüyormuş gibi görünebilir ama kazın ayağının öyle olmadığını pekâlâ biliyorsun."

"Dikkatli olurum." Alışveriş çantasını alırken bana gülümsedi. "En kötü ne olabilir ki?"

"Öyle deme," dedim istemsizce ve bana güldü.

"Gözümü dört açacağım, söz veriyorum."

Güvenliğinden sorumlu hissetsem de gitmesine izin verdim. Oldum olası Derwent'in buyurgan ve aşırı korumacı olduğunu düşünürdüm ama onu yavaş yavaş anlamaya başlamıştım. Çaylak bir polis memurunun potansiyel bir tehlikeye yürümesini izlemek hiç eğlenceli değildi.

Bulaşıkları bitirdim, sütün kalanıyla bir fincan çay yaptım ve e-postalarıma bakmak için dizüstü bilgisayarımı açtım. Gelen birkaç mesajın çabucak icabına baktım. Ofisteki tembelliğim mazide kalmıştı. Uzaklaşmak bana iyi gelmişti. Derwent haklıydı.

Yine Derwent. Bütün kapılar ona çıkıyordu. Tıpkı bütün yolların Roma'ya çıktığı gibi.

Pek de üstüne düşmeden Georgia'nın nerede olduğunu kabaca hesaplamaya çalıştım. Saate baktım. Henüz dükkânların oraya varmamıştı ama çok az yolu kalmış olmalıydı. Ev onsuz sessiz ve hareketsizdi. Pippin'in sepetine bakıp kaşlarımı çattım. Boştu. Oysa sepetini boş bırakmak hiç huyu değildi.

"Pip?"

Zeminde tıkırdayan pati sesleri yoktu. Kendisine seslenildiği zaman çıkardığı o heyecanlı cıyaklama yoktu.

Aniden gerilerek ayağa kalktım. Georgia onu da yanında götürmüş olabilirdi. Bu durumu açıklardı fakat kayış ve göğüslük antredeki kancada asılı duruyordu. Soğuk bir esinti kollarımdaki tüyleri diken diken etti ve ön kapının aralık olduğunu fark ettim. Georgia kapıyı arkasından çekmişti ama mandal yerine oturmamıştı ve ikimiz de bunun farkına varmamıştık.

Fakat belli ki Pippin'in gözünden kaçmamıştı.

Kaçmakta usta olduğuna, çağırılınca gelmediğine, ona güven olmayacağına dair aldığımız tüm o uyarılar... Eğer Pippin'in başına bir şey gelirse Vanessa beni öldürürdü ve hakkıydı da. Pippin, Georgia'nın değil benim sorumluluğumdaydı. Bu benim suçumdu, gerçi o anda Georgia karşımda olsaydı ağzımı açıp gözümü yumardım. Bir şeyleri berbat etmesi hem kaçınılmaz

hem de tamamen öngörülebilir bir ihtimaldi. Tabiatı gereği dikkatsizdi ve hiçbir zaman değişmeyecekti.

O anda vicdan azabı yüklü bir mide bulantısıyla onu ön kapının kilidi hakkında uyarmadığımı hatırladım.

Bu da benim hatamdı.

Verandaya koştum ve Pippin'e seslenerek Jellicoe Çıkmazı'nın bir aşağısına bir yukarısına baktım fakat hiçbir şey göremedim.

Mutfağa dönüp ceketimi alırken bile kafamın içinde Derwent'la konuşuyordum: *Bak, ben de plan yapabilirim ve hava şartlarının farkındayım, kaldı ki sana ihtiyacım yok.* Ceketimi sandalyenin arkasından alırken arkama döndüm, hâliyle ceketle birlikte masa örtüsünü de tuttuğumu fark etmedim. Bir an sonra dizüstü bilgisayarım fincanla birlikte masadan kayıp yere düştü ve fincan paramparça oldu. Mutfak çay içinde kalmıştı; akışkanlığı yüksek sıvıların her yere yayıldığını bilecek kadar çok cinayet mahallinde bulunmuştum. Bilgisayarımı yerden alıp kontrol ettim: bir köşesi fena hâlde göçmüştü, ekranda damlacıklar vardı ama çalışıyordu. O anki panikle, bir yandan da kendime kızarak diğer her şeyi düştükleri yerde bırakıp dışarı fırladım fakat ceplerimi yoklamayı ancak kapıyı arkamdan çarparak kapattıktan sonra akıl edebildim.

Anahtarlarımı almamıştım.

Telefonumu almamıştım.

Tasmanın kayışını almamıştım, yani Pippin'i bulursam onu kucağımda taşımam gerekecekti.

Muhteşem bir iş çıkarıyorsun. Gerçekten çok etkilendim, Maeve.

Hava hızla kararıyor, gün göz alıcı bir gün batımıyla değil de alçak bulutlardan ötürü tekinsiz bir grilikle son bulmaya yaklaşıyordu. Verandaya çıkan merdivende bir an için bocaladım ama sonra Holmwood'a doğru yola koyuldum. Ne de olsa Pippin'in gitmeyi en sevdiği yerdi. Aksi istikamette ilerlediyse Georgia marketten dönerken yolda ona rastlardı. Sabahtan beri ona yakışıklılığıyla ilgili iltifatlar yağdırdığı düşünüldüğünde

gördüğünde onu tanımalıydı. Ne var ki Holmwood tuhaf kokular ve küçük mahluklarla dolu bir harikalar diyarıydı. Başında kimse olmadan orada tasmasız, gönlünce koşturmak Pippin'i mutluluktan deliye döndürürdü. Ben de zaten havlayarak sağa sola koşuşturmasını ve böylelikle yerini belli etmesini umuyordum yoksa onu hayatta bulamazdım.

Onu bulursam –*Onu bulduğumda*, diye düzelttim kendimi– evde F Tipi cezaevlerinden aşağı kalmayan yüksek güvenlikli, sıkı bir yönetim şekline geçilecekti.

"Her şey yolunda mı, tatlım?" Alan sabaha hazır olması için çöpü çıkarırken beni her zamanki netameli ilgisiyle izliyordu.

"Pippin'i kaybettim. Ön kapı aralık kalmış, az önce fark ettim."

"Ah kahretsin." Alan kafasını ovuşturarak etrafına bakındı. "Ne yazık ki onu görmedim. Kaçalı ne kadar oldu?"

"Yirmi dakika kadar?"

"Şimdi kilometrelerce uzakta olabilir."

Yüreğime su serptiğin için teşekkürler. "Umarım öyle olmamıştır. Ormana bakmaya gidiyorum. Oraya bayılır."

"Evlerin arasında dolaşıyor olması ihtimaline karşı burada bekleyeceğim. Eğer geri dönerse onu yakalarım."

"Çok düşüncelisin, teşekkürler." Çoktan ona arkamı dönmüş, Holmwood'a çıkan patikaya doğru koşuyordum. Akşamüstü YouTube'dan bakarak yaptığım yoga antrenmanının ardından üstümü değiştiremeyecek kadar miskinleştiğimden altımda taytım, ayağımdaysa spor ayakkabılarım vardı. Yoga yaparken Derwent'ın yokluğunu en iyi şekilde değerlendirdiğim için kendimi kutlamıştım. Onun gözü önünde, oturma odasında aşağı bakan köpek pozisyonunu denemeye cüret etmem bile söz konusu olamazdı. Hava iyice serinlediğinden ceketimin fermuarını çektim ve o anda sıcak dalgası esnasında giymek zorunda kaldığım cici kıyafetlerden, kısacık şortlardan veya

mumsuk eteklerden birini giymediğim için yıldızlara şükranlarımı sundum.

Holmwood'a inen patika loş ve ıssızdı. Normal şartlarda, günün bu saatinde oraya tek başıma gidip gitmemeyi iki kere düşünürdüm. En azından patikada sinsice gezen kimse olmadığını görebiliyordum, gerçi yolun yarısında üstünden atlamam gereken kurumuş bir kusmuğa denk geldim. Duvara sıçramış lekelere şöyle bir bakarak, *Biri mideyi fena bozmuş,* diye düşündüm. Herhâlde bir sarhoşa, strese giren birine ya da ciğerlerini paralarcasına koşan birine aitti. Sonra birden hatıralarım canlandı: Evimizin arkasındaki çitlerin üstünden atlayıp geceye karışan ve çoğu kimseden daha hızlı olmasına rağmen Derwent'ın bile yetişemediği koyu renk kıyafetli şu karaltı. Bunun röntgenciyle muhtemelen hiçbir alakası olmadığını söyledim kendi kendime ve adımlarımı hızlandırdım ama patikanın cinayet mahalline benzerliği hiç olmadığı kadar tüyler ürperticiydi. Demir kapıdan geçerken kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Ağaçların altı karanlık olduğundan dikkatli gözlerle çevreyi taradım. Aslında koşmaya devam etmeyi tercih ederdim fakat mecburen durup ormanın seslerine kulak kabartarak Pippin'in yalnızca sincaplara sakladığı şaşırtıcı derecede davudi havlamasını duymaya çalıştım. Yaprakların hışırtısından ve eve dönmekte geç kalmış kuşların telaşlı kanat seslerinden başka hiçbir şey yoktu. Ayaklarımı bastığım yere dikkat ederek tekrar koşmaya başladığımda bir karatavuğun alçalıp yükselen ikaz ötüşü duyuldu. Bir yandan koşuyor diğer yandan da sandığı gibi yabani bir kurt değil, hepi topu küçük bir evcil hayvan olduğunu Pippin'e hatırlatması umuduyla adını sesleniyordum.

Çok fazla gürültü yaptığımın farkındaydım –aslında kasıtlıydı– ama tepenin eteğine vardığımda dikkatleri o kadar üstüme çektiğime pişman olmaya başlamıştım. Orman tarafından kuşatılmıştım. Tam o anda vücudum korkuyla karıncalandı, içgüdüsel ve ilkel bir şeydi. *Biri beni izliyor,* diye düşündüm sonra

paniğe kapılarak. Fakat dönüp baktığımda kimseyi göremedim. Bu histen kurtuldum. Şartlar göz önünde bulundurulduğunda diken üstünde olmam normaldi ama kendi hayal gücüm dışında korkulacak bir şey yoktu. Ayrıca birinin beni takip etmeye kalkışması için de aklıma hiçbir sebep gelmiyordu, neticede kimsenin Holmwood'a gittiğimi bilmesi mümkün değildi.

Tabii biri Pippin'i *kaçırmadıysa*. Tabii Pippin kapanın ucundaki yem değilse. Tabii dosdoğru tuzağa koşmuyorsam.

Saçmalık, dedim kendi kendime ve arka bahçede pusuya yatan adamı düşünmemeye çalıştım. Ne var ki onu aklımdan zorla çıkarmaya çalıştıkça daha çok aklıma geliyordu.

Sağ mı, sol mu? Gölden uzaklaşan patikaya girdim. Ormanın derinliklerini gölün orası kadar iyi bilmiyordum ama Holmwood'un ince, uzun bir gözyaşı şeklinde olduğunu ve gölün alt taraftaki kavisli kısımda olduğunu biliyordum. O anda araştırmakta olduğum kesim, uzun patikaların araziyi şeritlere böldüğü dar bir toprak parçasıydı. Ağaçların yaprakları sıcaktan kurumuştu ve bazıları mevsimin ne olduğunu karıştırmış gibi çoktan yaprak dökmeye başlamıştı. Yürürken çıkardığım hışırtılar etrafımdaki tüm diğer sesleri bastırıyordu. Bazen ayak seslerimin yankısını duyar gibi oluyordum. Hatta bir iki kez aniden durup gözlerimi belerterek etrafımda bir tehdit olup olmadığına baktım fakat ne bir şey gördüm ne de kalbimin atışından başka bir ses duydum.

Kuruntuya kapılmadıysam da gerçekten tehlikedeysem fenerimi ve telefonumu evde bırakarak işlerini kolaylaştırmıştım. Birkaç defa engebeli zemine takılıp tökezledim. Georgia'ya beni nerede bulacağını söylemediğime pişmandım. Geri döndüğünde neler olduğunu idrak edebilecek miydi? Derken Pippin'i her zamanki gibi akşam yürüyüşüne çıkardığımı düşünebileceği, göğüslükle kayışın hâlâ kancada asılı durduğunu fark etmeyebileceği aklıma geldi. Pippin'in rutinine Derwent kadar hâkim değildi.

Ah Jack, keşke burada olsaydın.

Yutkunarak boğazımdaki düğümden kurtulup bir güzel silkindim. Burada değildi. Bununla başa çıkabilirdim. Pippin'in parlak beyaz göğsünü ve patilerini görme ümidiyle patikanın çevresindeki kovukların içine bakıp ona seslendim, ne var ki etrafımı kuşatan sık orman sesimi tuhaf bir şekilde boğuyordu. Holmwood'un çitlerle çevrili olduğunu biliyordum ve eğer yola yeterince devam edersem çitlere ulaşacağımın farkındaydım fakat bunu söyleyen mantığımın sesiydi, oysa içgüdülerim ormanın uçsuz bucaksız olduğunda ve orada sonsuza dek kaybolacağımda diretiyordu.

Nihayet ormanın daraldığı noktaya ulaştığımda Pippin'in aradığım bölgede olmadığı sonucuna vardım. Yukarıdan dolanıp V şeklindeki patikanın diğer kolundan inebilir ve oradan göle ulaşabilirdim fakat o patika daha dar ve çamurluydu. Ne yapacağımı bilemeyerek patikanın aşağısına doğru bakarken bir dal çatırtısı duydum. Sanki biri tedbirsizlik edip bir dala basmıştı.

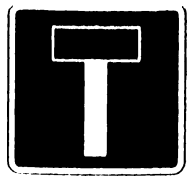
Çatırtıyı bir sessizlik takip etti, *nefes alan* bir sessizlik. Hayal gücümün de sezgilerimin de canı cehennemeydi, ormanda yalnız olmadığımı *biliyordum*. Bu bir hayvan değil, insandı ama uysallıktan nasibini almamıştı. Az ötemde kıpırdamadan duruyor, tepki verip vermeyeceğimi görmeyi bekliyordu. Tüm masumiyetim, savunmasızlığım ve tehlikeye karşı kayıtsızlığımla patikada yürümeye devam edip etmeyeceğimi görmeyi bekliyordu.

Oraya inme. Güvenli değil. Ezelden beri insanları tehlikeden uzak tutan en temel refleks bunun gibi nice olayı engellemişti.

Derwent'ın hatırası bana kaşlarını çatarak bakıyordu. *İçgüdülerin genelde yanılmaz. Fakat ne yazık ki seni başını belaya sokmaktan bir türlü alıkoyamıyor.*

Patikaya son kez baktım, arkama döndüm ve sanki o gece ormanda ava çıkan ben değilmişim de cehennem tazılarından kaçıyormuşum gibi geldiğim yoldan koşarak geri döndüm.

37

Markete kadar gidip gelmek pek uzun sürmezdi, öyle ki Georgia müzik dinlemekten kaçınmasına rağmen göz açıp kapayıncaya dek geçip gitti. Tetikteydi, bir gözü sürekli çevresindeydi. Bu muhiti bilmiyordu ve Maeve'in de altını çizdiği gibi burada güvenebileceği kimse yoktu. Market küçüktü ama raflarla ve onunkine benzer görevlere atılmış geç vakit müşterileriyle doluydu. Koridorlar sepetle birinin yanından geçilemeyecek kadar dar olduğundan Georgia kendini en öndekinin hızıyla ilerleyen uzun, huzursuz bir kuyruğun sonunda buldu, ki en öndekinin pek acele ettiği söylenemezdi. Neredeyse sonsuzluk kadar uzun bir sürenin ardından Georgia içinde on sekiz çeşit sütün bulunduğu minicik buzdolabına ulaşmayı başardı: badem sütü, soya sütü, koyun sütü, tam yağlı süt, kaymaksız süt, organik süt...

"Altı üstü bir litre yarım yağlı süt istiyorum," dedi Georgia yüksek sesle ve arkasındaki adam güldü.

"En alt rafta. Oraya saklıyorlar."

"Aman ne düşünceliler." Adama göz ucuyla şöyle bir baktı ve hoş biri olduğuna kanaat getirip gülümsedi. Eskiden olsa onunla sohbet etmek için fırsat kollardı: Seyrelmiş saçlarına rağmen gayet yakışıklıydı ve ona bakarken gözleri beğeniyle ışıldıyordu. Fakat özgüvenini pekiştirmek için başka insanların olumlu görüşlerine bel bağlayan o Georgia artık geçmişte

kalmıştı. Artık adamın beğenisine muhtaç değildi. Muhtaç olduğu tek şey sütü.

Eve dönüş yolunda kendine bir hedef koydu: Bir yürüyüş hızı tutturacak ve eve varana kadar da tempoyu düşürmeyecekti. Solukları hızlandı, kanı kulaklarında uğulduyordu. Formda olmak ve çevik olmak pek cepte gördüğü şeyler değildi. Görünüşüne olduğu kadar formuna da hatırı sayılır bir vakit ayırıyordu. Polislerin her yıl girdiği fiziki yeterlilik testlerinin gözünü korkutmasına izin vermek ona göre değildi.

Bir korna onu düşüncelerinden uyandırdı ve kaldırımın kenarında bir arabanın onunla birlikte ağır ağır ilerlediğini fark etti. Bir anda tepesi attı ama eğilip de şoförün kim olduğunu görünce yelkenleri hemen suya indi. Müfettiş Derwent onunla konuşmak için camını indirmişti.

"Neler oluyor?"

"Geri döndünüz!" Fakat Müfettiş Derwent pekâlâ bunun farkındaydı; şaşırıp kalan Georgia'ydı. Kafasını topladı. "Sizi bu akşam beklemiyorduk. Maeve ne zaman döneceğinizden emin değildi. Yola çıktığınızda bize haber verirsiniz diye düşünmüştüm." *Ama haber vermediniz,* diye ekleyecekti az daha.

"Gecenin bu saatinde neden dışarıdasın?"

Georgia alışveriş torbasını kaldırıp gösterdi. "Sütümüz bitmişti."

"Hiç şaşırmadım. Maeve nerede?"

"Evde."

Müfettiş Derwent başıyla onayladı ve tek kelime etmeden arabayı gazlayarak Georgia'yı kaldırımın kenarında öylece bıraktı.

"Evet, beni de eve kadar atmanız çok iyi olur. Teşekkürler."

Akşam yürüyüşü aniden bütün cazibesini yitirmişti. Georgia saate baktı. Tempolu yürüse bile Jellicoe Çıkmazı'na varması en azından on dakikasını alırdı. Josh Derwent artık geri döndüğüne göre pılını pırtını toplayıp hemen yola çıkması mı gerekecekti?

Hem onu almadan gidecek kadar ne gibi bir acelesi olabilirdi? *Ne kabalık,* diye düşündü.

Belki de Georgia kulak misafiri olmadan Maeve'le konuşmak istediği bir şeyler vardı. Kimseye tek kelime etmeden apar topar gidişine bakılırsa aralarında ikisinin de itiraf etmeye yanaşmadığı başka bir mesele olduğu aşikârdı.

Bunu düşünürken Georgia'nın suratına bir gülümseme yayıldı. Durum sandığı gibiyse geride kalmayı dert etmezdi. Hatta yol üstünde oyalanabilirdi bile.

*

Araba yola makul bir hızda girdi. Ne çok hızlı ne de çok yavaştı ve dönüp 3 numaranın önünde durdu. Şoför, arabasını Georgia'nınkinin arkasına park etti, aracından indi ve uzun yoldan gelmiş fakat yolda durmak istememiş gibi gerindi.

"Josh." Alan ön bahçesinden el salladı. "Bir dakika, ben..."

Diğer adam Alan'a yarım yamalak bir selam verdi ve koşar adım eve doğru yürüdü. Aklının başka bir yerde olduğu her hâlinden belliydi. Anahtarını kilide takmadan önceki tereddüdünü ve kapıyı itip eve girmeden önce içeride onu bekleyen tehlikeye hazırlanırcasına omuzlarını dikleştirişini gözden kaçırmamak için çok dikkatli bir gözlemci olmak gerekirdi.

O gözlemci elbette Alan'dı. Dikildiği yerde kollarını kavuşturup öylece bekledi. Eğer insan sarrafıysa Josh birkaç saniyeye kalmadan dışarı çıkacak demekti. Üç... iki... bir...

*

Eve girer girmez duvara çarpmış gibi durdu.

İçerisi sessizdi. *Fazla sessiz,* diye düşündü. Bir terslik olduğuna dair içine doğan his onu az evvelki dalgınlığından uyandırmıştı. Başını yana yatırıp oturma odasındaki saatin tik

taklarını dinledi. Antreye ve diğer odaların görebildiği kadarına göz gezdirip o tersliği, ensesindeki karıncalanmayı haklı çıkaracak kanıtı aradı.

"Maeve?"

Kendi sesinin yankısı kulaklarını doldurdu. Ne banyoda ne de üst kattaki yatak odalarında ses vardı. Ağır adımlarla antrede ilerledi fakat kancaların yanından geçerken gözü öylece asılı duran kayışla göğüslüğe takıldı.

"Pippin?"

Mutfağa vardığında kapı boşluğunda durup gördüklerini sindirmeye çalıştı: dağınıklığı, yerlere saçılmış sıvıyı, kırık fincanı. Eğilip elinin tersiyle en büyük porselen parçasına dokundu ve az da olsa hâlâ ılık olduğunu fark etti; burada her ne yaşandıysa üstünden uzun zaman geçmemişti. Bakışları bilgisayarı yalayıp geçti fakat onu son gördüğünde orada olmayan göçüğü fark edince çabucak geri döndü. Maeve bilgisayarı açık bırakmıştı; yan duruyordu, öylece terk edilmiş gibiydi. Anahtarları ocağın yanındaki tezgâhta duruyordu. Masa örtüsü yamulmuş, onu düzeltmeye vakti olmamıştı. Sandalyelerden biri sanki aniden ayağa fırlamış gibi geriye devrilmişti. Mutfaktaki her şey telaşa, paniğe, süratle oradan çıkma isteğine işaret ediyordu.

Tıpkı bir olay mahallindeymiş gibi dikkatle ilerleyerek arka kapıya gidip kapıyı açmayı denedi. Kilitliydi ve anahtarı sehpanın üstündeki kâsede, yani her zamanki yerindeydi.

Bu da bir şeydir, diye düşündü yutkunarak. Ona zarar vermek için bahçeden girmemişlerdi. Kimse peşine takılmamıştı. Sorun yoktu, her şey yoluna girecekti ve tek yapması gereken Maeve'in nerede olduğunu öğrenmekti. Telefonunu çıkardı ve otomatiğe bağlayacak kadar aşina ve alışkın olduğu bir şeyi yapan birinin yarı bilinçli hareketleriyle Maeve'in numarasını buldu.

Israrcı ve faydasız zil sesi düşünce zincirini sekteye uğrattı. Çağrıyı sonlandırmadan aramaya koyuldu ve telefonu masanın altındaki sandalyelerden birinde buldu. Cihazı eline alıp tarttı.

Diğer yandan da tek bir tanesi hariç bütün düşüncelerini boğan korkuyu dizginlemeye çalışıyordu.

Yanından asla ayrılmamalıydım.

*

3 numaranın kapısı savrularak açıldı ve Josh uçarcasına basamaklardan indi. Yolun karşısından, hatta alacakaranlığın mavimsi gri ışığında bile yüzünün solgunluğu belli oluyordu.

"Her şey yolunda mı?" Alan sesindeki ukalalık tınısına ket vuramadı, gerçi pek gayret ettiği de söylenemezdi.

"Bir şey mi oldu? Maeve nerede?"

"Bir süre önce onu gördüm. Aman Tanrım, çok telaşlıydı ama onu sakinleştirdim. Her şeyin yoluna gireceğini söyleyip ona boş umutlar vermedim tabii ama şartlar göz önünde bulundurulduğunda üzüntüsünü anlıyorum." Alan lafı döndürüp dolaştırma havasındaydı. "Er ya da geç olacaktı. Aslında Ruth'la endişelendiğimiz için onu daha önce uyarmıştık, yani haberi vardı."

"Neyden haberi vardı?" Birbirine bastırılmış dişler soruyu tehdide dönüştürdü. *Sadede gel artık.*

Alan biraz şaşalayarak ona ciddiyetle baktı. "Pippin'in huyundan. Tahmin edebileceğin gibi kaçmış. Ne zaman ve nasıl kaçtığından emin değildi. Onun gibi bir köpeğe bakmak büyük sorumluluktur. Pippin'e bakmaya daha fazla devam edemeyeceğimizi Vanessa'ya söylememizin nedeni buydu ki Maeve'in bundan da haberi vardı."

"Bu ne zaman oldu?"

"Geçen sene Noel'den sonra. Hatırladığım kadarıyla ocak ayı falandı. Duyduklarına pek memnun olmadı ama elden başka ne gelirdi ki?"

Minicik bir duraksama. Josh konuşmaya başladığında Alan onun soğukkanlılığını korumak için var gücüyle çabaladığı izlenimine kapıldı. "Hayır, yani Maeve'i bu gece kaçta gördün?"

"Ah, yaklaşık on beş dakika önce," diye bir tahminde bulundu Alan. Kesin bir fikri yoktu. Yabani otları görüp koparmasına yetecek kadar ışık olduğundan bir süredir ön bahçede aylaklık ediyordu fakat bu vaziyetteyken Josh'a bundan bahsetmek istemedi. Kız için çok endişelenmişe benziyordu. *Ya da köpek için,* diye hatırlattı Alan kendi kendine. Netice buraya köpeğe bakmaya gelmişlerdi. Pippin'in başına bir iş gelecek olursa Vanessa aklını kaçırırdı.

"Nereye gitti? Hangi tarafa?"

"Ormana doğru gitti. Pippin'in en sevdiği yer olduğunu söyledi, şimdi şöyle bir düşününce muhtemelen öyledir de." Alan durup dururken kıkırdadı. "Gillian Holding gibi tren raylarına çıkmadığı sürece sağ salim bulunur, öyle değil mi?"

Josh ağzını açıp alçak, net bir sesle emirler yağdırmaya başladı. "Georgia'yı tanıyor musun? Maeve'in yanında kalan kızı? Tanıyorsun? Şu anda marketten dönüyor. Geldiğinde ona olanları anlat. Pippin'in o yana sapması ihtimaline karşı evlerin arkasındaki patikayı ve seti kontrol etmesini söyle. Birkaç dakikaya burada olur, yani dışarıda fazla beklemek zorunda kalmazsın. Anladın mı?"

"Evet, anladım ama ona kendin söyleyemez misin?" Alan büyük bir baskıya maruz kaldığını hissedip sinirlendi. Evet, Pippin'i görecek olursa Maeve'e yardım edeceğine söz vermişti fakat bu gel zaman git zaman Josh Derham'la bağdaştırmaya başladığı rahat tavrı bir anda terk eden, ince dudaklı, solgun benizli yabancı tarafından suratına emirler yağdırılmasından farklıydı. Daha sonra, sular durulduğunda Ruth'a, *Üzüntü insanların maskesini düşürüp en kötü yanlarını nasıl da gün yüzüne çıkarıyor,* dediğini hayal etti. Çayını yudumlarken ona olan biten her şeyi anlatacaktı.

Josh sanki aklından geçenleri okumuş gibi acemice gülümsedi. "Üzgünüm. Burada durup onu bekleyemem. Maeve'in peşinden gitmem gerek."

Ve Alan'ın itiraz etmesine fırsat kalmadan Holmwood'a doğru koşmaya başladı. "Sanki hayatı buna bağlıymış gibi," dedi Alan karısına daha sonra. Nihayet içeri girmiş, en sevdiği koltuğuna kurulmuş, tabağına Rich Tea bisküvilerinden koyduğu sütlü Earl Grey'ini yarılamıştı. "Veyahut kızınki."

Ruth alçak sesle fısıldayarak ilmek sayıyordu. Sıranın sonuna geldiğinde gözlüğünün üstünden Alan'a baktı. "Bunun nedenini biliyorsun, değil mi?"

"Bilmiyorsam da sanırım şimdi senden öğreneceğim."

Ruth ona sakince gülümsedi. "Kız için endişelendi çünkü onu seviyor."

"Bu bana kabalık etmesine mazeret olamaz."

"Bence gayet iyi bir mazeret," dedi Ruth ve uzaklara bakarak düşüncelere daldı. Dalgınlığı o kadar uzun sürdü ki örgüsüne geri döndüğünde ilmekleri sil baştan saymak zorunda kaldı. Ne var ki Alan'ın nazarında hak ettiğini bulmuştu.

38

Çılgın koşum beni Holmwood'a inerken kullandığım patikanın başına kadar getirdi. Patika görüş alanıma girdiğinde yavaşlayarak soluklandım ve ceketimin fermuarını açarak terden üstüme yapışan yerlerini çekiştirdim. Bir karar vermem gerekiyordu. Kimse kendimi güvenli bir yere attığım için beni suçlayamazdı. Eğer Pippin hâlâ kayıpsa Georgia'yı ve daha da önemlisi el fenerimi yanıma alarak geri dönüp ormanın geri kalanını arayabilirdim. Pippin çoktan eve dönmüş olabilirdi; bunu bilmemin hiçbir yolu yoktu. Ormana karanlık çökerken aramayı sürdürmek gözü karalıktan başka bir şey değildi. Eğer takılıp bileğimi burkarsam yine bir arama kurtarma çalışmasının yapılması gerekecekti. Rhys Vonn'un beni bir itfaiyeci edasıyla kucaklamasına izin vermek zorunda kaldığımı hayal edince tüylerim diken diken oldu.

Göle sırtımı verip bayır yukarı tırmanmam en mantıklısıydı.

Yine de...

Bulacaklarımdan ya da daha doğrusu beni bulacaklardan korktuğum için göle inmekte gönülsüzdüm. Kendime Pippin'i kaderine terk etmenin en mantıklısı olduğunu söylesem de bu bana göre ödlekliğin daniskasıydı. Pippin'i kurtarma şansım varken sırf korkaklığım tuttuğu için ona bir şey olursa kendimi asla affetmezdim. Yani göl kenarına inmek zorundaydım.

Diğer yandan ormanda takip edildiğimden o kadar eminsem eve dönmek yerine orada kalmam da tam bir delilikti.

Kimseyi görmediğimi hatırlattım kendime, ne var ki hafızama güvenemiyordum. Belki de gecenin yaklaşmakta olduğunu bildiğimden ve ormanı hiç tanımadığımdan kendi kendimi korkutmuştum. Kımıldamadan öylece durdum, iki arada bir derede kalmıştım.

Ne yapacağıma karar vermeye çalışırken bir gürültü duydum. Bu seferki öyle inceden bir ses değildi: Biri kendi güvenliğini zerre önemsemeden haldır haldır bayır aşağı koşuyordu. Ağaçların arasında bir karaltının belirip kaybolduğunu görür gibi oldum; kestirmelere dalıyor, ara sıra feci bir denge kaybı tehlikesiyle burun buruna geliyor ve ne zaman ayağı kaysa atletik yapısının yardımıyla yerçekimine âdeta meydan okuyordu. Derken kaydı ve zamanlaması iyi ayarlanmış bir sıçramayla tepenin eteğindeki düzlüğe ayak bastı. Patinaj çekerek durup kendini toparladı.

Gelenin kim olduğunu elbette biliyordum. Tek bir kişi böyle hareket ederdi. Josh burada ne yapıyordu, neden geri dönmüştü; o sırada bunların hiçbiri aklıma gelmedi. Başını çevirip beni gördüğü anda tek elimi kaldırdım. Ona kızgındım, içerlemiştim, gücenmiştim ama o anda yapabildiğim tek şey geri dönmüş olmasına sevinmekti.

Artık hava o kadar loştu ki gözlerim karanlığa alışmış olmasına rağmen ancak aramızda birkaç adım kaldığında yüzünü görebildim: Çehresinde en çok rahatlama ve gerginlik vardı. Bir de normalde bana göstermemeye gayret ettiğini o anda fark ettiğim, hâliyle daha önce hiç görmediğim bir şey. Derken yanıma ulaştı ve beni kollarının arasına aldı.

O gittiğinden beri, işlerin o raddeye gelmesine izin verdiğim için kendimi azarlayıp durmuştum. Bir ilişkisi olduğunu, omuz omuza çalıştığımızı ve esasında kurallara uyan, dahası kırmızı çizgileri olan iyi bir insan olduğumu hatırlatmıştım kendime. Yapılacak şey vardı, yapılmayacak şey vardı. Ve o yapılmayacak şeylerden biri zaten gönül ilişkisi olan bir meslektaşla aşk yaşamaktı. Bana dokunduğu anda tüm bu göstermelik düşünceler

silinip gitti. Kalbi küt küt atıyordu ve bayır aşağı koştuğu için nefes nefeseydi. Başımı kaldırıp yüzüne bakarak o günü telafi etmesini bekledim çünkü bu olmak *zorundaydı*, doğru olsa da olmasa da...

Derken kolları gevşedi ve geriye doğru bir adım atarak benden birkaç santim uzaklaştı. Oysa bana kilometrelerce uzaklaşmış gibi geldi. Boğazını temizledi. "Maeve..."

Bize doğru hoplaya zıplaya gelen fener ışığı birbirimizden iyiden iyiye uzaklaşmamıza neden oldu. Elimi gözlerime siper ettim ve gözlerimi kırpıştırarak Stephen Bollivant'a baktım.

"Özür dilerim... Niyetim sizi korkutmak değildi."

"Korkutmadın." Sesimin normal çıkması beni bile şaşırttı.

"Alan köpeğin kaybolduğunu söyledi?"

"Evet, kapıdan kaçmış. Buraya onu aramaya geldim ama fenerimi evde unuttum."

"Ve telefonunu." Derwent'ın sesi kupkuruydu.

"Ve anahtarlarımı." Biçimsizce omuz silktim. "Kaçtığını fark eder etmez evden dışarı fırladım."

"Seni suçlamıyorum." Stephen dönüp fenerini ormana tuttu ve Pippin'e ait olamayacak kadar küçük ve bitişik bir çift göz ışıldadı. Gözler kırpışıp çarçabuk ortadan kayboldular. "Ufaklığı ürkütür korkusuyla Klaus'u getirmedim ama yanıma biraz ödül maması, yedek kayış ve düdük aldım."

"Pippin düdüğe tepki verir mi?" Derwent'ın her zamanki soğukkanlılığı geri dönmüştü. *Soluklandı ya,* diye düşündüm kendi kendime, ki bu bile başlı başına çileden çıkarıcıydı çünkü ben daha doğru düzgün nefes bile alamıyordum. Sanmıştım ki... Belki de fark etmemişti...

Odaklan.

"Pippin tamamen eğitimsiz. Vanessa onu eğitmeye çalıştıysa da beceremedi. Onu bir türlü hizaya sokamadı. Pippin sözü geçenin kendisi olduğunu biliyordu."

"Şu anda dizginlerin onun patilerinde olduğu ortada," dedim intercesine. "Bunun başımıza geleceği belliydi."

"Nerelere baktın?" diye sordu Stephen. İstemsizce gözlerimi kırpıştırdım çünkü o esnada, Derwent'in bana doğru koşarken onun orada olduğunu bildiğinden ve aşk masalımızı pekiştirmek adına numara yaptığından şüphelenmekle meşguldüm.

Eğer durum buyduysa çok fena yanlış anlamıştım.

"Maeve?" dedi Derwent ve silkinip dikkat kesildim.

"Ormanın şu ucuna kadar gittim. Hiçbir yerde izine rastlamadım."

"Büyük ihtimalle göle inmiştir. Sazlıklara yuva yapan ördekleri avlamaya bayılır." Fenerinden yansıyan ışıkta Stephen'ın suratı gergindi. "Vanessa sazlıklara takılıp boğulmasından korkardı."

Ürperdim. "Eğer ona bir şey olursa..."

"Olmaz olmaz," dedi Derwent ikna edicilikten uzak bir üslupla.

Stephen Bollivant tek kelime etmedi.

Daha fazla tartışmaya lüzum görmeden göl istikametinde yürümeye koyulduk.

*

Karanlıkta su tıpkı bir metal levha gibi opak ve sertti. Etrafındaki ağaçlar zar zor seçiliyor, dümdüz siyah silüetleriyle okul gösterilerindeki manzara dekorları kadar gerçek dışı görünüyorlardı. Etrafımda oramı buramı sokmaya meraklı minicik böcekler uçuşmaya başlayınca tenimi korumak için yenlerimi ellerimin üstüne çektim. Bedenleri fenerin ışığında çılgınca burgaçlar çiziyordu.

"Birlikte mi arayalım yoksa dağılalım mı?" diye sordu Stephen. "Eğer siz ikiniz şu taraftan giderseniz ben de diğer taraftan giderim."

"Kayıkhaneye bakmak istiyorum," dedi Derwent. "Oraya girmiş olabilir."

"O hâlde oradan başlayabiliriz."

İki adamın peşinden suya uzanan ahşap yapıya doğru yürüdüm. O kadar yıkık dökük tü ki ağırlıkları altında kerestelerin paramparça olması işten bile değildi. Sesleri içeride yankılanırken fenerin ışığı kâh pencereden kâh kapıdan süzülüp göle düşüyordu...

"Josh?"

Ânında kapıda bitti.

Beyhude bir çabayla gözlerimi zorlayarak karanlıkta görmeye çalıştım. "Solda, suda bir şey gördüm sanki. Beyaz bir şey. Fenerin ışığı bir anlığına aydınlatır gibi oldu..."

"Yerini göster."

Parmağımla işaret ettim. Stephen'la durum değerlendirmesi yapmak için kayıkhaneye geri döndü. Pencere açılırken çıkan zangırtıyı duydum.

"Şurada olduğunu söyledi. Bak, sazlıkların orada."

"Kesinlikle bir şey var." Stephen Bollivant'ın sesini kasvet bürümüştü. "Köpek olup olmadığını buradan anlayamıyorum."

"Torba falan da olabilir."

Torba değil, diye düşündüm. Gerginlikten tir tir titriyordum; artık dayanacak gücüm kalmamıştı. Tam arkamı döndüğüm anda kayıkhaneden çıktıklarını duydum, Derwent arkamdan seslendi ama onları bekleyemeyecektim. Bir an evvel en kötüsünün başımıza gelip gelmediğini, sudakinin Pippin olup olmadığını öğrenmeliydim. Gölün etrafını saran patika aşınmış ve genişti, ayaklarımın altında pürüzsüzdü ve ikisi de benden hızlı koşmalarına rağmen onlardan önce başladığımdan avantaj bendeydi. Kıyının suya doğru meyillendiği yere vardığımda bana yetiştiler. Pattadak durdum, hatta az kalsın dengemi kaybedip düşecektim ama daha fazla yaklaşmamaları için tek kolumu uzatıp onları durdurdum.

"Burada izler var. Ayak izleri."

Stephen fenerini ayaklarımın dibine doğrulttu. Gölün kenarındaki yumuşak, siyah çamur derin yarıklarla, ağır bir şeyin sürüklendiğini düşündüren düzlüklerle ve birinin ayakta durduğuna yorulabilecek çöküntülerle bezeliydi.

"Köpek mi?"

"Bilmiyorum," dedim.

Bayırın daha yukarısında duran ve neticede benden uzun boylu olan Derwent sazların arasından daha iyi bir görüş açısına sahipti. "Feneri suya tut, dostum."

Stephen denileni yapınca kısacık bir sessizlik yaşandı. Derwent küfürler savurarak ayakkabılarını çıkardı. Bana doğru attığı telefonuyla arabasının anahtarlarını içgüdüsel olarak havada yakaladım. Beni birkaç metre geçip kıyı boyunca ilerledi ve çok geçmeden suya daldı.

Stephen da hemen peşindeydi fakat feneri bana vermek için duraksadı.

"Neymiş?"

"Sanırım bir insan." Suratında kaskatı bir ifadeyle paldır küldür suya girerek sazlıkların arasında bir yol bulmaya çalıştı. "Dikkat et, Josh. Burada yüzmek güvenli değildir."

Derin, soğuk su, arapsaçına dönmüş yosunlar, beyazlığın suda süzülmekte olduğu yerle kıyı arasındaki mesafe: Hepsinden korkuyordum. Sudaki şey, Josh ve Stephen suda debelenerek ilerledikçe gölde oluşan dalgalar yüzünden salınıyordu, onun dışında hiçbir hareket yoktu. Kayıkhanede can simidi olduğunu hatırladım fakat sanki onları hayatta tutan şey yalnızca benim izlememmiş gibi oradan ayrılmaya bir türlü cesaret edemedim. Derken ayağıma bir şey sürtündü. Neredeyse çığlığı basacakken tir tir titreyen küçük bedeni fark ettim: Pippin. Bacaklarımın arasından geçerken devasa kulakları korkudan titriyordu. Onun kadar kendimi de avutmak için ufaklığı kucağıma alıp bağrıma bastım.

Beyaz şeye ilk ulaşan Derwent oldu. Onu çevirip bir kolunu altından geçirdi ve darmadağın saçlar kollarına dolanırken onu göğsüne bastırıp başını sudan çıkardı.

"Yoksa..." Ona ulaşmak için çırpınmaktan Stephen'ın nefesi kesilmişti.

"Nabız bulamıyorum." Parmakları kadının çenesinin altını yokladı. Fenerin ışığını onlara tutmaya çalışmama rağmen kafasından kadının kim olduğunu göremiyordum.

"Şuradaki sazlıkların arasında bir boşluk var, solda." Bugünküne hiç benzeyemeyen hoş akşamlarda ve keyifli sabahlarda köpekle gölün etrafında yürürken gözüme takılmıştı. "Onu oradan kıyıya çıkarmak daha kolay olabilir."

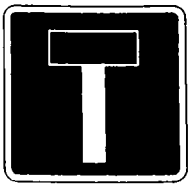
El birliğiyle asılarak kadını zapt eden otların arasından kurtardılar, sonra onu suda kâh çekiştirip kâh taşıyarak gösterdiğim yere getirdiler. Burada kıyı eğimli değil, dikti. *Pek ağır değilmiş,* diye düşündüm boğazım düğümlenirken. Birlikte onu kaldırıp yere yatırdılar. Biraz sert bırakmışlardı fakat görebildiğim kadarıyla ne tepki verdi, ne öksürdü ne de vücudu seğirdi. Derwent kollarından güç alıp sudan çıkarak kadının yanına diz çöktü ve başını düzeltti.

Telefonunun elimde olduğu ancak o anda aklıma geldi. Pippin'i yere indirip titreyen ellerimle numarayı çevirdikten sonra nerede olduğumuzu bildiğine ve acil müdahale ekiplerinin en kısa zamanda geleceğine dair beni temin eden kadife sesli bir kadınla konuştum.

"Ambulans ve itfaiye yolda."

"Polis de gönderin lütfen," dedim çünkü kafamın içinde çalan ikaz çanları onlara ihtiyacımız olacağını söylüyordu. "Bu mesele polisi de ilgilendiriyor."

39

Yaşama döndürme girişimlerinin çoğunun başarısızlıkla sonuçlandığını ilk yardım eğitiminden bilmeme ve bunun alelade bir suda boğulma vakası olmadığına işaret eden izleri görmeme rağmen paramedikler doğrulup kafalarını iki yana salladıklarında duygularıma hâkim olmakta zorlandım. Gillian Holding'in cesedi aralarında yatıyordu. Onu yaşama geri döndürmeye çalışırlarken geceliği açılmıştı. Paramediklerden biri uzanıp geceliğin eteklerini dizlerine kadar çekti. Nezaket ve saygıdan ileri gelen bu küçücük jest yüzünden iyice ağlamaklı oldum.

Derwent yanımda iç çekti. Kıyafetleri vücuduna yapışmıştı. Hem sırılsıklamdı hem de üşüyor olmalıydı, ayrıca bitkin görünüyordu.

"Elinden geleni yaptın."

"Cezai soruşturma masasının gelmesi gerek," diye mırıldandı benden başka kimsenin duyamayacağı kadar alçak sesle. Ormana intikal edip olay yerini emniyete alanlar üniformalı acil müdahale ekipleriydi fakat o anda polislerden biri telsiziyle harekât merkezine olayın cinayet şüphesi taşıdığına dair rapor veriyordu. "İşler karışacak."

"Şart değil. Kim olduğumuzu öğrenmeleri gerekecek mi?"

"Soruşturmayı yöneten her kimse ona haber verilmesi gerekecek. Fakat bunun bizim işimizle bir ilgisi olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

Kafamı iki yana salladım. "Gözden kaçırdığımız bir şey yoksa hayır. Sence cinayete mi kurban gitti?"

"Mümkün. Kafasının arkasında bir öbek saç eksik ve ensesindeki iz morluk olabilir. Ben olsam cinayet muamelesi yapardım."

"Ah, hayır." Böyle demesini bekliyordum, ayrıca cinayetlere de alışkındım fakat yine de bu sözcükler beni derinden yaraladı.

Derwent'ın suratı yumuşadı. "Tanıdığın birinin ölmesi farklıdır. Una'yı arayayım da ona sorumlu memura ulaşması gerektiğini haber vereyim."

"Geç oldu." Saatime baktım. "Mesai bitti."

"Bu yüzden tomarla para kazanıyor."

"Josh, birinin Gary'ye annesinin öldüğünü haber vermesi gerek."

"Senin işin değil." O Una'ya telefon etmek için yanımızdan uzaklaşırken kucağımda tir tir titreyen Pippin'le öylece kalakaldım. Derken üniformalı polis memurlarından biri yanıma gelip adımı, soyadımı ve adresimi aldı.

"Dedektiflerin ifadenizi almasına müsaade eder misiniz?" Candan bir adamdı; epeyce iri yarıydı ve ciddiyeti elden bıraktığı anlarda şen şakrak mizacı gün yüzüne çıkıyordu.

Bir sivilin olan bitene nasıl tepki vereceğini kestirmeye çalışarak başımla onayladım. "Yoksa... şüpheli bir ölüm olduğunu mu düşünüyorlar?"

"Aksi söylenene kadar cinayet muamelesi yapmak zorundayız. Adli tabibi ve olay yeri inceleme memurlarını şu anda buraya sevk ediyorlar." Arkasına dönüp cesede baktı. "Onu öylece yerde bırakmamızın çok moral bozucu olduğunu biliyorum fakat şu anda buradaki her şey delil. Eğer onu nakletmeye kalkışırsak önemli bir delili yanlışlıkla yok edebiliriz."

"Anlıyorum."

"Onu tanır mıydınız?"

"Birkaç defa denk gelmiştik. Demansı vardı."

"Kendini nasıl burada bulduğunu açıklayabilir."

"Olabilir," dedim nazikçe ancak cezai soruşturma masasının olaya yaklaşımı buysa farklı fikirlerdeyiz demekti.

"Kadının suya girdiği yerden inmemeniz iyi olmuş," diyerek konuşmayı sürdürdü. "Olay yeri teknisyenleri memnun olacak."

Evet, polis ya da cinayet masası dedektifi olmadığım hâlde delilleri korumaya neden o kadar özen göstermiştim? Kendimi ele vereceğim aklımın ucundan bile geçmemişti fakat dikkatleri üzerime çekmekte acayip başarılı olmuştum. "Diğer taraftan inmek daha kolaydı," dedim pek de ikna edici olmayan bir tonlamayla.

Sağımda, sadece birkaç adım ötemde Stephen Bollivant kaşlarını çatıyordu. Gillian Holding'in başına ne geldiğini ortaya çıkarabilecek izleri bozmamaları için ona ve Derwent'a nasıl engel olduğumu düşündüğünden emindim. Gerçi Stephen komşularla dedikodu yapacak son insandı fakat kime ne diyeceğini kim bilirdi? En küçük bir şüphe iması bile Judy'yle oğlunun temkinli davranmasına neden olabilirdi. O durumda el elde baş başta kalakalırdık.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin, diye düşündüm ve titreyen elimi başıma götürdüm. Gergin görünmek için fazla uğraşmama gerek kalmadı. "Her şey o kadar korkunç ki! Hayatımda hiç böyle bir şey görmemiştim."

Polis memuru defterini şak diye kapattı. "Sürekli görseniz de bir şeyin değişeceğini sanmıyorum, insan hiç alışamıyor. Eve gitmek isterseniz siz hazır olduğunuzda gelip sizinle konuşurlar. Az sonra burası mahşer yerine dönecek."

*

Karanlıkta tepeye tırmanırken üçümüzün de ağzını bıçak açmadı. Yeşil kapıdan Holmwood'a girmeye çalışan herkesi durdurmakla görevli olan olay yeri nöbetçisinin yanında durduk,

ona isimlerimizi verdik ve elindeki listede adlarımızın yanına birer tik koymasını izledik.

Stephen'ın yanında getirdiği kayışı Pippin'in tasmasına takmıştım ve şimdi önümüzde koşar adım yürüyordu.

"Bir an evvel eve dönmek istiyor gibi, öyle değil mi?" dedi Stephen gözlemde bulunarak.

"Hepimiz aynı durumda değil miyiz?" dedi Derwent. Dişlerinin takır takır birbirine vurmasının önüne geçmek için çenesini kasmıştı.

"İkiniz de donuyor olmalısınız." Paramedikler soğuk içlerine işlemesin diye ikisine de birer folyo örtü vermişti ama acil müdahale ekiplerinin oradan ayrılmamıza izin vermelerini beklerken mecburen soğukta dikilmişlerdi.

"Isınırım. Sıcak bir duş alıp sıcak bir şeyler içerim." Stephen omuz silkti. "Ne garip, eğer onu kurtarabilmiş olsaydık soğuk falan umurumda olmazdı."

"Elinden geleni yaptın," dedi Derwent.

"Sen de öyle."

"Senin fenerin olmasaydı onu sabaha kadar bulamayabilirdik."

Ormanın diğer ucunu turlamak yerine doğrudan göle inseydim ona vaktinde ulaşabilirdim. Tek kelime bile etmedim fakat Derwent her zamanki gibi aklımdan geçenleri okumuş olsa gerek ki bana yan yan baktı.

"Onu ilk bulan sen olsaydın ne yapacaktın, Maeve? Hem de tek başınayken? Suya mı atlayacaktın? Onu yosunlardan bile kurtaramazdın. İkimiz de senden iri ve güçlü olmamıza rağmen iki kişi zor kurtardık. Ayrıca onu tek başına sudan da çıkaramazdın. Yardım da çağıramazdın çünkü telefonun yanında değildi. Ormana girdiğinde soldan gitmek yerine sağa sapman zerre kadar fark yaratmazdı. Hatta muhtemelen sudan bir yerine iki ceset çıkarmak zorunda kalırdık."

Stephen başıyla onaylıyordu. "Haklı."

Nezaketleri karşısında gözlerim yaşardı ve o hâlimi *görmelerini* istemedim. Pippin'in beni patikanın sonuna doğru sürüklemesine izin verdim, hâliyle bariyerlere yaklaşırken onlardan biraz daha öndeydim. Bir karşılama komitesiyle karşılaşacağımı tahmin etmeliydim. Kaybolan sadece köpekken Alan'ı diken üstünde bırakmıştım ve şimdi de Çıkmaz boyunca park etmiş acil durum araçları vardı. Çöpçülerin erken gelmesine bile skandal gözüyle bakılan Jellicoe Çıkmazı için bu yaşananlar tam bir heyecan kasırgasıydı. Biri bariyerlerin hemen önüne bir polis şeridi çekmişti fakat şeridin diğer tarafında sokak sakinlerinin çoğu kollarını kavuşturmuş, öylece dikiliyordu. Beni gördüklerinde mırıltılar başladı. Herkesin ilgisi bana yöneldiğinden elimi kolumu nereye koyacağımı bilemedim ve kendimden de emin olamadığımdan bocaladım. Gary Holding şeridin altından geçip bana doğru yürüdü. O gece ikinci kez niyetinin ne olduğunu anlayamadığım bir adam tarafından kucaklanınca donup kaldım. Boynuma sarılıp kendini bırakarak kulağıma inledi.

"Öldü... Bana öldüğünü söylediler. Onu gördün, değil mi? Onu yine sen buldun... fakat bu defa onu kurtaramadın. Bugünün geleceği aklımın ucundan geçmezdi." Konuşurken burnunu çekiyor, güçlükle nefes alıyordu. Derken gözyaşları boynumu ıslattı ki bu bile başlı başına tiksinti uyandırıcıydı fakat bana acısının hakiki olduğunu hissettirdi. Gerçi ona acıdıysam bile cılız bedenini benimkine sürtmek için fırsattan istifade ettiğini düşünmeme neden olan birkaç hareketinden sonra fikrim değişti. Bir elimi göğsüne koyup onu ittirdim.

"Üzgünüm, Gary. Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu."

O anda yanında hiç yoktan bir polis peyda oldu ve onu yanımdan uzaklaştırarak içimi ferahlık ve minnetle doldurdu. Köpeği kucaklayıp eğildim, şeridin altından geçtim ve benimle konuşmaya çalışanları duymazdan gelerek kalabalığı yardım. Doğrudan eve yöneldim fakat kapının önüne geldiğimde anahtarlarımı içeride unuttuğumu hatırladım. Kapıyı çaldığımda

Sil boş evde yankılandı: Georgia henüz dönmemişti. Çenemi Pippin'in yumuşak, sıcak kafasına dayadım ve Derwent'ın bize yetişmesini bekledik. Önce çantasını almak için arabaya uğradı, sonra da ağır adımlarla nihayet yanımıza geldi.

"Gary'den kurtulmama yardım ettiğin için teşekkürler," diye çıkıştım eve girer girmez.

"Bu gibi durumlarda kendi başının çaresine bakmaktan hoşlandığını sanıyordum."

Şu kelimeleri sündürmesi yok mu? İnsanın tepesini attırıyordu. Demek ki normale dönmüştük. *Hiçbir zaman değişmeyecek*, diye düşündüm ona ters ters bakarken. Oysa o otuz iki diş sırıtıyordu. Her zamanki gibi sinir bozucuydu.

"Ama geri döndün."

Sokak kapısından gelen bir takırtı yanıt vermesine engel oldu: Georgia eve dönmüştü.

"Aman Tanrım, ne çılgınca, değil mi? Göle atlamak zorunda kaldığınız doğru mu?"

Derwent başını önüne eğip kırış kırış olmuş, toz toprak içindeki kıyafetlerine baktı. "Bunu da nereden çıkardın?" Sonra bana döndü. "Una mesaj attı. Vakayı yürütecek komiserle görüşmüş. Adam aslında kim olduğumuzu dedektiflerine söylemeye lüzum görmemiş, yani ifade almaya geldiklerinde sivil gibi konuşman gerektiğini sakın aklından çıkarma."

"Anlaşıldı."

"Şüpheli bir ölüm mü?" diye sordu Georgia gözlerini belerterek.

"Evet. Fakat bizim vakamızla ilgisi yok," dedim.

"Olmadığından emin misin?"

"Nasıl olabilir?" Sesimdeki sertliği duyar duymaz pişman oldum; kolay lokma olduğundan hıncımı Georgia'dan çıkarmamalıydım. "Judy Thwaites'in ya da oğlunun Gillian Holding'i öldürmek için gerekçesi olup olmadığına kafa patlatıyorum fakat parçaları birleştiremiyorum."

"Al benden de o kadar," dedi Derwent. "Ne işler karıştırdıklarından haberdar olsa bile onlara karşı tanıklık edemezdi."

"Komşular aklına estiğinde başını alıp gittiğini söylediler." Georgia'nın bakışları Derwent'tan bana kaydı. "Kaza olmadığından emin misiniz?"

"Boynunda morluklar vardı," dedim. "Anlayacağın emin gibiyim."

"Kim yapmış olabilir?"

"Oğlu?" Derwent bana bakıp kaşlarını kaldırdı. "Gary ilk şüphelim olurdu."

"Beni ondan kurtarmak için hiçbir hamlede bulunmamana şimdi daha çok memnun oldum," dedim terslenerek. "Gelgelelim seninle aynı fikirde değilim. Gillian Holding birinden korkuyordu. Penceresinden bir şey görmüştü. Ona karşı ifade veremeyecek olsa da insanların birtakım nedenlerden ötürü o veya bu kişiden şüphelenmesine vesile olabilirdi. Belki de yanlış bir şey gördü ve fail onun sesini kesmesi gerektiğine karar verdi."

"Bu da şüphelilerinizin cinayetle ilişkisi olabileceği anlamına geliyor," dedi Georgia. "Değil mi?"

"Tüm deliller Judy'nin yanında kalan kimselere gayet nazik davrandığına işaret ediyor. Aylıklarına el koyulması ve onları hürriyetlerinden yoksun bırakmak. Tüm bunlar kapalı kapılar ardındaydı. Gillian asabını bozacak bir şeye tanık oldu. Bir kızın hırpalanmasına." Kafamı iki yana salladım. "Tom Thwaites gözünü kırpmadan cinayet işleyecek biri olabilir fakat akıl yürütecek olursam Gillian Holding'in yaşamına henüz bilmediğimiz bir suçtan ötürü son verildiği kanısındayım."

"Vaka bizim değil. Gidip üstümü değiştireyim," dedi Derwent. "Su ısıtıcısını çalıştırır mısın, Georgia? Ayık kalmak için kahveye ihtiyacım var. Yerel cezai soruşturma masasının gelmesi muhtemelen biraz zaman alır."

*

Derwent yanılıyordu: Yarım saat sonra –neyse ki duşunu alıp üstünü değiştirmişti– o bir dedektifle oturma odasına kapanırken ben de bir diğeriyle mutfaktaydım. Georgia üst kata çıkmıştı, bense bana tamamen yabancı olan sorgulanma deneyimine odaklanmaya çalışıyordum. Jones ellili yaşlarındaydı ve her cümlesine, "Ev-vet," diyerek başlamayı huy edinmişti. Bu bir süre sonra iyiden iyiye sinirlerime dokunmaya başladı. Yorgunluktan ölüyordum ve ona ihtiyaç duyacağı bilgileri vermeye odaklanmalıydım.

Hayır, Jellicoe Çıkmazı'nın daimî sakinlerinden biri değildim. Hayır, kaçan benim köpeğim değildi, bakıcılığını yaptığım köpekti. Hayır, Bayan Holding'in kayıp olduğundan haberim yoktu. Hayır, gölde olduğunu bilmiyordum. Hayır, gece geç saatte ormana gitmem olağan değildi. Hayır, erkek arkadaşım ve komşumuz gelip de beni bulana kadar kimseyi görmemiştim. Hayır, erkek arkadaşım beni bulmadan önce ormanda olamazdı çünkü tepeden aşağı koştuğunu görmüştüm. Hayır, Stephen Bollivant'ın orada olduğundan haberim yoktu. Hayır, bize katılmadan önce ne taraftan geldiğini görmemiştim. Hayır, onu iyi tanımıyordum. Hayır, bana ya da başka birine zarar vermek istediğini düşünmek için hiçbir sebebim yoktu. Hayır, suya girmemiştim. Hayır, ayak izlerini fark ettiğimde diğerlerini neden durdurduğumu aslında bilmiyordum.

"Sanırım çok fazla televizyon izliyorum."

"Bizim için iyi olmuş." Dedektif Jones gönül rahatlığıyla gülümsedi. "Ev-vet..."

*

Dedektifler gittikten sonra Derwent'ın kanepede arkasına yaslanıp ayalarını gözlerine bastırdığı oturma odasına girdim. Her yanından yorgunluk akıyordu.

"Bizim yapmış olabileceğimiz imasında bulunmayı denediler."

"Tuhaf," dedim bacaklarımdan birini altıma alıp otururken. Kanepeden bir kirlent alıp sarıldım.

"Patronlarının soruşturmanın o yöne gitmesine izin vermeyeceğini varsayıyorum."

"Sorgulanmak hiç hoşuma gitmedi. Şu yaşıma kadar ağzımdan çıkan tek bir lafa bile inanılmadığı hiç olmamıştı."

"Benimki sürekli burnunu çekip duruyordu." Bana baktı. "Sence bizim sorguladığımız insanlar da böyle mi hissediyordur?"

"Sanmıyorum, bence öngörülerimiz ve zekâmız akıllarını başlarından alıyordur."

"Daha ziyade benimki."

Kucağımdaki kirlenti ona fırlattım. "Biraz ciddi ol. Sahiden onu Gary'nin öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

"En bariz cevap bu. Gillian Holding'in ölümünden en kazançlı çıkacak kimdi?"

"Gary ama..."

"Ev ona kalacak, ayrıca artık annesinin kaybolmasını ya da bakımevine yatırılmasını dert etmek zorunda da değil." Derwent gerindi. "Cinayeti işleyen o değilse bile şu anda hâlinden memnundur."

"Gillian'ın kaybolduğu gece beni takip eden, yakalamaya çalıştığım şu adamı düşünüp duruyorum. Sanırım önceki gece bahçedekinin o olduğunu varsayabiliriz," dedim tekdüze bir sesle. Utancımın beni bu konuyu gündeme getirmekten alıkoymasına izin verecek değildim.

"Ondan polislere bahsettin mi?"

Başımla onayladım. "Sen?"

"Evet." Bakışlarını kaçırdı. "Seni bir başına bıraktığım için kusura bakma."

"Bu bir özür müydü? Cidden?" Gözlerimi kırpıştırdım. "Nereden başlayacağımı bile bilemiyorum."

"Zorlama." Bana uyarı niteliği taşıyan ters bir bakış attı. "Melissa'yla konuşmam gerekti. Buna mecburdum, yoksa gitmezdim."

"Ve?" Titremekte olduğumu fark etti.

"Ve konuştuk." Bana tekrar bakmadı. O gün beni az kalsın öpecekti fakat sonra sevgilisinden af dilemeye gitmişti ve döndüğünde sadece arkadaş olduğumuzu apaçık belli etmişti. Önceki gece bir hata, bir delilik ânıydı.

Ben de kendime aynı şeyi söyleyip duruyordum fakat onun da aynı sonuca varması karşısında muazzam bir hayal kırıklığına uğradım.

Onun kafasıysa başka bir yerdeydi. "Bana kalırsa bugünden itibaren tek başına dışarı çıkmamalısın. Gündüzleri bile. Polisler Gillian Holding'in katilini bulana kadar olmaz. Eğer bahçedeki sapıksa artık deneyim kazandı demektir ve seni kafaya taktığını düşünmek hiç hoşuma gitmiyor."

"Bana öyle geliyor ki bu Gary'nin üstünü çizmiyor."

"Ben de aynısını düşündüm."

Ürperdim. "Geç oldu. Artık yatmalıyız."

Yukarı kattan bir gıcırtı gelince başını kaldırıp tavana baktı. "Georgia benim odamda mı kalıyor?"

"Hayır. Senin yatağında ben yatıyorum." Talihsiz bir kelime seçimiydi ama sözcükler dudaklarımdan dökülene kadar aslında ne dediğimi fark etmedim. Keşke kirlent hâlâ kucağımda olsaydı da arkasına saklanabilseydim.

"Şey." Ömründe ilk defa kifayetsiz kalmışa benziyordu. "Benim açımdan fark eden bir şey yok, değil mi? Yine kanepeye kaldım."

"Eğer sorun etmeyeceksen."

"İdare ederim." Esnedi. "Yarın Georgia'dan kurtulurum. Burada olması için ortada hiçbir neden kalmadı."

Bir halta yaradığı yoktu zaten. Zihin okuma ekipmanının bu gecelik kapalı olmasını umdum. "Yine de onu buraya göndermek iyi bir fikirdi."

"Bana teşekkür etme. Una ayarladı."

"Sen onu aradıktan sonra." Tereddüt ettim. "Liv seni aradı mı? Aradıysa ne dedi?"

Suratını astı. "Tekrar edebileceğim şeyler değil. Ama hepsini hak ettim."

"Josh, ben..."

"Konuşacağız." Tekrar tavana baktı ve oturma odasıyla büyük yatak odası arasındaki ses yalıtımının ne kadar kötü olduğunu hatırladım. "Ama şimdi değil."

* * *

Bu ona ilk seksini hatırlattı. Bunun nedeni heyecan verici olması ya da insanların yaptığı şeyi suratından okuyamadığına inanamaması değildi. Gerçi o da hem heyecan vericiydi hem de insanların aymazlığına akıl sır erdiremiyordu. Kendini tamamen değişmiş hissediyordu: Artık farklı bir adamdı. Ondaki değişikliği başka kimsenin fark etmemesi inanılmazdı. Bu, gökyüzünün renginin siyaha dönmesinden fakat kimsenin bunu umursamamasından farksızdı. Yaşlı kadını öldürmekten cinsel bir haz almamıştı -öylesi iğrenç olurdu- ama başka bir insan evladı üstünde bu tür bir güç sahibi olmanın çok özel bir yanı vardı. Ölmesi gerektiğine karar veren de onu öldüren de bizzat kendisiydi. Tatlı dille kadını evinden çıkarmış, sonra da patika boyunca ormana kadar takip etmişti. Ağaçların altından geçerken onu gölgesi gibi izlemiş, gitmesi gereken istikamete yönlendirmişti. Ve kadın o iri, yaşlı gözleriyle ona dönüp ne istediğini sorduğunda gülümsemişti.

Seni kısa bir yürüyüşe çıkarmak istiyorum.

Senden hoşlanmıyorum.

Biliyorum.

Kadının işini başka kimsenin onları görme ihtimalinin olmadığı evinde bitirmek yerine ormana götürmesi tabii ki riskliydi ama adli deliller sınırlı olacağından icabına dışarıda bakmayı tercih etmişti. Böğürtlen çalılarının ve ısırgan otlarının

iki yandan kuşattığı, diğeri kadar sık kullanılmayan patikaya girdiklerinde ormanın daha az popüler olan, aşırı büyümüş kısmında kalmıştı; burada ağaçlar birbirine o kadar yakındı ki birinin orada olduğunu fark etmeniz için illa tepesine çıkmanız gerekirdi. Artık kadını göle götürmeye hazırdı.

Gölün kadının işini bitirmesine bel bağlamak yerine onu bayıltıp suratını suya daldırmak tam bir son dakika kararıydı fakat bunu yaptığına memnundu. Kadının bedeni ellerinin altında öylesine narin, öylesine hayat doluydu ki... Ta ki suyun altında canı bedeninden ayrılana kadar. Bir an evvel duyguları olan bir insanken (yani hemen hemen) bir an sonra sarkık, yapış yapış, deriden bir çuvalın içindeki gevşek kemik ve organlardan ibaret bir yığındı. Suda ellerinden kayıp sazlıklara doğru süzülmesi nasıl da hoşuna gitmişti.

Kulağa aptalca geliyordu fakat cinayetin ne denli mahrem olabileceğini o âna dek anlayamamıştı.

İlk cinsel ilişki deneyiminde olduğu gibi yapamayacağından korkmuştu; bir terslik çıkacağından ve işlerin istediği gibi gitmeyeceğinden. Ve tıpkı seks gibi bir kere tadına vardığından artık tek düşünebildiği oydu. Hissettiği sızı açlığa yakındı ve neredeyse işkenceden farksızdı. Gölden yürüyerek uzaklaşırken bu deneyimi bir adım ileriye taşımak için yapabileceklerini şimdiden hayal etmeye başlamıştı.

Bir: Tabii ki kurban seçimi. Bu seferki tam bir talihsizlikti ama tamamen fonksiyonel bir cinayetti. Akıl sağlığı ve güvenliği için şarttı. Eğlencesine öldürüyor olsaydı kurbanını cinsel münasebete girebileceği kadınlardan seçerdi, böylelikle kurbanının tadına ilk o bakardı. Şu vaziyette böyle bir şey söz konusu bile olamazdı. Yaşlı kadına o gözle baktığını ima edecek birini hiç düşünmeden yumruklardı.

İki: Yeterince zaman ayır. Bu seferki aceleye gelmişti. Sabırsızlık etmişti ve her şey göz açıp kapayıncaya kadar

sona ermişti, öyle ki ne olduğunu bile anlamamıştı. Şimdi elini ağırdan aldığını hayal ediyordu. Parmaklarını sıkıp gevşettiğini. Onu birkaç defa ölümün kenarına kadar götürüp uçurumdan aşağı bakmasına izin verdiğini, sonra yaşama geri döndürdüğünü; ta ki sıkılana veya kontrolünü kaybedene dek.

(Bu gerçekten kontrolü kaybetmek miydi? Daha ziyade kendini salıvermek gibiydi. Kontrolü kaybetmek buram buram acemilik ve çaresizlik kokuyordu, oysa o ikisi de değildi.)

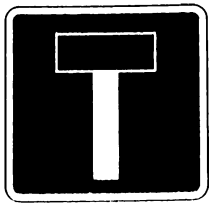
Üç: Kurbanını öldürdükten sonra onunla daha fazla vakit geçir. Kadının ruhu olduğunu varsaydığı bir parçası yitip gitmiş, gözlerinin feri sönmüştü ve o boş kabuğun yanında oturarak canlı bir kadınla ölü bir kadın arasındaki farkları keşfe çıkmadığına üzülüyordu. Onu fiziksel olarak keşfetmek istememişti. Kadının büzüş büzüş, cinsiyetsiz bedenini derinlemesine inceleme düşüncesi bile midesini bulandırmaya yetti. Fakat kadife tenli, sıkı, körpecik bir beden olsaydı her şey değişirdi. Öylesini göl sularına kurban vermek yüreğini sızlatırdı. Başka bir yol bulmak zorunda kalırdı.

Tüm kusurlarına rağmen işlediği cinayetten memnundu. Kusursuzca infaz edilmişti (Biraz kelime oyunundan kimseye zarar gelmezdi).

İlk cinayetiydi.

Ne var ki sonuncusu olmayacaktı.

40

Georgia ertesi sabah kahvaltıdan sonra yola çıktı fakat eşyalarını toplaması aşırı uzun sürdü.

"Kaç gündür burada?"

"İki gecedir," dedim.

"Geldiğinden beri tüm vaktini ıvır zıvırını evin sağına soluna saçmak için harcamışa benziyor," dedi Derwent sinirle, ardından ayağıyla mutfaktaki kanepenin altından bir çorap teki çıkardı.

"Buraya gelmek için bütün işlerini yarım bıraktı."

"Aferin ona ama buraya ayak bastığında bir şeyleri öylece ortada bırakmaktan vazgeçse daha iyi olurdu." Çoraba bir allık fırçası katıldı.

"Babası gibi konuşuyorsun."

Bu onu susturdu, bahçeye çekildi ve çim biçme makinesiyle epeyce gecikmiş bir randevuya çıktı. Bulduğu ıvır zıvırla üst kata koştum ve yatak odasının kapısını çaldım.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Öf, sakın bana daha fazla eşya bulduğunu söyleme."

"Josh buldu."

Çorap tekini katlayıp çantasına tıkıştırdıktan sonra fırçayı yan cebe soktu. "Neyse ki külot değilmiş."

"Külot olsa centilmenlikten kırılırdı," dedim. "İnsan içinde caka satmaya bayılır ama onunla yalnız olduğunda seni utan-

dırmaktan kaçınır. Ofiste değil de aynı evde bulunmanın tuhaf olduğunu biliyor. Burada kurallar farklı."

"Baş başa kaldığımızda idare edebilecek misiniz?" Georgia orasından burasından pörtleyen çantasının fermuarıyla boğuşuyordu.

"Neden edemeyelim ki?" Ben çantanın iki ucundan tutup çekiştirirken o da fermuarı kapattı.

"Sadece... nedensiz yere çekip gitmezdi."

"Gerçekten, Georgia, hiçbir şey olmadı. Tartıştığımızı hayal ederek vaktini boşa harcama. Başka yerlerde de sorumlulukları var. Acilen bir yerlere gitmesi gerekebileceği konusunda beni uyarmıştı ve öyle de oldu."

"Geri döndüğünde seninle baş başa konuşmak istedi."

"Bunu o mu söyledi?" diye sordum hiç sektirmeden.

Tek omzunu silkti. "Ben anladım."

"Evet ama senin uzmanlığın ikiyle ikiyi toplayıp beş milyon bulmaktır."

"*Hep* yanılıyor olamam."

"Şu durumda yanılıyorsun." Ağzına kadar dolu bir çantayı yüklendim. "Nasıl oluyor da bu kadar çok eşyan olabiliyor? Yemin ederim ki geldiğinde bu kadar yoktu."

Dudağını ısırdı. "Hiçbir fikrim yok. Sanki... üremişler gibi."

*

Nihayet Georgia'nın arabası bir iğne daha sığdıramayacağımız denli tıka basa doldu. Georgia'nın ceketini eşya yığınının üstüne tıkıştırıp bagaj kapağını çabucak kapatmasıyla her şeyin öne doğru devrilerek arka cama yaslanması bir oldu. Bunu gördüğünde Derwent'ın çenesinde bir kas seğirdi. Kendimi tutamayıp sırıttım. Dağınık bir arabanın onu tetikleyen şeylerden biri olduğunu biliyordum.

"En azından her şey sığdı."

"Sığmış olsa iyi olur. Geride bıraktığı bir şey varsa çöpün dibini boylar."

Dünyadan haberi olmayan Georgia ellerini çırparak bize döndü. "Ah, çok iyi vakit geçirdim. Londra'ya döndüğünüzde görüşürüz."

Alan ve Ruth'u ön bahçede gördüğümden, "Evet, içmeye çıkarız," dedim çabucak. Derken Alice Knox kucağında bir demet krizantemle yanımızdan geçip çiçeği Holdinglerin evinin önünde peyda olan gayriresmî anıta bıraktı. Neyse ki Georgia "ofiste" dememişti. Onu sımsıkı kucakladım. "Geldiğin için teşekkür ederim. Hayal ettiğimden daha olaylı geçtiği için üzgünüm."

"Yanında olduğuma memnunum. Kendine iyi bak."

"Görüşürüz, Georgia." Derwent ruhsuzca el salladı. Ne var ki Georgia kollarını boynuna dolayıp yanağına bir öpücük kondurdu.

"Yakında görüşürüz, koca huysuz."

Derwent onu kollarının üstünden tutup arabasına kadar geri geri yürüttü. Arabanın yanına vardıklarında da Georgia'nın yanından uzanıp şoför kapısını açtı.

"Bin. Motoru çalıştır. Toz ol."

"Beni özleyeceksin." Dilini dişlerinin arasına kıstırarak Josh'a sırıttı, tapılacak kadar sevimli görünüyordu. Josh kapıyı kapatabilmesi için yüzünde nemrut bir ifadeyle geri çekildi. Onda neyin işleyeceğini asla kestiremezdiniz fakat Georgia pes etmek bilmiyordu.

Georgia Jellicoe Çıkmazı'ndan ayrılırken gümüş rengi bir BMW sokağa girdi. Derwent geri dönmüş, kaldırımda yanımda duruyordu.

"Bu da ne şimdi?"

Araba 7 numaranın, yani Judy'nin evinin önünde durdu. Bir kadın indi, arabanın yanında kısacık bir anlığına durakladı ve uzun, pembe tırnaklarını tıkırdatarak telefonunda bir mesaj yazdı. Ağzı dolgun, dudakları şişkin ve çerçeveliydi. Bu

hâlini görünce son dolgu enjeksiyonunun oturmasını beklediği izlenimine kapıldım. Belden yukarısı daha kiloluydu ve pahalı, kızıl kaynakları şelale misali sırtına dökülüyordu. Beni bir kere, Derwent'ı ise üç kere tepeden tırnağa süzdü, ardından topuklarını takırdata takırdata bahçeden geçip eve girdi.

"Tom'un karısı olabilir mi?" diye mırıldandım arkasını dönüp eve doğru yürümeye başlayan Derwent'a.

"Öyle olmalı. Plakayı sistemde aratmaya değer."

"Sence sıradaki kurbanları için ayarlama yapmaya mı geldi?"

Arkasına dönüp bana baktığında gözleri ışıldıyordu. "O da bir ihtimal, değil mi?"

*

Bir saat sonra aramızda Derwent'ın telefonuyla mutfakta oturmuş, Una Burt, Chris Pettifer ve Vidya Long'la konferans görüşmesi yapıyorduk.

"Şu plaka Cheltenham'de bir adrese kayıtlı," dedi Chris. "Myra Ivanova. An itibariyle Abbey Bakımevi'nin müdürlüğünü yapıyor. Zihinsel yetersizliği olan yetişkinler için özel bir bakımevi."

"Bingo," dedi Derwent. "Tom Thwaites'le mi evli?"

"Sekiz yıl önce Belarus'ta evlenmişler." Vidya'nın sesi gerginlikten hırıltılı çıkıyordu. "Evlilikleri usulüne uygun yapılmış fakat birlikte yaşamıyorlar ve görüşüne bakılırsa hiç aynı evi paylaşmamışlar. Kadın, adamın soyadını kullanmıyor, hâliyle şimdiye kadar onu tespit edemedik. Çalıştığı bakımevinde yaşıyor. Kulağa şaşalı geldiğinin farkındayım ama küçücük bir yer. Aslında tam bir ev. Az sayıda personelleri var ve aynı anda beş misafir ağırlayabiliyorlar. Bu arada bakımevini iki sene önce kendisi açmış. Şunu dinleyin, Davy Bidwell'in uzun süreli ikamet ettiği bakımevinde müdür yardımcısıymış. Davy'yle

aralarından su sızmazmış. Hatta Davy oradan ayrıldığında doğrudan Abbey Bakımevi'ne yerleşmiş."

"Polisler oradan ayrılma fikrini Davy'nin aklına kimin soktuğunu ararken bundan bahsetmemiş olması tuhaf." Derwent'ın sesi sertti. "Yani özel bir kurum olduğu için muhtemelen yüksek meblağlar karşılığında savunmasız kimselere hizmet eden, yasalara uygun bir şirket işletiyor ve bunu yeni hedefler bulmak için kullanıyor."

"Bakımevinin sakinlerinden bazılarının masrafını belediye meclisi karşılıyor." Konuşan yine Vidya'ydı. "Bunun bir önemi var mı bilmiyorum ama tesisin puanı bir hayli yüksek ve misafirleri hâllerinden memnun görünüyor. Üç tanesi açıldığı günden beri orada kalıyor."

"Davy Bidwell orada altı ay kalmış," dedi Una Burt. "Daha önce kaldığı bakımevinde sorun yaşayınca kendi talebi üzerine belediye meclisi tarafından oraya yerleştirilmiş."

"Ailesinin haberi var mıymış?"

"Bir süreliğine irtibatları kesilmiş. Annesiyle babası ardı ardına öldüğünden ailesi olmadığını düşünmüşlerdir. Görünüşe bakılırsa bir abisi olduğundan kimsenin haberi yokmuş," dedi Una.

"Hâliyle bu abinin Rula Jacques'ın kocası olduğundan da bihaberlermiş," dedi Derwent. "Gözlerine kolay lokma gibi görünmüş olmalı. Fiziksel açıdan sağlıklı, zihinsel açıdan savunmasız. Muhtemelen onu parmaklarında oynatıyorlardı."

"Abbey Bakımevi'nden ayrılmasının ardından nereye gittiğini bilmiyoruz fakat iki hafta sonra Judy Thwaites'i resmî bakıcısı olarak kaydettiriyor ve sosyal yardım çeklerinin gönderilmesi için onun adresini veriyor," dedi Chris Pettifer. "Sonra polis gelip Judy'ye bunu sorduğunda bir müddet bakımını üstlendiğini ama Davy'nin taşındığını ve adresini kullanmayı bıraktığını sandığını söylüyor. Kafası karışmış tatlı ihtiyar ayaklarına yatmış."

"Belki de kafası sahiden karışmıştı."

"Bu da bir ihtimal," dedi Derwent bir hayli nazikçe. "Gelgelelim neler döndüğünü bildiğini varsaymalıyız."

"Yani şu Myra, aileleri ya da ziyaretçileri olmayan bakımevi sakinlerini saptıyor ve fiziksel sağlığı yerinde olanları Judy'nin evine naklediyor. Bunun nedeni ne olabilir?" dedi Pettifer.

"Birinin ortalığı velveleye verip vermeyeceğini görmek mi?" diyerek ortaya bir fikir attım. "Bir akrabasının çıkagelmesi hâlinde bunu kolaylıkla uzun bir tatil ya da kısa bir mola diye yutturabilirdi. Şayet çete o kadar açgözlü olmasaydı sosyal yardımların üstüne yatmazlardı ama sanırım savunmasız birinin sırra kadem basması adres değişikliğinden daha çok şüphe uyandırırdı."

"Zinciri kırıyor," dedi Derwent. "Jellicoe Çıkmazı'ndan sonra nereye gittiklerini çözmemizi güçleştiriyor."

"Ah, şey, o konuya gelmişken," dedi Pettifer bir parça tatminle. "Nottinghamshire'da Tom Thwaites'e ait bir çiftlik olup olmadığına bakmamı istemiştin. Onu buldum. Hiçliğin ortasında. En yakın kasaba Newark ama pek *yakın* denemez."

"Çiftliğinde ne yapıyormuş?" diye sordum.

"Her telden çalıyormuş. Tarım. Besi hayvancılığı. Yumurta üreticiliği. Ördek yetiştiriciliği. AB'den yüklü miktarda ödenek almaya hak kazanmış."

"Faaliyetlerinin hepsi de mevzuata uygun mu?" diye sordu Derwent her ihtimale karşı.

"Görebildiğim kadarıyla evet. Ama yoğun iş gücü gerektiriyor. Çiftlikte tam zamanlı yaşayan bir idare müdürü var. Tom Thwaites de gelip gidiyor."

"Cheltenham, West Idleford ve çiftlik arasında mekik dokuyor," dedim. "Ki bu da gayet mantıklı çünkü burası seyahat sırasında mola vermeye gayet uygun bir yer."

"Onu ve hareketlerini mercek altına almadığımız sürece parçaları asla birleştiremezdik." Derwent kafasını iki yana salladı. "Zekice."

"Şeytanca." Una Burt'ün sesinde samimi bir öfke vardı. "Şimdiye dek öğrendiklerimizi Bayan Jacques ve Bay Bidwell'le paylaşacağım."

"Sıradaki hamlemize karar verene kadar bekleseniz daha iyi olmaz mı?" dedim paniğe kapılarak. "Kapılarına dayanıp çiftliği mi arayacağız? Herkesi tutuklayıp savcının suçlama yöneltmesini mi umacağız? Orada başka savunmasız yetişkin bulamazsak ne olacak? Henüz Davy Bidwell'le çiftlik arasında bağlantı kurabilmiş değiliz. Oradan –tabii eğer orada bulunduysa– Londra'ya nasıl geldiğini bilmiyoruz. Sokakta mı yaşıyordu yoksa kötü muamele gördüğünden mi öyle görünüyordu bilmiyoruz. Elimizdeki tek şey bir teori."

"Acilen kanıta ihtiyacımız var," dedi Derwent bana ikaz niteliğinde bir bakış atarak. *Una'nın tepesini attırma. O işi bana bırak.* "Çiftliğe kılık değiştirmiş bir ekip gönderebilir miyiz? Bu soruşturmada paranın hâlâ hiçbir önemi olmadığını varsayıyorum."

"Gönderebiliriz. Talepte bulunurum."

"Elimizde sağlam bir vaka olduğundan emin olana kadar dikkat çekmek istemiyorum. Yine de kadını ve Tom'u izlememiz gerektiği kanısındayım. Nerede ne yaptıklarından haberdar olabilmemiz için peşlerine birer ekip takalım."

"Peki ya Judy?" dedi Una. "Onunla ne yapmayı planlıyorsunuz?"

"Ağzından laf almaya çalışacağım," dedim kendimi hain gibi hissederek. "Beni seviyor."

"Bu yüzden buradasın," dedi Derwent. "Yaşlı hanımlar için kedi otu."

"Bir gözünüz üzerinde olsun," diye emretti Una Burt. "Çizelgede savunma avukatının şüphe tohumları ekmek için kullanabileceği bir boşluk istemiyorum. Mahkemeye çıkarsa nerede olduğunu ve ne yaptığını bilmemiz gerekecek."

"Elbette," dedim. "Şu anda Cheltenham'deki bakımevinde kriterlerine uyan biri olup olmadığını öğrenebilir miyiz? Savunmasız yetişkinleri uygun bakımevlerine yerleştirmekle görevli sosyal hizmetler görevlileriyle konuşsak? Myra'nın aniden çıkagelmesi bana yeni bir tezgâh planladıklarını düşündürüyor. Onların açısından Davy Bidwell defteri kapandı."

"Bu da cesaretlerini kırmak yerine onları cesaretlendirebilir," dedi Derwent. "Tom Thwaites tam bir kibir abidesi. O kadar açgözlü ki ortada kazanabileceği bir para varsa adımlarını dikkatli atacak türden biri değil."

"Neticede onları bu sayede enseleyeceğiz." Una'nın kendinden emin bir üslupla konuşmasına hayran kaldım. Şu âna kadar kaydettiğimiz ilerlemenin esrarengiz bir ölümden, ufak bir köpeği birkaç haftadır yürüyüşe çıkarmaktan, önemsiz bir futbol maçında berabere kalmaktan ve oldukça düzgün ve verimli giden bir ilişkinin muhtemelen mahvolmasından ibaret olduğunu Rula Jacques'a açıklarken bütün cesaretine ihtiyacı olacaktı.

Derwent telefonu kapattıktan sonra elinde telefonuyla öylece dikildi. Bana bakıyordu.

"Ne var?"

"Sadece iyi olup olmadığını merak ettim. Gergin görünüyorsun."

Güldüm. "Nasıl gergin olmam? Gillian Holding öldürüldü, Josh. Biri bizi gözetliyordu." Aslında bu kadarı başlı başına yeterliydi ama kendimi canımı asıl sıkan konu hakkında konuşurken buldum. "Ayrıca sen ve ben... o gece olanlar hakkında konuşmadık bile. Konuşacağımızı söyledin ama konuşmadık."

"Çünkü önemli olduğunu düşünmüyorum."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ama ben düşünüyorum."

"Abartılacak bir şey olmadı. Hem zaten başlamadan bitti," dedi beni başından savmak istercesine.

"Ben o konuda konuşmak istiyorum. Meseleyi açıklığa kavuşturmamız ve profesyonel ilişkimize kaldığımız yerden devam etmemiz gerek."

"Devam etmediğimizi kim söyledi?"

"Ama... ormanda, geri döndüğünde–"

"Stephen Bollivant bizi izliyordu." Ayağa kalkıp su ısıtıcısını doldurmaya giderken, "O kadarını anladığını sanmıştım. Bir fincan çay ister misin?" dedi omzunun üstünden.

Bana daha fazla rezil olmadan bu defteri kapatma şansını sunuyordu ve bu gayet cazip bir teklifti. Eskiden olsa aynen öyle yapardım fakat şimdi dürüst olmaktan başka bir şey istemiyordum. Bu bana önemli geliyordu.

"Hayır, çay istemiyorum. Ve hayır, orada olduğunu bilmiyordum. Bıraktığımız yerden devam etmek istediğini sandım."

"Peki ne hissettin?" Ses tonu ifadeden yoksundu ve sırtı bana dönük olduğundan yüzünü de göremiyordum. Gerçeği söylemekten başka çarem kalmamıştı.

"Kafa karışıklığı."

Omuzları birkaç milim düştü, sonra bana döndü. Suratında görmeye hiç alışık olmadığım bir pişmanlık vardı. Genelde yaptıklarından pişman olmaya tenezzül etmezdi. "Seni suçlamıyorum. Aklının karışması normal ve bu benim suçum. Özür dilerim."

"Sanırım ilk defa benden içtenlikle özür diliyorsun."

"Çünkü ilk defa senden içtenlikle özür dilemem gerekiyor." Bu tartışmaya açık bir konuydu ama konuşmayı sürdürdü. "O gece yaptığım şeyi yapmaya hakkım yoktu. Ben senin patronunum ve o şekilde davranmamalıydım."

"Sen yokken ben de aynısını düşündüm."

Yüzünü buruşturdu. "Ve tahmin ederim ki daha da kötüsünü."

"Gideceğini söylemeden çekip gittiğin için kızdım," dedim tekdüze bir sesle. "Ama burada olanlardan ötürü sana kızgın değildim."

Kafasını iki yana salladı. "Kızgın olmalıydın. Münasebetsizlik ettim."

"Bana yardım etmeye çalışıyordun."

"Kısmen öyleydi."

"Geri kalanı neydi peki?" diye sormaktan alamadım kendimi. Sırıttı.

"Tamamen kendi zevkime düşkünlüğüm. Dediğim gibi, özür dilerim."

"Hayır diyebilirdim."

"Sana düşünmen için fırsat tanıdığım söylenemez. Hatta düşünmemeni söyledim."

"Evet ama bana kulak asmadığım pek çok şey söylüyorsun." Cesaretimi toplamak için kollarımı kavuşturdum. "Bak, Josh, sen yokken epey kafa patlattım. Bana kendimi nasıl hissettirdiğini, bunun benim için ne anlama geldiğini düşündüm ve geri döndüğünde sana bunun ikimizin de unutması gereken tek seferlik bir hata olduğunu söylemeye karar verdim. Ama sonra seni ormanda gördüm ve hepsi aklımdan uçup gitti."

Mutfak dolabına yaslanmış, ayak ayak üstüne atmıştı. Dışarıdan bakıldığında rahat görünüyordu fakat elleri tezgâhın kenarını öyle sıkı kavramıştı ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. "Maeve..."

"Biliyorum, tamam mı? Tam bir felaket olurdu."

"Başına gelen en güzel şey olurdu," dedi başka bir şeyden değil de refleksten ileri gelen anlık bir kibir patlamasıyla. Fakat sesi buz gibiydi. Bir anlığına duraksadı ve ardından konuşmaya devam etti. "Ama haklısın. İkimizi aşan sonuçları olurdu. Bütün sorumluluğu üstleniyorum."

"Tekrarlanmasını isteyen sen değildin," dedim usulca.

"Ben olsam öyle demezdim." Gözleri benimkilere kenetlenmişti. *İmdat.* Bu hiç adil değildi, adil *oynamıyordu*... "Sanırım ikimiz de biliyoruz ki bölünmemiş olsaydık..."

"Ne olacağını bilmiyoruz ve asla öğrenemeyeceğiz. Muhtemelen çok geçmeden aklımız başımıza gelirdi."

Kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

Kızardığımı hissettim. Bu konuyu kapatmalıydım, hem de bir an evvel yoksa birlikte çalışmaya son vermek zorunda kalacaktık. Kapalı kapılar ardında profesyonel davranmayı başaramazsak aynı ekipte çalışamazdık. "Ormanda beni durdurduğunda haklılığımı ispatladın. O şekilde geri adım attığın için sana teşekkür etmeliyim."

"Yine de önceki davranışımdan ötürü özür dilemem gerekiyor. Beni tanıyorsun. Çabalıyorum ama her zaman en doğru şeyi yapamıyorum."

"Neredeyse her defasında benim için en doğru olanı yaptın." Gülümsemeyi denedim. "Sorun yok, Josh. Ortada disiplin cezası gerektiren bir durum yok. İkimiz de yetişkiniz. Bir anlık bir şeydi, hepsi bu. Ve geçti. Doğrusunu söylemek gerekirse durumu benden daha iyi idare ettin."

"Şey, evet ama dahası da var." Ellerini ceplerine soktu, nedense huzursuzlanmıştı. "Sırf Melissa'yla konuşabilmek için seni burada yalnız bıraktım. Tehlikedeydin. Ciddi sonuçlar doğurabilecek yanlış bir karar verdim ve hatamın bedelini sen ödeyebilirdin. Eğer dün gece ormanda sana bir şey olsaydı..."

Tek elimi kaldırdım. "Daha fazlasını söylemene gerek yok." Ne var ki ona sormam gereken bir şey vardı. "Melissa'ya aramızda olanlardan bahsettin mi?"

Dehşete kapılmış gibi göründü. "Hayır. Onunla başka bir konuda konuşmam gerekiyordu. Seninle ilgisi yok. Bilmesi de gerekmiyor, değil mi?"

"Sanmıyorum. Yüreğime su serpen tek şey başka kimsenin öğrenemeyecek olması."

"Hemen yetiştirdiğin Liv hariç."

"Ah, Tanrım. Seni fırçaladı mı?"

"Hem de nasıl." Nadiren gördüğüm, insanın kalbini eritecek türden bir tatlılıkla gülümsedi. "Ama böyle bir şey yaşanmadan bu durumdan sıyrılmamızın mümkün olmadığını söyledi."

"Böyle olacağını tahmin edemedim."

"Evet, edemedin. Gerçi kör noktanda olmaya alışkınım."

Ben tek kelime daha edemeden masaya geçip dizüstü bilgisayarını açtı: Belli ki konuşmamız sona ermişti.

"Una, Holding soruşturmasındaki gelişmeler hakkında bizi bilgilendirmeli. Komşulardan biri hakkında şüpheli bir şey bulmaları hâlinde durumdan haberdar olmamızı istiyorum. Ve onlar bir tutuklama yapana kadar dışarıda tek başına dolaşmanı istemiyorum. Bundan böyle sabahın köründe köpeği yürüyüşe çıkarmak ya da gece geç saatte yürüyerek markete gitmek yok. Ya birlikte çıkarız ya da arabayla gidersin."

"Ev hapsi," dedim hoşnutsuzlukla.

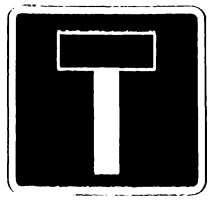
"Evet ama ölmekten iyidir." Kaşlarını çattı. "Aynı sokakta oturduğun birinin cinayete kurban gitmesi ne tuhaf, değil mi? Bir olay mahalline girdiğimde öyle kolay kolay korkmam ama bu cinayet beni paranoyak etti."

"Geri döndüğüne sevindim," dedim. "Ve sırf kendi güvenliğim için değil. Pippin için. Seni özledi."

"Sen de beni özledin."

"Evet," diye itiraf etim. "Ama nedeninden pek emin değilim."

41

Gelen kutuma düşen e-postanın konu satırında Hassan DAWOUD: Son Gelişmeler yazıyordu ve postaya iliştirilmiş birtakım eklentiler vardı. Nihayet ilerleme kaydedebildiğimiz için heyecandan nabzımın hızlandığını hissettim. İşimi yapmak adına gerekenlerin hâlâ elimde olduğunu kendime kanıtlamak için yanıtlara ihtiyacım vardı. Georgia'nın gönderdiği fotoğrafları görür görmez telefonuma davrandım.

"Bunları nereden buldun?"

Sesi neşeli geliyordu. "Colin hastanenin güvenlik kamerası kayıtlarını incelerken turnayı gözünden vurdu. Aracın şoförü aynı yoldan geri dönüp tekrar binaya girmiş. Hodginson kanadının, yani acil servisin arkasındaki şu büyük binanın üçüncü katında felçli hastaların yattığı servisin girişindeki engelliler tuvaletine girmiş ve üstünü değiştirmiş."

"Çok farklı görünüyor. Çok daha yaşlı."

"Değil mi? O ceket Ralph Lauren marka ve kotuyla spor ayakkabıları da pahalı görünüyor. Aynı kişi olduğu hayatta anlaşılmazdı."

"Kılık değiştirmenin amacı da bu değil mi?" Görüntüler arasında geziniyordum. "Elimizdeki en iyi ekran görüntüleri bunlar mı?"

"Ne yazık ki evet. Başka bir şapka takmayı akıl etmiş. Gerçi bana kalırsa beyaz olduğuna kesin gözüyle bakabiliriz. Ensesinden çıkan saçlar da epey açık renkli görünüyor."

"Tuvaletten çıktıktan sonra nereye gidiyor?"

"Hastaneden ayrılıyor, yani orada çalışıyor gibi görünmüyor. Ya da en azından vardiyası bitmiş olmalı. Onu sokaktaki güvenlik kameralarında bulup bulamayacağımıza bakıyoruz. Bir yandan da taksiye binmiş olma ihtimaline karşı yeni fotoğrafı civardaki taksi duraklarında dolaştırıyoruz."

"Bu fotoğrafları Cameron'a göster. Bakalım onu tanıyor mu? RoomBoom'un temizlik ekibine ulaştığında da onlara Hassan'ın kiraladığı dairede buna benzer birini görüp görmediklerini sor. WhatsApp mesajını gönderen gizli âşık oysa işimiz çok kolaylaşır."

"Şey, RoomBoom epey zorluk çıkarıyor."

Georgia'nın gözlerini devirdiğini görebiliyordum, istemsizce sırıttım. "Demek ki Trustpilot'ın müşteri memnuniyeti için verdiği bir yıldızı bal gibi hak etmişler."

"Bir yıldızdan daha düşük bir puan olsaydı onu da hak ederlerdi. Son üç günümü onlarla telefonda geçirdim. Kısaca şu anda temizlikçileri hakkında bilgi vermeye yanaşmıyorlar. Pes etmezlerse kayıtlarını incelemek için mahkeme emri çıkarttırmam gerekecek. İçimden bir ses sosyal güvenlik primini ödememek ya da asgari ücret bile vermemek için ona el altından ödeme yaptıklarını söylüyor ve şimdi de kadını iyice korkutana kadar beni oyalayacaklar."

"Sakın vazgeçme."

"Vazgeçmeyeceğim."

"Temizlikçiye ulaştığında başının göçmenlik bürosuyla belada olması ihtimaline karşı göçmenlik durumunun umurumuzda olmadığını açıkça ifade et. Fotoğrafı göstermeden önce güvenini kazan. Pazarladıkları şey sadece saatlik oda değil, mahremiyet de olduğundan RoomBoom ona dilini tutmasını söyleyebilir ama bu herifle Hassan arasındaki bağlantıyı kurmalıyız. Mahkemeye kadar gidebileceğimizi varsayarsak jüriye bir cinayet gerekçesi sunmamız gerekecek ve sevgili kavgası iş görür."

"Mesaj alınmıştır." Georgia kâğıtları karıştırdı. "Sen iyi misin? Komşunun ölümüne cinayet şüphesiyle yaklaştıklarını duydum. Una söyledi. Seçim hakkın olsaydı o soruşturmayı şahsen yürütmek ister miydin?"

"Kesinlikle istemezdim, hatta yürütmediğime seviniyorum," dedim açık yüreklilikle. "Benim tarafımdan bakıldığında her şeyi ellerine yüzlerine bulaştırıyor gibi görünüyorlar. Kurbanın oğlunu sorguya alıp duruyorlar. Herhâlde ben de oradan başlardım ama başka birini aramadıklarından endişe ediyorum."

"En bariz şüpheli o."

"Hem evet hem de hayır. Yavaş yavaş ölmesine göz yumabilirdi. Gillian sıcak havalarda susuz kalıp ölebilirdi ve ölümünün şüpheli olduğu kimsenin aklına gelmezdi. Veya kaza geçirirdi, mesela evde düşüverirdi. Tüm bunlar onu göle götürmekten çok daha kolay olurdu."

"Yine de kaza olamaz mı? Boğulmuştu, öyle değil mi?"

"Evet ama biri boğulduğundan emin olmak istemiş. Otopside bir hayli belirgin morluklar buldular. Birinin yanına diz çöküp kafasını suya daldırdığını düşünüyorlar. Galiba yine başını alıp gittiğine, yüzmeye karar verdiğine ve kazara boğulduğuna inanmamız gerekiyordu ama katili her kimse kontrolü kaybedip cesette izler bırakmış."

"Sence ona direnmiş midir?"

"Bilmiyorum. Onunla ilk karşılaşmamızda ne kadar korku içinde olduğunu düşünüp duruyorum. Katili onu göle sürüklerken korkudan ödü patlamış olmalı."

"Ah Maeve, çok yazık."

Boğazım düğümlendi ve akan yaşları durdurmak için işaret parmağımın eklemiyle gözümü sildim. "Umarım ölümü çabuk olmuştur."

"Keşke şu an sana sarılabilseydim. Neyse ki Josh yanında, o sana sarılır."

Titrek bir kahkaha koyuverdim. "Kendisi şu anda yolun karşısındaki evi gözetlemekle meşgul. Sarılmaya vakti yok. Son üç gündür kimseye çaktırmadan 7 numarayı izlemeye çalışıyoruz."

"Gelini ucu ucuna kaçırdığıma inanamıyorum! Şansa bak! Köşeyi dönerken yanından geçmiş olmalıyım."

"Geldi ama çok kalmadı. Ruth'tan duyduğum kadarıyla Judy gelininden pek hoşlanmazmış."

"Ah şu anneler."

"Aynen." Burnumu çektim, hâlâ az evvelki beklenmedik duygu selinin etkisinden kurtulmaya çalışıyordum. "Dinle, Georgia, gitsem iyi olacak."

Vedalaştıktan sonra telefonu kapattım. Bir şey –hafif bir tıkırtı, havada ufacık bir değişim– arkama dönmeme neden oldu ve Derwent'ı kapı boşluğunda dikilirken buldum.

Kalbimin yerinden fırlamasına engel olmak için tek elimi göğsüme koydum. "Tanrım, beni korkuttun."

"Adımı duydum."

"Amacım seni çağırmak değildi. Daha adını üç kere bile söylememiştim. Hatta büyülü sözleri tekrarlamaya fırsatım olmadı."

Yarım yamalak gülümsedi ama gözleri endişe yüklüydü. "Ağladın mı sen?"

"Georgia'ya Gillian Holding'in otopsisinden bahsettim de."

"Ah." Hayal kırıklığına uğradığı izlenimine kapıldım. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, sarılmaya vaktim var. Tabii eğer istersen."

"İstersem söylerim."

Derken bakışları beni aştı ve gözleri evin önünde her ne cereyan ediyorsa ona kenetlendi. "Judy. Koş."

Arabasına binmekte olduğunu gördüm. Ayağa fırladığım gibi kendimi dışarı attım ve isteyeceğimden biraz daha hızlı adımlarla ona doğru seğirttim. Karşılaşmamız istediğim kadar

tesadüfî görünmeyecekti ama son üç gündür yüzünü pek göstermiyordu ve Derwent, Myra hakkında bir şeyler öğrenmem için beni sıkboğaz edip duruyordu.

"Selam, Judy."

Arabasının kapısını kapatmak üzereydi ama durdu. "Merhaba, tatlım. Bir şey mi oldu?"

"Malum hadiseden sonra nasıl olduğunu görmek için seni yoklamak istedim sadece." Gillian'ın evine imalı imalı bakıp yarı numaradan yarı içtenlikle ürperdim. Evin, insanın içini karartan bir havası vardı: her zamankinden daha kirli ve ihmal edilmiş duruyordu, ayrıca perdeler hep kapalıydı. İnsanların bıraktığı çiçekler kaldırımın sağına soluna saçılmış, susuzluktan kurumaya yüz tutmuştu. Kimse onlarla ne yapacağını bilmiyordu. Gary'nin çiçekleri eve alması pek mümkün görünmüyordu ama Ruth'un dediğine göre onların icabına bakmak Gary'den başkasına da düşmezdi. Arkadaşının başına gelenlerden ötürü yaşadığı şokun hafifleyerek yerini Jellicoe Çıkmazı'nın görünümü hakkındaki endişelerine bırakması tam ondan beklenecek türde bir davranıştı. Görüntü her şeydi. Kaosu ve çaresizliği uzakta tutmak için tek gereken birkaç yabani ot yolmak ve hortumla çiçekleri sulamaktı.

"Ben iyiyim, tatlım." Judy yüzünde geniş bir gülümsemeyle bana baktı. "Yalnızca işlerimi hallediyorum. Şimdi de kuaföre gideceğim."

"Ah, ne hoş. Biraz şımartılmanın kimseye zararı olmaz, değil mi?"

"İstersen benimle gelebilirsin." Bakışları saçlarımda gezinince tedirginlikle bir elimi saçlarıma götürdüm. "Bugünlerde uyguladıkları bakımlarla kıvırcık saçlarda harikalar yaratabildiklerini biliyorsun, değil mi?"

"Bence benimkiler umutsuz vaka," dedim hafifçe gülerek. Belki de Judy sandığım kadar iyi biri değildi. "Eğer bir ihtiyacın

olursa Josh'la yolun tam karşısında olduğumuzu biliyorsun. Korkarsan ya da tek başına canın sıkılırsa..."

"Biliyorum. Sen iyi bir kızsın." Arabasının kapısını tutan elimi sıvazladı. "Bunu sana söylemekte hiçbir sakınca görmüyorum: Derinden sarsıldım. Böyle bir olay yaşandığında insan kendi evinde yalnız kalmaya korkuyor."

"Yanında kalan biri olduğunu sanıyordum. Kızın mıydı?"

"Gelinim." Dudakları ağzı büzgülü torbalar gibi büzüldü. "Myra."

"Ne hoş bir isim."

"Ne demezsin, tatlım. Ne demezsin. Gerçek adı değil. Kendi seçti. Bence ona cuk oturuyor çünkü her şeyi sahte, haksız mıyım? Takma tırnaklar, takma kirpikler, takma saçlar. Şu hayatta umursadığı tek şey nasıl göründüğüdür. Tom'un onda ne bulduğunu bilmiyorum. Ne yazık ki pek ortak noktamız yok. Kendisi sığ bir küçükhanımdır."

Judy'nin üstünde bir hayli zarif, lacivertli beyazlı bir kıyafet vardı; ojesiyle rujuysa kıpkırmızıydı. Tom'un annesi kadar bakımlı birine yönelmesini gayet normal karşılardım fakat Myra'yla ilgili sorun Judy'yle arasında dağlar kadar fark olması değil, aksine ona fazla benzemesiydi muhtemelen.

"Bu tür insanlarla anlaşmanın güç olması ne yazık, öyle değil mi?" Anlayışla başımı yana yatırdım. "Abimin eşi aynen dediğin gibidir. Ama evlendiler bir kere. Abim onu seviyor, önemli olan da bu."

"Evlenmeden evvel bana sorsaydı arkasına bile bakmadan kaçmasını söylerdim." Judy'nin her zamanki neşe saçan hâli Myra'dan bahsederken kapkara bir bulutun arkasına saklanmıştı.

"En azından seni ziyarete geliyor," dedim.

"Ancak bir çıkarı olduğunda kapımı çalar. Başka zaman aklına bile gelmem."

"Ah Judy, bunu duyduğuma üzüldüm."

"Hayat işte, n'aparsın?"

"Peki bu sefer ne istedi? Para istememiştir herhâlde. Teyzemin gelini bir şirket açmak için ondan binlerce pound ödünç aldı," dedim sır verircesine, "ama sonra ortada şirket filan olmadığı meydana çıktı. Teyzem çok üzülmüştü."

"Hayır, o tür bir şey değil. Birini birkaç geceliğine misafir etmemi istiyor." Judy bunu düşünerek arabanın ön camından dışarı bakıyordu. Suratı kırışıklıklara teslim olmuştu, onu hiç böyle görmemiştim. "Galiba bu seferlik istediğini yapacağım. İyilik olarak. Hem Gillian'a olanlardan sonra yoldaşlık edecek birinin olması hoşuma bile gider. Fakat bir dahaki sefere hayır diyeceğim."

Kimden: georgia.shaw@met.police.uk
Kime: maeve.kerrigan@met.police.uk
Konu: ynt: Hassan DAWOUD: Son Gelişmeler

İki haberim var. Bir: RoomBoom'dakilerin dediğine göre temizlikçi Nijerya'ya "tatile" gitmiş ve ona ulaşamıyorlarmış. Kadının evine uğradım; bütün eşyaları hâlâ yerli yerinde duruyor. Ev arkadaşlarının dediğine bakılırsa bu hafta dönecekmiş. Kaçtığını sanmıyorum. Kız kardeşi evleniyormuş, yani planlı bir seyahatmiş.

İki: Cameron Dawoud diyet hapı, ağrı kesici ve kokain bağımlılığından ötürü rehabilitasyon merkezine yattı. Böylece Bay Temiz Yaşam'la vedalaşmış olduk! Tahmin edebileceğin gibi e-postalarına ve telefonuna erişimi yok ve tedavisinden sorumlu doktor aşırı acil bir durum olmadığı sürece onu rahatsız etmemem için âdeta ayaklarıma kapandı. Ayrıca Cameron'la tekrar konuşmadan önce temizlenmesini beklememizin daha akıllıca olacağını söyledi, ki haklı olabilir. Ben de Nijeryalı kadını zaten beklediğimize göre kısa bir gecikmeyi daha sineye çekebileceğimizi düşündüm. Sen ne düşünüyorsun? Diretmeli miyim? Doktorun konuşmasının

satır aralarından, Cameron'ın kliniğe yatırıldığında epey perişan hâlde olduğu sonucunu çıkardım.

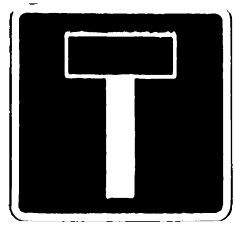
Georgia

Kimden: maeve.kerrigan@met.police.uk
Kime: georgia.shaw@met.police.uk
Konu: ynt: ynt: Hassan DAWOUD: Son Gelişmeler

ÖF! Bu çok can sıkıcı. (Fakat canımı *asıl* sıkan, Josh'un Cameron'ın uyuşturucu alışkanlığı konusunda haklı çıkması. Şu anda nasıl bilgiçlik tasladığını sana anlatamam. Nasıl anladı? Peki biz nasıl gözden kaçırdık?)

Bence temizlikçiye ve Cameron'a ulaşana kadar fotoğraflardan kimseye bahsetmeyelim. Onları paylaşmak için yanıp tutuşmanı anlıyorum ama peşinde olduğumuzu belli edip adamı teyakkuza geçirmek istemeyiz. Son fotoğraflardaki kılığına bakılırsa bu adam hâli vakti yerinde biri, dolayısıyla meseleye uyanıp İngiltere'yle suçlu iadesi anlaşması olmayan bir ülkeye kaçmaya karar vermesini hiç istemem. Soruşturmada şimdiye dek izini bulamadığımızı hesaba katarak şu anda alnının akıyla bu işten sıyrıldığını düşünüyor olabilir. Güvenlik kamerası kayıtlarında eşofmanlı bir adam gördüğümüzden onunla uzaktan yakından alakası olmayan birini aradığımızı sanıyor olabilir. İşlediği cinayetin yanına kaldığı inancıyla güven içinde günlük rutinine devam etmesini istiyorum. Şansımız yaver gider de Cameron kimliğini tespit edebilirse ondan sonra gidip canına okuyabiliriz. Eğer tanımazsa fotoğrafları Dawoud'un meslektaşlarına ve arkadaşlarına göstermeye başlarız. Biri onu tanıyor olmalı.

42

Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve camdan dışarı baktım. Bu hareket son birkaç gündür refleks hâlini almıştı. Georgia'ya son durumumuzdan bahsederken West Idleford'a geldiğimiz günden beri hiç bu kadar diken üstünde olmadığımızı fark etmiştim, hatta yerleşmeye çalıştığımız ilk hafta bile böylesine gergin değildik. Artık masum görünmek, yeni komşularının hayatlarını makul ölçüde merak eden siviller gibi davranmak daha zordu. Her zerrem dikkat etmemi, arkamı kollamamı, hiçbir şeyi gözden kaçırmamamı haykırıyordu. Yaptığımız ya da yapmadığımız herhangi bir şeyin soruşturmayı mahvetme tehlikesi vardı ve eğer soruşturmanın yerle yeksan olmasının müsebbibi biz olursak valiye kadar gitmese bile Emniyet Genel Müdür Yardımcısı Simon Grayton'a kadar her kademeden insanın başı belaya girerdi. Una Burt genellikle günde en az bir kere bizimle temas kuruyordu ve bu Derwent'ın nazarında işkenceden farksızdı. Telefonda tekdüze bir sesle ağır ağır rapor vermesine alışmıştım, sabrı taşmak üzereydi.

"Hayır. Yeni bir şey yok. Bir gelişme olursa haber veririm."

Bu süre içinde elimize muhtelif video kayıtlarından kesitler geçti: O günkünden bile daha yüksek topuklu ayakkabılarıyla pediküre ve kuaföre giden Myra; su oluklarını ağaçların istila ettiği, dış duvarları yer yer rutubetlenip ufalanmış eski bir çiftlik evinin arazisinde gezinen Tom. Belediye meclisinden bir ekip bakımevine habersiz bir denetim düzenledi ve üçü erkek,

ikisi kadın olmak üzere yirmi dört ile elli yaşları arasında dört yatılı sakini olduğunu bildirdi. Hepsi sağlıklı ve mutluydu; Myra'ya yıldızlı pekiyi.

O günden sonra Derwent'la evde yeniden baş başa kalmanın tuhaf olmasını beklemiştim ama birbirimizi doğru düzgün görmüyorduk bile. Birimiz ya da ikimiz birden sürekli görevdeydik, ya insanların bizim hakkımızdaki olası şüphelerini gidermek adına oturma odasında her şey normalmiş gibi takılıyorduk ya da kamera ve gece görüş dürbünüyle kurduğumuz düzeneği saklamak amacıyla perdelerini kapalı tuttuğumuz yatak odasındaydık. Sırayla uyuyor, sırayla yemek yiyorduk. Derwent ise Pippin'i gezdirmek, ayak işlerini halletmek ya da koşmak için arada sırada dışarı çıkıyordu. Hem aynı anda evden ayrılamayacağımız hem de malum hadiseden beri tek başıma dışarı çıkmam yasak olduğu için hâlâ hapistim. Günler geçtikçe bu durumu daha adaletsiz bulur hâle gelmiştim.

"Bu ikinci sınıf vatandaş olmak gibi bir şey. Güvenliğimi sağlayacak bir erkeğe ihtiyaç duymadan koşuya çıkabilmeliyim."

Derwent tek gözü kapalı vaziyette kameranın vizöründen Judy'nin evini dikizliyordu. Bana bakmaya tenezzül bile etmedi. "Biliyorum. Hiç adil değil. Yine de hiçbir yere gitmiyorsun."

"Güpegündüz olmasına rağmen mi?"

"Gillian Holding'in evinden gündüz vakti, Gary oturma odasında kestirirken kaçırıldığını düşünüyorlar. Bu cesaret isteyen, riskli bir hamleydi. Katili onu köpeklerini yürüyüşe çıkaranlara ve koşuculara rastlamasının işten bile olmadığı bir gündüz vakti ormana götürdü. Kadını oraya götürürken ve daha da önemlisi boğarken kimse onu görmediğine göre şanslı piçin teki olmalı. O akşamüstü yağmur yağdığından muhtemelen insanlar planlarını değiştirip dışarı çıkmaktan vazgeçmişti ve o da durumdan istifade etti. Altın tepside önüne sunulan fırsatı gördüğünde son dakikada harekete geçmeye karar vermiş olmalı."

Hâlâ vizörden bakıyordu. "Sana karşı dürüst olacağım, Maeve. Bu adamdan ve bundan sonra yapacaklarından korkuyorum."

Huzursuzca kıpırdandım. "O böylesine korkunç bir suç işlemişken benim hapsedilmemi yanlış buluyorum."

"Evet, berbat bir durum. Keza zamanlama da öyle. Şu anda tam zamanlı gözetimde olmasaydık eskisi gibi birlikte dışarı çıkabilirdik."

"Seninle koşmayı sevmiyorum." Sesim kendi kulağıma bile mızmızlanıyormuşum gibi geldi. "Çok süratlisin ve moralimi yükseltmek için söylediklerin yüzünden seni kendi ellerimle boğmak istiyorum."

"Farkındayım. Biz buna motivasyon diyoruz." Bana şöyle bir baktı. "Neden komşularımıza koşma kulübü kurmayı düşünürler mi diye sormuyorsun? Yani kadınlara. Birlikte çıkabilirsiniz."

"Bu o kadar da kötü bir fikir değil."

"Biliyorum."

Meğerse Fleur ve Alice Knox buna dünden razıymış. (Nicola Vonn daha lafımı bitirmeme kalmadan hayır dedi.) İki günde bir yarım saatliğine çıkmaya karar verdik. Çok uzaklaşmıyor ya da hızlanmıyorduk ama dışarı çıkıp temiz hava alabilmekten o kadar memnundum ki bunların hiçbirini dert etmedim. Fleur başta kondisyonuna toz kondurmak istemese de Alice'ten daha dayanıklı olduğunu keşfettiğinde nazik, hatta yüce gönüllü birine dönüştü. Alice pancar gibi kızarıp nefes nefese kaldığında ya güya ayakkabılarını bağlamak için duruyor ya da yavaşlaması gerekiyormuş gibi yapıyordu.

Sosyalleşmenin benim için egzersiz kadar önemli olduğunu fark ettiğimde şaşırmadan edemedim. Uzun saatler boyunca tek başıma oturup sokağın karşısını izliyordum fakat hiçbir şey olduğu yoktu. Derwent ve Pippin'le yürüyüşe çıkmayı, kanepeye kurulup televizyon izlemeyi, hangi tavayı kullanacağımız ya da makarnanın kaç dakikada pişeceği hakkında didişerek yemek

yapmayı özlüyordum. Ev hayatımızın neşesi yitip gitmişti; artık her şey tatsız bir pratiklikten ibaretti.

Kısacası işteydim, gerçi en başından beri öyleydim.

Yalnızca şimdiye dek öyleymiş gibi gelmiyordu.

*

Gillian Holding'in cesedini bulmamızın üstünden sekiz gün –sekiz uzun gün– geçtikten sonra çiftlikteki gözetim ekibi bize biraz uzaktan çekildiğinden ayrıntıdan yoksun, grenli bir video kaydı gönderdi. Ne var ki çiftlikte neler döndüğü gün gibi ortadaydı; idare müdürü, yani Nevis Anderson adındaki çam yarması, köpeğiyle birlikte üç adamı çiftlik arazisinin en ücra köşesindeki terk edilmiş bir binanın duvarına mıhlamıştı. Köpek atıldıkça adamlar korkudan siniyordu. Ellerini yüzlerine kapatmışlardı. Hepsi bir deri bir kemikti ve içlerinden biri fena topallıyordu. Üç adam binanın içinde gözden kaybolmadan önce Anderson içlerinden birinin suratına öyle sert bir yumruk indirdi ki eğer diğer eliyle tutuyor olmasaydı adamcağız yere serilirdi.

"Zavallı herifler," dedi Derwent gözünü bile kırpmadan videoyu tekrar tekrar izlerken. "Yağmur yağıyor, yani hava soğuk olmalı ve adamın üstünde kalın bir ceket var. Diğerleriyse tişörtlü."

"Davy Bidwell olayının kopyası gibi."

"Biz el atarsak bu sefer öyle olmayacak." Una Burt'ü aradı. "Çiftliğe baskın düzenlemeleri gerek. Burada hiçbir şey olduğu yok. Daha fazla bekleyemeyiz."

"Ben de sana aynısını söyleyecektim." Una'nın sesi daima insanın içine işlerdi fakat hoparlörde normalde olduğundan daha cırtlaktı ve Derwent kadının sesini duyunca irkildi. "Bu bir güvenlik meselesi, değil mi? Resmî kayıtlarda çiftlikte tam zamanlı yaşayan kimse görünmüyor ama belli ki orada yatıp kalkıyorlar. Kimsenin onlardan haberi yok. Yıllar içinde yerel

polisin kulağına gelen birtakım dedikodular olmuş ama soruşturma başlatacak sağlam bir kanıt bulamamışlar. O bölgede Thwaites'ten korkuyorlar ve kimse yoluna çıkmak istemiyor. Bu orada insanları istismar ettiklerine dair tespit edilebilen ilk gerçek delil."

"Esir kampı," dedi Derwent. "Hem de bu çağda. Onları ölümüne çalıştırıyorlar."

"Düşüncesine bile katlanamıyorum." Sesi artık daha neşeli geliyordu. "Bu konuda aynı fikirde olduğumuza sevindim. Umarım çiftlikte birtakım evraka ulaşabiliriz. Kurbanlar mahkemede tanıklık yapabilirler. Daha hiçbir şey bitmedi."

Ne var ki telefonu kapattıktan sonra Derwent'la sessizce oturduk. Asıl fırtına başka yerde kopacaktı; soruşturma açısından bakıldığında burada açmaza girmiştik. Haftalar süren çalışmanın hiçbir meyve vermemesi nadir görülen bir şey değildi ama bu defa daha fazlasını hak ettiğimiz kanısındaydım.

*

Çiftlik baskını iki gün sonra şafak vaktine planlandı çünkü insan kaçakçılığı ve modern kölelik gibi konularda uzman memurlar en erken o zaman hazır olabiliyordu. Derwent'ı baskına katılmaya davet ettiler ama ona ne zaman yola çıkacağını sorduğumda gücenmiş gibi göründü.

"Hiçbir yere gitmeyeceğim."

"Orada olmak istemiyor musun?"

Kafasını iki yana salladı. "O tutuklamayı yapmak bana düşmez."

"Öyle bir çiftliğin var olduğunu bulan sendin."

"Başka birini doğru istikamete yönlendirdim. Tapu Dairesinde ufak bir araştırma da o işi görebilirdi." Morali bozuktu; saatlerdir vakaya kafa patlatıyor, çiftliğin ve o bölgenin ha-

ritalarının başından kalkmıyordu. *Baskına liderlik edememek canını sıkıyor,* diye düşündüm.

O akşam altı buçuk sularında arabanın sesini duyduğumda ikimiz de mutfaktaydık. Judy'nin evini izleme sırası aslında Derwent'taydı ama yemek yapmaktan kurtulmak için en ufak bahanenin üstüne balıklama atlamaya hazırdım. Bıçağı, doğradığım biberlerin arasına bıraktım. "Ben bakarım."

Hava yağmurluydu, gerçi öyle bardaktan boşanırcasına yağdığı yoktu; ıslak, serin bir yaz gününe yakışacak şekilde hafif hafif atıştırıyordu. Sokak ıslaktı ve etrafta kimsecikler görünmüyordu, Judy'nin sokak kapısının önüne park edilmiş Ford Focus'tan inen adamlar dışında. Bu Tom Thwaites'in her zamanki arabası değildi ama şoför oydu, yanındaki ise normalde arkadaşlık edeceği birine benzemiyordu. Diğer adam gençti ve yaşının gerektirdiği bir enerjiyle hareket etmesine rağmen duruşu kamburdu. Anorağının kapüşonunun altından bir tutam açık renk saç görünüyordu ama yüzü kapüşonun gölgesinde kaldığından suratını göremiyordum. Tom arabanın arkasına geçip bagajdan şişkin bir çanta çıkardı. Güçlükle omzuna astı. Elimde daha iyi bir ekipman olmadığından telefonumu çıkardım ve yağmurun beni meraklı gözlerden gizleyeceğini düşünsem de perdenin arkasına saklanarak onları kayda almaya başladım. Tom annesinin evinin kapısına doğru yürürken etrafa şöyle bir göz attı ama teyakkuza geçmesine neden olacak hiçbir şey görmeyince genç adamı içeri soktu. Kapı arkalarından kapandıktan sonra içeride neler döndüğünü merak ederek evin hiç de aydınlatıcı olmayan boş cephesine baktım.

"Josh?"

Çoktan odaya gelmişti. "Ne oldu?"

"Tom geldi. Bir arkadaşıyla."

"Ne tür bir arkadaşıyla?"

Telefonumu eline tutuşturdum. "Genç, güçlü biriyle. Tam onların tipi. Bu bilgiyi Cheltenham'deki ekiple paylaşmalıyız.

Bakımevinin sakinlerinden biri olup olmadığını öğrensek iyi olur."

"Bakımevinde kalıyorsa oradan ayrıldığını nasıl fark etmezler?"

"Bilmiyorum ama Tom'un sürdüğü araba büyük ihtimalle kiralıktır."

"Öğreniyorlar," dedi Derwent kara kara. "İzlerini daha iyi gizliyorlar. Burada olmasaydık bu delikanlının buraya getirildiğini ya da nereden geldiğini kim bilecekti?"

"Şeytana pabucunu ters giydirirler."

"Aynen öyle." Çektiğim kısa videoyu tekrar tekrar izliyordu. "Bunun cinayetten aşağı kalır yanı yok."

"Davy'nin olayında *cinayetti* zaten," dedim. "Uzun, yavaş bir ölüm."

"Orada neler döndüğünü bilmiyoruz." Kaşlarını çatarak sokağın karşısındaki eve baktı. "En iyisi temkini elden bırakmayalım."

"Bekleyecek miyiz yani?" Bunu sorarken gerginlikten sesim çatlamıştı.

"Şimdilik. Davy'nin ya da başka birinin Judy'nin evinde zarar gördüğüne işaret eden hiçbir delil yok. Una'ya haber vereyim."

"Ya yanılıyorsak?"

Omuzlarını silkti. Gözüme tamamen kayıtsız göründü fakat bunun aşırı stresli durumlara verdiği klasik tepki olduğunu biliyordum. Durum ne kadar sarpa sararsa o kadar sakin davranırdı. Bu onun refleksiydi ama yine de sakinliğini iç rahatlatıcı buluyordum. Bu durumu Derwent'ın yokluğunda Georgia'yla idare ettiğimi gözümün önüne getirmeye çalışıp karar verme sorumluluğunu taşıyan ben olsaydım ne yapardım diye düşündüm ve geri döndüğüne bir kere daha memnun oldum.

*

Ertesi sabah yatak odamın kapısına dayanması bütün memnuniyetimi alıp götürdü. Resmen kapımı yumrukluyordu.

"Maeve? Uyandın mı?"

"Evet," dedim ama aslında henüz kalkmamıştım. Sabahın altısıydı ve önceki gece gerginlikten gözüme uyku girmemişti, yani en iyi ihtimalle dört beş saatlik uykuyla idare etmem gerekecekti. Yalpalayarak gidip kapıyı açtım. Derwent dün gece bıraktığım kadar hırpani görünüyordu.

"Giyin," dedi girizgâha lüzum görmeden. "Köpeği yürüyüşe çıkarmam gerekiyor, yani iş başı yapmak zorundasın. Judy evden çıkarsa gidip onunla laflamanı istiyorum. Bakalım misafirinden bahsedecek mi? Yaptığı her şey –ondan bahsedip bahsetmemesi bile– delil niteliği taşır."

Gözlerimi ovuşturdum. "Bütün gece oturup bunu mu düşündün?"

"Sayılır." Parmaklarını şaklattı. "Hadi. Boşa harcayacak vakit yok."

Derwent köpeği ve gerginlik yüklü enerjisini alıp dışarı çıktıktan sonra bir fincan çayla oturma odasındaki kanepeye kuruldum. Çok geçmeden Judy'nin evinin ön kapısı açıldı ve Judy dışarı çıktı. Kuşların yemliklerini dolduruyordu ki bunun birkaç dakika süreceğini biliyordum. Tüm cesaretimi ve evin anahtarlarını yanıma alıp elimde fincanımla sokağın karşısına geçtim.

"Günaydın."

"Bakıyorum da bugün erkencisin, tatlım."

"Josh köpeği yürüyüşe çıkardı bile." Sahici bir esnemeyi bastırdım. "Dün gece pek uyuyamadım."

"Ben artık hiç uyuyamıyorum." Yine de gözleri ışıl ışıldı, makyajı tastamamdı ve saçları itinayla maşalanmıştı. "Artık alıştım. Uyumadan geçirdiğim o birkaç saati fırsata çeviriyorum. Kütüphanemdeki kitapları okuyorum, dolapların içini temizliyorum. Çoğu zaman rahatsız edecek kimsem olmuyor."

"Misafirin olmadığı sürece." Çayımı yudumlayıp yemliklere hülyalı hülyalı baktım.

"İşte o vakit uslu durmam gerekiyor, haklısın." Hafifçe kıkırdadı. Ne baskı altında olduğuna ne endişeli olduğuna, ne de vicdan azabı duyduğuna işaret edecek bir emare vardı. "Tom burada ama asırlarca uyur."

"Dün gece geldiğini gördüm." Omuz silktim. "Sanırım son zamanlarda biraz diken üstündeyim. Araba sesi duyunca dışarı baktım."

"Hepimiz öyleyiz." Başını çevirip Gillian Holding'in evine baktı ve ürperdi. "Öldüğüne inanmak çok zor."

"Biliyor musun? Cinayet olduğunu düşünüyorlarmış."

"Eh. Polisler neyle karşı karşıya olduklarını her zaman şip diye anlamazlar, değil mi? Cinayet *derler*, sonra bir de bakmışsın kaza çıkmış."

Gülümsedim. "Polislerden pek hoşlanmıyor gibisin, Judy."

"Aslında onlarla hiçbir sorunum yok." Teatral bir tavırla ürperdi. "Ama insanın kulağına çalınan şu hikâyeler yok mu!"

Davy Bidwell'e dair sorgulanman dışında onlarla hiçbir sorunun yok, diye düşündüm. *Davy'yi unutmuş olamazsın.*

Ve böylelikle bütün vicdan azabım eriyip gitti. Judy bana gayet iyi davranıyordu, ne var ki bu iyi bir insan olduğu anlamına gelmezdi. Evinden geçip giden genç adamların başına ne geldiğinden haberdarsa hapse tıkılması gerekirdi ve haberdar değilse de polisin kapısını çalıp durmasından ötürü sinirlenir, asabı bozulurdu. Polislerle hiçbir sorunu olmadığını söylemesi kuyruklu bir yalandı, dahası bu yalanı o kadar kolay söylemişti ki gerçeği bilmeme rağmen az kalsın ona inanacaktım. Judy bana yalan söylemişti, ne olursa olsun bunu aklımdan çıkarmamalıydım.

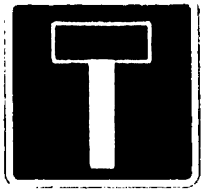
Gelişigüzel etrafıma bakındım. "Bu Tom'un arabası değil galiba?"

"Arabasını servise vermiş. İkame araç." Hırıltılı bir kahkaha daha koyuverdi. "Araba konusu açıldı mı ağzına geleni sayıyor. Standartlarına uygun değilmiş. Bir arkadaşıyla geldi. En iyisi içeri girip onlara kahvaltı hazırlayayım."

"Çok hoş bir ev sahibisin. Fakat onlar sana hizmet etmeli, sen onlara değil."

"Sorun etmiyorum. Birkaç dilim pastırma kızartıp iki yumurta kırmak çok vaktimi almıyor ama artık işe koyulsam iyi olur." Yemişleri ve çekirdekleri alelacele toplayıp kaçarcasına içeri girdi. Eve doğru yollanmak üzere arkama döndüm ve yemliklerden ikisinin yarıya kadar boş vaziyette öylece sallanmakta olduğunu görünce içime bir huzursuzluk çöktü.

43

"Özür dilerim," dedim Derwent'a, kapıyı arkasından kapatırken. Eve kadar koştuğundan nefes nefeseydi. "Seni aramak zorunda kaldım."

"En doğrusunu yaptın." Pippin'in su kabını doldurdu. "Sence onu korkutan neydi?"

"Bilmiyorum. Tom'un geldiğini gördüğümden yalnız olmadığı bilmem olabilir mi? Belki de arabayı fark ederken kendimi rolüme fazla kaptırmışımdır?"

"Ne yalan söyleyeyim hiç kızmadım." Tişörtünü kafasından çekip çıkardı ve eğilip spor ayakkabılarının bağcıklarını çözmeye koyuldu. "Bana kalırsa yavaştan onları dürtüklemeye başlamalıyız. Beklemekten usandım. Sana yalan söylemek gibi hatalar yapmalarını istiyorum."

"Peki şimdi ne yapacağız?" Gözlerimi yüzünden ayırmamaya gayret ettim. Demek ki aramızda yaşananlar ona ortalıkta yarı çıplak dolaşmasının uygunsuz kaçabileceğini düşündürmüyordu. Enteresan.

"İzlemeye devam edeceğiz. Gidip hazırlanayım. Harekete geçerlerse peşlerine takılırım. Yeni bir gözetleme ekibi konuşlandırmaya zamanımız yok, o yüzden biri gelip de işi benden devralana kadar izlerini sürerim. Şansımız yaver giderse onlar evden çıkmadan hazırlanmayı başarabilirim."

"O hâlde kıpırda." Onu elimle kışkışladım ve basamakları koşar adım tırmanıp üst kattaki banyoya girdi. Ben de oturma

odasına dönüp elimde esasen okumadığım bir kitapla kanepenin kenarına tünedim. Bir kulağım sokağın karşısındaki evde, diğeriyse Derwent'in artık klasikleşen şakkadak hazırlanma gösterisini sergilemekte olduğu üst kattan gelen seslerdeydi. Alt kata indi ve ayakkabılarını giymek için kanepede yanıma oturdu.

"Dışarı çıkmalarını mı bekleyeceksin? Onları takip ettiğini fark etmeyecekler mi?"

"Hayır. Gidip diğer sokaklardan birinde pusuya yatacağım. Evden çıktıklarını gördüğünde bana haber vereceksin. Şansımın da yardımıyla çaktırmadan peşlerine takılırım ve orada olduğumu ruhları bile duymaz."

"Ya ben? Burada mı kalacağım?"

Başıyla onayladı. "Gözünü Judy'nin üstünden ayırma."

"Ne diye?" Kitabı elimden bıraktım. "Hiçbir yere gideceği yok. Seninle gelmeliyim. Arkalarında olduğunu fark ederlerse ne olacak? Ya takip kovalamacaya dönüşür de Tom destek çağırırsa?"

"Orada olduğumu bile anlamayacaklar. Sana gelince... Ne yazık ki burada kalmalısın. Can sıkıcı olduğunu biliyorum."

"Can sıkıcı ve sinir bozucu."

Elini koluma koydu. "Bu diyeceğimde çok ciddiyim, Maeve. Hayatının sıkıcı olmasına bayılıyorum. Beni asıl endişelendiren, ilginçleştiği zamanlar."

*

Derwent gittikten on, on beş dakika sonra Tom Thwaites ceketini sırtına geçirerek kapıdan çıktı. Çevresine bakındı fakat bakışlarının Vanessa'nın evinde gezindiğini görünce nefesim tekledi çünkü yatak odasındaki cumbada oturuyordum. Beni görmediğini umdum. Derken kimsenin izlemediğine kanaat getirmiş olacak ki içeri uzanıp genç adamı kolundan tutarak yanına çekti. Video çekmekte olduğumdan görüntünün cam gibi olmasına odaklandım ve adamın suratındaki bariz dehşete,

şaşkınlığa ve Tom Thwaites'in onunla konuşurkenki sert üslubuna takılmamaya çalıştım. Gencecik bir delikanlıydı. Judy anneydi ama geride durduğundan videoda gölge gibi çıkıyordu.

Tom diğer adamı tek elle kolaylıkla zapt edebiliyordu. O anda genç adamı arabaya doğru öyle bir hiddetle itekledi ki delikanlı acıyla haykırdı. Tom arabanın kapısını açıp onu yolcu koltuğuna bindirdi ve içeri uzanıp emniyet kemerini taktı. Kolunun iki kere saldırganca hareket ettiğini görünce delikanlıyı yumrukladığını anladım. Dişlerimi sıkmaktan kafatasım sızlamaya başlamıştı. Her defasında bir saniyeliğine telefonuma bakarak Derwent'a beklediği mesajı gönderdim.

Harekete geçtiler.

Mesajıma başparmağıyla tamam işareti yapan bir emojiyle karşılık verdi; pozisyon almış, bekliyordu. Bu yüreğime biraz su serpti; bu ve Una Burt'ün gözetimi devralmaları için gönderdiği destek ekibinin yolda olduğunu bilmek. Çiftlik baskını planları o kadar olgunlaşmıştı ki Thwaites tutuklanır tutuklanmaz devreye girip videoda gördüğümüz adamları kurtarabileceklerdi.

Fakat şu anda kimse tutuklu değildi ve karşımdaki adam çaresiz, perişan hâldeydi ama izlemekten başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Tom direksiyonun başına geçerken annesine bakıp başını aşağı yukarı salladı ama Judy'nin tepkisi sokak kapısını kapatmak oldu. Belli ki uğurlama faslı uzun sürmeyecekti. Tom araç yolundan geri geri çıktı ve arabasını ihtiyatlı bir tavırla çıkmazın sonuna doğru sürmeye başladı. Ne tarafa gittiklerini görmek için kafamı uzattım ama araç sola döndüğünde arka camdan yansıyan güneş ışığının gözlerimi kamaştırmasıyla ödüllendirildim.

Hemen Derwent'ı aradım. "Sola döndüler."

"Onları gördüm. Az evvel bulunduğum yolun sonundan geçtiler."

Derwent onları takibe koyulurken motor sesi duydum. "Harika. Onlarla aramda iki araç var. Tahminen otobana doğru gidiyorlardır."

"Fazla yaklaşma."

"Bunu daha önce de yaptım." Sesi rahat, hatta neredeyse heyecanlı çıkıyordu. İş başında bir avcıydı, bu onun kanında vardı. "Onları kaybedersem veya takip işini devredersem haber veririm. İkisinden biri."

Telefonu kapadıktan sonra normalde duymadığım gıcırtılara ve tıkırtılara kulak kabartarak boş evde öylece oturdum. Pippin o sabah at gibi koşturduğu için mutfakta mışıl mışıl uyuyordu. Tek başıma olmak huzursuzlanmama yol açtı.

Gillian Holding'in katili Derwent'ı dışarıda görüp de beklenmedik yokluğunu fırsata çevirmeye karar verirse ne olacaktı?

Fal taşı misali açılmış gözlerimle omzumun üstünden arkama bakarken, *İyice paranoyaklaştın*, diyerek kendimi azarladım ama kalbim boğazımda atıyordu. Yeni korkular icat etmeden de hâlihazırda olup bitenler yüzünden yeterince gergindim.

Korkudan bahsetmişken... Judy'nin evinde o anda neler olduğunu hayal etmeye çalıştım. İçeride neler döndüğünü görmeyi dileyerek pencerelere baktım.

Harekete geçmek ya da geçmemek.

Müdahale etmek ya da her şeyi akışına bırakmak.

Şayet Derwent yanıldıysa bütün sorumluluğu üstlenmek zorunda kalacaktı. Gecikmiş bir aydınlanmayla başından beri sonucun böyle olacağını bildiğini fark ettim. Una Burt'ün vaatlerine rağmen Rula Jacques'ı pek fazla beklentiye girmemesi için uyarmasının asıl nedeni buydu. Aslında amirine pervasızca kafa tutmamıştı, onlara fena hâlde ihtiyaç duyulan gerçekçilikten bir doz vermişti. Aniden işe geri döndüğümüzde aramızda yaşanabileceklerin onu neden endişelendirmediğini anladım.

Hesaplarımız tutmazsa o geri dönemeyecekti. Peki bununla nasıl başa çıkacaktım?

Bu son derece rahatsız edici soruyu yanıtlamama fırsat kalmadan şakkadak doğrulmama neden olan bir şey gördüm. Judy'nin sokak kapısı açıldı ve Judy battal boy siyah bir çöp poşetini peşi sıra sürükleyerek dışarı çıktı. Güç bela araç yolunun sonuna kadar getirip çöp kutusuna dayadı. *Kaldıramayacağı kadar ağır,* diye düşündüm ve içinde ne olduğunu merak ettim. Poşetin içine baktı, ardından ağzına bir kör düğüm attı. Sonra da başını dikleştirip sanki dünya umurunda değilmiş gibi yürüyerek eve geri döndü. Yarın çöp günüydü; o poşetin içinde her ne varsa sabaha yerinde yeller esecekti.

Bu arada oğlu son sürat İngiltere'nin kuzeyine doğru yol alırken hukuk sisteminin çarkları da oğlunu, kendisini ve işledikleri suça iştirak eden herkesi kapana kıstırmak için var gücüyle dönüyordu.

*

Newark'a seksen kilometre kala gözetim ekipleri nöbeti devraldıktan sonra Derwent beni aradı.

"Plan şöyle: Çiftliğe kadar onu takip edecekler. Onlar oraya vardıktan sonra da ekiple birlikte çiftliği basacağız."

"Basacaksınız," dedim. "Sen de orada mı olacaksın?"

"Öyle düşündüm. Senin için sorun olur mu?"

"Tabii ki olmaz."

"Harika." Depoyu doldurmak için benzin istasyonunda durmuştu ve otobanın uğultusu söylediklerini neredeyse bastırıyordu. "Çiftlikle bakımevine eşzamanlı baskın yapacaklar. Onlarla aynı anda Judy'nin de evinden alınması için bir ekip göndermelerini istedim."

"Kaçma ihtimali olduğunu hiç sanmıyorum."

"Bilemeyiz," dedi Derwent kara kara. "En kötüsüne hazırlanıp en iyisini umalım."

"Sen bu aforizmalarla nasıl teknik direktör olmadın ya?" dedim. "Kimse eline su dökemezdi."

"Günün sonunda futbol doksan dakikalık bir oyun." Sesin den sıkıntığını anlayabiliyordum. "Yakında görüşürüz. Beladan uzak dur."

"Pek fazla seçeneğim yok."

Diğer polislerin orada olduğunu, tutuklama yapmaya hazırlandığını bildiğimden zaman sanki daha da yavaşladı. Tek yapabileceğim beklemekti; aklım Judy Thwaites'ten Dawoud vakasına, Gillian Holding'den Nicola Vonn'a, Josh Derwent'tan şu hayattan ne istediğime kaydı.

Derwent çiftlikteki operasyonu yönetmeye dalmış olsa bile birinin beni nezaketen arayıp gelişmelerden haberdar etmesini beklemiştim ama ikindi vaktinin ilerleyen saatlerinde sokağa bir polis arabası girdiğinde hemen hemen diğer herkes kadar şaşırdım.

Yerimi terk edip koşar adım merdivenden indim. Yolun karşısında üniformalı iki polis memuru aheste adımlarla Judy'nin kapısına doğru yürüyordu. Biri bodur bir erkek, diğeriyse ufak tefek bir kadındı. Benim müdahalem olmadan da tutuklama yapabileceklerini bildiğimden onları kendi hâllerine bıraktım.

Kaçınılmaz olarak etrafta bir sürü insan vardı: Alan, Ruth'un nezaretinde bahçeyle ilgileniyordu ve polis kapıyı çaldığında ikisi de neler olduğuna bakmak için arkalarına döndüler. Haklarını teslim etmem gerekir ki endişeli görünüyorlardı fakat bana kalırsa polisin yaşlı kadını tutuklamaya değil de kötü bir haber vermeye geldiğini sanmışlardı. Stephen Bollivant küçük panelvanını henüz park etmiş, şoför koltuğundan olan biteni izliyordu. Gary Holding başı öne eğik vaziyette geçip gitti. Belki son zamanlarda polisten gına gelmesinden, belki de onları fark

edemeyecek kadar kendi derdine düşmüş olmasındandı ama kayıtsız görünüyordu.

Jellicoe Çıkmazı'na ayak bastığımdan beri ilk defa cüzdanımı kotumun arka cebine tıkıştırarak evden çıktım. Karşıdan karşıya geçip iki polis memurunun araç yolu boyunca eşlik ettikleri Judy'nin yanına gittim. Yaprak gibi titriyordu, güç bela yürüyordu ve tanıdığım şen şakrak kadınla arasındaki tezat acı vericiydi.

"Ah... Maeve..."

"Her şey yolunda," dedi erkek polis memuru bana hitaben. "Bu hanımı karakola götürüyoruz."

"Teşekkürler," dedim ve cüzdanımı çıkarıp kimliğimi gösterdim. Benimle karşılaşacakları konusunda bilgilendirilmiş olmalıydılar ama adamın suratındaki şaşkınlık ifadesine bakılırsa çok daha farklı bir dedektif çavuş hayal etmişti. "Hakları okundu mu?"

İkisi de başlarıyla onayladılar.

"Maeve?" Judy şaşkınlıktan donakaldı. "Sen de onlardan mısın?"

"Korkarım öyleyim. İçine bakabilir miyim, Judy?" Bir süre önce bahçe kapısının yanına bıraktığı çöp poşetinin tepesinde dikiliyordum.

"Şey... Neden? Oğlumun geride bıraktığı birkaç parça eşyası... Sanırım bakabilirsin."

Poşetin başında eğilip ağzını açtım ve Fleur'un nihayet iade ettiği fenerin yardımıyla içine baktım. Erkek kıyafetleri ve elimde eldiven olsa ayıla bayıla bakacağım bir erkek cüzdanı. Ne var ki kadın polis imdadıma yetişti; cüzdanı itinayla çıkardı ve içini görebilmem için açtı. İlk dikkatimi çeken fotoğraflı bir trenkarttı ve gözüm Tom Thwaites'in yanında gördüğüm adamın açık renk saçlarına ilişti.

"Laurence Dixon," dedim. "Bu isim sana bir şey çağrıştırıyor mu, Judy? Mesela dün geceki misafirini?"

"Bilmiyorum."

"Cüzdanına ihtiyacı olabileceği hiç aklına gelmedi mi?"

"Poşette olduğunu bilmiyordum," dediğinde poşetin ağzını bağlamadan önce içine ne kadar dikkatli baktığını hatırladım. Neyse ki hepsini kayda almıştım. Bana yine yalan söylüyordu.

"Karakolda konuşabiliriz," dedim ve gerçek hislerimi gizlemek amacıyla ona gülümsedim. İki memur onu aracın arka koltuğuna itinayla oturttu.

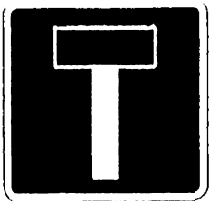
"Araca ihtiyacınız var mı?" diye sordu erkek memur. "Sizi alması için birini gönderebilirim."

Kafamı iki yana salladım. "Önce evde arama yapacak olan ekibe eşlik edeceğim. Buradaki işleri hallettikten sonra size katılırım."

Arabaya binip yola koyuldular. Araç çıkmazda ilerlerken Judy'nin küçük kafası arkada sarsılıyordu. Ağladığını düşündüm ve ilk tepkim olan acıma duygusunu bastırdım. Laurence Dixon da muhtemelen ağlamıştı ama kimsenin umurunda olmamıştı.

Aracın ana yola dönmesiyle Judy gözden kayboldu. Ancak ondan sonra cesaretimi toplayıp komşularla göz göze geldim. Yüz ifadeleri şaşkınlıktan ihanete pek çok duygu yüklüydü. Onlara omuz silkme isteğimi bastırdım ve içten içe suçlu hissederek arkamı dönüp Judy'nin evine girdim.

44

Ertesi sabah onda yerel karakolun sorgu odasındaki masada, Judy Thwaites'le avukatının karşısında oturmuş, dizüstü bilgisayarımı tek dizimin üstünde dengede tutmaya çalışıyordum. Gözaltı saatinin işlemesine ve onları tutukladıktan sonra suçlama yöneltmek için sadece yirmi dört saatimiz olmasına karşın şüphelilerimizi sorgulamakta acele etmiyorduk. Arama ekipleri onlara verdiğimiz adreslere gitmiş, delilleri ve iddianamede anahtar rol oynayabilecek diğer şeyleri topluyorlardı. Una Burt güya bize yardımcı olmak için Londra'dan gelmişti fakat ilk defa yanımızda olduğuna seviniyordum. Bizden memnun görünüyordu. Tutuklamaları yaptığımızda o kadar rahatlamıştı ki resmen yerinde duramıyordu. Bu hissi biliyordum ve düşünmeye zamanım olsaydı onunla aynı şeyleri hissedebilirdim.

Derken üç adamın ziyadesiyle sefil koşullardan kurtarılıp doğrudan hastaneye kaldırıldığına dair çiftlikten haberler geldi. O gece geç saatlerde benimle telefonda bu konu hakkında konuşurken Derwent'ın sesi çatlıyordu.

"Görev gücünden memurlar dizginleri ellerine aldı, iyi ki de öyle yaptılar çünkü onların yerinde olsaydım nereden başlayacağımı bile bilemezdim. Üçü de iskeletten farksızdı. Doğru düzgün konuşamıyorlardı. Pislik içindeydiler. Yatıp kalktıkları barakayı görmeliydin. Hiçbir şeyleri yoktu. Ne bir şilte ne de bir battaniye. Bir insanın başka bir insana böyle davranabilmesini havsalam almıyor."

"Onları çiftlikte mi çalıştırıyorlarmış?"

"Evet. Bir tanesi beş yıldır orada olduğunu düşünüyor. Bizimle en çok iletişim kuran oydu. Hiçbirinin ailesi yok. Bizimle konuşmaya korktular. Tom'a ve çiftlik müdürüne güveniyorlar. Buna inanabiliyor musun?"

"Muhtemelen başka kimseye güvenemeyecekleri söylenmiştir."

"Aynen öyle. Bir kâbustan sağ salim kurtuldular."

"Davy'yi hatırladılar mı?"

"Konuşkan olan hatırladı. Dediğine göre kaçmamış. Hastalandığında Tom onu alıp götürmüş."

"*Yok* artık! Tom bu konuda ne dedi?"

"Henüz tek kelime etmedi. Ama onu konuşturacağım." Derwent'ın sesinde ona inanmamı sağlayan zalimce bir tını vardı.

Şimdi bizzat Judy'nin karşısında oturmuş, onu bildiği her şeyi anlatması için ikna etmeye hazırlanıyordum. Makyajsız çok daha yaşlı görünüyordu, o göz alıcı havası uçup gitmişti; gözleri buğulu cam misali bulutlanmış, sanki bütün karakteri sönmüştü. Herkes onu benim sorgulamamda hemfikirdi; görev gücündeki tatlı dilli güzel memur da bana eşlik edecekti. İkimiz de tehditkâr görünmüyorduk. Zoraki ve yapmacık bir gülümsemeyle bize güvenebileceği mesajını vermeye çalıştım ona.

"Ne tuhaf, değil mi? Senin burada olman." Ürperdi. "Benim burada olmam. Hem de bu yaşta. İşlerin bu raddeye geleceğini hiç düşünmemiştim. Dün gece evimde kalan oğlan nasıl?"

"Lawrence mı? İyidir herhâlde."

"O iyi bir çocuk. Ona yapmayı planladıkları şeyi hiç hak etmiyordu. Tom'a söylemeye çalıştım ama beni dinlemedi bile. Beni hiç dinlemez." Başını kaldırıp gözlerime baktı. "Oğlumun yaptığı şeyden ötürü hapse gireceğini biliyorum ve çok üzgünüm. Onun başını belaya sokacak bile olsa sana doğruyu söyleyeceğim. Ne diyebilirim ki? Yolu yanlış insanlarla kesişti. Bunların hiçbiri onun fikri değildi. Planı yapan karısı olacak şu şirret kadındı, o ve arkadaşı Nevis. Onların da ceza almalarını

istiyorum. Beni sindirdiler, yalan söylediler ve kodese girmeyi hak ediyorlar."

"Bayan Thwaites," dedi avukatı usulca ve Judy yerinden sıçradı.

"Pardon. Unuttum."

Ben de unutmaya çalışıyordum, bilhassa da şu anda bu sorguyu hem bu binada hem de başka yerlerde naklen izleyen insanların sayısını. Judy'ye haklarının okunduğunu hatırlattım. Oyunu kuralına göre oynuyordum.

"Neden burada olduğunu biliyor musun, Judy?"

Başıyla onayladı. "Adamlar yüzünden."

"Hangi adamlar?"

Uzun uzun iç çekti. "Oğlumun benim yanımda kalmaları için getirdiği adamlar. Çiftliğinde işe koştuğu adamlar. Nevis –yani şu arkadaşı– bu işte çok para olduğunu söyledi. Eğer ekibi küçük tutarsak kimsenin fark etmeyeceğinde diretti. Çalışabilecek fakat ailesi olmayan erkekleri seçiyorlardı."

"Ailelerinin olmaması sence neden önemliydi?"

"Bakıma muhtaç oldukları için onları seçtiklerini sandım," diye fısıldadı Judy. "Ama öyle olmadı, değil mi?"

"Seninle kalmaya gelen adamlara ne oldu?"

"Hiçbir şey. Onlarla ilgilendim."

"Paralarını aldın mı? Pasaportlarını ya da kimliklerini?"

"Hayır."

"Ama Lawrence'ın eşyalarını çöpe attın, Judy. Cüzdanını evden çıkardığın çöp poşetinde buldum."

"O bir kazaydı," dedi ağzında gevelercesine. "Artık ona ihtiyacı olmadığını sandım."

"Seni tutukladığımızda poşetin içinde ne olduğunu bilmediğini söyledin."

"Bilmiyordum, doğru."

"Ama cüzdandan haberin vardı?"

"Hayır."

"Daha demin artık ona ihtiyacı olmadığını sandığını söyledin."

Kafasını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Beni sıkboğaz ediyorsun."

Amacım da o zaten. "Oğlun bu adamları nereden buluyordu?"

Bu sular onun için daha güvenliydi. "Karısından. Karısı bir bakımevi işletiyor. Arayıp soracak akrabaları ya da arkadaşları olmayanları gözüne kestiriyor. Gidecek bir yerleri ya da yardımlarına koşacak kimseleri olmayanları." Judy gözlerini kırpıştırdı. "Benimle ilgisi yok, hem de hiç. Sana söyledim, Maeve, o kadın zehirlidir. Hepsi onun fikriydi."

"Ne zaman başladı?"

"İlki birkaç yıl önceydi. Bana birini getirdiler ama sonra gözüm yemedi." Tedirgince gülümser gibi oldu." Birilerinin öğrenmesinden kaygılandım. Bana verdikleri paraya el süremedim."

"Ne kadar aldın?"

"İki bin pound," diye fısıldadı bu paranın temsil ettiği akılalmaz zenginliğe gözlerini belerterek.

"Yani parayı sakladın mı?"

"Evet ama harcamadım."

"Toplamda kaç para kazandın?"

"Altı bin pound. Hepsi tavan aramda."

Masanın üstünden uzandım. "Peki ya dondurucundaki kırk bin, Judy? Nakit. Kullanılmış banknotlar. O para nereden geldi?"

Bütün suratının kasılmasıyla yüzlerce yeni kırışıklık belirdi. Parayı kurumuş tencere yemekleriyle dolu Tupperware saklama kaplarına yerleştirilmiş fermuarlı poşetlerin içinde bulmuştum.

"İyi saklamışsın ama yeterince iyi değil."

"Orada olduğunu bilmiyordum. Ne kadar dedin? Kırk bin mi? Hiçbir fikrim yoktu."

"Peki onları oraya sen koymadıysan nereden geldiler?"

"Başka biri koymuş olmalı."

Kaşlarımı kaldırdım. "Sonra da üstlerini örtmek için tencere yemeği mi yaptı? Sen de fark etmedin, öyle mi? Yeme beni, Judy. Parayı oraya sen sakladın."

"Benim değildi," dedi. "Tom onun için saklamamı söyledi."

"Yani orada olduğunu biliyordun."

Başıyla hafifçe onayladı. "Aklımı karıştırıyorsun."

"Aklının karışmasına üzüldüm. Ağırdan alabiliriz. Tahmin edebileceğin gibi aydınlatmam gereken birkaç konu var." Bir kez daha çaktırmadan taktik değiştirdim. Ne zaman havaya girse araya girmem onu huzursuz ediyordu. "Evinden ayrılan adamların başına ne geldiğini biliyor muydun?"

"Hayır." Cevabı bir tık hızlıydı. "Çalışıyorlardı. Ama ne işte çalıştıklarını bilmiyorum." Huzursuzluktan kıpırdanmaya başladı. "Bilmiyorum. Tom'a sorman lazım. Ben yalnızca ona yardım ediyordum. Kimsenin beni umursadığı yoktu."

İlk adamın evine gelmesi ve sonra da ortadan kaybolmasıyla sonuçlanan olayları acele ettirmeden ona anlattırdım, ardından ikinci adama geçtim. Beni asıl ilgilendiren hikâyesinin muğlaklaştığı noktalardı çünkü başka birini bir suçla itham ederken gayet net ve yardımseverdi ama bütün hikâyesi beni çaresiz olduğuna, Tom Thwaites'in baskısı altında olduğuna inandırmak üzere tasarlanmıştı. Bir şeyleri ağzında gevelemeye başladığında dikkat kesiliyordum.

"Biraz da Davy'den bahsedelim."

"Kimden?" Judy avukatına döndü. "Acaba ara verme şansımız var mı? Çok yoruldum."

"Sadece birkaç sorum kaldı," dedim tatlı tatlı. "Davy Bidwell. İki yıl önce."

"Davy. Evet. Bir fincan çay alabilir miyim?"

"Biraz sonra ara vereceğiz. Davy kaç yaşındaydı?"

"Galiba otuzlarındaydı."

"Peki onunla nasıl tanıştın?"

"Oğlum getirdi."

Kaşlarımı kaldırdım. "Sonra da üstlerini örtmek için tencere yemeği mi yaptı? Sen de fark etmedin, öyle mi? Yeme beni, Judy. Parayı oraya sen sakladın."

"Benim değildi," dedi. "Tom onun için saklamamı söyledi."

"Yani orada olduğunu biliyordun."

Başıyla hafifçe onayladı. "Aklımı karıştırıyorsun."

"Aklının karışmasına üzüldüm. Ağırdan alabiliriz. Tahmin edebileceğin gibi aydınlatmam gereken birkaç konu var." Bir kez daha çaktırmadan taktik değiştirdim. Ne zaman havaya girse araya girmem onu huzursuz ediyordu. "Evinden ayrılan adamların başına ne geldiğini biliyor muydun?"

"Hayır." Cevabı bir tık hızlıydı. "Çalışıyorlardı. Ama ne işte çalıştıklarını bilmiyorum." Huzursuzluktan kıpırdanmaya başladı. "Bilmiyorum. Tom'a sorman lazım. Ben yalnızca ona yardım ediyordum. Kimsenin beni umursadığı yoktu."

İlk adamın evine gelmesi ve sonra da ortadan kaybolmasıyla sonuçlanan olayları acele ettirmeden ona anlattırdım, ardından ikinci adama geçtim. Beni asıl ilgilendiren hikâyesinin muğlaklaştığı noktalardı çünkü başka birini bir suçla itham ederken gayet net ve yardımseverdi ama bütün hikâyesi beni çaresiz olduğuna, Tom Thwaites'in baskısı altında olduğuna inandırmak üzere tasarlanmıştı. Bir şeyleri ağzında gevelemeye başladığında dikkat kesiliyordum.

"Biraz da Davy'den bahsedelim."

"Kimden?" Judy avukatına döndü. "Acaba ara verme şansımız var mı? Çok yoruldum."

"Sadece birkaç sorum kaldı," dedim tatlı tatlı. "Davy Bidwell. İki yıl önce."

"Davy. Evet. Bir fincan çay alabilir miyim?"

"Biraz sonra ara vereceğiz. Davy kaç yaşındaydı?"

"Galiba otuzlarındaydı."

"Peki onunla nasıl tanıştın?"

"Oğlum getirdi."

"Her zamanki gibi evine. Her şeyi çözmüştünüz. Aynı rutin, aynı sonuç. Ama her şey bir anda tepetaklak oluverdi, öyle değil mi? Çünkü Davy sandığınız kadar güçlü kuvvetli değildi, hastalandı. Cesedini Londra'da, terk edilmiş bir evde bulduk. Ama sonra her şey bir kere daha tepetaklak oldu çünkü dünyada o kadar da yalnız değildi. Abisi Rula Jacques'la, yani Londra Valisi'nin yardımcısıyla evliydi."

Bir anlığına gözleri panikle alevlendi. Avukatına döndü. "Bu konuda bilgi sahibi değilim."

"Bu konuda sorgulandın, Judy. Davy hakkında bilgi sahibi olmadığını söyledin ama banka kartını evinde, çalışma odandaki bir rafta, iki kitabın arasında bulduk. Hatta bulalı birkaç saat oldu."

"Oraya nasıl geldiğini bilmiyorum." Suratı asıldı.

"Bilmiyor musun? Ölümünü soruşturan polis memurları kapını çalıp ona ne olduğunu sorduğunda tek derdin akla hayale gelebilecek en savunmasız insanların sırtından para kazanmakken onlara insanlara yardım etmek için çırpınan yaşlı kadın hikâyesini yutturmaya hazırdın. Çok ikna ediciydin ve onları soruşturulacak bir şey olmadığına ikna etmeyi başardın."

Judy tek kelime etmedi, yalnızca dizlerine örttüğü battaniyenin kenarlarını çekiştirmekle yetindi.

"Biliyor musun? Aynı şeye tekrar kalkışmasaydınız paçayı sıyırabilirdiniz."

"Benim fikrim değildi. Ben bırakmak istedim." Kafasını iki yana salladı. "Ne beni ne de Tom'u dinlediler. Bize zorbalık ettiler."

Defterimi kapattım. "Tom'un dediğine göre o adamların başlarına geleni hak ettiğini düşünüyormuşsun. Bunu duymak seni şaşırtır mı, Judy? En başından beri her şeyin senin başının altından çıktığını söyledi. Hatta sırf fikir babası sensin ve senin evin kullanılıyor diye, o insanların resmî makamlar nezdinde

son irtibat noktası olduğundan kellenin koltukta olmasını da bahane ederek paranın yarısına el koymuşsun."

"Ne dedi ne dedi?" Suratı kırış kırış oldu, gözlerini öfke bürümüştü.

"Hapiste can vermeni dilediğini söyledi." Kaydı durdurmak için uzanırken ona gülümsedim. "Ağzının payını vermiş, öyle değil mi?"

"Suçu bana yıkmaya çalışıyor," dedi boşu boşuna onu susturmaya çalışan avukatına. "Ben bunları yemem."

Parmağım düğmenin üzerinde, duraksadım. "Ekleyecek bir şeyin varsa..."

"Var. Sana Davy'yi anlatacağım. Tom'la Myra'nın onu nasıl da Londra'ya götürüp boş bir eve kapattığını anlatacağım. Myra buna doğanın işini yapmasına izin vermek dedi. Ölmesini istediler. Onu çöp gibi bir kenara attılar."

"Bunu kanıtlayamayız," dedim.

"Ama ben kanıtlayabilirim." Titriyordu. "Myra eskiden o evin arka sokağında otururdu. Yoksa bundan haberiniz yok muydu? Davy'yi oraya kapatmayı öneren oydu. Doğal nedenlerden öleceğini ve ölümüyle aramızda hiçbir bağlantı kurulamayacağından kimsenin peşimize düşmeyeceğini söyledi. Ama yanıldı. Yanlış kurban seçtiler. Ve tüm bunları benim üstüme yıkmaya çalışmakla Tom da aynı hataya düştü."

*

Sorgudan sonra Dedektif Jones'la burun buruna geldim, sanki beni bekliyordu. Lafı dolandırmadan, "Polis olduğundan haberimiz yoktu," dedi.

"Evet, biliyorum." Gülümsedim. "Bize olası şüpheli muamelesi yaptığınız için bizim açımızdan da biraz tuhaf oldu ama tam bir gizlilik altında çalışmak zorundaydık."

"Öyleymiş." Surat ifadesinde düşmanlık vardı. "Muhtemelen Gillian Holding vakasında bizden daha iyi bir iş çıkarabileceğini düşünüyorsundur."

"Hayır, hiç de bile." Yerel polislerin Metropolitan Polis Teşkilatı nefretini unutmuştum; bize ülkenin diğer kesimlerindeki meslektaşlarımızın üstünü bir kalemde çizmeye meyilli ukala ve fazla özgüvenli tipler gözüyle bakıyorlardı. "Etkilendik. Gerçekten."

"Neden etkilenmişiz?" Neredeyse herkesin üstünü bir kalemde çizmeye meyilli yapısıyla sapına kadar ukala ve fazla özgüvenli olan Derwent en yanlış zamanda koridora girdi.

"Gillian Holding'in cinayetinin soruşturulma şeklinden." Aklımdan geçenleri okumasını umarak onunla göz teması kurdum. *Kibar ol. Puştluk etme.*

"Ah. Evet. Hatta Maeve sorgu tekniğine ne kadar hayran kaldığını anlata anlata bitiremedi," dedi rahatça.

Dedektif Jones'un yüzünde güller açtı. "Gerçekten mi?"

"Kesinlikle. Bir kereliğine masanın diğer tarafında olmak ikimiz için de çok öğretici oldu."

"Ah, şey, beğendiğine sevindim." Aramızdaki buzlar belirgin ölçüde erimişti. Kendimi onun yerine koyup kim olduklarını veya ne yaptıklarını bilmeden kıdemli memurları sorguladığımı hayal ettim ve tıpkı onun gibi aksileşebileceğime kanaat getirdim.

"Muazzam bir deneyimdi," dedim içtenlikle. Işıl ışıl gülümsedi.

"Aslında komiserimiz gelip Gillian Holding için hazırladığımız vaka odasını görmeyi isteyip istemeyeceğinizi merak ediyordu. Ekiple doğru düzgün tanışmanız çok hoş olur."

"Mesele şu ki," dedi Derwent ağır ağır –çok meşgul olduğumuzu bahane ederek teklifi geri çevirmesinden korkarak sindim çünkü bunu yapacak "daha önemli" işlerimiz olduğu şeklinde duyacaklardı– "Maeve ve ben soruşturmanıza burnumuzu sokmak istemedik."

"Burnunuzu sokmuş olmazsınız. Katılımınızdan memnuniyet duyarız."

"Madem öyle diyorsunuz."

Dedektif Jones büyülenmiş gibi koridorda önümüze düştü. Derwent'a göz ucuyla bakınca kendi kendine gülümsediğini fark ettim.

Yeniden bir cinayet soruşturmasında, Gillian Holding cinayetini çözmeye adanmışlıklarını sergilemeye hevesli insanlarla dolu bir vaka odasında olmak şaşırtıcı derecede güzeldi. Komiser, ekibine ve çalışmalarına yağdırdığımız iltifatlar neticesinde zevkten dört köşe olan silik, kuruntulu bir adamdı. Derwent onunla yerel cinayet oranları hakkında sohbete tutuşurken duvardaki panoya bakmaya gittim. Bu rehber sayesinde tek bakışta soruşturmanın geneline hâkim olabilirdiniz. Gillian'ın fotoğrafı ortadaydı. Hastalanmasından çok öncesine ait bir vesikalıktı ve dingin bir özgüvenle odaya gülümsüyordu.

"Onu şahsen tanımanız ve şimdi bir soruşturmanın öznesi olması sizi rahatsız ediyor mu?" Soru, saçlarını yüzlerce belik hâlinde örmüş, gözleri ışıl ışıl parlayan, yirmili yaşlarında, siyah bir kadın olan genç bir dedektiften gelmişti.

"Biraz. Ben de tam bu Gillian Holding'i hiç tanımadığımı düşünüyordum. Bu hâlini görsem onu tanımazdım."

"Demans böyle yapar."

"Çok korkuyordu," dedim usulca. "Birinin ona zarar vermeye kalkışacağını biliyordu. Keşke kimi kastettiğini öğrenmeyi başarabilseydim."

"Belki de kim olduğunu o da bilmiyordu."

"Bence bildiği bir şey vardı ama kelimelere dökemiyordu." Ona gülümseyen iblis. Penceresinden gördüğü bir şey. Bölgeyi bilen, evine girip onu ormana götürecek kadar özgüvenli biri. Zihnimdeki ufacık bilgi parçaları desen oluşturmayı reddeden bir kaleydoskop misali kafamın içinde dönüp duruyordu. "Oğlunu mercek altına aldığınızı biliyorum ama bana sadık

bir tip gibi göründü. Görev bilinci olan biri gibi. Pek hoş bir adam değildir ama annesini öldürdüğünü düşünemiyorum. En azından kamusal bir alanda."

"Hâlâ şüpheli listesinde ama ilk sıralarda değil. Genç bir kızın sağlığından endişe duyduğuna dair verdiğiniz ifadeye dayanarak o bölgedeki cinsel suçlulara ve ters giden bir soygun girişimi olması ihtimaline karşı sabıkalı hırsızlara bakıyoruz. Şahsen bundan bir şey çıkacağını sanmıyorum ama bir yerden başlamalıyız." Bana baktı. "Böyle dediğimi kimseye söylemeyin. Yalnızca bilmenizi istedim."

"Dürüstlüğün için minnettarım." İç geçirdim. "Nasıl hissettiğimi merak ediyorsan, bundan nefret ediyorum. Ona yardım etme fırsatını kaçırdım ve şimdi katili hâlimize gülüyor."

"Pes etmeyeceğiz," dedi genç dedektif kollarını kavuşturup aradığı cevap sanki oralarda bir yerdeymiş gibi panoya bakarak. "Onu bulacağız."

"Teşekkür ederim," dedim ve dediğimde ciddiydim.

45

Judy'yle oğlunu hapse tıktıktan sonra Jellicoe Çıkmazı'nda daha fazla kalmamıza elbette lüzum yoktu. 7 numara boştu, perdeler çekiliydi, içindeki eşyalar ön aramamızın ardından mekânı didik didik eden azimli bir POLSA ekibi tarafından yağmalanmıştı. Hâlâ Pippin'le ilgilenilmesi gerekiyordu ama Derwent o konuda Una Burt'ten haber almıştı.

"Asıl köpek bakıcısı boşa çıktı. Cumartesi işe başlayacak. Geri dönmesine daha birkaç hafta olduğundan Vanessa kadının bakıcılık işini bizden devralmasına memnun oldu. Pippin o kadını tanıyor ve seviyor."

"Köpek bakıcısının annesi nasıl olmuş?"

"Belli ki iyileşmiş. Hastaneden taburcu olmuş, durumu iyiymiş." Derwent başını telefonundan kaldırıp bana baktı. "Yani artık eve dönebileceğiz."

"Harika." Sesimin aldığım habere sevinmişim gibi çıkmasına gayret ettim ama içimden bir ses duygularımın karışık olduğunu bildiğini söylüyordu. Tabii ki Jellicoe Çıkmazı'nda kalamaz, sahte aile saadetimizi sürdüremezdik –o kadarının bilincindeydim– fakat bir süredir iskân ettiğimiz dünyadan bir çırpıda koparılıp alınmak insanı sarsıyordu.

Derwent'ın bu konuda neler hissettiğini kestiremiyordum. Genellikle tersti ve aklı fikri işteydi, Tom Thwaites'in yasa dışı işlerine ilişkin yürütülen soruşturmayı koordine ediyordu.

Judy'nin kârdan aldığı payı bulduğumda zevkten dört köşe olmuştu.

"Yalan söylemeleri acayip hoşuma gidiyor. Sorguda söyledikleri mahkemede sunulan delillerle çeliştiğinde çok eğleniyorum."

"Onu hapse tıkmak konusunda daha iyi hissetmeme neden oluyor."

"Bunu hak etti." Bir e-postanın ortasındaydı ama durup bana baktı. "O korkunç yaşlı cadıyı umursaman ne hoş."

"İçime asıl dert olan o değil. Komşuların bize bakışlarını fark etmedin mi?" Suratımı astım. "Bize bozuklar. Netice son birkaç haftadır onlara yalan söylüyoruz."

"O hâlde gidip biraz toplum polisliği yapmaya ne dersin? Onlara bunun bizim işimiz olduğunu açıkla."

"Buna mecbur muyum?"

E-postasına geri dönmüştü. "Köpek bakıcısı geldiğinde buradan ayrılıyoruz, yani iki günün var. Onlara veda etmen gerek. O esnada bunu da aradan çıkarabilirsin."

*

Kendimi ifade etmek için gidip insanların kapılarını çalacak değildim ama cumartesiden önce komşulardan birkaçına rastlamayı başardım. O gün akşamüstü markette Stephen Bollivant'ı gördüm. Bana ürkekçe gülümseyip kırk yıl düşünse aklına gelmeyeceğini ve çok burnunu sokmak istemediğini söyledi fakat her şeyin çözüme kavuştuğuna memnundu. Brian, Vanessa'ya gelen fakat yanlışlıkla kendisine teslim edilen paketi bırakmak için kapıyı çaldığında onu çaya davet ettim.

"Ah, gelmesem daha iyi. Fleur yemek yapıyor." Benimle göz göze gelmekten sakınıyordu.

"Öyle olsun," dedim tekdüze bir sesle. "Anlıyorum."

Yürümeye başladı fakat araç yolunu henüz yarılamıştı ki durup olduğu yerde döndü. "Hepimizi kandırdınız, değil mi?"

"Yani, amacımız buydu."

"Bundan ötürü hiç vicdan azabı çekmiyor musun?"

"Bunu adaletin yerini bulması için yaptım. Sana Judy'den ya da burada dönen dolaplardan bahsedemem ama göz ardı edilemeyecek türden bir şeydi."

Beni tepeden tırnağa süzdü. "Bir polis memuru. Hayatta aklıma gelmezdi."

"Az evvel de dediğim gibi, amaç buydu."

"Biraz haddini aşmıyor musun? İngiliz polis kuvvetlerinde yetkili pozisyonunda İrlandalı bir kız."

Sesindeki iğnelemeyi hemen tanıdım. Bu tür cümleleri o kadar sık duymuştum ki artık cevap vermeye bile tenezzül etmiyordum. "Sayımız sandığın kadar az değil."

"Ailen bu konuda ne düşünüyor?"

"Benimle gurur duyuyorlar."

"Hepsi mi? İrlanda'daki sülalenden ne haber?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse yaptığım iş hakkında yersiz fikirleri olan birkaç dingil illa çıkıyor," dedim hoşça. "Ama onlara kulak asmamayı öğrendim."

Bir kahkaha patlattı. "Bunu hak ettim. Kusura bakma."

"Zayıf noktamı aramaya devam. Çok hoşuma gidiyor."

"Aklımın ucundan bile geçirmem." Bir anlığına tereddüt etti. "Size bayılmıştık, sana ve Josh'a. Söylediğiniz kişi olmadığınızı öğrenmeden önce ne yaparız da sizi kalmaya ikna ederiz diye konuşuyorduk kendi aramızda. 1 numaraya taşınırdınız. Biraz tadilat yaptınız mı mis gibi olurdu."

"Bu çok hoş olurdu." Sesim fazla efkârlı çıkmıştı; omzumun üstünden bakıp Derwent'ın işitme menzilinin dışında olduğunu görünce içim rahatladı.

"Bak, zamanla herkesin seni affedeceğinden eminim. Ruth hariç."

"Ruth mu? Neden o kadar kızgın ki? En yakın arkadaşını tutukladığım için mi?"

"Emin değilim. Fakat çok bozukmuş. Alan'ın dediğine göre ne örgü örüyor ne de börek çörek yapıyormuş. Tek yaptığı sandalyesinde öylece oturmakmış."

Ruth'un üzgün olması gerçekten canımı yakmıştı. O kadar ki göğsüme bir ağırlık çöktü. "Alan'ın neden ters ters baktığını merak ediyordum ben de. Haber verdiğin için teşekkürler."

"Önemli değil." Bir kez daha yürümeye başladı ama sonra dönüp dolaşıp tekrar yanıma geldi. "Trafik cezaları konusunda yardımcı olabiliyor musun?"

"Defol git, Brian."

Evine girene kadar katıla katıla güldü.

*

Alice Knox o günün ilerleyen saatlerinde koşu kıyafetleriyle kapıyı çaldı ve onunla koşuya çıkmak isteyip istemediğimi sordu. Şaşırmış fakat mutlu olmuştum ve ona da aynen böyle söyledim. Çok geçmeden parka doğru koşmaya başladık çünkü Gillian Holding'in cesedini bulduğumdan beri Holmwood'a ayak basmamıştım.

"Koşu kulübünü devam ettireceğimizi sana haber vermek istedim," dedi Alice rahat bir tempo tutturduğumuzda. "Gerçekten çok güzel oldu. Bunun için sana teşekkür etmeliyiz."

"Aslında Josh'un fikriydi," dedim. "Arada sırada parlak fikirler ortaya atabiliyor."

"Camilla'yı bize katılması için ikna etmeye çalışıyorum. Biraz temiz hava almak ona da iyi gelir."

"Ergenler. Herhâlde üç yıl boyunca odamdan dışarı adım atmamışımdır." Tereddüt ettim. Haftalardır canımı sıkan bir mesele vardı fakat bir türlü fırsatını bulup da soramamıştım. "Geçen sene Camilla'ya ne oldu? Ruth kaybolduğu hakkında bir şeyler söyledi."

"Birkaç günlüğüne ortadan kayboldu. Onu Londra'nın göbeğinde bulup eve getirenin Mike olduğunu biliyor musun?" Alice kendi kendine gülümsedi, ailesiyle iftihar ettiği her hâlinden belliydi. "Tip, Camilla'nın nerede olduğunu söyledi, Mike da onu eve dönmeye ikna etti."

"Nerede olduğunu Tip nereden biliyormuş?"

"Bilmiyorum. O ve Camilla kendilerini bildi bileli yakındılar. Sonrasında erkek arkadaşı Isaac'ten ayrıldı. Kız kardeşi Elise'le de konuşmak istemedi. Normalde bu tür skandallar dönüp dolaşıp benim başıma patlar ama çocuklarımın ikisi de o konuda konuşmayı reddediyor."

"Bu konuda Nicola'yla konuştunuz mu?"

Alice burnundan güldü. "Hiçbir şey bilmiyordur ki! Kendi çocuklarına bile doğru düzgün göz kulak olduğu yok. Aklı fikri kocasının ne yaptığında."

Bir anda dikkat kesildim. "Peki ne yapıyor?"

"Çıkmazdan ayrılacağına göre sanırım artık sana söyleyebilirim. Rhys'ın evlilik dışı bir ilişkisi vardı."

"Pek şaşırdığım söylenemez, Alice."

"Fleur'la."

"Ne?" O kadar gafil avlanmıştım ki koşmayı bıraktım. "*Fleur'la mı?*"

"Kısa ömürlü oldu. Sanırım Fleur ilişki başladığı anda bunun bir hata olduğunu anladı. Fleur çocuk yapmakta zorlanmalarının nedeninin kendisi olduğunu öğrendiğinde dibe vurdu ve Rhys onun o hâlinden yararlandı." Suratını buruşturdu. "Bu diyeceğimi yanlış anlama, Rhys'la hep iyi geçinmişimdir ama bana öyle davranmasına hiç müsaade etmedim. Bir fırsat gördüğünde balıklama atlar. Ama benim peşime hiç düşmedi."

"Muhtemelen Mike'la aralarından su sızmamasının da bunda etkisi vardır."

"Gillian ondan hiç hoşlanmazdı. Son zamanlarda düşünmeden edemiyorum." Bunu sanki bu sözcükleri çok uzun zamandır

içinde tutuyormuş gibi alelacele söyledi. "Bir gün Gillian ve Gary'yle ayak üstü sohbet ediyorduk ve Rhys, Mike'la birlikte bisikletle yanımızdan geçti. Gillian onlara dik dik baktı. Sonra da Rhys'ın onu öldürmek istediğini söyledi."

"*Rhys*'ın mı?"

"Aynen öyle dedi."

"Bunu polisle paylaştın mı? Bu ne zaman oldu?"

"Aylar önceydi. Ben... polise hiçbir şey söylemedim. Gillian o gün çok huysuzdu. İpe sapa gelmez şeyler anlatıp duruyordu. Gary, Gillian'ın paranoyaklaştığını söyledi. O aralar doğru düzgün uyumuyordu."

Bir faydası olur mu bilmem ama ben ilgili birimlere iletirim, diye düşündüm.

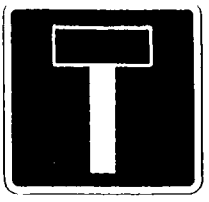
"Lütfen Fleur'a hiçbir şey söyleme. Rhys'la aralarında geçenlerden haberdar olduğumu biliyor. Başka kimse bilmiyor. Brian'la ayrılmadıklarına çok memnunum. Ona geçmişinden kaçamayacağını fakat ders çıkarabileceğini söyledim." Alice başını önüne eğdi. "Pardon. Eski kafalı tipler gibi konuştum."

"Hayır hayır. Sanırım bunu duymam gerekiyordu."

Şaşırmış göründü ama üstünde pek durmadı ve yan yana koşmaya devam ettik.

Eğer bu alternatif gerçeklikte biraz daha kalsaydık, diye düşündüm, *Alice'le arkadaş olabilirdik.*

46

Alice'in verdiği bilgiyi kendilerine ilettiğimde yerel cezai soruşturma masasından nazik bir "teşekkürler ama almayalım" duymayı beklemiştim fakat yanılıyordum. Sandığımdan daha çaresiz olmalıydılar ki ertesi sabah daha kargalar bokunu yemeden Rhys'i yaka paça evinden aldılar. Düşük belli bir şort giymiş, debelenmekten tişörtü yukarı sıyrılmıştı ve solgun teni gözlerimi kanatıyordu. Gördüğü muameleden, kelepçelerin sıkılığından ve böyle bir sebepten tutuklanmanın ne kadar gülünç olduğundan şikâyet ediyordu. Nicola yüzünde perperişan bir ifadeyle üst katın penceresinden izliyordu. Thea annesinin yanında durmuş, o âna tanık olmak istemediğinden yüzünü kadının koluna gömmüştü. Onlara bakınca içimi derin bir üzüntü ve yorgunluk kapladı; polisin elinde, Gillian'ın söylemiş olabileceği bir şeye dair Alice'in hayal meyal hatıralarından daha sağlam bir delil olmasını umdum. Camilla'nın evden kaçışı tıpkı içeri girmeye çalışan, açlıktan gözü dönmüş bir kedi gibi zihnimi tırmalıyordu. Bunu her nedense kayda değer buluyor, ilişkili olduğunu düşünüyordum fakat bir türlü anlamlandıramıyordum.

"İyi alıştık," dedi Brian bana. Pijamalarının üstüne geçirdiği svetşörtü ve terlikleriyle bana doğru geliyordu. "Komşuların paldır küldür götürülüşüne şahit olmaya yani."

"Tam bir déjà vu."

Polis aracının öfkeli yolcusuyla birlikte oradan uzaklaşmasını izledik.

"Bu taşın altından da senin çıkacağın kanısındayım."

"Benim mi? Hayır. Pek sayılmaz." Pijamalarımı gösterdim. "İşe bu kılıkta gitmiyorum."

"Gillian'ı o mu öldürmüş?"

"Bilmiyorum. Soruşturmanın bir parçası değilim." Ona baktım. "Ama öldürmüş olması seni şaşırtır mıydı?"

Kafasını yavaşça iki yana salladı. "Bana kalırsa o adamdan her şey beklenir."

*

Birkaç saat sonra 6 numaranın kapısını çaldığım sırada Alice'in hatalardan ders çıkarmakla ilgili sözleri kafamın içinde dönüp duruyordu. Nicola kapıyı ağır ağır açtı. Hiçbir tanıma emaresi sergilemeden bana boş boş baktı. Aslında onu suçlamıyordum; üstüme, kılık değiştirmem gerekmeseydi giymeyi tercih edeceğim bir kotla tişört geçirmiştim ve tarzımın insanların beni görme şeklini etkilediğini biliyordum. Gerçi Nicola yaka kartı taksam bile beni tanımakta zorlanırdı. Kimyasal hülyalara daldıysa onunla konuşmaya çalışmanın bir anlamı olup olmadığını merak ettim.

"Sensin. Şu polis."

"Benim. Ama bana Maeve diyebilirsin. İçeri girebilir miyim?"

Arkasını dönüp yürüdü. Peşinden mutfağa girdim.

"Kahve ister misin?"

"Bir bardak su yeterli, teşekkürler." Mutfakta bir uyurgezer gibi hareket edişini, dolaptan aldığı bardağı iki elinin arasında tutarak buzdolabına doğru yürüyüşünü izledim. Buzdolabının kapağındaki buz makinesi tangırdadı ve bardağın içine iki buz küpü düştü. Buzdolabından çıkardığı kapaklı saklama kabından bir dilim limon alıp koydu. Ve nihayet filtreli musluktan su doldurdu. Sanki biri elinden gelenin en iyisini yapmazsa

başının belaya gireceğini ona belletmiş gibi en küçük şeylere bile böylesine ihtimam göstermesi içimi huzursuz etti.

Tam tersine, kendine bir fincan kahve yaparken kaynar su musluğunun tehlikeli bir şekilde sağa sola su fışkırtmasına aldırmadı. Eli yanınca nefesini tuttu, öyle ki yardım etme arzusuyla ona doğru atıldım.

"Dikkat et."

"Of." Kaynar suyun haşladığı elini salladı. "Şunu da bir türlü tamir ettiremedim."

"Rhys'tan haber aldın mı?"

"Hayır." Titriyordu. "Eve dönmesinin en az birkaç saat süreceğini söylediler."

Ev âdeta terk edilmiş gibiydi. "Peki ya çocuklar?"

"Birkaç hafta daha okuldalar."

"Gel, şöyle otur." Ona neon sanat eserinin altındaki masadan bir sandalye çektim.

"Ne istiyorsun?" Bunu dirseklerini kendine doğru çekip mümkün olduğunca az yer işgal ederek benden ziyade fincanına söyledi. Soru yüzleşme tınısı taşımıyordu. Bir av hayvanının tehdit farkındalığıydı. Üstü kapalı niyetleri okumaya alışkındı ve aklımda bir şey olduğunu biliyordu.

"Resmî görevle burada değilim." Suyumu yudumladım. "Senin için buradayım. Güvenliğin için."

"Güvenliğim için," diye tekrar etti. "Ben güvendeyim."

"Öyle misin? Bana öyle görünmüyor, Nicola."

"Rhys." Benimle göz göze gelmekten kaçınarak buruk buruk gülümsedi. "Benim için endişeleniyorsun çünkü Rhys'ın tehlikeli olduğunu düşünüyorsun."

"Yanılıyor muyum? Onun gibi adamlarla daha önce de karşılaştım. Onun gibi adamları daha önce de tutukladım." Bardağı elimde çevirdim. "Kendini kandırma, Nicola. Güvende değilsin. Sorguya alındı ama o çözülecek tipte bir adam değil,

değil mi? Onu suçlamaya yetecek kanıtları yoksa geri dönecek. Ve bence seni incitebilir. Bence seni pek çok kez incitti."

Şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Sadece fazla özgüvenli bir adamdır."

"Maçtan sonraki partide pavlovayı düşürdüğün için seni onca insanın içinde aşağıladı."

İrkildi fakat bana bakmaktan hâlâ kaçınıyordu.

"Sana vuruyor mu?"

Kafasını iki yana salladı.

"Benimle açık açık konuşamayacak kadar mı korkuyorsun?"

Mutfakta duvardaki büyük saatin tik taklarından başka çıt çıkmıyordu. O da sanki *zamanın tükeniyor* der gibiydi.

"Hapse atılmasını istemiyorum," diye fısıldadı Nicola.

"Evet. Bunu anlayabiliyorum."

"Sahiden mi?" Oturduğumuzdan beri ilk defa bana baktı. "Anlayabileceğini sanmıyorum."

"Bilsen şaşarsın." Ona birkaç saniye tanıdım. Sonra tekrar sordum. "Sana vuruyor mu, Nicola?"

"Pek sık değil."

"Sana asla elini kaldırmamalı."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yalnızca hata yaptığımda. Canını sıktığımda. Ona kafa tuttuğumda. O kadarını tahmin edemezsin çünkü beni hep bu hâlde görüyorsun ama çabuk sinirlenirim. Onunla didişmeye başladığımda çok sinir bozucu olabiliyorum. Hiç altta kalmam. Bazen sırf çenemi kapatayım diye bana vurmak zorunda kalıyor."

"Sana böyle mi söylüyor?"

"Benim hatam. Yılda bir iki kere. Pek sık sayılmaz."

"Ama sana vurmadığı zamanlarda vuracağından korkuyorsun. Yılda bir iki defa dediğin, ondan sürekli korkmana yeter. Nicola, sana yardım etmek istiyorum. Seni nasıl küçük düşürdüğünü gördüm. Ve evde yalnız değilsin, öyle değil mi? Kızların ince buz üzerinde yürüyorlar."

İrkildi. "Bunu... Durumun farkında olduklarını sanmıyorum."

"Farkında olduklarına kalıbımı basarım. Camilla'yı da tıpkı seni tehdit ettiği gibi tehdit etmeye başladı. Zaten Camilla da o yüzden kaçtı, yanılıyor muyum?"

"Ben... bilmiyorum."

"O bir kontrol manyağı ve hepinizi manipüle etmek istiyor. Çok geçmeden bu durum Thea'yı da etkilemeye başlayacak."

"Sandığın kadar basit değil." Onu yolda bir yerlerde kaybetmiştim. Suratında sert bir ifadeyle tırnak etlerini yoluyordu. "Anlayamazsın."

"Çocuk sahibi olmanın meseleyi zorlaştırdığının farkındayım." Derwent'ın sesinde tuhaf bir duygu yoğunluğuyla bana aynı şeyi söylediğini hatırladım. Kız arkadaşı Melissa peşinde Thomas'la birlikte şiddet düşkünü kocasından kaçmış ve Derwent'ın koruma içgüdüsü devreye girmişti. "Kolay olduğunu söylemiyorum."

"Peki *ne* diyorsun?" Sandalyesinde kıpırdandı, diken üstündeydi. Onu ikna etmeye mecburdum.

Geçmişinden kaçamazsın, demişti Alice. Ama gerektiğinde onu kullanabilirsin.

"Eski erkek arkadaşım beni dövdü. Elmacık kemiğimi kırdı. Köprücük kemiğimi kırdı." Saçlarımı kaldırdım. "Alnımdaki bu iz yine onun eseri."

Nicola Vonn bana bön bön bakıyordu. "Seni? Seni mi dövdü? Hem de polis olmana rağmen?"

"Sanırım polis olmam işine geldi," dedim. Bu düşüncemi daha önce hiç yüksek sesle dile getirmemiştim. "Bence polis olduğum *için* heyecan duydu."

"Ne oldu?"

"Beni önce arkadaşlarımdan ve ailemden ayrı düşürdü. Sonra ona layık olmadığımı söyleyerek özgüvenimi yerle yeksan etti. Kuralları değiştirip durdu, öyle ki bir süre sonra yaptıklarımın doğru olup olmadığını kestiremez oldum. Tabii o söylemediği

sürece. Hoşnutsuzluğuna dayanamadığımdan sırf onu memnun etmek adına etrafında dört dönmeye başladım." Midem düğümlenirken ağzıma gelen acı suyu bastırmak için yutkundum. "Beni sevdiğini söyledi. Ve bana ilk defa el kaldırdığında bunun benim hatam olduğunu düşündüm."

"Sonra ne oldu?"

"Sonra az daha beni öldürüyordu. Onu iyi bir insan sandığım için o kadar utandım ki neredeyse beni öldürmesine izin verecektim."

"Ona ne oldu?"

"Hapse girdi. Ona karşı tanıklık ettim. Hayatım boyunca yaptığım en zor şeydi çünkü neler olduğunu kendime bile itiraf etmek istemiyordum. Ona güvenmekle aptallık ettiğimi kabullenmek istemiyordum. Fakat onun bana vurması nasıl benim suçum değildiyse Rhys'ın sana el kaldırması da senin suçun değil."

"Aynı hikâye. Tıpatıp aynı." Gözleri yaşardı. "Bana ilk defa vurduğunda henüz evlenmemiştik. Keşke... keşke o zaman onu terk etseydim, çocuk yapmadan önce. Keşke bir daha olmayacağını söylediğinde ona inanmasaydım."

"İnsan sözlerini tutacaklarına inanmak istiyor," dedim usulca. "Bu durumdan istifade ediyorlar."

"Millet şanslı olduğumu düşünüyor. Böyle bir evde oturduğum için beni kıskanıyorlar. Maddi durumumuzu. Sırf bisikletiyle aylaklık edip atlet ayaklarına yatabilmek uğruna Rhys'ın bu yaşta emekli olmasını. Fakat hepsi yalan. Kötülük bir şekilde sızdırıyor. Bahçeye baksana." Sandalyesinde dönüp dışarı baktı. "Buraya taşındığımızda bir şeyler ekmeyi denedim. Meyve sebze fideleri. Şifalı bitkiler. Çiçekler. Hepsi öldü. Zehirli topraklarda hiçbir şey yetişmez. Bunu aklımdan hiç çıkarmamalıydım."

"Onun gerçek yüzünü sandığından daha fazla insan görüyor. Herkes güvende ve mutlu olmanı istiyor, Nicola." Elimi kadının koluna koydum. "Bu her an hepimizin başına gelebi-

bir. Senin hatan değil. Onların hatası. Fakat buna katlanmak zorunda değilsin."

"Evi kaybedeceğimi söyledi. Bana her şeyimi kaybedeceğimi söyledi."

"Ev dört duvardan ibarettir. Kendini güvende hissedersen daha küçük bir evde de mutlu olabilirsin."

Başıyla onayladı ama hâlâ hülyalıydı, hâlâ kararsızdı. "Peki ya çocuklar? Onların velayetini asla alamayacağımı söyledi. Uyuşturucu testinden geçemem."

"O geçebilir mi sanki?" Tereddüt ettim. "Bak, görev icabı burada değilim. Rhys'in kokaine düşkün olduğunun farkındayım. Senin ne kullandığını bilmiyorum ve sormayacağım da ama senin yerinde olsaydım kendime çekidüzen verirdim. Düz bir çizgide yürümekte zorlanmana sebep olan her şeyi bırak. İçkiyi bırak. Hukuki ve maddi anlamda doğru insanlardan tavsiye al, Rhys'in mal varlığı hakkında bilmen gereken her şeyi öğren, sonra da onu terk et."

Başıyla yavaşça onayladı. "Tamam."

"Sana tekrar el kaldıracak olursa 999'u ara. Aile içi şiddet vakalarına öncelik tanınır. Polis seni dinleyecek ve sana yardım edecektir. Hiçbir şey olmasa bile şu anki tutuklama, sen onu terk etmeye hazır olana dek sizi rahat bırakmasına yetecek kadar gözünü korkutmuş olabilir."

"İlk defa bir çıkar yol görüyorum. Şimdiye kadar aklıma yapabileceğim hiçbir şey gelmemişti," dedi Nicola. "Kendimi kapana kısılmış gibi hissediyordum."

"Bunun kolay olacağını söylemiyorum ama mümkün. Korkmayı değil, mutlu olmayı hak ediyorsun. Bundan daha iyi bir hayat yaşamayı hak ediyorsun." Ona numaramı yazdığım kâğıdı uzattım. "Numaramı telefonuna 'tesisatçı' falan diye kaydet. Yardıma ihtiyacın olursa beni ara, sana yardım ederim."

47

Son günümüz su gibi akıp geçti. Rhys Vonn evine döndü, kimsenin yüzüne bakamıyordu fakat Gillian Holding'i onun öldürdüğüne işaret eden somut bir kanıt bulunamamıştı. Benim soruşturmam değildi, benim sorunum değildi ve zamanımın tükendiği dışında pek bir şey düşünemiyordum.

Cumartesi sabahı eşyalarımızı toplamaya başladığımızda hâlâ göremediğim tek kişi Ruth'tu. Biz valizlerimizi doldururken evde çıt çıkmıyordu. Kahvaltı (son kahvaltımız) sırasında gittikçe kötüleşen bir boğaz ağrısıyla uyanmıştım, çıkmazdan ayrılmadan önce yapmamız gerekenler hakkında konuşmanın da boğazıma pek bir faydası olmamıştı. Tam bir saçmalıktı; bugünün geleceğini biliyordum. Matemli gibiydim ama benim olmayan, hiçbir zaman benim olmamış bir hayatın yasını tutamazdım. Açık ve güneşli hava, suratından düşen bin parça olan köpek ve barbekümüzü yaptığımız çimenlikte tam gaz devam eden West Idleford yaz panayırı hakkında şen şakrak yorumlarda bulunarak üzüntümü belli etmemeye çalıştım.

"Sence gitmeden önce panayıra uğrasak mı? Neticede yetimhane yararına yapılan bir bağış etkinliği. Hayır işi. Binek atları, hayvanlar, sebze yetiştirme yarışması ve pasta satışı var. Atlıkarınca biletini ben alırım."

"Kalsın."

Ben ne kadar neşeliysem Derwent o kadar ciddiydi. Söylediklerime nezaketen cevap veriyordu; tek derdi arkamızda hiçbir şey

bırakmadığımızdan emin olmak ve çıkmadan evi temizlemekti. Vakanın bitmek bilmeyen gerilliminden ötürü yorgun düştüğünü ve evde tellik tellik peşinde dolanan Pippin'den ayrılacağı için üzgün olduğunu düşündüm. Onu birkaç defa köpekle konuşurken yakaladım ama ben odaya girdiğimde suskunlaştı. En nihayetinde canıma tak etti, onu odalardan birinde kıstırdım ve, "Sen iyi misin? Çünkü sana korkunç bir şey yapmışım gibi davranıyorsun ama ne olduğunu bir türlü bulamıyorum," dedim.

Karşılığında on şiddetinde ters bir bakışa maruz kaldım. "Eşyaları arabaya taşıdın mı?"

"Şimdi taşıyacaktım."

İki çantayla dışarı çıktım. Her şeyi bagaja yerleştirmeyi başarsam bile Derwent'ın hepsini çıkarıp tekrar yerleştirmek için bir bahane bulacağından emin gibiydim. İşte, tam o anda Alan'ı iki eliyle saplarından tuttuğu bir pasta kutusuyla, Ruth'u ise minik, özenle hazırlanmış hamur işleriyle dolu bir tepsiyle yürürken gördüm. Ruth karşıdan karşıya geçtiğimi görünce eve sığınabilmek için gerilemeyi denedi fakat hamur işlerini dökmekten korktuğundan olduğu yere mıhlandı.

"Yardım edebilir miyim?" Tepsiyi elinden aldım ve Alan'ın yiyecekleri arabaya yerleştirmesine yardımcı oldum. "Bunlar harika görünüyor. Yaz panayırına mı götürüyorsun?"

"Evet. Her yıl panayır için muhakkak pasta börek bir şeyler yaparım." Titremesine rağmen ağırbaşlılığını koruyordu: Tam bir hanımefendiydi ama öfkeli olanından.

"Ruth, moralinin bozuk olmasından ötürü çok üzgünüm. Böyle olsun istemezdim ama Judy'yi tutuklamak zorundaydık. Sana bütün detayları veremem ama durum ciddi. Mahkemeye çıktığında zaten anlayacaksın."

"Kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Seni aldattığı için mi? Judy pek çok insanı kandırdı. Burada neler döndüğünü bilmeme rağmen neredeyse beni bile kandırıyordu."

Suratının şekli değişti. "Hayır, mesele Judy değil. Gerçi ona da şok oldum ama hayır, sorun siz ikinizsiniz."

"Gizli görevde olduğumuzu istesek bile kimseye söyleyemezdik," dedim ama kafasını iki yana salladı.

"Birbirinizi *sevdiğinizi* sandım, Josh'la birbirinize âşık olduğunuzu. Yan yanayken davranışlarınız... Birbirinizin hakkında konuşma şekliniz..."

"Şey, hayır. Arkadaşız. İş arkadaşıyız." Çırpındıkça batıyordum. "Josh en yakın arkadaşlarımdan biridir. Yani, gerçekten çok yakınız." Bunun birbirimiz için ne olduğumuzu tarif etmenin yanından bile geçmediğini o anda fark ettim. Ruth ne *olmadığımıza* parmak basmıştı.

"Ama ilişkiniz yok. Yani sevgili değilsiniz."

"Şey." Alan'dan medet umarak boğazımı temizledim. Fakat sessizce ıslık çalarak gözlerini kaçırdı. "Mesele şu ki..."

"Mesele şu ki haklıydın, Ruth." Derwent evden çıkmış, üçümüzün de ruhu duymadan karşıdan karşıya geçmişti. Kolu omuzlarıma dolandığında yerimden resmen bir karış sıçradım. "Başka kimsenin fark etmediği şeyleri gördün. Maeve benim için çok özeldir. Ona karşı hissettiklerimi kimseye hissetmedim."

Ona bakamıyordum. Ruth'a yalan söylemesini istemiyordum ama kadıncağızı hayal kırıklığına uğratmak da istemiyordum. Derwent'ın üslubuna bakılırsa söylediklerinde samimiydi fakat onun olayı buydu; kadınlara hep duymak istedikleri şeyleri söylerdi. Melissa'ya gönülden bağlıydı ve hepsi buydu.

Ama ya değilse?

Aklımdan geçenleri okumuş gibi omzumu hafifçe sıktı.

"Birtakım konularda yalan söylemeye mecburduk, Ruth, çünkü görevdeydik. Ama önemli konular değildi. Zaten seni kandıramazdık. Senin gözünden hiçbir şey kaçmaz."

Ruth bize veda edip dikkatle arabaya binerken âdeta ışık saçıyordu. Ne de olsa aşka olan inancı uçurumun kenarından dönmüştü.

"Panayırda görüşebilecek miyiz?" diye sordu Alan.

"Sanmıyorum. Bir an evvel yola çıkmamız gerek." Derwent, Alan'la tokalaştı. "Kendine ve Ruth'a dikkat et."

"Elbette, elbette. Elveda, tatlım." Alan tek hamlede beni kendine doğru çekip niyetinin ne olduğunu anlamama fırsat vermeden dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

"Mahremiyetim ihlal edilmiş gibi hissediyorum," dedim arabaları tekleyerek çalışıp geri geri giderken suratıma yapıştırdığım gülümsemenin arasından.

"Aş bunları. Son birkaç günde pek çok şeye müsamaha göstermek zorunda kaldı. Hem bu sokağın ortasında öpülmeye artık alışmış olmalısın."

Bu beni sanki o anda dudaklarıma yapışmış gibi susturdu. O anı hatırlamak bile suratımın alev almasına yetmişti. Alan'ın arkasından el salladı. Ruth bize öpücük atıyordu.

"Ona yalan söylediğin için vicdanın hiç sızlamıyor mu?"

Bana soğuk bir bakış attı. "Sana yalan gibi mi geldi?"

"Ben... sandım ki..."

"Asıl mesele inanmış olması." Araba gözden kaybolur kaybolmaz kolunu omuzlarımdan çekti ve eve doğru yürümeye koyuldu. Gözlerimi kırpıştırdım, kafam her zamankinden daha karışıktı.

Ruth, Josh'a sanki onun için ayı gökyüzüne asmış gibi bakıyordu fakat Josh bana sanki onu vurup oradan düşürmüşüm gibi davranıyordu.

* * *

Kalabalığın içinde mutluluk sarhoşluğuyla ilerlerken sesler de görüntüler de bulanıktı. Yavan endişeler besleyen, oyuncağın üstünde bez bebek misali sağa sola savrulurken gırtlaklarından acınası çığlıklar yükselen, *fast food* yerken

gözlerini açgözlülükle belerten bu insanlardan bambaşka bir seviyedeydi. Sahte yiyecekler. Sahte riskler. Sahte tehlikeler. O gerçeğinin neye benzediğini biliyordu. O *gerçekti*.

Son birkaç günü kötü geçmişti. Josh ve Maeve hakkındaki gerçeği öğrendiğinde resmen azap çekmişti. Yalancılar. Bütün polislerin canı cehennemeydi. Bunu geceye haykırmak, çitlerine ya da arabalarına sprey boyayla yazmak istemişti. En küçüğünden en büyüğüne türlü türlü intikam planı yapmıştı. Hatta kapıdaki mektup boşluğundan benzin döküp onlar uyurken evi ateşe vermeyi bile düşünmüştü. Vanessa, Jellicoe Çıkmazı'ndaki herkese ihanet etmişti ve geri döndüğünde onu cezalandırmak niyetindeydi. Arka bahçesinde Pippin'in leşini bulduğunda atacağı çığlıkları hayal etti. O yaygaracı bok, Josh'la Maeve'i izlediği geceyi mahvetmişti.

Nasıl da kıl payı kurtulmuştu.

O anda, henüz Gillian Holding'in canını almadan yakalanması ne büyük talihsizlik olurdu. Dönüşmekte olduğu şeyin kabataslak bir eskizi, yarım bir insan olurdu. Gerçekleştirilmemiş. Olgunlaşmamış. Neler neler kaçırırdı.

Son birkaç gündür keyfini yerine getiren tek şey eğitimine ve deneyimine rağmen Josh'un onu yakalayamaması ve sonrasında da ondan bir nebze olsun şüphelenmemeleriydi. Dost canlısıydılar, uysaldılar, dünyadan haberleri yoktu. Maskesi kusursuzdu.

O kusursuzdu.

Ve şimdi gidiyorlar, tüm bu şamatayı da beraberlerinde götürüyorlardı. Onlar gittiğinde hayat normale dönecekti. Canının istediğini dilediği zaman yapmakta özgür olacaktı. Yerel polis sorun değildi. Onların zekâsını, oyununu, hamlesini alt etmek kolaydı. Gillian Holding'in neden ölmesi gerektiğine dair kimsenin en ufak bir fikri yoktu. Kadın gördüklerini onların anlayabileceği bir şekilde anlatma fırsatını bulamamıştı.

Olan bitenden haberdar olan diğer kişiyse hiçbir tehlike arz etmiyordu. Şimdilik. Bilhassa da Gillian'ın ölümü ne kadar ciddi olduğunu ispat ettikten sonra.

Her şey hesaba katıldığında keyfi daha yerinde olamazdı. Her şeye kadir olduğunu hissediyordu.

Her şeyi yapabilecek gibi hissediyordu.

*

Öğle yemeği vaktinde yola çıkmaya hazırdık. Yatakların altlarına ve çekmecelere göz atarak evde son bir kontrol yaptım. Odalar tıpkı geldiğimiz zamanki gibi görünüyordu. Burayı özleyeceğimi düşündüm. Ne tuhaftır ki pornografik sanat eserleri bile içimi geçmişe özlemle dolduruyordu.

Kapı zili çaldı ve Derwent'ın alt katta birini karşıladığını duydum. Pippin mutfakta heyecanla havlıyordu. Köpek bakıcısının geldiğini tahmin ettim. Yarım saat erkenciydi ki bunu manasızca sinir bozucu buldum. Pratikte gitmeye hazırdık; duygusal açıdan bakıldığındaysa hazır olmaktan çok uzaktım. Merdivenden indim ve onları mutfakta buldum. Kısa boylu, sarışın ve fazla hevesli bir kız olan köpek bakıcısına doğru olduğunu umduğum şeyler söyledim. Pippin evin içinde mekik dokuyarak bulduğu her oyuncağı kızın kucağına bırakıyordu.

"Onu öyle çok özlemişim ki! Ona bakabilmeniz harika oldu."

"Bizim için zevkti. Annen nasıl oldu? Rahatsızlandığını duydum."

Annesinin hastalığını uzun uzadıya anlatmaya girişen köpek bakıcısını başımı aşağı yukarı sallayarak dinlerken Derwent'a bakmamaya bilhassa gayret ettim. Kollarını kavuşturmuş, ayakta beni bekliyordu. Mesafeli, hatta kayıtsız görünüyordu.

En nihayetinde, "Artık gitsek iyi olur," dediğimde başıyla onayladı.

"Görüşürüz, Pippin." Sakince evden çıkıp arabaya binerek beni köpek bakıcısına ve köpeğe son kez veda edebilmem için yalnız bıraktı. Ne var ki anahtarlarımı teslim ettiğimde içime tuhaf bir huzur çöktü.

Bu işi de halletmiştik. Her şey bitmişti.

"Gerçek hayata geri dönme zamanı," dedim arabaya binerken.

Derwent bana o anda okuyamadığım fakat gözüme küçümseyici gibi gelen bir bakış attı ve motoru çalıştırdı.

"Senin derdin ne?" diyerek çıkıştım köpek bakıcısının bize ön patisini salladığı Pippin'e gülümseyip el sallarken.

"Hiçbir şey."

"Öf, hadi oradan." Tanıdık evler iki yanımızdan kayıp giderken kavşağa doğru yol aldık. Birkaç hafta önce burada kimseyi tanımazken şimdi kendimi onlara yakın hissetmem tuhaftı. Buraya bir daha geri dönmeyeceğimi hayal etmekte bile zorlanıyordum. Yüreğim bir kez daha sızlamaya başladığında asabiyet maskesinin arkasına saklanabildiğime sevindim ve boğazımı temizledim. "Bütün gün içler acısı hâldeydin. Yüzünden düşen bin parçaydı."

Benden yana pis bir bakış attı. "İçler acısı hâlde olduğumu düşünüyorsun, öyle mi?"

"Evet," diye direttim. "Moralinin biraz düzeldiği tek an Ruth'la konuştuğun zamandı ve iki arada bir derede ona yine yalan söyledin."

Bütün dikkati yoldaydı. Direksiyonu iki eliyle sımsıkı kavramış, çenesini kasmıştı. Haftalarca mükemmel bir uyum içinde çalışmışken dönüş yolunda beni yaptığımı bile bilmediğim bir şey için cezalandırması aniden tepemi attırdı. Kollarımı kavuşturdum ve ağlamamaya gayret ederek camdan dışarı baktım. Camı açık bıraktığımdan arabanın içine dolan sıcak hava saçlarımı uçuşturuyordu. Bu bana West Idleford'a geldiğimiz zamanı hatırlattı, o gün gergin olmama rağmen azimliydim.

Başımıza ne geleceğini bilmiyorduk, diye düşündüm. Beni nelerin beklediğini bilmiyordum.

Peki eğer bilseydim farklı davranır mıydım?

* * *

Aslında panayıra katılmak gibi bir niyeti yoktu. Orada bulunmasının tek nedeni yerel halkın beklentilerini karşılamaktı; payına düşen miktarda parayı bağışlamış, komşularla laflamıştı. Atılmadık tik, yapılmadık şey bırakmamıştı. Kimse davranışları hakkında iki kere düşünmezdi ki zaten amacı da buydu. Bir katilin hissetmesi beklenen suçluluk duygusuyla hareket etmiyordu. Kimseyi işkillendirmiyordu. Keyfi acayip yerindeydi çünkü Gillian'ı öldürdüğüne memnundu. Hatta aksine, artık eskisinden daha cana yakın, daha popülerdi.

Gelgelelim etrafta bir sürü kız vardı. Minik, parlak renkli kuşlar gibi sürü hâlinde bir tezgâhtan diğerine koşuşturuyorlardı. Ah şu kıyafetleri yok muydu! Beli açık bluzlar, yırtık kotlar, popolarının hemen altında bittiğinden o incecik bacaklarını sütun gibi gösteren kısacık taytlar. Açık saçık tişörtler. Güya yetişkinliğe adım attıklarını millete reklam eden acemice yapılmış makyajlar.

Orada olmaları, salına salına yürümeleri onun suçu değildi.

Keza onları gördükçe tahrik olması da öyle. El kadar bluzlarından baş veren kürek kemiklerinden, yumuşacık tenlerinden, körpeliklerinden, kusursuzluklarından, naifliklerinden. Gel zaman git zaman, yaşları ne kadar küçükse o kadar iyi olduğunu keşfetmişti. Büyüyüp de herkese kafa tutan huysuz kızlara dönüşmelerini beklemenin manası yoktu. Sanki biri onları yoluna çıkarıyor ya da aralarından birini illa alması gerekiyormuş gibi nereye baksa onları görüyordu.

Sanki altın tepside önüne sunulmuşlar gibi.

O vaziyette bile şayet biri onu tanıyıp gülümsemeseydi arkasına döner giderdi.

"Merhaba."

"Selam." Kızın sesinde bir kararsızlık tınısı vardı. Onun özgüvenli bir kız olduğunu biliyordu ama pek yakından tanımadığı insanların yanında utangaç davranabiliyordu ve o da güya o kategorideydi. Ama ebeveynleriyle konuştuğunu görmüş olmalıydı. Bebekliğinden beri kim olduğunu biliyordu. Yani tatlı dille kandırılması mümkündü.

"İyi vakit geçiriyor musun?"

"Harika. Bu seneki panayır çok güzel. Az evvel pamuk şeker aldım, şimdi de meybuz sırasına girmeye gidiyorum." Elini açıp avucundaki yapış yapış bozuklukları gösterdi. "Param yeter mi?"

"Bir bakayım. Pek sanmıyorum."

Kızın suratı asıldı. "Ama annemin nerede olduğunu bilmiyorum."

Etrafı kolaçan etmektense düşüncelere dalmış gibi çevresine bakınarak cebindeki bozuklukları şangırdattı. Bir: Kızın annesi de babası da ortalıkta görünmüyordu ve çevrelerinde tanıdık kimse yoktu. İki: Kızın arkadaşları çene çalmakla meşgul olduğundan oradaki varlığından bihaberlerdi.

Bütün taşlar yerlerine oturdu. Kılını bile kıpırdatmasına gerek kalmamıştı.

*

Çayır solumuzdaydı, tam bir ses ve renk cümbüşüydü. Yaz panayırı tam gaz devam ediyordu.

Derwent huysuzca alçak sesle sövdü ve arabayı eğreti otoparka çevirip çimlerin üstünden geçerek en uçtaki boş park

yerine doğru ilerledi. Otoparkın sınırları bambu kamışlarından ve halatlardan yapılma derme çatma bir çitle belirlenmişti. Bu kırılgan sınırın ötesinde, yani arabamızın sağ tarafında insanlar kâh gülüp kâh konuşarak geziniyor, çocuklarıyla ilgileniyor ve oyuncakların önünde sıra bekliyordu. Aklımda sosisli sandviç mi yesem yoksa dönme dolaba mı binsem sorusundan başka bir şey olmamasını dileyerek Derwent'ın yanından insanlara bakarken sanki onları çok uzaktan izliyormuşum gibi hissettim.

Bir dirseğini direksiyona dayayarak bana döndü. "Aslında bunu yapmayacaktım."

"Neyi?"

"Bu konuyu açmayacaktım." Derin bir nefes aldı. "Bak, Maeve, bunun kolay bir görev olmadığını biliyorum. Seni burada istememin iki nedeni vardı. Bir: Buna ihtiyacın vardı. Londra'da silinip gidiyordun. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

Başımla onayladım.

"Eski seni geri getirmek için her şeyi yapardım," dedi usulca. "Biraz mola verirsen kendini toparlayabileceğini düşündüm. Ve öyle de oldu."

Duygu yoğunluğundan boğazım düğümlendi. "İkinci neden neydi peki?" diye sordum güçlükle.

"İkinci neden... bendim. Benim de biraz ara vermeye ihtiyacım vardı. Başka bir hayatın bana neler hissettireceğini öğrenmek istedim." Yarım yamalak gülümsedi. "İstemekten bir türlü vazgeçemediğim o şeyi atlatmama yardımı olacağını sandım."

"Peki o şey nedir?"

Bana cevap vermek yerine başını hafifçe iki yana sallayarak bakışlarını kaçırdı.

Bu seni ilgilendirmez.

Haklıydı, benimle hiçbir ilgisi yoktu. Gözlerimi panayırın omzunun üstünden görebildiğim kadarına, parlak renkli bir bulanıklıktan ibaret olan insanlara diktim. Burası panayırın

arka tarafında kaldığından en popüler etkinliklerin etrafında toplanmış insan kalabalığından uzaktaydı ve gözüme birkaç sakin tezgâh çarptı. Dört küçük kız tezgâhların arasındaki boşlukta kafa kafaya vermiş, fısıldaşıyordu. Hangi skandalı ya da trajediyi tartıştıklarını ve sorunlarının benimkinden daha kolay çözülüp çözülmeyeceğini merak ettim.

"Kusura bakma. Sana bunu sormamalıydım."

"Hayır, üzülme." Yüzünü buruşturdu. "İstediğim son şey ilişkimizin zarar görmesiydi."

"Sorun yok. Her şey yolunda." İlk seçeneğim konuyu kapatmaktı, ikincisiyse arabadan atlamaktı. Sertçe yutkunup kızları izlemeyi sürdürdüm. Tartışıyorlardı; biri kafasını iki yana salladı, diğeri ağlamanın eşiğindeydi.

"Buraya geldiğimizden beri her şeyin işten ibaret olduğunu ve rol yaptığımızı kendime sürekli hatırlatmak zorunda kaldım."

"Ben de öyle."

İç çekti, tekrar konuşmaya başladığında sesi ağırdı. "Ama her şey görev icabıydı, Maeve."

Lafın nereye gideceğini anlamaya başlamıştım.

Bu senin hatan değil, mesele hiçbirinin gerçek olmamasıydı, sana öyle gelmiş olsa bile.

Benim zaten bir hayatım var.

Bunu aklından çıkarmasan iyi olurdu.

Ama öyle yapmadığına göre birlikte çalışmaya devam edebileceğimizi hiç sanmıyorum.

Bu şekilde devam edemeyiz.

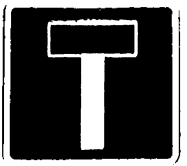
Küçük kızların kafalarının sanki bir ipin ucunda sallanıyorlarmış gibi sağa sola dönmeye başladığını görünce temelsiz ilgim aniden çok daha keskin bir şeye dönüştü. Arkalarına, çadırların arasına bakıyorlardı ama onları neyin endişelendirdiğini bir türlü anlayamıyordum. Derwent hâlâ konuşuyordu fakat aklım fikrim kızlardaydı. Tam o anda bir şeyden kaçmak için hep birlikte döndüler. Ama neyden? Biri aniden durup

yüzünde dehşet ifadesiyle geriye doğru savrulunca aradığım cevabı aldım.

Adam kızın kolunu tutarak görüş alanıma girdi. Kız elinden kurtulmak için kıvranıyor, mecburen ayak parmaklarının ucunda duruyordu.

Rhys Vonn. Bu herif kendisine ait olmayan küçük bir kızla hiçbir yere gidemezdi ve yüzündeki ifade niyetinin hiç de iyi olmadığını ele veriyordu.

Daha ne yapacağıma bile karar vermeden arabanın kapısını açtım, halatın üstünden atladım ve çimen öbeklerinin üstünden onlara doğru var gücümle koştum. Ne nefes aldım ne gözümü kırptım, ne de düşündüm. O anda yalnızca elimden geldiğince hızlı koşmaya, o herifi durdurmak için vaktinde oraya varmaya odaklanmıştım.

48

Geldiğimi gördü elbette ama küçük kızı bırakmadı. Yedi sekiz yaşlarında, narin bir şeydi. Saçları gökkuşağı renklerinde bir tokayla toplanmıştı ve tişörtünde şaha kalkmış bir tek boynuzlu at vardı. Hüngür hüngür ağlıyordu; yaklaştıkça sesini duymaya başladım.

"Lütfen, beni bırakın. Bay Vonn, lütfen."

Rhys gözlerini benimkilerden ayırmadan kızı kendine doğru çekti, beti benzi atmıştı. Suçüstü yakalanmıştı, peki şimdi ne yapacaktı? Kızı rehin mi alacaktı? Kız onunla akıl oyunları oynayamayacağım kadar kırılgan ve savunmasızdı.

"Kızı bırak," dedim ondan birkaç adım beride kayarak dururken. Falcının çadırının önündeydik fakat çadırın perdesi kapalıydı; kadın molada olmalıydı. Etrafta başka kimsecikler yoktu. Çevremizdeki panayırın gürültüsü gerçek dışı gibiydi. İnsanlar burada neler döndüğünü nasıl fark etmezlerdi?

"Sen. Sendin." Korkunç, çatlak bir kahkaha koyuverdi. "Beni sen tutuklattın, değil mi?"

"Aynen öyle. Ve aynı şeyi tekrar yapmak üzereyim. Ufaklığı bırak."

"Bella'yı mı? Ama ona ihtiyacım var." Kızın kolunu tutan eli biraz daha kasıldı ve çocukcağız acıyla haykırdı. "Anlamıyorsun."

"Ben anlayacağımı anladım. Bırak onu. Bunu yapmana izin vermeyeceğim."

"Bella bana *yardım* ediyor. O Thea'nın arkadaşı." Rhys kafasını öyle bir hışımla iki yana salladı ki eğer kolundan tutmasaydı kız kendini yerde bulurdu. "Anlat ona."

"Yapamam," diye feryat etti Bella.

"Bırakın kızı!" Diğer üç kız toplaşmış, birbirlerine tutunuyorlardı. "Size doğruyu söyledi."

"Lütfen, Rhys." Ona bir adım yaklaştım. "Durumu kötüleştiriyorsun."

"*Ben* mi kötüleştiriyorum? Yüce İsa..." Bella'yı itekleyerek kendinden uzaklaştırdı. Kız yalpaladı, dengesini kaybetti ve çimenlere serildi. Benim istediğim de buydu, gerçi artık elleri serbest kaldığından bana karşı koymakta özgürdü. Göz ucuyla bakınca dikkat çekmeye başladığımızı fark ettim. Çadırların aralarındaki boşluklar meraklı suratlarla doluyordu. Fakat gözlerimi Rhys'inkilerden ayırıp etrafıma bakmaya cesaret edemedim. Gözlerinden öfke saçıyor, tıpkı hücuma geçecek bir boğa gibi başını aşağıda tutuyordu. "Neden hep sen olmak zorundasın? Neden yoluma çıkıp duruyorsun?" Sonra sesini yükselterek, "Bu siktiğimin hakkını sana ne veriyor?" diye ekledi.

Elimi arka cebime attım ve cüzdanımı çıkarıp kimliğimi görebilmesi için açtım. "Madem ille de bilmek istiyorsun, bu."

"Gitmem gerek." Kan çanağına dönmüş gözlerini kaçırdı. "Buna zamanım yok."

"Kim olduğumu, ne iş yaptığımı bildiğine göre öylece elini kolunu sallayarak gitmene izin veremeyeceğimi de bilmen gerekir."

"Aklımda daha önemli şeyler var."

"Bu kızı kaçırmaya teşebbüsten tutuklanmaktan da mı daha önemli?"

Alaycı alaycı gülümsedi. "Dene de görelim, seni işgüzar sürtük."

"Kaçmaya bir yelten de ne olacağını görürüz," dedim.

Ellerini yumruk yapıp hücuma kalktı, hatta o kadar yaklaştı ki Derwent omzunu karnına geçirerek onu karşıladığında yana-

gımda bir esinti hissettim. Hava Rhys'ın vücudunu duyulabilir bir çığlıkla terk etti. Tren çarpmışa döndü. Yere düşerken de kafasını falcının fiyat listesinin yazılı olduğu metal tabelaya çarptı. Bir an sonra kendini yerde buldu; vücudu gevşek, gözleri boştu. Derwent yavaşça ayağa kalkıp onu birkaç saniye inceledi.

"Evet, sanırım bugünlük kepenkleri indirdi. Sağlam bir beyin sarsıntısı geçirmiş olsa gerek."

"Acele etmeseydin," dedim. "Ben de teşrif edip etmeyeceğini merak etmeye başlamıştım."

"Sanırım zamanlamamın kusursuz olduğunu söylemek istiyorsun. Pozisyon alıyordum." Bana bakarken omzunu ovuşturdu. "Sana dokunmadı bile."

Bella ve arkadaşları hâlâ hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Yanlarına gidip Bella'yı kucağıma aldım ve onları sakinleştirmek için abuk sabuk sesler çıkaran Rhys Vonn'un yanından uzaklaştırdım. İki üniformalı polis memuru ona doğru koşuyordu fakat Derwent hem onlarla hem de Rhys'ın yardımına koşacak paramediklerle ilgilenebilirdi. Vonn'un kafa sarsıntısı geçirmesi tam bir talihsizlikti; onu tutuklamayı bir parça güçleştiriyordu. Sorgulanıp suçlanmadan önce tepeden tırnağa muayene edilmesi gerekecekti. Bella'nın minicik, yapış yapış elini tuttum ve kalabalığın içinde anne babasını aramaya koyulduk. Perişan vaziyetteki arkadaşları tıpkı bir kuyrukluyıldız misali peşimizden geliyordu. Annesiyle babasını bulduğumuzda ben neler olduğunu açıklamaya çalışırken Bella feryat figan ağlamaya, arkadaşlarıysa hep bir ağızdan konuşmaya başladı.

"Thea'nın babası..."

"Çok kızgındı."

"Bella'nın kolunu bırakmadı."

"Ona Bella'nın yalan söylemediğini söyledik."

"Ben hiç yalan söylemem," dedi Bella yüzünü annesinin saçlarına gömüp tekrar gözyaşlarına boğulurken. Annesine may-

mum gibi yapışıp bacaklarını beline, kollarını boynuna dolamıştı. Zavallı kadının boğulması an meselesiydi.

Neticede Bella'nın babasını bir kenara çekip lafı uzatmadan neler olduğunu anlattım.

"Ve onu tutukladınız," dedi. Tıknaz, tabiatı gereği şen şakrak biriydi ama şaşkınlığı kızının üzüntüsüyle birleşince onu ciddileştirmişti.

"Evet. Şu anda nezarethane yolunda." Muhtemelen önce hastaneye uğrayacaktı ama Bella'nın babasının bunu bilmesine gerek yoktu.

"Buna inanamıyorum. Rhys'ın iyi bir adam olduğunu sanırdım." Kafasını iki yana salladı. "Artık insanları tanımak mümkün değil, öyle değil mi?"

Tam ona hak verecektim ki iki yeni yetme kızın arkamda durduğunu fark ettim ve o yana döndüğümde Camilla Vonn'la arkadaşı Elise'i dibimde dikilirken buldum. İkisi de keyifsiz görünüyordu. Elise her zamanki gotik kıyafetleri içindeydi, ortalığı kasıp kavuran güneşe hiçbir taviz vermemişti. Camilla yeşil bir elbiseyle şu kaba saba spor ayakkabılardan giymişti ve açık bıraktığı o muhteşem saçlarıyla Raphael öncesi bir tablo gibi görünüyordu.

"Doğru mu? Babamı tutukladın mı?"

Başımla onayladım. "Buna mecbur kaldık."

"Neden?"

"Küçük bir kızı kaçırmaya kalkıştı."

"*Babam* küçük bir kızı kaçırmaya kalkıştı, öyle mi? Emin misin?" Omzumun üstünden az sayıdaki müridinin arasında hâlâ hüngür hüngür ağlamakta olan Bella'ya baktı. "Şu kızı mı?"

"Onu gördüm."

"Emin misin?"

"Adım gibi," dedim Camilla'yı yersiz sadakati için şöyle bir silkelemeyi isteyerek. *Baban boktan biri, Camilla, hani henüz fark etmediysen diye söylüyorum.*

"Onu neden kaçırmak istesin?" diye sordu Elise.

"Ne planladığını tam anlamıyla bilmiyorum ama ona engel oldum."

"Hepsi Thea'nın arkadaşı." Camilla kızlara bakıyordu, beti benzi öyle fena atmıştı ki çilleri beyaz ipeğin üstündeki altın pullar misali ortaya çıkmıştı. "Bu Bella, Thea'nın en yakın arkadaşı."

Gerçek aniden kafama dank ederken saniyeler âdeta sündü.

Thea'nın arkadaşları.

Ama Thea yoktu.

Bella bana yardım ediyor, demişti Rhys ve onu duymazdan gelmiştim.

Camilla'yı şaşırtan çocuk kaçırma teşebbüsü değil, failin kimliğiydi. Bu mahallede tehlikeli biri vardı ve o da bunun farkındaydı ama mevzubahis kişi babası değildi.

"Camilla, neler oluyor?"

"Hiç.. Hiçbir şey." Elise'e baktı ve konuşmadan anlaştılar. Sonra Elise bana döndü.

"Bizim gitmemiz gerek."

"Durun bir dakika. Camilla, başka kim küçük bir kızı kaçırmaya teşebbüs etti?"

"Yapamam," dedi Camilla çaresizce. "Sana söyleyemem."

Bella'nın etrafına toplanan küçük gruba baktım. "Hepsi Thea'nın arkadaşı... ama Thea onlarla değil. Baban onu arıyordu, değil mi?"

"Onu bulmam gerek." Camilla'nın gözleri fal taşı misali açılmıştı ve korku doluydu. Yanı başındaki Elise âdeta taş kesmişti.

"Birinin kardeşini kaçırdığını mı düşünüyorsun?" Kafamın içindeki çarklar fıldır fıldır dönüyordu. Ya Rhys'ın amacı Bella'yı kaçırmak değildiyse... ya ondan gerçekten yardım istediyse... ya yakalamam gereken yırtıcı Rhys değilse... O hâlde kimdi?

Sorumun cevabı sanki Camilla karşımda avazı çıktığınca bağırmış gibi kafamın içinde gürledi: En başından beri herkesin gözü önünde saklanan bir adam.

"Mike Knox, değil mi? Baban olduğunu sandım ama Gillian'ı korkutan Mike'tı. Senin yanında gördüğü Mike'tı. İnsanlara anlatmaya çalıştı ama kimse onu dinlemedi. *Ben* bile dinlemedim." Okul gösterisinde yeni yetmeleri nasıl pürdikkat izlediğini, o gün o ara sokakta Camilla ona kafa tuttuğunda nasıl surat astığını, Gillian rayların üstünde bayıldığında nasıl tedirgin olduğunu şimdi şimdi hatırlıyordum.

Elise, Camilla'nın elini tuttu. "Sorun yok. Söyleyebilirsin."

"Hayır. Söylemesem daha iyi. Bilmiyorum." Bana bakıp dudağını ısırdı. "Yapamam."

"Benimle gelin," dedim nihai kararımı vererek. Peşimde iki genç kızla birlikte apar topar Bella'nın yanına gittim. "Sana bir şey sorabilir miyim, tatlım? Bir tanecik? Önemli."

Bella'nın babası devreye girdi. "Korkmana gerek yok, bebeğim. Onunla konuşabilirsin. Bize yardım etmeye geldi."

Yardım etmeye mi? Akılalmaz sonuçlar doğurabilecek korkunç bir hata yapmıştım. Bella bana bakmak için arkasına dönerken kendimi gülümsemeye zorladım. Henüz annesinin tepesinden inmemişti.

"Bay Vonn'un kolunu tuttuğu zamanı hatırlıyor musun?"

Bella'nın annesi sinirlendi. "Bu gerçekten gerekli mi?"

"Evet," diye çıkıştım. "Benim için hatırlamayı deneyebilir misin, Bella? Bay Vonn senden ne istedi?"

"Bana kalırsa..." diyerek araya girdi Bella'nın babası ama kızı en berrak sesiyle tane tane konuşmaya başlamıştı.

"Thea'yı arıyordu. Ama biz onu görmedik. Diğer adamla gitti."

"Peki şu diğer adam neye benziyordu?"

Ondan pek bir şey öğrenmeyi beklemiyordum. Neticede sadece bir çocuktu ve yetişkin görgü tanıklarının lafına bile

güvenilmezdi ama Bella sakince adamı tarif etti. Hem de ayakkabısından sakalına kadar. Bu kesinlikle Mike Knox'tu.

Tekrar onlara döndüğümde Elise de Camilla da ağlıyordu.

"Camilla, şimdi güçlü olmalısın. Mike Knox hakkında bana dürüst olmanı istiyorum. Ona karşı beslediğini sandığın tüm sadakati veya seni dürüst olmaktan alıkoyabilecek diğer her şeyi bir kenara bırakmanı istiyorum."

Gözlerini bile kırpmıyorlardı. Öyle ki bir an için nefes almayı dahi bıraktıklarını sandım.

"Camilla, geçen sene ortadan kayboldun. Seni bulup eve geri getiren Mike'tı, değil mi?" Bir yanıt bekledim ama ağızlarını bıçak açmıyordu. Bir tablo, bir alegori, bir mit kadar hareketsizdiler. Babamın o tatlı sesiyle ağır ağır okuduğu, en sevdiği şiirlerden biri geldi aklıma: *İki genç kız... ikisi de güzel, biri bir ahu...*

"Ama seni bulmak zorunda kalmadı. Nerede olduğunu zaten biliyordu. Hatta seni oraya bizzat kendisi gönderdi."

Camilla'nın yanağından bir damla yaş süzüldü.

"Oysa sadece bir çocuktun, Camilla. *Hâlâ* çocuksun. Sen hata yapmadın. Sana her ne dediyse, seni neyle tehdit ettiyse yalan söylüyordu. Mike'ı tutuklayacağım ve seni bir daha asla incitemeyecek. Buna izin vermeyeceğim, tamam mı? Fakat önce Thea'ya yardım etmemiz lazım. Baban denedi ama ona engel oldum. Anlayacağın şimdi bu benim işim."

Tek bir kere başıyla onayladı.

"O nerede, Camilla?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı.

"Thea'yı bir yere götürdü. Kendini güvende hissettiği bir yer olmalı." Gözlerimi Camilla'nınkilerden ayırmadım. "Seni nereye götürürdü?"

"Başka başka yerlere."

"Seçenekleri benim için azaltır mısın? En gözde mekânı neresiydi?"

"Holmwood'daki kayıkhane."

Orayı düşündüm: Ormanın ortasında rutubetli, küflü, karanlık ve sessiz, dibinde yağ gibi göl suyu.

"Harika. Teşekkür ederim."

"Ama şu anda kayıkhanede değildir," dedi Elise. Orada olduğunu neredeyse unutmuştum. "Günün bu saatinde oralar kalabalık olur. Fazla riskli. Orayı şimdi kullanmaz. Rahatsız edilmek istemez."

"O hâlde nerededir?"

Bir kez daha bakıştılar.

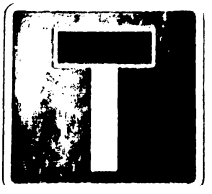
"İlk defasında," dedi Camilla, "beni boş eve götürmüştü. 1 numaraya."

Elise başıyla onayladı. "Beni de. Boş eve. Üst kata. Orada bir şilte var."

Camilla başıyla onayladı. "Arka cepheye bakan yatak odası."

İkisi de. Zayıfları ve savunmasızları önüne katıp dibe çeken bu durdurulamaz kötülük dalgasından artık fena hâlde usanmıştım.

Gerçi Thea için hâlâ bir şans vardı. Duygularımı bir kenara ittim. "Hadi, gidelim."

49

Ev gün ışığının tadını çıkarıyor, ön bahçedeki yabani otların tatlı özsuları ışıl ışıl parlıyordu. Kontrplakla kapatılmış pencereler boş boş bakan gözleri andırıyordu. Arkamda, Jellicoe Çıkmazı sessizdi. Etrafta kimsecikler yoktu ve üçümüzden başka hiçbir şey hareket etmiyordu. Kızlar çayırda canla başla koşmaktan benim gibi nefes nefese kalmıştı. Paldır küldür durup eve baktık. İçeride neler döndüğünü ele vermiyordu.

"Siz burada kalın," dedim derin bir soluk alarak. Telefonumu Elise'in eline tutuşturdum. "Destek çağırdım. Birkaç dakikaya burada olurlar. Eğer telefonum çalarsa aç. Daha fazla ayrıntıya ihtiyaçları olabilir."

Elise başıyla onayladı. Elleri titriyordu ama bakışları metanetliydi. Elise'in yapılması gerekeni yapacağına güveniyordum.

"Eğer Müfettiş Derwent, yani Josh ararsa ona nerede olduğumu söyle." Onu aramayı denemiştim ama telefonu meşguldü ve sesli mesaj bırakma zahmetine de girmemiştim. Aradığımı görünce nasıl olsa geri arardı. Muhtemelen Rhys'la uğraşıyordu. Hâlâ panayır yerinde mi yoksa tutukluyla birlikte hastane yolunda mı bilmiyordum.

"Camilla, sen de içeri gelmiyorsun."

"Ama..."

"Eğer içerideyse Thea'yı yanına göndereceğim. Onu burada beklemelisin." *Seni Mike Knox'un yanında yöresinde istemiyorum.*

"Ne yapacaksın?"

"İçeri gireceğim. Thea'yı kurtaracağım. Mike'ı tutuklayacağım."

"Tek başına mı?"

Ona bakıp sırıttım. "Benim için çocuk oyuncağı."

Fakat öyle olmadığı ayan beyan ortadaydı. Başka seçeneğim yoktu. Harekât merkezi iki dakikada burada olacaklarına söz vermişti ama gelmeleri beş dakikayı bulurdu ve Knox bizden kim bilir kaç dakika öndeydi? O evin içinde her şey olmuş olabilirdi. Şu anda içeride her şey yaşanıyor olabilirdi.

Daha fazla oyalanma, Maeve.

Tek bakışta kimsenin ön kapıdan içeri girmediğini anladım: Orasından burasından el değmemiş örümcek ağları sarkıyordu. Ve Mike'ın arka bahçeleri avucunun içi gibi bildiğinin farkındaydım. Patikadaki karaltı, bahçemizdeki adam: O gölgenin şimdi bir suratı vardı. Onun olduğunu kanıtlayamazdım ama sürekli heyecan arayışında olduğu kanısındaydım ve aradığını nerede bulduğunun hiçbir önemi yoktu. Barbekü partisinden sonra Derwent beni öptüğünde birkaç adım arkamızda, şu anda dikildiğim yerden pek de uzak sayılmayacak bir noktada olmalıydı. Gözüne bir fırsat kestirmişti. Bizi izlemek istemişti. Çok büyük bir riski göze almış, neticede Pippin'i teyakkuza geçirerek daha fazla ileri gitmemizi engellemişti ama eğer engellemeseydi... Kafamı iki yana salladım. *Odaklan.*

Gürültü yapmamaya dikkat ederek hafif adımlarla evin etrafından dolanıp eski ahşap panellerle demir çubukların arasından geçtim. Devasa böğürtlen çalıları arka bahçeyi ele geçirmişti, yaprakların arasından göz kırpan meyveleri hâlâ sert ve hamdı. Havada rutubet ve toprak kokusu vardı.

Arka kapıya yaslanmış bir levye buldum. Kilidin kırıldığı yerin hizasında toprağa pul pul boyalar dökülmüştü. Biri bilmeden bana bir iyilik yapmıştı; kızlar Mike'ın anahtarı olduğunu söyleyince içeri girmenin başka bir yolunu bulmam gerekeceğini düşünmüştüm. Kapıyı ittiğimde sessizce kayarak

açıldı. Menteşelerin ciyaklamasını bekliyordum ama Mike Knox elbette gizlice içeri girip çıkmak istemişti. Loş mutfağa adım atıp içeri biraz ışık girebilmesi için kapıyı açık bıraktım. Elimdeki levyenin ağırlığı bana güven veriyordu, neticede hiç yoktan iyiydi. Mutfak fare dışkısı ve küf kokuyordu, ayrıca borular uzun zamandır kuruydu. Öğürdüm ve sesi bastırmak için elimin tersini ağzıma bastırdım.

Üst kat, demişti kızlar. Arka cepheye bakan yatak odası. Bir ses duymak için kulak kesilip gözlerimi dört açarak antrede ilerledim ve oturma odasına açılan kapı boşluğundan geçtim. İçeride hiçbir hareket yoktu. Derken bir döşeme tahtası üst katta biri yürüyormuş gibi gıcırdadı. Bunu kapalı bir kapının ardından gelen mırıltılar ve sert bir emir üzerine kesilen tiz bir inilti izledi.

Kahretsin. Çıplak basamaklarda ses çıkarmamaya gayret ederek merdiveni uçarcasına tırmandım. Arka taraftaki yatak odasının kapısı kapalıydı. Usulca açmayı denedim ama kilitliydi. Ne var ki kapı çürüktü, panelleri çatlamıştı ve kapı kolunun etrafındaki boşluklardan gün ışığı süzülüyordu. Levyenin ucunu kapıyla kapı kolu arasına sokup asıldım ve çürümeye yüz tutmuş eski kapının kilidi bir kıymık yağmuruyla yerinden söküldü.

Kapı zangırdayarak açılıp geriye doğru savrulurken karşımdaki sahneyi fotoğrafını çeker gibi tek bir saniyede beynime kazıdım: Thea Vonn başparmağı ağzında, ne yapacağını bilemez hâlde, ağlamaktan al al olmuş yanaklarıyla bir köşede duruyordu, yerde bir şilte vardı ve Mike Knox düğmelerini çözdüğü kotunun içine soktuğu eliyle öylece donakalmış, bana bakıyordu. Şaşkınlıktan küçük dilini yutmuştu, en azından o kadarı ortadaydı: Thea'ya o kadar odaklanmıştı ki geldiğimi duymamıştı.

Şaşkınlığından istifade ederek hücuma kalkıp levyeyi dizine savurdum. İlk darbede etkisiz hâle gelmesini, sonra da acıdan direncini kaybetmesini ummuştum. Fakat benden saniyenin

binde biri kadar daha erken davranarak dönüp iki büklüm oldu. Bu nedenle levye diz eklemine değil, baldırına isabet etti. Hareketin ivmesi beni öne doğru savurunca ona tosladım. Acıdan inleyerek kendini toz toprak içindeki çıplak döşeme tahtalarının üstünde buldu. Bir kez daha beklediğimden daha çabuk tepki verdi; altımda kıvranmaya başladı ve canla başla direnmeme rağmen tek elini kurtarıp parmaklarıyla yüzüme, gırtlağıma doğru hamlede bulundu.

"Tutuk... lusun..." demeyi başardım güç bela. O anda dizini karnıma geçirip beni omzumdan itti, öyle ki çaresizce sırtüstü devrildim. Benden çok daha güçlü ve saldırgandı. Hem de benliğimin derinliklerinde hissettiğim o yakıcı öfkeye, aldığım tüm o eğitimlere ve bir kez daha bir adamın insafına kalacak olursam ona yapacaklarıma dair kurduğum onca hayale rağmen. Bir bacağını üstümden atıp beni yere mıhladı. Artık çaresizce çırpınıyordum. Beni gırtlaklayacağını ya da bilincimi kaybedene kadar yumruklayacağını düşündüm ve iyiden iyiye tepem attı. Bana sırıttı; hâlinden memnundu ve özgüveni yerine gelmişti.

"İn... üstümden..."

"Hayatta olmaz," diye tısladı. Gözleri parlıyordu. "Bu anı ne kadar çok hayal ettiğimi bilsen şaşarsın. Senin hoşuna gitmese bile sonraki birkaç dakikanın tadını çıkaracağım."

Bakışlarımı ondan ayırmadım çünkü gözlerimin en ufak bir hareketiyle durumun benim lehime değiştiğini ele vermek istemiyordum çünkü arkasında bir karaltı belirmişti. Knox birdenbire yumruğunu suratıma indirdi. Bu kafamın çınlamasına ve gözlerimin önünde yıldızlar dans etmesine neden olan kısa, sert bir yumruktu. Burnum ânında kanamaya başladı. Acıyı bir kenara itip elimi çenesine attım ve var gücümle kafasını geriye ittirdim ve Camilla, dışarıda beklemesini tembihlememe rağmen sözümü dinlemeyen, Knox'un canına okumayı en az benim kadar isteyen muhteşem Camilla bahçeden aldığı demir çubuğu Knox'un kafasının yan tarafına indirdi. Knox

saniyesinde bilincini kaybedip kesilmiş bir ağaç gibi üstüme yığıldı. Camilla'nın çubuğu elinden bırakıp kız kardeşine koştuğunun belli belirsiz farkındaydım ve onu çok iyi anlıyordum fakat burnumdan akan kanlar genzime dolmaya başlamıştı. Ne kımıldayabiliyor ne de nefes alabiliyordum ve Knox külçe gibi ağırdı. Ondan kurtulmak için çaresizce debeleniyordum fakat artık dermanım kalmamıştı ve başım ciddi beladaydı. Herif kendinde bile değildi fakat bu kavgayı o kazanacaktı... Derwent'ın tepesi *fena* atacaktı...

Derken Knox bir santim kaydı. Sonra bir santim daha. Sarsıla sarsıla aşağı doğru kayıyordu. Başımı kaldırdığımda Elise'in onu çekiştirdiğini gördüm, çok ağır olmasına rağmen iki eliyle ayak bileklerinden tutmuş, var gücüyle asılıyordu. Bir yandan ağlasa da azimliydi. Ben kıvranırken çekmeyi sürdürdü ve onun sayesinde en nihayetinde kurtuldum. Doğrulup oturdum ve burnumdan oluk oluk akan kanlar tişörtümü ıslatırken nefes almaya çalıştım. Genzim hâlâ kanla doluydu ve boğuluyormuşum gibi hissediyordum. Öne doğru eğilip başımı dizlerimin arasına aldım ve bozuk para ebadındaki kan damlaları sayamayacağım kadar hızla döşeme tahtalarına düşmeye başladı. Bir kolumu yanıma diz çöken Elise'e dolarken diğer kolumla kanamayı durdurmayı denedim. Omzumun üstünden Camilla'ya ve ablasının kolları arasındaki Thea'ya baktım. Böylelikle, "Bitti. Her şey yoluna girecek," derken onlara yalan söylememiş oldum.

"Öldü mü?" Bunu küçücük yüzünde endişe yüklü bir ifadeyle ablasının omzunun üstünden bakan Thea sormuştu.

Parmaklarımı Knox'un boynuna bastırdığımda nabzının düzenli aralıklarla yavaş yavaş attığını hissettim. "Hayır. Sadece bayıldı."

"Tüh."

Kendimi tutamadım; gülmeye başladım. Elise yüzünü kollarının arasına gömdü, gülmekten omuzları sarsılıyordu. Thea ise ağlamaklı olmasına rağmen kıkırdadı. Bu histerinin dik

âlâsıydı. Beni kendime getiren gölgelerin kol gezdiği odanın köşesinde öylece duran Camilla'nın solgun yüzünü görmek oldu. O gülmüyordu, aksine perişan görünüyordu. Fırsatını bulduğumda onunla konuşmam gerektiğini düşündüm.

Knox'u kurtarma pozisyonuna soktum. Bunu bana yaptıran eğitimimdi. Şahsen oracıkta ölmesine göz yummaktan memnuniyet duyardım.

*

Ambulanstan dikkatle indim ve etrafıma bakındım. Camilla ve Elise kaldırımın kenarına oturup kollarını dizlerine dolamışlardı. Polis araçlarından, ambulanslardan ve adli tıp panelvanlarından ibaret her zamanki curcunanın ortasında kalmışlardı: Jellicoe Çıkmazı'nın huzuru bir kez daha acil müdahale araçları tarafından bozuluyordu. Kızlara doğru yürüyüp Elise'in yanına oturdum.

"Biraz laflayabileceğimizi düşündüm."

"Burnun hâlâ kanıyor mu?"

"Biraz," dedim itiraf edercesine. Başım dönüyordu fakat burnuma tuttuğum buz torbası kanamayı yavaşlatmaya yarıyor olmalıydı. "Ama iyiyim."

"Çok cesurdun," dedi Camilla ürpererek.

"Bunu tek başına yapmana izin veremezdik." Elise süt dökmüş kedi gibi bakıyordu. "Bize dışarıda beklememizi söylediğini biliyorum ama senin için fazla güçlü olduğunu düşündük."

"Haklıydınız ama bekleyemezdim."

"Evet," dedi Camilla. "Bence tam zamanında müdahale ettik. Thea o herifin ona ne yapmaya yeltendiğini anlamamış."

"Umarım uzun süre de anlamaz. Bu tür bir hatıra için çok genç."

Camilla bakışlarını yere indirdi. "O duruma hiç düşmemeliydi. O herifi uzun zaman önce durdurmalıydım."

"Eline geçen ilk fırsatta yapabileceğini yaptın." Burnumu çektiğimde ağzıma kekremsi bir tat geldi. Kanamanın artık durmasını istiyordum ama öncesine kıyasla yavaşlamış olsa da hâlâ devam ediyordu. "Polisin ikinizden de ifade alması gerekecek."

Başlarıyla onayladılar, ikisinin de yüzünden düşen bin parçaydı.

"Yapabileceğiniz en iyi şey doğruyu söylemek."

"Korkuyorum," diye fısıldadı Camilla.

"Ondan mı? O artık parmaklıklar ardında."

Elise beni ikaz etmek istercesine telaşla kafasını iki yana salladı. Bir an için düşündüm.

"Sana başının belaya gireceğini mi söyledi?"

"Yaptıklarım yüzünden hapse gireceğimi söyledi." Camilla'nın bana çekinerek baktığını görünce kendimi tutamayıp güldüm.

"Tam anasının gözüymüş. Bak, doğruları söylemen hâlinde her şeyin yoluna gireceğine garanti veremem ama kraliyet savcılığını ve çocuklara suçlama yöneltme meselesine nasıl baktıklarını biliyorum. Özellikle de cebir altında olduğu ayan beyan ortada olanlara. O adam seni istismar etti, Camilla. Sen ne yaptıysan o daha beterini yaptı. Ve yaptıklarından ötürü hapse atılmayı hak ediyor. Seni susturmaya çalıştı çünkü işine gelen buydu ama şimdi konuşma zamanı. Bu onun yapmanı isteyeceği son şey, seninse kendin için yapabileceğin en iyi şey."

Kafasını ellerinin arasına aldı. "Daha kimseye anlatmadım."

"O hâlde ilk bize anlat." Bu sefer konuşan Elise'ti. "Gittikçe kolaylaşacak. Şimdi, burada."

Camilla bana baktı. Ellerimi iki yana açtım. "Tutuklu değilsin. Avukatın yanında değil. Etrafta mesul bir yetişkin yok. Canının istediğini anlatabilirsin, sadece dinlerim."

*

Kızlar gitmiş, anneleriyle birlikte karakola götürülmüşlerdi. Nicola devriye aracına binerken benimle göz teması kurmuştu; bu sessiz bir teşekkür olduğu kadar bir sözdü de. Kendindeydi, ilgiliydi. Tam zamanında yepyeni bir kadına dönüşmüştü. Kızlarla ilgileneceklerini bilsem de ikisine de kıyamıyordum. İkinci buz torbamla ambulansın açık kapısında oturuyordum.

"Eğer bu da işe yaramazsa seni hastaneye götürüyorum." Açık tenli ve parlak mavi gözlü paramedik arsızca sırıtıyordu. Kendimi acaba kız arkadaşı var mıdır diye düşünürken bulunca nihayet iyileşmeye başlamış olabileceğime kanaat getirdim. Eğlenceli birine benziyordu ve benim de fena hâlde eğlenmeye ihtiyacım vardı.

"Bence duracak."

"Beş dakikan var." Omzumun üstünden arkama baktı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Dedektifimle biraz konuşmak istiyorum."

Derwent'ın sesini duyunca başımı kaldırıp baktım. Güneş arkasından geldiğinden iri yarı bir karaltıdan ibaretti. Elimi gözlerime siper ettim. "Selam."

"İyi misin, boksör?"

"Daha iyi günlerim oldu."

"Daha iyi göründüğün günler de oldu." Yanıma oturdu. "Ne kaçırdım?"

"Bence çoktan öğrenmişsindir."

Omuz silkti. "Manşetleri duydum. Mike Knox."

"O çok kötü bir adam," dedim istifimi bozmamaya çalışarak. Bir yandan da buz torbasını onu görebileceğim şekilde tutmaya çalışıyordum. Kolum ağrımaya başlamıştı. "Camilla ona ne yaptığını anlattı."

"Ver şunu bana." Buz torbasını tuttu ve onu burnuma bastırabilmek için diğer eliyle ensemden kavradı. "Şimdi konuş."

"Camilla'yla ilişkileri geçen sene, kız daha on dört yaşındayken başlamış."

Derwent suratını buruşturdu.

"O zamana kadar Elise Dean'i çoktan baştan çıkarmış fakat kız onunla yalnızca iki üç defa görüşmüş. İlki boş evdeymiş. Diğerleri arabasında olmuş. Elise o zamandan sonra ondan sakınmayı başarmış. Telefonunda numarasını engellemiş. Sanırım Camilla onun kadar zeki ya da şanslı değilmiş. Knox'un ilgisinin hoşuna gittiğini söyledi. Knox başlarda ona gayet nazik davranmış. Kızın okul gösterilerine yardım ediyormuş ki Camilla'nın oyunculuğu ne kadar sevdiğini biliyorsun. Bence oyunları muhtemel kız arkadaşlarını tespit etmek için eleme niyetine kullanıyordu. Camilla'nın dediğine göre, Knox ona o okulda okuyan ilk sevgilisi olmadığını söylemiş. Ama en gözdesiymiş."

"Kızın hiç şansı yokmuş, değil mi? Ayrıca Knox annesiyle babasının işe yaramaz tipler olduğunu da biliyordu. Camilla ona azıcık ilgi alaka gösterebilecek herkes için çantada keklikti."

"Knox ne yaptığını adı gibi biliyordu. Camilla, Isaac'ten ayrılmış. O zamanlar Elise'le Knox'tan haberi yokmuş ve Elise ona gerçeği söylememiş ama onu Knox'tan uzak durması için uyarmaya kalkıştığında Camilla, erkek kardeşinin namına ara bozduğunu düşünmüş. Knox'a delicesine âşıkmış. Onun için her şeyi yapabilecek vaziyette olduğunu söyledi. Birkaç ay sonra hamile olduğunu öğrenmiş. Knox *evden kaçışını* ve kürtaj operasyonunu planlayıp finanse etmiş. Ebeveynlerini ve diğer herkesi Camilla'nın kaçtığına ama ne yapıp ne edip onu bulduğuna, yani fail değil de kahraman olduğuna ikna etmeyi başarmış. Bu noktadan sonra değişmiş. Camilla'ya soğuk davranıp sadakatini sınar olmuş. Acımasızca davrandığı da oluyormuş. Camilla'yı riske girmeye zorlamaya başlamış. Camilla'nın dediğine göre onu bir keresinde Holmwood'a çıkan patikada sekse zorlamış. İkisi de Gillian Holding'in evinin penceresinden izlediğini fark etmişler ve Knox kadının ipliklerini pazara çıkaracağından korkmuş. Gillian'ı tehdit etmiş ama elbette Gillian'ın sözüne

güvenilmeyeceğini biliyormuş. Kadıncağız gördüklerini her an birine yumurtlayabilirdi ve sahiden de birine ondan bahsetti."

"Alice."

"Ve Alice, Gillian'ın bahsettiği kişinin Rhys Vonn olduğunu sandı ki bunun için onu suçlayamam, neticede ben de aynı hataya düştüm. Sanırım Gillian'ın kocasından bahsettiği Alice'in aklının ucundan bile geçmedi. Gillian raylarda bayıldığında Knox bize doğru koşuyordu. Knox'un kim olduğunu biliyordu ve onu dinleyecek, anlatacaklarını ciddiye alacak birini bulması artık an meselesiydi. Knox sırf ondan korkuyor diye Gillian'ın dilini tutacağına bel bağlayamazdı. Gillian'ın demansı ilerledikçe çekingenliği buhar olup uçmuştu. Onu korkutarak susturamazdı. Tek çaresi onu sonsuza dek susturmaktı."

"İkinci derece kanıt."

"Haklısın," dedim. "Bu sadece cinayet saiki, hepsi bu. Ama sana neyin ikinci derece kanıt sayılmayacağını söyleyeyim. Camilla, Bayan Holding'i Mike Knox'un öldürdüğüne dair ifade vermeye hazır."

"Peki bunu nereden biliyormuş?" diye sordu Derwent.

"Onu öldürürken izlemiş."

Derwent irkildi. Başım ağrıyordu. Adrenalin etkisini yitirmiş, geride yalnızca hüzün bırakmıştı.

"Gillian'ın Knox'tan ödü kopmasına rağmen adamın onu evden çıkmaya nasıl ikna ettiğini düşünüp duruyorduk. Camilla'yı kullanmış. Eve giren oymuş. Gillian'a onunla gelmesini söylemiş. Knox'un tembihlediği üzere ona tek başına dışarı çıkmaya korktuğunu söylemiş. Gillian en başından beri Camilla'ya yardım etmek istiyordu. Hâliyle ona güvenmiş. Gillian evden çıktığı anda Mike Knox'un avucuna düşmüş, meğer evinde Knox'un DNA'sına ya da boğuşma emaresine rastlanmamasının nedeni buymuş. Birilerinin onları görme ihtimaline karşı Camilla'dan Gillian'ı göl kenarına götürmesini istemiş. Etrafta onu öldürdüğüne tanıklık edebilecek kimse olmadığından emin olana kadar

geride kalmış. Ve onu öldürdükten sonra Camilla'ya eğer onu ispiyonlayacak olursa sıradakinin kendisi olacağını söylemiş."

"Ama sen onu konuşturmayı başardın."

"Çünkü Knox gözaltında. Artık parmaklıklar ardında olduğundan kendini güvende hissediyor. Ve sanırım Thea'yı kurtardığım için." Ağırlığımı bir tarafımdan ötekine verdim, yorgunluktan kemiklerim sızlıyordu. "Elise hikâyenin çoğunda onu destekleyecektir. Camilla kürtaj yaptırdığı yeri ve kaldıkları oteli hatırlıyor. Bu tür ayrıntıları resmî kayıtlardan teyit edebilirler."

"Kızın sözüne güvenilir mi?"

"Ona inanıyorum," dedim sadece. "Jüriyi bilmem. Bence ona acıyacaklar."

Buz torbasını kaldırdı. "Kanama durdu mu?"

"Olabilir." Temkinliydim. "Daha önce de durdu ama sonra tekrar başladı. Görebildikleri kadarıyla kırılmamış ama epey sert vurdu."

"Beni aramalıydın. Sana bunu yapmasına izin vermezdim." Sesinin incinmiş gibi çıkmamasına gayret ediyordu fakat bunun onun için önemli olduğunu biliyordum.

"Destek çağırmaya öncelik vermem gerekti. Hem zaten Rhys elini kolunu bağlamıştı."

"Bu hiç komik değil, Maeve. Sana bir şey olsaydı ne yapardım?"

"Böldüğüm için özür dilerim." Konuşan paramedikti. O bir dizi kontrol yaparken Derwent bizden birkaç adım uzaklaşıp elleri ceplerinde bekledi.

"Gerçi Thea'nın iyiliği için oyalanmadığın iyi olmuş," diye itiraf etti.

"Mm," dedim.

"Sence sonrasında onu öldürecek miydi?"

Paramediğin kafası zınk diye kalktı, dehşetten gözleri belermişti. Derwent'ın sesi kayıtsız çıkmış olabilirdi ama hissettiği

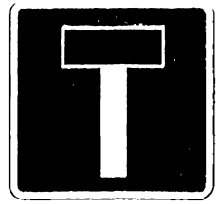
şeyin kayıtsızlıkla uzaktan yakından ilgisi olmadığını adım gibi biliyordum.

"Ben de onu düşünüyordum. Bence öldürmeye mecburdu. Kız yaşı gereği kendisine yapılanları birine anlatabilecek yeterlilikteydi. Ne var ki kız arkadaşı olamayacak kadar da küçüktü ve Knox onu korkutarak susturabileceğine bel bağlayamazdı. Thea onun kim olduğunu biliyordu. Onu muhakkak ele verirdi."

"Ve zaten elini bir kere kana bulamıştı. İkincisi çok daha kolay olurdu."

"Aslında iyi görünüyor," dedi paramedik. "Bence yakında toparlarsın."

"Bence de," dedim.

50

"Tek bir suç çözmekle yetinmediğini duydum." Bir sonraki pazartesi çantamı masama koyduğum esnada Chris Pettifer sandalyesinde arkasına yaslanıp bana sırıttı. "Bir katil daha bulmuşsun."

"Onca derde girmemesini söyledim ama dinlemedi." Derwent, Una Burt'ün ofisinin girişinde dikiliyordu ve her nasılsa orada olduğunu fark etmemiştim. Koyu renk takım elbisesi ve bembeyaz gömleğiyle son birkaç haftadır haşır neşir olduğum sivil hâlinden çok farklı görünüyordu. "Başımızı daha fazla belaya sokmadan da işimizin başımızdan aşkın olduğu kanısındaydım."

"Şansım yaver gitti, o kadar." Oturdum.

"O hâlde umalım da şansın yine yaver gitsin." Derwent gelip masamın yanında durdu ve parmağının ucuyla Dawoud dosyasına imalı imalı vurdu. "Yoksa yapacağını yaptığını ve bunun bir başkasının sorunu olması gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Sen memnuniyet nedir bilmez misin?" dedi Chris Pettifer. "Onu dinleme, Maeve."

"Yine de haklı." İç çektim. "Hassan Dawoud vakasının altından neden kalkamadığımı bilmiyorum."

"Kendine o şansı tanımadın da ondan." Arkama geçip sandalyemi geriye çekti. "Gel."

"Neler oluyor?"

"Önümüzdeki birkaç saati bu dosyayla baş başa geçireceksin. Kalk bakalım. Dosyanı da yanına al."

Dosyayı aldım ve istifimi bozmamaya gayret ederek peşi sıra toplantı odasına girdim.

"Burnun nasıl?"

"Acıyor." Aslında gözlerim de morarmıştı fakat belli belirsizdiler, yani sanki bir haftadır uyumamış gibi görünüyorlardı ve ne tesadüftür ki aynen öyle hissediyordum.

"Kapıyı kapat. Bugün Rula Jacques geliyor ve arkamdan sinsice yaklaşmasını istemiyorum. Üç saatlik bir toplantı planlamışlar. Keşke adına toplantı değil, sorgu deselermiş."

Bu takım elbisesinin jilet gibi oluşunu açıklardı. Ben toplantı odasının kapısını sıkıca kapatırken oturup dosyayı açtı. Küçük bir tereddüdün ardından ben de oturdum, tabii aramızda bir sandalyelik boşluk bırakarak.

"Şimdi böyle mi olduk?" Bana bakmıyordu bile ama yine de kızardım.

"Her şey normale döndü."

"Elbette."

Bir günümüzü ayrı geçirdiğimize memnundum. Bu, öngörülemez nezaketi, sağduyudan yoksun dürüstlüğü ve zaman zaman çıplaklığıyla aklıma kazınan Josh'tan sonra ofisteki bu profesyonel, haşin Derwent'a alışmama yardımcı olmuştu.

"Karnın aç mı? Su ister misin? Tuvalete gitmen gerekiyor mu?"

"Ben iyiyim," dedim ihtiyatla. "Neden soruyorsun?"

"İhtiyacın olan tek şey bu dosyayla baş başa kalmak. Eğer oturup Hassan Dawoud'a gerçekten kafa yorarsan ona ne olduğunu çözersin." Ayağa kalkıp kapıdaki camdan baktı. "Rula geldi. Bana şans dile."

"Bol şans," dedim istemsizce. "Ama şansa ihtiyacın olmayacak. Artık harika biri olduğunu düşünüyor olmalı."

"Bu benden nefret etmesinden daha büyük bir sorun teşkil ediyor olabilir." Gömleğini içine sokup kravatını düzeltti. "Nasıl görünüyorum?"

"İyi," dedim ve odadan çıktı. Kapıyı üstüme kilitlerken keyifli keyifli ıslık çalıyordu.

*

İki saat sonra geri döndü. Pencerenin pervazında oturmuş, aşağıdaki sokağa bakıyordum. Başını kapıdan içeri uzattı.

"Eee?"

"Kimin yaptığını biliyorum. Ve nasıl kanıtlayacağımı da."

"Sana söylemiştim. Ne kadar sürdü?"

"Yaklaşık yirmi dakika," dedim ayağa kalkarken. "Sakın bir daha kapıyı üstüme kilitleme."

"Senin iyiliğin içindi."

Yanında durup ona ters ters baktım. "Günün birinde, Josh, *kendi* iyiliğin için ne yapman gerektiği konusunda seninle küçük bir sohbet edeceğiz."

"O günü dört gözle bekliyorum."

"Benim kadar değil."

*

Liz St. John içeri girdiğinde sorgu odası her zamankinden pis ve karanlık göründü. Önleri inci grisi kot pantolonunun içine sokulmuş beyaz, ipek tişörtüyle gayet şıktı. Varlıklı, genç bir annenin tüm niteliklerini taşıyordu: ayağında dolgu topuk sandaletler, bileğinde bir ton altın bileklik, gerdanında ucundan bir kolye ucunun sallandığı uzun, altın bir zincir ve elinde markalı bir el çantası. Gerçi henüz farkında olmasa da aksesuarlarının en kıymetlisi avukatı Jeremy Green'di. Avukat kelliğe göz kırpıyordu ve hafiften terliydi ama takım elbisesi üstüne cuk oturmuştu, evrak çantası Smythson markaydı.

"Benimle neden *burada* konuşmak istediğinizi bir türlü anlamadım."

"Telefonda da açıkladığım gibi," dedi Georgia, "size birkaç delil göstermemiz gerekiyor ve bunu burada yapmak daha kolay. Bazıları video görüntüsü. Bazıları fotoğraf."

"Yine de beni neden ayağınıza kadar getirdiğinizi anlayamıyorum. Siz bana gelseydiniz. Böylesi hiç makul değil."

"Uzun sürmez," dedi avukatı ona bir sandalye çekerken. Kadın dudağını tiksintiyle büzerek oturdu.

"Burada olmaktan hiç memnun değil," dedi Derwent yanımdan. Süpürge dolabından hâllice bir odada, fena hâlde rahatsız iki dik sandalyeye tünemiş, sorgu odasını canlı izliyorduk. Aramızda biraz mesafe bırakmak adına sekiz olmuştum. "Bu işi Georgia'ya emanet etmek sence iyi bir fikir mi?"

Kendimden emin göründüğümü umarak başımla onayladım. "Bence buna ihtiyacı var."

"Şahsen yapmak istemediğine emin misin?"

"Chris de yanında. Hiçbir terslik çıkmayacak."

Derwent manyak gibi salladığım ayağıma baktı. "Evet, içinin ne kadar rahat olduğu her hâlinden belli."

Ayağımı güçlükle durdurdum. "Ona bir şans ver. Bence üstesinden gelecek."

Chris Pettifer ses kaydını başlattı. "Bu görüşmenin kayıt altına alınacağı konusunda bilgilendirildiniz, değil mi?"

"Evet ama nedenini anlayamadım," dedi Liz asabi asabi.

Chris başıyla Georgia'yı işaret etti. "Şimdi meslektaşım Hassan Dawoud'un cesedini bulduğunuz gün verdiğiniz ifadenin üstünden geçecek."

Georgia metni okurken Liz onaylamak için sık sık araya girdi. "Neden burada olduğumu hâlâ anlayamıyorum," dedi ifadenin sonuna gelindiğinde. "Bunu telefonda da yapabilirdim."

"Size bir fotoğraf göstereceğim. Topladığımız güvenlik kamerası kayıtlarından bir ekran görüntüsü." Georgia önündeki dosyayı açtı ve siyah beyaz bir fotoğraf çıkardı. Bu Ralph La-

uren ceketli adamın elimizdeki en net fotoğrafıydı. "Bu adamı tanıyor musunuz? Dikkatli bakın. Acele etmenize gerek yok."

Fotoğrafı önüne çekerken Liz'in eli titriyordu.

"Sanmıyorum... Emin değilim."

"Bu adamı tanımıyor musunuz? Tekrar bakın."

"Hayır. Tanımıyorum." Bir katiyet havasıyla fotoğrafı itekledi.

"Çok garip," dedi Georgia neşeyle. "Çünkü Cameron Dawoud kocanızı görür görmez tanıdı."

"Başta ben de öyle sandım. Hughie olduğunu düşündüm." Acı çeker gibi yukarı baktı. "Ama o olamaz."

"Kocanızın buna benzer, Ralph Lauren marka bir ceketi yok mu?"

"Var ama..."

"O gece hastanede olması mümkün değil miydi?"

"Bunun için çocukları evde yalnız bırakması gerekirdi."

"Peki bunu yapar mıydı?"

"Aslında hayır derdim. Gerçi sorsalar yasa dışı bir işe bulaşmasına da imkân olmadığını söylerdim."

"Yasa dışı bir işe bulaştığını nereden çıkarıyorsunuz?" diye sordu Georgia.

"Bağlamdan? Bana buranın hastane olduğunu düşündürdünüz. Hassan'ın ölümüyle bir ilgisi olduğunu düşündürdünüz."

"Kafası iyice karıştı," dedim usulca.

"Bir anda orada olduğu ve yasa dışı işler karıştırdığı sonucuna vardınız. Hastanede ne yaptığını düşündünüz?"

"Bilmiyorum." Ellerini kucağında kenetlemişti.

"Hassan Dawoud'un cesedinden kurtuluyor olabilir miydi?"

"Bilmiyorum."

"Bal gibi biliyorsunuz." Georgia elindeki fotoğrafları kadının önüne dizmeye koyuldu. "Burada kocanız Hassan'ın arabasıyla otoparka giriyor. O sırada Hassan arka koltukta, sizin evinizden geldiğine kalıbımı basacağım bir battaniyenin altında. Adli tıp testleri bunu doğrulayacaktır. Burada kocanız

hastaneden ayrılır gibi yapıyor. Fakat kapıdan çıkıp tekrar içeri giriyor... sonra da engelliler tuvaletine yöneliyor... çıktığında kıyafetlerini değiştirmiş. Hareketlerini nasıl takip ettiğimizi anlıyorsunuzdur herhâlde?"

"Hiçbir fikrim yoktu." Liz'in bakışları Georgia'yla Pettifer arasında gidip geldi. "Hassan'ın cesediyle ne işi olur ki? Yoksa... yoksa Hassan'ı o mu *öldürdü*?"

"Ne tür bir ilişkileri vardı?"

Avukat kıpırdandı. "Bunu müvekkilime değil, Hugh St. John'a sormalısınız."

"Müvekkilinizin ilişkileri hakkındaki izlenimini öğrenmek istiyorum," diye yapıştırdı Georgia.

"Aferin kızıma," dedi Derwent. O gerinirken kendi kendime gülümsedim; gerginlikten her yanı kasıldığına göre o da benimle aynı vaziyette demekti. "Epey ilerleme kaydetmiş sanki?"

"Bildiği her şeyi ona ben öğrettim."

"Gayet dostane bir ilişkileri vardı." Liz mendilini bulmak için çantasının altını üstüne getirmekle meşguldü. Masaya yarısı kemirilmiş bir bisküviyle plastik bir ejderha düştü. "Ah Tanrım."

"Aslında dosttan öteydiler." Georgia ona kiralık daireyle ilgili e-posta yazışmasını ve temizlikçinin ifadesini gösterdi. Temizlikçi güvenlik kamerası kayıtlarında görünen adamı görür görmez onun Hassan Dawoud'la tartışan adam olduğunu tespit etmişti. Dediğine göre kavgaları o kadar kızışmıştı ki sırf bu yüzden çıkış saatini geçirmişlerdi.

"Kocanız Hassan Dawoud'a âşıktı, Bayan St. John. Hassan'dan Cameron'ı terk etmesini istiyordu. O da sizden ayrılacaktı. Oturduğunuz evi satışa çıkarmak konusunda emlakçıyla görüştü. Londra'nın merkezinde bir çatı katı dairesini gezdi ve orada eşiyle oturacağını söyledi." Georgia öne doğru eğildi. "Ne var ki arkanızdan ne işler çevirdiğini öğrendiniz çünkü emlakçı sizi aradı."

"Bir hataydı," dedi Liz surat asarak. "Bunu nereden öğrendiniz?"

"Hassan Dawoud'un telefonundan silinmiş bir kısa mesajı kurtarmayı başardık. Dawoud'la kocanız arasındaki WhatsApp sohbetine cinsel içerikli mesajlar göndermekte kullanılan bir numaradan gönderilmişti."

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Hughie hayatta böyle bir şey yapmaz."

"Yaptığını biliyoruz," dedi Pettifer istifini bozmadan. "Ve durumdan haberdar olduğunuzu da biliyoruz."

Liz bir anlığına bocaladı. "Ne olmuş yani? Evet, çok öfkelendim ama evliliklerde olur böyle şeyler. Onu affettim. Bu fikri aklından çıkarmak zorundaydı. Biz iyi bir çiftiz. Aptal bir kaçamak yüzünden beni terk etmesine izin verecek değildim. Fakat Hassan'ı bu yüzden öldürmüş olamaz."

"Ama siz öldürmüş olabilirsiniz." Georgia ölümcül darbeyi inanılmaz bir soğukkanlılıkla indirmişti. "Kendi ağzınızla söylediniz. Sizi terk etmesine izin vermeyecektiniz. Fakat kocanızın asıl istediği buydu, bağışlanmak değil. Gerçek şu ki Hassan dehşete kapılmıştı. Cameron'dan ayrılmak istemiyordu. Hugh olayında hatalı olduğunun bilincindeydi."

"Ve Hugh çılgına dönüp onu öldürdü? Buna inanamıyorum."

"Ah, gözyaşları." Derwent saate baktı. "Muslukları açmasının ne kadar süreceğine bahse girmeliydik."

"Öyle olmadı." Georgia, Liz'e gülümsedi. "Size Hassan'ın öldüğü gün gelen kargoları sorduğumuzu hatırlıyor musunuz? Üçü altı geçe gelen kargocuyu kaçırmıştı. Kargocu kapıya not bıraktığını ve paketi yan komşusuna teslim ettiğini söyledi. Ne hikmetse o anı çok iyi hatırlıyor."

"Delikanlının üstünde unutulmaz bir etki bırakmışsınız, Bayan St. John," dedi Pettifer ağır ağır. "Bir hanımdan öyle laflar duymayı hiç beklemiyormuş."

"Biz ölüm anında üzerinde bulunan kıyafetlere dayanarak Hassan'ın koşuya çıkmak için hazırlandığını düşünüyoruz. Muhtemelen kapıya vaktinde yetişemedi. Paketini almak için size geldi. Telefonunu evde bıraktı ki bu bize dışarıda pek uzun zaman geçirmeyi planlamadığını düşündürüyor. Notu yanına aldı. Evi aradığımızda onu bulamadık." Georgia bir fotoğraf daha çıkarıp masanın üstünden kadının önüne sürdü. "Alarm sisteminizi ve görüntülü kapı zilinizi tedarik eden şirketin sokak kapınızın hareket kayıtlarını kendi sunucularında sakladığından haberiniz var mıydı? Üç ay boyunca saklıyorlar. Onlara başvurduğumuzda çok yardımsever davrandılar. Siz kendi ev içi güvenlik sisteminizden silmiş olabilirsiniz ama onlar sunucularına baktıklarında aradığımızı buldular."

Liz âdeta donakalmıştı.

"Bence görüşmeyi sonlandırmanın vakti geldi," dedi Jeremy Green ciddiyetle.

"Asıl senin çeneni kapatmanın vakti geldi," diye çıkıştı müvekkili.

"Keşke," dedi Derwent, "patlamış mısır almayı akıl edebilseydim."

Ona dirseğimle vurdum. "Kes sesini. Daha en can alıcı noktaya gelmedik."

"Devam edin. Hepsi bu mu?" Liz St. John burnunu çekti. "Pek elle tutulur bir şey yokmuş."

"Bahsettiğim teslimat notu bu." Georgia kalemiyle notu daire içine aldı. "Bu Hassan. Bu da sizsiniz. Kapıyı açıp onu içeri davet ediyorsunuz." Duraksadı. "Kocası Hassan'ın olduğu şeyden nefret eden biri tarafından öldürüldüğünü söylemişti ve bana kalırsa haklı çıktı, bambaşka bir şeyi kastetmiş olsa da. Hassan küstah bir adamdı, Bayan St. John ve eleştirilmekten hiç hoşlanmazdı. Onunla konuşurken gözünüz döndü ama Hassan size kafa tuttu. Ne sizden ne de başka birinden korkuyordu. Cameron'a yasak ilişkisinden bahsedip bahsetmemeniz umu-

runda değildi. Cameron'ın onu bağışlayacağını biliyordu. Ve kocanızın peşini bırakacağına da söz vermedi."

"Öyle... öyle olmadı."

"Paketin dağılmak üzere olduğunu hatırlıyor musunuz? İçindekini taşıyamayacak kadar dayanıksızdı. Kargocu bunu da hatırlıyor." Georgia, Liz'le avukatının önünde bir kâğıt parçasını eliyle düzleştirdi.

"Teslimat notu," dedim Derwent'a. "On altı kilo ağırlığında bir dambıl."

"Dambılı kutudan çıkarırken elinizi muhtemelen mukavvaya çizdirdiniz, sonra da dambılı Hassan'ın kafasına indirdiniz. Hassan'ın kanı her yere sıçradı ama her şey sizin evinizde oldu. Takıntılı bir şekilde temizlediğiniz o pirüpak evinizde. Sonra da zekânızla bizi oyuna getirmeye çalıştınız." Georgia kollarını kavuşturdu. "Onu arabasına koyup hastaneye götürmeye karar verdiniz ama cesedin üstünde ve arabasında bıraktığınız izleri meşrulaştırmak ve polisi ilk arayan olmak için sizin de orada bulunmanız gerekiyordu."

"Bu doğru değil."

"Gidip arabasını garajdan aldınız. Evin önüne park ettiniz. Ama kapıdaki kamera hareket sensörlüydü. Onu bir battaniyeye sarıp omzunuzda taşıdığınız anları kaydetti; Hassan iri bir adam değildi ve siz ağırlık çalışıyorsunuz, değil mi Bayan St. John? Kişisel antrenörünüzle konuştum. Güç antrenmanlarındaki becerinizi yere göğe sığdıramadı.

"Ondan hiçbir iz kalmayana kadar her yeri temizlediniz. Hiçbir şeyin sizi töhmet altında bırakmayacağından emin olmak için onun evini de kolaçan ettiniz. Sonra bir bıçak alıp bilerek kendinizi kestiniz; böylelikle elinizde kanayan bir yara olacaktı ve Hassan'ın cesedinde DNA'nızın bulunması hâlinde kan aktarımına makul bir açıklama getirebilecektiniz. Siz acil serviste dikkatleri üzerinize çekerken kocanızı araba konusunda size yardım etmeye zorladınız. Acildeyken cesedi taşıyamaya-

cağınıza göre sağlam bir mazeretiniz olacaktı ve kocanızın da evde, çocukların başında olduğuna dair ifade verdiniz ama çocuklar evde bir başlarına mışıl mışıl uyuyorlardı. Yine de onun için yeterli bir mazeretti, bilhassa da kocanız başka kimsenin yasak aşklarından haberdar olmadığına yeminler ettiğinden. Hiç şüphelenmedik."

"Siz delisiniz," dedi Liz. "Bu delilik."

Derwent kolunu sandalyemin arkasına attı. Şimdi ikimiz de öne doğru eğilmiş, önümüzdeki monitöre odaklanmıştık. Öyle ki aramızda mesafe bırakmam gerektiğini ben bile unutmuştum. "İşte başlıyoruz."

"Evinizin çok ama çok temiz olmasına ve çamaşır suyuyla köşe bucak temizlik yapmanıza rağmen adli tıp uzmanımızın bir iki damla kan bulacağına kalıbımı basarım. Ayakkabı numaranız garaj zemininde bulduğumuz kısmi izle örtüşüyor. Ve siz –yalnızca siz– hastanenin otoparkındaki parkmetreye asılmış nottan bahsettiniz. Sizden başka kimse öyle bir nottan bahsetmedi. Makine bütün gece tıkır tıkır çalışmıştı. Hastane otopark işini epey ciddiye alıyor. Parkmetre çalışmazsa hastanedeki faaliyetlerin aksayacağını söylediler. Parkmetre arızalanmış olsaydı tamirci bir saate kalmadan orada olurdu. Ama birinin gelip parkmetreye bakması için talep bile oluşturulmamış."

"Orada bir not gördüm." Artık sesi bile yılgın çıkıyordu.

"Evde öldüğünü anlamamamız için Hassan'ın başka bir yerde olduğunu düşünmemizi istediniz. Sizin yerinize Cameron Dawoud'a odaklanalım diye Hassan'ın kavgacı bir tip olduğunu ve kocasının onu dövdüğüne kulak misafiri olduğunuzu söylediniz fakat konuştuğumuz onca insan arasında bir tek siz ilişkilerinin sorunlu olduğundan dem vurdunuz. Herkesten farklı bir çizgi tutturmuştunuz. Eğer hiçbir şey yapmamış olsaydınız size şüpheli gözüyle bile bakmayabilirdik. Ama iş oraya geldi." Georgia dosyayı kapattı. "Şüphe uyandırabilecek her şeye bir

açıklama getirdiniz ve bu tavrınız bizi şüphelendirmeye yetti. Onu öldürdünüz ve bunu kanıtlayabiliriz."

"Müvekkilimle konuşmam lazım." Jeremy Green'in yüzünün rengi soyadıyla[6] ahenk içindeydi. "Biraz zamana ihtiyacımız olacak."

"Muhteşemsin." Derwent bir elini kafamın tepesine koyup yanağıma öpücük kondurmak için beni kendine doğru çekti. Bu hareketi karşısında artık nasıl gafil avlandıysam başımı hafifçe çevirdim ve öpücüğü yanlışlıkla dudaklarımın köşesine kondu. Öyle bir sersemledim ki az daha tepetaklak gidecektim ve sandalyeden düşmemek için bacağına tutunmak zorunda kaldım. Aramızda sadece birkaç santim vardı, o hâlde birbirimize bakıyorduk.

"Georgia'nın başarısı, benim değil," demeyi başardım.

"Ama sen çözdün. Eski Maeve tekrar iş başında. Ve her zamankinden daha ölümcül."

"Şüphen mi vardı?"

Sırıttı. "Benim yoktu ama senin epey şüphen vardı."

"Neyse, yine de işin en zor kısmını Georgia halletti." Avucumun altındaki uyluk kasları gergindi. Büyüyü bozarım korkusuyla kımıldamak bile istemiyordum. Gözleri gözlerimdeydi, derken bakışlarını kasıtlı olarak dudaklarıma indirdi. Saniyesinde aklım başımdan gitti ve bunu saklamak için, "İyi iş çıkarmadı mı? Bir daha asla ondan şüphe etmeyeceğim," diye geveledim.

"Ben olsam o kadar ileri gitmem." Una Burt tam arkamızdaki kapı boşluğundaydı ve sesi inanılmaz sertti. Derwent kolunu indirip doğruldu. Bense soluma doğru o kadar kaykıldım ki az kalsın sandalyeden düşecektim. Karşılaştığı sahnenin ona nasıl göründüğünü hayal etmek hiç zor değildi.

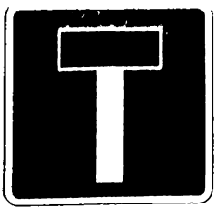
6 (İng) Green: Yeşil –*ç.n.*

"Yine de aferin." Bir an bekledi ve ardından ikimiz de tek kelime etmeyince başını şöyle bir sallayıp yanımızdan ayrıldı. Apar topar eşyalarımı topladım.

"Gidip Georgia ve Chris'le konuşayım."

"Evet, benim de halletmem gereken evrak işleri var."

İtibarımızı kurtarmak için biraz geç kalmış olsak da ikimiz de kendi yolumuza gittik.

51

Birkaç saat sonra Derwent'ı toplantı odasında, önünde dağ gibi bir klasör yığınıyla otururken buldum. "Hâlâ avukatıyla konuşuyor. Bize prova edilmiş bir ifade verecekler ama ağırdan alıyorlar."

"Tahminin nedir? Taksirle adam öldürme mi?"

"Bana kalırsa nefsi müdafaa kartını oynayacaklar. Bence ondan ayrılması için Hassan'ın Hugh'u deli gibi sıkıştırdığını ve Liz öyle bir şey olmayacağını açıklamaya çalıştığında Hassan'ın kendisine saldırdığını iddia edecek. Panikle tepki verdi. Geri kalanı ziyadesiyle cinayete benzeyen fakat kesinlikle öyle olmayan bir hadiseyi örtbas etmek üzere kocasıyla çevirdiği ayrıntılı bir tezgâhtan ibaret."

"Ona bol şans." Derwent arkasına yaslanıp ellerini başının arkasında kenetledi. "İstersen eve gidebilirsin."

"Gideceğim. Ama önce sana sormak istediğim bir şey var."

Sanki dahası mümkünmüş gibi biraz daha gevşedi. "Nedir?"

"Beni buraya kilitlediğinde düşünecek bolca zamanım oldu ve bana söylemediğin bir şey olduğunu fark ettim."

"Neymiş?" Şimdi daha temkinliydi. Arabada başladığımız konuşmaya kaldığımız yerden devam etmemi bekliyordu, gerçi aklımdan geçmediğini söyleyemezdim, hatta başka bir zaman o konuyu yine gündeme getirebilirdim ama şimdi öğrenmem gereken başka bir şey vardı.

"Melissa'ya ne sormak için kaçıp beni bir başıma bıraktın?"

Doğruldu, tam da tahmin ettiğim gibi o rahat tavırları uçup gitti. "Seninle ilgisi olmadığını söyledim."

"O kadarını biliyorum," dedim sakince. "Yine de neyle ilgili olduğunu öğrenmek istiyorum."

Sorumu şöyle bir düşündü. Sonra, "Neden?" dedi.

"Mutlu olmadığını biliyorum. Bambaşka bir hayat istediğini biliyorum. Bir süreliğine uzaklaşıp kafanı dinlemek istediğini biliyorum. Her şeyin aşağı yukarı aynı olacağını sandın, böylelikle isteyip de elde edemediklerinle sonsuza dek vedalaşabilecektin." Bu noktadan sonra geri dönüş yoktu. "Ama bence gerçekte ne kadar mutsuz olduğunu fark ettin. Belki ehlileştirilmek için yaratılmamışsındır, belki de yanlış insanla birliktesindir ama kendine daha fazla yalan söyleyemezsin."

Eskiden âdet edindiği şekilde benden uzaklaşıyor, öfkesini gözümü korkutmak için kullanıyordu; yüzü asık, gözleri kısıktı. "Kes şunu."

"Hayır. Ona ne sordun?" Ses tonumu yumuşattım. "Bana söyleyebilirsin."

Bana bakamıyordu. "Ayrılırsak Thomas'ı görmeme izin verip vermeyeceğini sordum."

"O da hayır dedi."

"Hayır dedi."

"Ve sen Thomas'tan asla ayrı kalamazsın."

"Kalamam. Ona daima yanında olacağıma söz verdim. Bu her şeyden önce gelir."

"Onun mutluluğu seninkinden daha önemli."

Bana bakarken gözleri öfkeyle parıldadı. "Elbette. Hiçbir şey onun mutluluğundan daha önemli olamaz."

Yanına oturdum ve çenemi elime yasladım. "Bu kadar mutsuz olduğundan hiç haberim yoktu."

"Evet. Bilmeni istemedim."

"Çok mu kötü?"

"Kötüden ne anladığına bağlı. Melissa mutlu değil. Bunun için de beni suçluyor. Muhtemelen haklı. İnsanları mutlu etmekte pek iyi sayılmam."

"Şey, bu doğru değil." Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı ama içimden bir ses şakaya vurup lafı geçiştirmemi söyledi. "Mesela Pippin'i çok mutlu ettin."

Kendini tutamayıp güldü ve sonra iç çekti.

"Ne yapacaksın?" diye sordum.

"Hiçbir şey."

"Ama..."

"Hayır. Thomas'ın bana ihtiyacı var. Ona bir söz verdim."

"Başka bir yolu olmalı."

"Olsaydı şimdiye kadar muhakkak aklıma gelirdi." Bana baktı. "Senin sorunların hakkında konuşmak daha çok hoşuma gidiyor."

"Öyle olduğuna eminim."

"Bak, Maeve, idare edebilirim."

"Biliyorum ama hayat idare etmekten daha fazlası değil mi? Bana öyle demiyor muydun?"

"Ayağa kalkıp yoluma devam edeceğim, tıpkı senin yıkıldığında yaptığın gibi. Elimdekiyle yetineceğim. Kötü insanları parmaklıkların ardına göndereceğiz ve iyi bir yaşam sürdürmek için elimizden geleni yapacağız çünkü başka hayat yok." Saate baktı. "Şimdi eve gideceğim, sana da aynını yapmanı öneririm."

Öyle yapabilirim, diye düşündüm. Onu yalnızlığıyla baş başa bırakıp hayatına burnumu sokmayabilirdim. Mahremiyetine saygı gösterip en başından beri onun yaptığının aksine ilişkimizi sadece profesyonel bir çerçeveye oturtabilirdim. Bana bir daha *öyle* baktığında bu fırsatı geri tepmeyip ondan faydalanabilirdim. Bu vesileyle bir süreliğine ikimiz de sorunlarımızı unuturduk. Veya muhtaç olduğu o arkadaş olabilirdim. O kendi mutluluğunu feda etmeye hazır olabilirdi ama ben değildim.

Ağzımı açtığımda çoktan kapıya varmıştı. "Bence önce vakayı çözmemizin şerefine iki tek atmalıyız. Diğerlerini de davet edebiliriz. Ben buraya gelirken Chris Pettifer masasındaydı, içki teklifini asla geri çevirmez."

Duraksadı. Teklifimi geri çevireceğini düşündüm. "Aslında bir tek atabilirim. Ama sadece bir tane. Çünkü gerçekten eve gitmem gerek."

Chris Pettifer teklifimin üstüne *atladı*. Vidya, Georgia ve ne yazık ki Pete Belcott da öyle. Karakoldan ayrılmaya hazırlanırken Derwent'ın omuzlarının gevşediğini ve her zamanki çalımının geri döndüğünü fark ettim ve kendi kendime gülümsedim. Masamın yanına gelmesini bekledim.

"Düşünüyorum da... Köpek sahiplenmeye ne dersin?"

İnledi. "Evet çünkü bir sorumluluk daha almaya ihtiyacım var."

"Thomas'ın çok hoşuna gider. Senin de çok hoşuna gider."

"Maeve..."

"Pippin'i özleyeceğini biliyorum. Bir Jack Russell kırmasına ne dersin?"

Masamın kenarına otururken gözünde gayet iyi tanıdığım bir parıltı gördüm. "İrlanda seterine ne dersin?"

"O da nereden çıktı?"

"Her nedense birden aklıma geliverdi. Sence İrlanda seterleriyle ne gibi ortak noktaların vardır?" Telefonu elindeydi. "Bir bakalım, ne dersin?"

"İrlanda seterleriyle uzaktan yakından alakam yok," dedim şanıma yaraşırcasına.

"Maalesef seninle aynı görüşte değilim. Geniş bir göğüs, incecik bir bel, sırım gibi kalçalar," diye okudu ekrandan. "Sevecen, başına buyruk, oyuncu, cana yakın. Zeki demiyor ama sakın üstüne alınma."

"İyi, köpek falan alma."

"Belli ki sen varken köpeğe ihtiyacım yokmuş." Bana şöyle bir baktı. "Ortalama yaşam süren hakkında sana kötü haberlerim var."

Ayağa kalkarken, "Devam et," dedim tatlı tatlı, "Böyle gidersen seninki de pek uzun olmayacak."

Tam bana cevap verecekti ki telefonu yeni bir mesajla titredi. Ekrana şöyle bir göz attı fakat sonra doğru düzgün okuyabilmek için benimle didişmeyi kesti.

"Bir terslik mi var?"

"Hayır. Yok." Etrafına bakındı. "Hâlâ toparlanamadınız mı? Nasıl oluyor da hazırlanmanız bu kadar uzun sürebiliyor?"

Saat geçti ve bina boşalmıştı. Hâliyle asansör neredeyse ânında geldi. Kabine doluştuk. Derwent ön taraftaydı, bense bir keresinde yaptığı bir tutuklamayı Georgia'ya ballandıra ballandıra anlatan Vidya'nın gerisinde, en arkalardaydım. Pettifer ve Belcott alçak sesle futbol tartışıyorlardı. Gözüm Derwent'ın üstündeydi, onun için endişelenmiştim. Başını önüne eğmiş, telefonunun ekranına bakarak mesaj yazıyordu. Ne var ki mesajı göndermesiyle yenisinin gelmesi bir oldu. İrkildiği gözümden kaçmadı.

Derken asansör zemin kata vardı. Lobiye çıkarak üstümüze başımıza çekidüzen verdik. Derwent'ın yanına gittim.

"Her şey yolunda mı?"

Telefonunu cebine attı. "Evet ama gitmem gerek."

"Emin misin?" Onu dikkatle inceledim; gözlerinin ve ağzının etrafındaki kasların gerginliği dikkatimi çekti: Sessizce acı çekiyordu. Melissa ona tutunmaya çalıştıkça onu kendinden uzaklaştırıyordu ve bu Josh'u mahvediyordu.

"Bir dahaki sefere." Sesini yükseltti. "Üzgünüm, millet. Kalamayacağım."

Binadan çıkarken bizimkiler hep bir ağızdan hayal kırıklıklarını dile getirip onunla tatlı tatlı alay ettiler. Ofisteki klimanın serinliğinden sonra ılık akşam havası hepimizde şok

etkisi yarattı. Derwent bana başıyla veda etti ve koşar adım yanımızdan uzaklaştı, aklı bambaşka yerlerdeydi. Diğer tarafa döndüğüm anda kendimi Pete ve Chris'le burun buruna buldum.

"Ece?" dedi Pete.

"Ece ne?"

Chris lafa girdi. "Oradayken Josh'la aranızda bir şey oldu mu?"

"Hayır."

"Emin misin?"

"Olsa hatırlardım."

Chris sırıtarak Pete'e elini uzattı. "Söylemiştim."

Pete suratında katıksız bir tiksintiyle cüzdanını çıkardı. "Ona inandığımı söyleyemeyeceğim."

"Georgia beni doğrulayacaktır. Neticede yanımızdaydı."

"Evet, aralarında bir şey olsaydı anlardım ama tık yoktu." Omuzlarını silkti. "Ne romantizm. Ne aşna fişne. Resmen aseksüel gibiydiler."

Pete, Chris'e yirmi poundluk bir banknot uzatırken gözlerimin önünden film şeridi gibi geçen sahnelere rağmen istifimi bozmamaya çalıştım.

Elini tutuşum.

Dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan gülümseyişi.

Ona karşı hissettiklerimi kimseye hissetmedim, demişti Ruth'a.

Bana bakışı.

Bana dokunuşu.

"Hadi gidelim," dedim.

Georgia iç geçirdi. "Bir şeyler olacağından o kadar emindim ki."

"Biz arkadaşız," dedim. "Sadece arkadaşız. Dahası yok."

Hep birlikte sokakta yürürken kimi ikna etmeye çalıştığımı merak ettim. Onları mı yoksa kendimi mi?

Teşekkürler

Kitap yazmak zor iştir. Hem de sadece yazar için değil, sahne arkasındakiler için de. İlk teşekkürüm *Çıkmaz*'ın doğru düzgün bir suç romanı olmasını sağlayan süper editörüm Julia Wisdom ile daha fazla romans için ortalığı ayağa kaldıran muhteşem menajerim Ariella Feiner'a. İkisinin arasında kalınca sanırım kusursuz bir denge tutturdum.

HarperCollins'teki herkese, bilhassa da Kimberley Young, Kate Elton, Kathryn Cheshire, Angel Belsey, Lizz Burrell, Fliss Denham, Susanna Peden, Amber Ivatt, Amy Winchester, Maddy Marshall ve Hannah O'Brien'a müteşekkirim. Aynı zamanda üzerime titreyen United Agents ekibine, özellikle de ne zaman ihtiyacım olsa yardımıma koşan Amber Garvey ile mucizeler yaratan Jennifer Thomas'a teşekkür ederim.

Ayrıca Robert MacFarlane'in Penguin Books tarafından basılan *Underland* adındaki muhteşem eserinden alıntı yapmama izin veren David Higham Associates'e de teşekkürü bir borç bilirim.

Suç romanlarının ikinci altın devri olduğunu düşündüğüm günümüzde yazmaya devam eden yazarlardan oluşan muhteşem ekibin bir parçası olduğum için çok şanslıyım. Günlük mutluluğum açısından sabah çayım kadar vazgeçilmez olan Liz Nugent ve Sinéad Crowley'ye, canlandırıcı kokteylleri ve sohbetleri için Catherine Ryan Howard'a, güzel dostluğu ve düşünceli tabiatından ötürü Sarah Hilary'ye, neşemi her daim yerine getirdiği için Erin Kelly'ye, ilgi odağı olmaktan daima kaçınan fakat ne zaman ne demesi gerektiğini çok iyi bilen Colin Scott'a ve ben bu kitabı yazarken sergilediği bağlılık,

coşku ve cana yakınlık için Cressy McLaughlin'e içtenlikle teşekkür ederim. Bu kitabı ve nihayet *bir şeyler* olmasını dört gözle bekleyen okurlarıma da bir teşekkür borçluyum! Umarım düşüncelerinizi benimle paylaşırsınız.

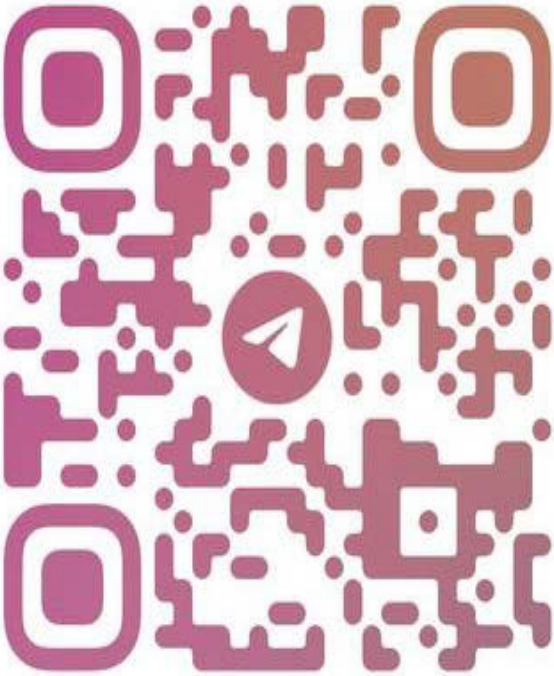
Yazarlar korkunç arkadaşlardır. Teslim tarihi yaklaşırken ortadan kayboluruz, verdiğimiz sözleri tutmakta zorlanırız ve sıklıkla kendi dünyalarımıza dalarız. Claire Graham, Sarah Desmond, Alison Gleeson ve Sarah Law gibi insanlar hayatımda olduğu için çok şanslıyım. Bu kitabı beni herkesten çok güldüren ve boş zamanlarını sırf insanlara yardım etmek adına çok takdir ettiğim hayır işleriyle geçiren Sarah Law'a ithaf ediyorum. Tanıdığı herkes için hayatı güzelleştiriyor.

Bu kitabı yazarken, yani annemin ölümünün üstünden henüz bir yıl geçmişken babamı da kaybettim. Annemi çok özlüyordu. Edebiyat tutkusunu doksanlı yaşlarına dek taşıdı. En çok Shakespeare'i sever, sık sık ondan alıntılar yapardı. Bence bu kitaptaki oyun da hoşuna giderdi (muhtemelen baştan sona izlediği Romence Hamlet temsilinden daha çok). Kız kardeşim ve ben onun gibi bir babamız olduğu için çok şanslıyız. Onu her gün düşünüyor ve özlüyorum.

Bu zor yıllarda ardı arkası kesilmeyen destekleri ve haftalık sohbetleri için Kerry Holland ve Philippa Charles'a, yazı kulübesinin kutsallığına çoğunlukla saygı gösterdikleri için Edward ve Patrick'e teşekkür ederim. Ve elbette James'e. Her şey için. Daima.

Ayışığı Kitaplığı

Ayisiga Kitapligi

@AYISIGIKITAP